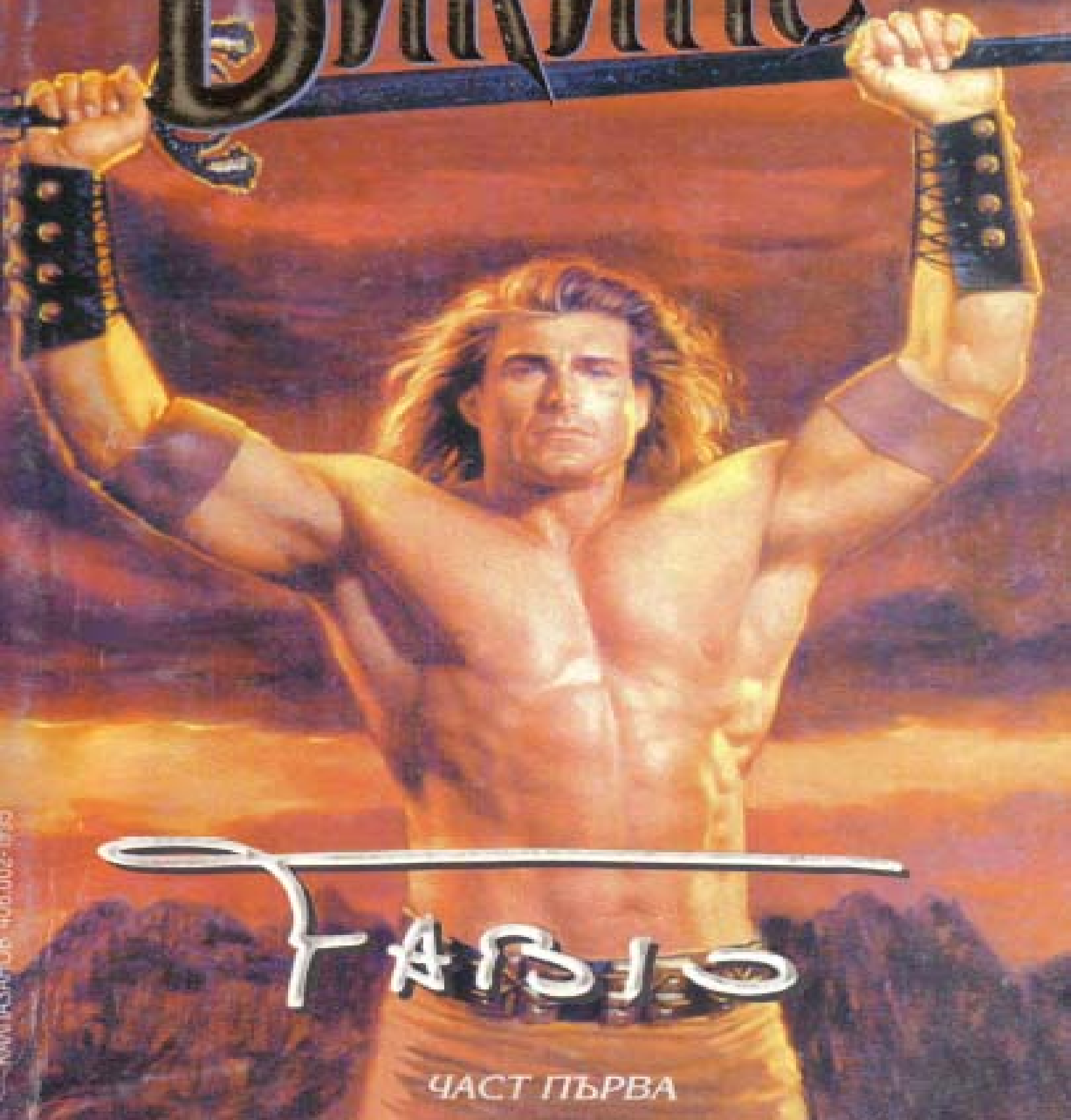

Сега и завинаги -
нашата любов е вечна...

Викинг

FABIO

ЧАСТ ПЪРВА

ФАБИО ЛАНЗОНИ ВИКИНГ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ивар Непобедимия замахна с тежкия меч, за да защити любимата си жена и близките си от варварите, които живееха на отсрещния бряг на фиорда.

Битката между двете викингски племена бушуваше от часове сред ледените брегове на Исландия. Могъщият норвежки викинг Ивар препречи с щита си атаката на своя смъртен враг Грундар Варварина, вожд на враждебното племе датски викинги. Туниката на Ивар беше подгизнала от кръв. Стройното му тяло, великолепно като статуя на млад бог, бе осеяно с рани. Силите го напускаха, погледът му се замъгляваше. Смъртта бавно и неумолимо стягаше своите клещи около гърлото му. Грамадният кривоглед Грундар безогледно сипеше ругатни и обиди, докато най-сетне успя да стовари меча си върху украшения с рога шлем на норвежкия воин. Останал гологлав и незащитен, Ивар се опита да отвърне на удара, но Грундар го халоса по гърдите с тъпата страна на меча си. Не успя да разкъса ризницата на норвежеца, но го зашемети. Безпомощният Ивар с разтворени от ужас очи видя как противникът му бавно вдигна дългия си меч, за да го разсече на две.

Опомни се от силния писък на жена си, долетял някъде отзад. Със сетни сили пое дъх, издигна своя меч и го стовари върху Грундар. Гигантският датчанин издаде агонизиращ вик и се строполи мъртъв на брега.

За миг боят затихна. Щом видяха поваления си водач, датчаните побягнаха сред снопове стрели и копия, запратени от бойците на Ивар. Пред очите на норвежкия воин затанцуваха ярки звезди и той падна по очи на пясъка.

— Ивар! Не! Не!

Обвиха го две нежни ръце. Когато се опомни, първото, което видя, бе прекрасното лице на жена му Герда, надвесено над него. Очите му, вече забулени от сянката на смъртта, сякаш за пръв път виждаха ослепителната ѝ красота. В паметта му се запечатаха копринените ѝ руси коси и прелестното ѝ лице. Разбра, че скоро ще

издъхне, дори му се стори, че чува гласовете на валкириите, които идват, за да го отведат в двореца на бог Один. Мъката, че никога вече няма да прегърне любимата си жена, го прониза като кинжал. Никога нямаше да има деца от нея, никога нямаше да види отново дома си в Мидгард.

През това време бойците на Ивар успяха да възстановят бойния ред. Повечето от тях наобиколиха поваления си вожд, Приблжиха се и жените от племето. Всички бавно се отпуснаха на колене около него, а устните им нашепваха горещи молби към боговете да спасят най-смелия норвежки викинг. Герда вплете пръстите си в дългата му руса коса. Сълзите рукнаха от очите ѝ. Жената сграбчи сгърчената му ръка и я поднесе към устните си.

— Ивар! Моля те, любими, не ме напускай...

— Герда, любов моя — едва чуто прошепна той, — днес се разделям с теб и с всички мои хора...

— Не! Не! — изкрещя тя.

— Не плачи, любима. Днес удържахме победа, толкова ценна за нашето племе. Спасихме земите си от набезите на Грундар.

— Всичко дължим на теб, господарю. Не можеш да ни напуснеш тъкмо сега!

— Моята Мисия в Мидгард вече е изпълнена. Сега ме очаква славно посрещане в царството на загиналите герои...

Герда притисна ръката му към сърцето си.

— Не! Каж ми, че не е вярно!

— Трябва да поема своя път, любов моя. Преди миг, в разгара на битката, усетих как валкириите ми дадоха знак да ги последвам.

— Но аз не мога да живея без теб — заплака тя. — Обещах да ти родя син...

— Знам, но може би ще се срещнем в някой друг, по-красив свят — нежно я успокои той. — И трябва да ми обещаеш, че тази вечер ще събереш цялото племе, за да ме изпратите към Валхала. Ще ме изгорите заедно с моя кораб, както подобава да се изпрати, всеки прославен вожд на викингите. Както е свършил земния си път и Виктор Безстрашния.

— Ивар, моля те, не мога...

— Трябва да изпълниш последното ми желание, любов моя. И в отвъдното ще се бия като смел воин, ще пирувам, ще... — Той

замълча, стисна ръката ѝ и я погледна в очите. — Обещай ми.

— Обещавам ти — прошепна младата жена, смазана от скръб.

С последни усилия от устните му се отрониха думите на безименния скандинавски поет, изсечени на гроба на отдавна загинал воин:

— Виждам края на моето щастие. Ще угасне любовта на моя живот. Отлитам на крилете на славата, за да кацна до трона на Один.

Герда склони глава на гърдите му и целуна устните на издъхващия си любим. Тялото ѝ се разтърсваше от ридания...

ГЛАВА ПЪРВА

— Стоп! — извика режисьорът.

Познатият глас внезапно го върна в реалния свят. Марчело тръсна глава, за да дойде на себе си. Когато играеше пред камерата, сякаш изпадаше в транс, всецяло проникнат от душевността на своя герой. Премигна и с изненада видя, че пред нозете му се извива приказният бряг на Калифорния, зад гърба му се извисяваха мрачни скали, прожекторите осветяваха околността с ярката си светлина, камерите жужаха, а снимачният екип се суетеше около десетките кабели и предпазни въжета.

В този миг съзря Моника. Облечена като жена от племето на викингите, тя беше коленичила до него и с усмивка чистеше песъчинките от лицето му. Младият мъж дяволито ѝ намигна. Тя наистина беше неговата любима не само във филма, но и в живота.

— Последната сцена със смъртта не беше лоша, скъпи — подразни го тя. — Забелязах, че новата асистентка не издържа и се разплака.

— Онази русокосата, с конската опашка и червената блуза? — зарадва се той и веднага се надигна.

— Мръсник! — извика тя и му хвърли шепа пясък.

— Хей, вие двамата, стига сте се карали! — долетя властен мъжки глас. — Снимките са толкова напреднали, че не можем да си позволим да загубим главния герой, ако ослепее от този мръсен пясък.

Те се сепнаха от вика на режисьора Ирвинг Хартман. Зад него по релсите се плъзна платформата с монтираната върху нея камера и неизменния оператор Харолд Шиндъл. И двамата бяха мъже на средна възраст, с бради и очила. В екипа ги наричаха „неизбежните близнаци“.

Като изтръска пясъка от лицето си, Марчело пъргаво се изправи и хвана ръката на Моника.

— Какво ще кажеш за сцената, Ирвинг?

— Този път се получи.

Да благодарим на Бога! — развълнува се Марчело. — Крайно време беше след дванадесет неуспешни дубъла.

— Ако не беше излязъл извън обсега на панорамната камера при деветия дубъл, досега отдавна да сме приключили — упрекна го Харолд.

Но помощник-операторът се премести — възмути се Марчело. — Аз бях застанал точно където беше чертата, а той сякаш нарочно пристъпи напред.

— Точно така. Марчело е безупречен актьор и никога не греши — намеси се Моника и иронично се усмихна.

Марчело разтърка гърба си и се намръщи.

— Искате ли да се прибера и да взема една гореща вана. Цялото ми тяло е натъртено.

— Не искате ли преди това да те прегледа лекарят? — загрижено запита Ирвинг.

— Не.

— Супермени като Марчело не тичат при лекаря за всяко навяхване на палеца на крака — заядливо подметна Моника.

Операторът лукаво ѝ намигна.

— Нали ще се погрижиш за възстановяването на драгоценния ни супермен, бейби?

Младата жена самодоволно се усмихна.

— Сигурен ли си, че ще се справиш за утрешните снимки? — обърна се Ирвинг към Марчело. — Притеснявам се, че не си съгласен дубльорът да заснеме сцената с изгарянето на кораба.

— Не се тревожи — успокой го актьорът. — А и нали това е последната сцена от филма, така че дори и да изгоря и да отида в пъкъла, филмът ще е готов за премиерата, нали?

— Не съм съвсем сигурен — промърмори режисьорът и замислено се почеса по главата.

— Хей, Ирвинг, защо трябва да се тревожиш за неща, които не са в твоята власт? — намеси се Харолд. — Не можеш да командваш облаците и ветровете.

Режисьорът погледна към облачното небе.

— Господи, ако провалим финалната сцена, продуцентът ще получи удар. И без това вече сме надвишили бюджета.

— Може би всички трябва да паднем на колене и да се помолим на Тор да обуздае природните стихии, докато приключат снимките — подхвърли Марчело, след това се наведе, вдигна шлема на Ивар и се загледа в рогата от двете страни на шлема. — Знаеш ли, че утре, когато ще снимаме сцената за отпътуването ми към Валхала, ще бъде единственият кадър в целия филм, когато тези рога най-после ще си изпълнят предназначението.

— Нима отново ще се занимаваме с този въпрос? — въздъхна отегчено Ирвинг.

— Аз се отнасям напълно сериозно към професията си — намръщи се Марчело.

Ирвинг безпомощно разпери ръце.

— За бога, кого го е грижа дали викингите наистина са имали рога на шлемовете си или не?

— Мен ме е грижа — възбудено отвърна Марчело.

— В битките викингите са носили гладки шлемове, без рога. Шлемове с рога са използвали само при ритуални жертвоприношения и погребални церемонии, а също са ги носили валкириите. Искам да те попитам — приличам ли ти на валкирия?

— Е, тъкмо сега, скъпи — намеси се Моника и го огледа с нескрито желание, — никак не приличаш на валкирия.

Марк се ухили, нахлузи шлема на главата си, а Моника се засмя.

— Стига си мислил кое е автентично и кое не — посъветва го Ирвинг. — Вече е прекалено късно да променяме каквото и да е. Нито пък ще се осмелим да лишим обожателките ти от всяко средство, което ще те разкраси в очите им.

— Освен това, момчета, аз поне мога да свидетелствам, че Марчело няма рога — подразни го Моника. — Това е тъй сигурно, както и това, че няма опашка.

Ирвинг и Харолд прихнаха, а Марк заканително й размаха пръст:

— Ще си поговорим за това вкъщи, палавнице! Младата жена се престори на ужасена и притисна ръка до заоблените си гърди.

Ирвинг сложи ръка на рамото на Марчело.

— Искам да поговорим още малко за утрешните снимки. След това ще се съберем всички в студиото, за да прегледаме заснетото през деня. — Той кимна към Моника. — Нали ще дойдеш в студиото, Моника?

— Съжалявам, момчета. — Тя върна шлема на Марк. — Имам ангажимент, който не мога да пренебрегна.

Младият мъж ѝ намигна.

— Ще се видим у дома, бейби.

Тя на свой ред намигна на Ирвинг.

— Дръж го по-настрани от русата асистентка с червената тениска.

— Можеш да разчиташ на мен — засмя се режисьорът. — Само се погрижи Марк да си отпочине добре тази нощ.

Моника се обърна и отметна разкошната си руса коса.

— Ще се заема с него веднага щом спре да го боли натъртеното място — отвърна тя и дяволито погледна към Марк.

Четири часа по-късно в студиото бяха приключили с прегледа на заснетите през деня кадри, Марчело се отби при своя личен треньор в спортния клуб и после се отправи към къщи. Свали гюрука на златистото си ферари, излезе от Холивуд и се отправи към Бевърли Хилс по живописния Лауръл Каньон. Пролетният бриз галеше лицето му, а залязващото слънце позлатяваше красивите къщи и дървета. След тежкия и напрегнат снимачен ден актьорът се чувстваше изморен, но беше удовлетворен от работата си. Сега жадуваше за домашния покой и уют, да поиграе с кучетата си и да се потопи в горещата вана. „Трябва да се любя с Моника, за да се възстановя, пък и съм си заслужил малко ласки“ — помисли си той и се ухили самодоволно.

Щом навлезе в завоя, три малолетни стопаджийки му извикаха и размахаха ръце. Марчело им се закани с пръст, усмихна им се предизвикателно и профуча край тях. Тези хлапачки трябваше да бъдат по-предпазливи и да не се опитват да спират коли с непознати мъже. Светът бе станал твърде опасен.

Странен човек бе Марчело. Винаги се чувстваше някак неудобно в този съвременен живот, сякаш поради някакъв каприз на съдбата бе осъден да пребивава в неподходяща за него епоха. Марчело Лазаро бе роден преди тридесет и две години в живописната старинна Венеция. Израсна във вила от петнадесетото столетие, сред плодородните поля на Северна Италия. През някой от вековете вилата е била използвана за манастир. И макар че винаги се бе възхищавал от историята, културата и великолепието на Северна Италия, красивият артист усещаше, че духом принадлежи на една много по-ранна епоха. Спомняше си с

какво вълнение слушаше разказите на майка си за техните норвежки предци. Тя беше убедена, че синът ѝ е наследил русата си коса и сините си очи от войнствените викинги, които са нахлули в тази слънчева страна през девети век. Докато учеше в колежа, преклонението му към тези древни времена го подтикна да се интересува от ранното средновековие и да прекарва часове, в музеите и библиотеките.

Каква ирония на съдбата бе, че сега играеше ролята на мъжествен и несломим викинг. Дори и в киното имаше щастието да пресъздава герои от отдавна отминали епохи.

Марчело се озова в Америка преди десет години с желанието да стане филмов артист. Много му помогна великолепното му телосложение. Започна като сценичен работник, после стана дубльор, последваха няколко епизодични роли и най-после дойде неговият първи успех: арабски шейх, втората мъжка роля в приключенски филм за британското колониално господство в Египет. Ролята на шейха за една нощ му отвори вратите пред царството на звездите. Обявиха го за втори Рудолф Валентино. Следващите роли — пират от карибските морета и мошеник от епохата на Байрон — разкриха удивителната му дарба да възкресява безсмъртни герои. Всяко интервю или пресконференция започваха с удивения възглас на поредната смаяна журналистка:

— Изглеждаш така... сякаш си дошъл от друга епоха.

Може би имаха право. През последните пет години, откакто изгуби семейството си, в него непрекъснато се засилваше убеждението, че е попаднал в съвременната епоха поради някаква шега на съдбата. Обзет от спомените, младият мъж тежко въздъхна. В онези трагични дни той се снимаше в поредната суперпродукция в Южна Франция. Майка му, баща му и сестра му бяха наели четириместен туристически самолет, за да дойдат при него. Над Алпите самолетът катастрофира.

Сега семейството му се състоеше от кучетата му и Моника, която беше срещнал преди три години. В съзнанието му бавно изплува същото онова видение, натрапчиво и мъчително. Виждаше се как скита с Моника сред пустите брегове на Исландия. В ръцете си държеше новородения си син и плачеше безутешно. Плачеха и всички викинги, коленичили в кръг около него. Предполагаше, че загадъчното видение

е породено от сцените на филма, който снимаха. За него този филм бе недвусмислен знак, че двамата с Моника най-после трябваше да се оженят.

Живееха заедно повече от две години. Миналата година се скараха жестоко и едва не се разделиха, когато Марчело ѝ предложи да се оженят. Моника му беше възразила с думите, че още е на двадесет и три години и точно сега няма никакво желание да се омъжва. Искала да се утвърди като актриса. Помоли го да ѝ даде още една година, за да се увери, че всичко между тях ще е наред, и той беше принуден да се съгласи.

Тази година вече изтичаше и Марчело реши, че трябва да поговори сериозно с Моника.

На завоя към Мълхолънд Драйв той отби колата към едноетажната си вила, построена в средиземноморски стил. Излезе от колата и тръгна към входната врата покрай разцъфналия здравец. Щом вкара ключа в ключалката, кучетата във вътрешния двор яростно се разлаяха. Актьорът с усмивка прекоси пустото преддверие и взе купа с писма. Икономката му, мисис Новотни, сигурно имаше почивен ден, защото не го посрещна на прага.

Марчело набързо прегледа писмата и ги остави на бюфета, след това надникна в богато обзаведения си кабинет, постлан с италиански плочки, с дебели греди на тавана и внушителна камина на едната стена. Кабинетът бе любимото му място за почивка и забавление с екипировката от предишните му роли на герои от различни епохи. Той често прескачаше с Моника до ски-курорта Таос, а оттам до Санта Фе. От всяко пътуване Марчело донасяше поредния предмет за допълване на украсата на кабинета — оцветени дървени фигурки на тигри, птици и кучета, черги от племето Навахо, керамика, индиански кошници, всевъзможни творби на калифорнийски художници.

Младият мъж мина през кухнята и се отправи към вратите на вътрешния двор, отключи ги и трите огромни кучета, датска порода, се нахвърлиха върху него и едва не го повалиха на земята.

— Зверове! — извика той и започна да се бори с Джеронимо, Апаха и Блиц. Кучетата се втурнаха след него и възбудено заджафкаха, когато видяха, че господарят им измъкна от шкафа две кутии кучешка храна. Той напълни чинията им, старателно избърсана от мисис Новотни, сипа вода в купата и понесе двата съда към вътрешния двор.

Охранените животни го следваха с весел лай, предвкусвайки угощението.

Марчело остави чиниите на пода и кучетата с радост заровиха муцуни в тях. Той се отдръпна до стената, облегна се и се загледа в живописния изглед към Лос Анджелис и хълмовете около града. Пое дълбоко дъх и усети как умората от тежкия снимачен ден го напуска. Около хранилката за птици, окачена на ъгловия корниз на покрива, кръжаха колибри. Вечерта беше ясна и прохладна. Странно, но този път градът в далечината не беше забулен от противния смог. Въздухът ухаеше от нектара на разцъфналите цветя.

Марчело с гордост огледа дома си — имението се простираше на обширна площ, но въпреки това създаваше впечатление за усамотение и покой. От двете страни на вилата се издигаха високи каменни огради, а задната ограда бе изработена от ковано желязо, за да не закрива изгледа към каньона и към мержелеещия се в далечината огромен град. Оттук прославеният киноактьор можеше да се наслаждава на възхитителната панорама, без да бъде обезпокояван от възторжените, но прекалено невъздържани почитателки.

Усети пулсираща болка в палеца на крака и тръгна към банята. Смъкна джинсите, тениската и слипа. След минута се озова в горещата вода, осеяна с бълбукащи мехурчета, и въздъхна от облекчение. Такова удоволствие може да ти достави само вана с ароматизирана гореща вода...

Ако и Моника беше сега до него, щастието му щеше да бъде пълно. Беше споменала за някакъв ангажимент, но с кого и къде?

Младият мъж беше решил вдругиден, след приключването на външните снимки и прощалния коктейл със снимачния екип, да я покани на вечеря и отново да ѝ предложи да стане негова съпруга. Вече бе запазил маса в изискан ресторант за романтична вечеря на свеци. Но сега, потопен в горещата вана и копнеещ тя да е при него, в този час, в този миг, не беше уверен дали ще издържи още два дни, за да получи жадуваното съгласие на Моника. Проклетото споразумение между тях да изчакат цяла година го изпълваше със страх и неувереност...

В този миг чу лая на кучешкото трио и разбра, че тя се е върнала. Скочи от ваната и се втурна, гол и мокър, към плъзгащата се врата за

вътрешния двор. Усмихна се, като чу как уплашената Моника подвикна на кучетата.

Тя се изправи пред него, безкрайно съблазнителна в щедро деколтираната бяла блуза, летни панталони от някакъв ефирен плат, тъмни слънчеви очила, с разпиляна руса коса по голите си рамене. Погледът му се плъзна по класическите линии на издълженото ѝ лице — извитите вежди и високите скули, финия нос, широката уста и волевата брадичка.

Поздрави я с онзи леко насмешлив, дори груб маниер, който от скоро бе на мода в Холивуд.

— Да не си наранила някое от кучетата ми, жено? Ако е така, май ще трябва да те напляскам.

Младата жена го изгледа мълчаливо, свали очилата, избърса ги и се намръщи, макар че едва се съдържаше да не прихне от смях. Той изглеждаше толкова привлекателен, току-що излязъл от горещата вана, със златист тен по мускулестите си ръце и капчици вода по стегнатия гръден кош. Яркосините му очи я гледаха втренчено, а мократа му коса беше полепнала по жилавия му врат.

— Ха! — извика тя. — Много добре знаеш, че никога, за нищо на света, не бих се докоснала до четината на тези крастави псета! Кога ще ги научиш най-после да се откажат да ме душат между бедрата?

Марчело отметна глава и се засмя.

— Мога само да ти кажа, че напълно споделям вкуса им. Те искат само да се сприятелят с теб, Моника, нищо повече. Ала ти не им даваш шанс.

— Защо трябва да се държа дружелюбно с тези отвратителни зверове?

— А защо нито веднъж не си опитала да се държиш по-сърдечно с тези „отвратителни зверове“?

Сега беше неин ред да се засмее, макар че се чувстваше неуверена и малко тъжна. Въпреки закачливия тон на Марк, младата жена разбираше, че им предстои важен и сериозен разговор. Той още не беше показал с нищо, че се кани да заговори на тази тема, но ѝ беше ясно, че в най-скоро време Марчело ще ѝ напомни, че едногодишният срок е изтекъл, и тя ще трябва да му кажи дали е съгласна да се омъжи за него или не. Моника се страхуваше, че той искаше от нея много повече, отколкото тя бе в състояние да му даде. Ала все още, щом се

озовеше в прегръдките му, тя беше готова да се подчини на всичките му желания. Не можеше да преодолее силата на магнетичното му сексуално привличане.

Опита се да спечели малко време.

— Защо толкова дълго си бил в банята? Да не би днешната бойна сцена да се е оказала прекалено изтощителна за мъж на твоята възраст?

Той заплашително я изгледа.

— Ако си топнеш сладкото задниче в тази вана, ще ти покажа много неща, бейби.

Повече не можеше да устои на непреодолимия му чар, на разсъбличащия му поглед, на предизвикателния му тембър.

— Ще отида да си сменя бикините.

В погледа му просветна отблясък от тлеещ огън.

— Не, няма нужда да ги сменяш — дрезгаво прошепна той. — Трябва само да ги свалиш.

Не можеше да откаже на тази покана. Докато събличаше дрехите си, пръстите ѝ трепереха. Погледът му не се отделяше от гъвкавото ѝ тяло и пламъкът в очите му сякаш я изгаряше. Остана само по сутиен и пликчета и плахо потопа пръстите на единия си крак във ваната.

Очите му лакомо пропълзяха по гладката ѝ кожа. Моника беше висока метър и седемдесет и два, с прекрасно телосложение, с красиви дълги крака, които умееше така божествено да оплита около кръста му — и след броени секунди това ще стане, обеща си той. „Колко странно... — замисли се младият мъж. — След тригодишна интимна връзка я желая все по-силно с всеки отминал ден.“ Той често се питаше дали само неотразимата ѝ прелест го привличаше толкова неудържимо към нея. От дълго време копнееше да имат дете, което завинаги да ги свърже. Навярно представата за красивото бебе, което можеха да имат, го накара да я притисне нетърпеливо в обятията си.

Моника влезе във ваната и весело извика, когато Марк я сграбчи, опръска я цялата, обгърна я с мускулестите си ръце и страстно започна да я целува. Пръстите ѝ леко погалиха напрегнатите му мускули по врата и раменете. Марк затвори очи и въздъхна от удоволствие.

— О, бейби, толкова е хубаво! Ръцете ти са божествени.

— Искам да ти е приятно — прошепна тя.

След няколко блажени мига Марк отвори очи, усмихна се ласкаво и я погали по бузата.

— Къде беше тази вечер, ангел мой?

Той усети как пръстите ѝ се стегнаха и младата жена отклони погледа си.

— Пихме с Уоли по едно питие.

Лицето му мигом помръкна, челото му се смръщи, а едрата му длан обгърна брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ към неговото.

— Пак ли с този Уоли? Струва ми се, че вече прекаляваш. Ще взема да ревнувам!

— Марк, та той е моят агент — възрази му тя и след миг колебливо добави: — Тази вечер научих нещо много важно.

— Така ли?

Моника погали мускулестата му гръд и се усмихна.

— Не искаш ли да отложим новините за по-късно?

— Чудесно — съгласи се Марк и с припряно движение откопча сутиена ѝ. Тя потръпна и за миг се почувства неуверена, като зърна страстта, изписана на пламналото му лице.

Той се наведе и пое зърната ѝ между зъбите си. Тя изохка. Обсипа с целувки щръкналите ѝ гърди и я притисна още по-плътно към себе си. Моника заби нокти в раменете му и се задъха от вълната на наслада, която заля тялото ѝ. Марк премести устни към красивата ѝ шия и бавно започна да смъква пликчетата ѝ. После пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Красивата киноактриса рязко изпусна дъх и захапа долната си устна. Той започна бясно да я целува навсякъде, а горещият му зажаднял език изтръгваше нови и нови въздишки от красивите ѝ гърди.

— Така те желяех днес, скъпа — дрезгаво прошепна той, а ръцете му се спуснаха по гърба и обхванаха задничето ѝ. — Макар че днес играхме Тази сцена пред камерата, сега е съвсем различно, нали? Понякога едва сдържам ръцете си, искам да те притискам до себе си, както в този миг.

— Аз също — промърмори младата жена и притисна устни до рамото му.

— За какво мислиш сега, Моника?

Очите ѝ срещнаха неговите и тя плъзна пръстите си по лицето и силните му рамене.

— За това колко си красив, целият си мокър, толкова си мускулист, а твоята мъжественост е толкова твърда. И целият си мой!

— За нищо друго ли не мислиш? — прошепна актьорът и притегли ръката ѝ към набъбналия си член.

Моника го погали и се зарадва на страстния му задъхан стон. Тялото ѝ потръпна от усещането за близостта му, от мисълта за проникването му.

— Мисля си за това, което ме караш да изпитвам.

— Наистина ли? И какво друго?

Знаеше, че сигурно ще съжaliaва за думите си, но реши да бъде искрена с него и продължи:

— Мисля си и за това, че ти искаш от мен неща, които аз още не съм готова да ти дам.

— Права си. Искам те цялата, ангел мой.

— Точно от това се страхувам — плахо промълви тя.

Марк проникна в нея с мощен тласък. Младата жена извика и трескаво впи устни в неговите. Ръцете ѝ, обгърнали раменете му, се свиваха и отпускаха. Бедрата ѝ го обгърнаха, за да поемат цялата жар, която той можеше да ѝ даде, за да му я върнат с още по-голяма щедрост.

Изтекоха безброй блажени мигове. Марк откъсна устни от нейните и я погледна в очите, сякаш искаше да проникне в душата ѝ. Трескавото ѝ охкане и безумното желание, изписано на лицето ѝ, го възбуждаха неимоверно. Продължи да съзерцава трепетите, пробягващи по красивото ѝ лице; и да се вслушва в накъсаните ѝ викове, а после устните им се сляха в безумна целувка.

— Имаш право, всичко между нас е толкова прекрасно — прошепна тя. — И аз те искам целия...

Марк плътно обгърна талията ѝ и ѝ даде всичко.

ГЛАВА ВТОРА

След като се любиха, Марк облече джинсите, а Моника си сложи шорти и тениска и двамата се запътиха към кухнята. Марк се зае да приготви спагетите, а после помогна на Моника за салатата. Отвориха бутилка сухо бяло вино, препекоха няколко филии от франзелата и започнаха да се хранят с удоволствие, като си разказваха анекдоти за колегите и смешни случки от изминалия ден. Накрая обсъдиха финалната сцена за следващия ден.

— Ще дойдеш ли с мен в събота до езерото Голямата мечка? — внезапно попита Марк.

Младата жена се сепна и остави вилицата си на масата.

— Не съм сигурна, скъпи. Може ли да ти отговоря със сигурност след празненството при приключването на снимките?

Той се намръщи.

— Моника, та нали се разбрахме още преди три месеца, че щом снимките свършат, ще се усамотим на брега на езерото?

Тя протегна ръка и нежно докосна пръстите му.

— Знам, че очакваш тази почивка с нетърпение, скъпи, но ти взе това решение без въобще да ме попиташ.

— И двамата имаме нужда от отдих — възрази й той. — Ти ми обеща, че ще прекараме две седмици двамата съвсем сами.

Моника смутено се усмихна.

— Помня, че ти обещах. Винаги съм се старала да изпълнявам обещанията си, но...

— Но ти никога не си харесвала живота сред природата — довърши той вместо нея. — За разлика от мен.

— Нима съм виновна, че съм отрасла в големия град? Не, не мисли, че не искам да заминем само двамата, обаче...

— Това има ли нещо общо с новините, които искаше да ми кажеш?

— Марк — въздъхна тя, — защо не изчакаме да приключим със снимките и тогава да говорим?

— Искаш да кажеш, че ако ми съобщиш новините, ще се скараме?

Спогледаха се напрегнато, смълчани и настръхнали. В този момент телефонът иззвъня. Моника скочи от стола и грабна слушалката, изпълнена с благодарност към неизвестния избавител. Марк позна още от първите думи, че се обажда Лиза — най-близката приятелка на Моника, но след това тя понижи глас и той не можа да чуе продължението на разговора.

Младият мъж събра чиниите и ги отнесе до умивалника, като се питаше за какво ли разговаряха двете приятелки. Не можеше да различи отделните думи, но усети, че гласът на любимата му е възбуден и напрегнат.

Беше много разочарован от отказа ѝ да се укрият за половин месец в планините край езерото Голямата мечка. Винаги бе обичал живота на открито сред природата и само тогава намираще покой. Имаше още една причина, поради която държеше да отидат в усамотената хижа край тихите води на езерото. Баща му беше известен архитект във Венеция и по негово настояване Марк беше следвал архитектура, преди да се посвети на киното. Хижата край езерото Голямата мечка беше неговият първи реализиран проект. Беше надзиравал строежа от началото до края. Макар че обичаше Лос Анджелис, истинската му любов си оставаха планините. За него тази хижа, всъщност разкошна вила, беше истинският му дом и той с радост си мечтаеше как един ден ще заведе там Моника вече като съпруга, за да започнат семейния си живот.

Защо сега тя не искаше да дойде с него?

Докато Моника довършваше разговора си, Марк разчисти масата. Тя отиде да вземе един душ, а той закрачи безцелно из спалнята, заслушан в шума на водната струя, долитащ от банята. В един миг реши да се съблече и да се присъедини към нея, но успя да потисне порива си. Първо трябваше да си поговорят. Чакането го изнервяше, наистина трябваше да се сложи край на тази мъчителна неизвестност.

Шумът от душа заглъхна, той се обърна и тръгна към банята. Моника седеше пред тоалетната маса, увита с пухкава бяла кърпа, а русата ѝ коса, разпиляна по гърба, блестеше от водата. Бляскавата ѝ кожа и очарователното ухание на свежест го сепнаха. В такива мигове

той винаги я сграбчваше с мускулестите си ръце, вдигаше я като перце и я понасяше към леглото.

Но не и този път. Тя улови погледа му в огледалото и с бързо нервно движение затвори чекмеджето на тоалетната маса.

Марк се наведе и го издърпа.

— Не, Марк! — гневно извика младата жена.

Ала вече беше твърде късно. Той втренчено гледаше полупразната опаковка от хапчетата против забременяване. Погледът му като мълния отскочи към огледалото, а тя виновно извърна очи. Марк ядосано затръшна чекмеджето и тръгна към вратата.

— Марк!

Тя изтича след него в спалнята, а той рязко се обърна и заговори с гняв и болка:

— Знаеш ли, Моника, коя дата сме днес?

— Осемнадесети май — отвърна тя с отпаднал глас.

Младият мъж я изгледа проницателно в очите.

— Помниш ли какво ми обеща на тази дата преди една година?

— Че ще се омъжа за теб? — нещастно прошепна тя.

— Че ще се оженим и ще имаме дете — допълни той. — А как, според теб, ще забременееш, след като взимаш тази проклети хапчета?

— Съжалявам, Марк — плахо се усмихна тя.

Той кръстоса мускулестите си ръце, без да помръдне от мястото си.

— Бях решил да изчакам края на снимките, преди да говорим за бъдещето. — Той се усмихна едва-едва. — Всъщност, ти не подозираш, но исках да бъде много романтично. Дори запазих маса в Спаго...

— Колко мило — прекъсна го тя.

— Но сега ми се струва, че може да не чакам вечерята на свещи. — Той кимна към тоалетния шкаф. — Не искаш ли да видиш какво има в чекмеджето?

Моника въздъхна, отиде до шкафа и извади една елегантна кутийка от черно кадифе.

— Мисля, че ме е страх да я отворя — промълви младата жена и прехапа устната си.

— Отвори я.

С треперещи пръсти Моника отвори капака на кутийката и ахна. За миг остана неподвижна, приковала поглед в бляскавия диамант върху годежния пръстен. После изтри сълзите си, затвори кутийката и я остави върху тоалетната масичка.

Когато се обърна към него, на лицето ѝ се четяха противоречиви чувства.

— Марк, пръстенът е великолепен, но точно сега не мога да го приема. Струва ми се, че трябва да поговорим.

— Да, и аз мисля така.

Марк я изчака да свали кърпата и да облече синия копиринен пеньоар. Стисна зъби и се опита да се овладее. Излязоха във вътрешния двор през вратата откъм спалнята и се излегнаха на двата шезлонга, раздалечени като хора, между които няма нищо общо: В далечината блещукаха светлините на Лос Анджелис. Ноцта беше изпълнена с романтични звуци и благоуханни миризми. Ала и двамата гледаха мрачно.

— Не исках да ти го съобщавам, преди да приключат снимките — колебливо започна Моника. — Опасявах се да не се разконцентрираш и да не провалиш снимките.

— Не знам дали ще ми повярваш, Моника — рязко я пресече той, — но на този свят има много по-важни неща от проклетите снимки. Да не би да има някой друг?

— Не! Не, разбира се, че не! — разпалено отвърна тя, а после съкрушено сведе поглед.

— Нима искаш да ми кажеш, че повече не ме обичаш? — запита той с болка в гласа.

Тя повдигна глава и Марчело остана поразен от мъкмата, изписана на красивото ѝ лице.

— Разбира се, че те обичам. Дори ми се струва, че никога досега не съм те обичала толкова силно.

— Тогава каква е причината? Ти ми обеща, че ако изчакам една година, ще се омъжиш за мен...

— Знам, но това беше преди...

Преди какво? Моника пое дълбоко дъх.

— Преди днес да разговарям с Уоли.

— Продължавай.

— Е, той трябва да уточни още някои подробности, но...

— Да?

Тя се опита да се усмихне.

— Марк, получих роля.

— Имаш предвид ролята на Стефани във „Ветровете на съдбата“?

— Да — прошепна тя с облекчение. — Това е моят голям шанс.

— Моите поздравления — сухо процеди той.

— Не ми изглеждаш много искрен — упрекна го тя.

Марк отчаяно разпери ръце.

— А ти какво очакваше да чуеш? Знаеш отлично, че следващият ми филм ще се снима в Уайоминг, а ти ще трябва да заминеш за шест месеца за Монте Карло! Какво ще стане с нашите планове, с нашето семейство?

— Твоите планове — разгорещено го поправи тя.

— О, така ли? Откога тези планове станаха само мои? — разярено попита той.

— Повече са твои, отколкото мои.

— Какво искаш да кажеш?

Младата жена остана мълчалива за миг. По лицето ѝ се виждаше, че тя се бори със себе си.

— Ти никога не си ме слушал внимателно, когато ти казвах какво искам аз, нито Пък си обръщал внимание на различията между нас.

— Тогавя защо сме заедно? Само заради секса ли?

В очите ѝ се четеше истинска болка.

— Знаеш, че не е само сексът. Между нас има нещо много повече.

— Моника — очите му блестяха от вълнение, — преди една година ти ми обеща, че ще се омъжиш за мен и ще ми родиш дете.

— Знам това, но нещата се промениха — нетърпеливо го прекъсна тя. — Ти вече си утвърден актьор, а аз все още съм начинаеща актриса. Сега имам възможност да успея и не искам да я изпусна.

— Глупости. Ти си достатъчно талантлива и винаги можеш да получиш добра роля и да се утвърдиш. Просто не желаяш да поставиш на преден план нашата връзка.

Моника се изправи и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Искаш да кажеш, че аз не желая да поставя на първо място това, което ти желаеш. Досега не съм те чула да казваш, че ще се откажеш от следващия филм. Защо винаги трябва да се съобразявам с твоите желания и защо твоята кариера да е по-важна от моята?

Марк също стана, пристъпи до нея и я хвана за ръката.

— Всяка връзка изисква да се правят компромиси...

Тя се извърна и гневно го погледна.

— А ти от какво се отказваш, Марк?

— Аз чаках почти три години, за да решиш, че си готова да се омъжиш за мен и да създадем семейство — разгорещено отвърна той.

Моника поклати глава.

— Господи, ти си толкова консервативен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си мислиш, че животът ти ще бъде съвършен, ако си имаш една предана малка женичка и семейство.

— О, няма сега пак трябва да слушам всички тези глупости за правата на жените?

— Ти наричаш всичко това глупости? — Тя го изгледа гневно.

Младият мъж не обърна внимание на думите ѝ.

— Семейството е много важно за мен, Моника. Не мисля, че има нещо лошо в това и не смятам, че трябва да се извинявам за чувствата си. И ако заради това ти се струвам консервативен, аз съм горд, че съм такъв.

Тя отчаяно разпери ръце.

— Но няма не разбираш, че ти се опитваш да намериш заместител на загиналото си семейство, или може би смяташ да заглушиш мъката си по тях, като имаш дете от мен?

Думите ѝ сякаш посипаха сол в отворена рана. Марк яростно изруга и решително се отправи към басейна.

Моника изтича след него и сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, скъпи...

Марк мълчеше, сякаш се бореше със себе си, после се обърна към нея и разпалено заговори.

— Аз не се опитвам да намеря заместител на семейството си, нито пък искам да намаля болката от загубата. Разбира се, мислех, че ще полудея от мъка, когато самолетът с родителите и сестра ми катастрофира и те загинаха, но никой не може да ги замени. Истината

е, че аз вече съм на тридесет и две години и смятам, че е крайно време да се установя и да имам семейство — сигурен съм, че родителите ми биха желали точно това.

— Защо не можеш да разбереш, че аз все още не съм готова да се установя и да имам семейство? Защо не можеш да ме почакаш?

Когато я погледна, в очите му се четеше болка. Той приближи и я докосна по бузата.

— Моника, аз те чаках твърде дълго. — Марк тъжно се усмихна. — Спомняш ли си кога се срещнахме?

— О, да — прошепна младата жена.

— В мига, в който те видях на премиерата на филма ми, облечена в онази сексапилна черна рокля, аз си помислих, че това е жената, за която винаги съм мечтал. Още тогава знаех, че искам да се оженим.

— Марк, това бяха само шест месеца — отпаднало прошепна Моника.

— А след това? Винаги ще има някаква друга възможност, винаги може да изникне нещо, което да ни раздели. Можеш ли да го отречеш?

Той бе прав и тя тъжно поклати глава.

— Не. Но ти можеш ли да отречеш, че аз съм тази която трябва да направи жертва, да се откажа от кариерата си, за да ти родя дете?

— Значи ти не искаш да имаш деца от мен? — По лицето му се четяха болка и обида.

— Не. Искам да кажа — разбира се, че искам деца от теб — смутено отвърна Моника. — Но не сега. Това би означавало да се откажа от твърде много и твърде важни неща за мен.

Тя замълча, в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Колко време ти трябва, Моника? — тихо попита младият мъж.

— Не знам.

— Това, което съществува между нас, е нещо наистина чудесно, бейби — напрегнато прошепна той.

— Знам. Преди да те срещна, съм излизала с много мъже, но никога не съм познавала човек като теб — гласът ѝ затрепери. — Аз наистина те обичам, Марк...

— Но очевидно недостатъчно — горчиво я прекъсна той.

— Може би не — призна тя. — Въпреки всичко наистина искам да прекарам живота си с теб. Само че точно сега не мога да ти обещая

нещо повече.

— А аз точно сега искам да ми обещаеш всичко.

— Значи сме в безизходно положение?

— Да.

Моника избърса една сълза.

— Нима няма поне да ми кажеш, че се радваш за мен?

Марк тъжно се усмихна.

— Ти наистина имаш чудесна възможност, скъпа. Надявам се това да те направи щастлива.

Той я погледна и бързо влезе в къщата. Пусна телефонния секретар и отговори на някои обаждания. Останалата част от вечерта не разговаряха. Прегледаха за последно репликите си за утрешните снимки, но беше ясно, че не можеха да се концентрират върху ролите си. От една страна, Марк разбираше Моника и амбицията ѝ да стане добра актриса, но, от друга, се чувстваше наранен, че тя бе отказала да се обвърже окончателно с него. Как биха могли да имат щастлив живот заедно, ако тя толкова лесно се отказваше от обещанията си?

Когато накрая си легнаха, те се обърнаха с гръб един към друг, без да се докосват. На няколко пъти Марк искаше да я вземе в прегръдките си, особено когато усети, че раменете ѝ потръпваха, и знаеше, че тя плаче, ала не се решаваше. Когато накрая докосна ръката ѝ, усети как тя се вцепени и разбра, че за нея е много важно да не се поддаде на чувствата си. Това би означавало да се откаже от твърде много.

А нима той не можеше да направи компромис и да се съгласи да изчакат още известно време? Ала той обичаше Моника прекалено силно и искаше да бъде най-важният човек в живота ѝ. Възможността да живеят заедно, но всеки от тях да има собствен живот, беше немислима за него.

Младият мъж си спомни прекрасния сън — двамата са заедно с Моника, а той държи първородния им син. Сега този сън му се струваше като подигравка. Той почувства парещите сълзи, които напиреха в очите му. Знаеше, че тази нощ няма да може да заспи.

ГЛАВА ТРЕТА

На един изолиран плаж в Малибу Марчело стоеше до директора на продукцията, облечен като Ивар Непобедимия. Наоколо техниците и асистентите се суетяха с последните приготовления за финалната сцена. Помощник-режисьорите даваха последните си нареждания на статистите.

След по-малко от десет минути щяха да започнат снимките. Макар да се предполагаше, че сцената с горящия кораб ще бъде снимана през нощта, мрачното утринно небе щеше да се окаже подходящо, за да се създаде илюзията за нощен мрак, подпомогнато с няколко допълнителни ретуша на кадрите при монтажа. Облачното небе облекчаваше снимките, ала силният океански вятър затрудняваше работата на снимачния екип и особено на осветителите. Харолд Шиндъл стоеше отстрани със загрижена физиономия и инструктиреше сценичните работници и осветителите къде да разположат скъпата техника, отражателите и екраните, които постоянно се събаряха от силния вятър.

До брега беше изтеглен корабът на викингите, в който след малко щяха да положат тялото на Ивар Непобедимия за последния му път към Валхала. Над брега се извисяваше мрачният силует на кораба със сини платна и позлатена статуя на валкирия на носа му. Недалеч от него във вълните се поклащаше катер, където бяха поставили страничната камера, за да проследят изчезването на викингския кораб в морската шир. На един кран на брега беше монтирана втората камера, зад която бяха застанали операторът и неговият помощник със слушалки на ушите, готови да започнат снимките. На скалите чакаше хеликоптер с включен двигател. В него се намираше третата камера, която щеше да снима изгарящия кораб от въздуха.

Марчело, напълно гримиран и облечен като Ивар Непобедимия, слушаше последните указания на Ирвинг. Ала имаше опасност силният влажен вятър да провали многочасовия труд на гримьора, фризьора и художника по костюмите. Гъстата коса на актьора, покрита

с церемониалния шлем, се спускаше върху широките му рамене, а синята копринена туника обгръщаше плътно мускулестите му гърди. Отпред туниката беше закрепена със златни брошки с изображения на диви животни. На кръста му висеше огромен меч. Марк и Ирвинг си крещяха един на друг, за да надвият грохота на океанските вълни, от което бъркотията ставаше още по-голяма.

Ирвинг нервно махна с ръка към реквизитора и към техниците по специалните ефекти, които завършваха последните приготовления за финалната сцена, при която корабът трябваше да изчезне сред пламъците.

— Марк, бих искал да се откажеш от налудничавата си идея да участваш лично в тази сцена. По-добре да използваме дубльор. Тези вълни ме плашат, а силният вятър много бързо ще разнесе пламъка.

— Ако искаш всичко да е напълно безопасно, тогава не трябва да снимаме в океана сцената с изпращането на кораба до Валхала — отвърна Марк. — Обикновено викингите са изпращали загиналите в бой войни, като са поставяли телата им в малки лодки, които след това са изгаряли в погребални ями.

— О, май отново трябва да се съобразяваме с мистър Автентичност, така ли? — сопна се Ирвинг. — И какво му е вълнуващото на тази погребална церемония в някакви жалки дупки в земята? — Той внезапно се ухили. — Но този път те хванах, момче. — Режисьорът сложи ръка около устата си и извика: — Скриптерът, при мен!

Висок млад мъж с измъчено лице изтича към него със сценария в ръка. По време на снимките Марк се беше сприятелил с Крие Стенст, студент по антропология, който временно се беше наел на работа като скриптер за този филм. Крие им даваше ценни съвети как да постигнат максимална достоверност на сцените и помагаше при уточняването на костюмите.

— Да, сър? — попита Крие и си намести очилата.

— Обясни на нашата суперзвезда, че сцената с изпращането на горящия кораб в океана към Валхала е автентична — самодоволно рече Ирвинг.

Студентът прикри усмивката си, извади бележник от задния си джоб и започна бързо да го разлиства.

— Да, Марк, режисьорът е прав. Чакай да проверя. Ето тук някъде съм записал всички подробности около погребалните церемонии на викингите. А, ето... в норвежката митология богът на светлината Балдер е бил пронизан със стрела в сърцето и са го изпратили в океана върху горящ кораб.

— Да, но Балдер е бил изпратен в ада, а не във Валхала — уточни Марк.

— Отказвам се да споря с теб — примирено заяви Ирвинг.

Крие се ухили.

— Да, за Балдер си прав, Марк. Ала това не е всичко, което съм открил. Крал Сикурд от Швеция и крал Хаки от Норвегия също са поели последния си път към отвъдното по същия начин — както и един малко известен норвежки крал, който е бил изпратен от племето си към Валхала върху горящ кораб в океана, след като е загинал в жесток бой.

Марк кимна.

— Много добре. Значи е имало такива случаи. Радвам се, че имам работа с човек, който обича да изпилва нещата. Знаеш ли името на този норвежки крал?

— Това е бил Виктор Безстрашния, разбира се — иронично подметна режисьорът и тримата избухнаха в смях.

— Точно така, сър. Всъщност исках да ви поздравя за автентичността на реквизита и костюмите — обърна се Крие към Ирвинг. — Всичко е точно както е било, с изключение на шлемовете с рога, които са се използвали само при жертвоприношения и погребални церемонии.

При тези думи Марк избухна в смях, а Ирвинг се престори на ядосан и изкрещя към студента:

— Уволнен си, момче!

Като видя преbledнялото лице на Крие, Марк побърза да го успокои.

— Не се тревожи, Крие. Ирвинг просто не понася да го критикуват.

— Да, а сега изчезвай от тук, преди наистина да съм те уволнил! — добави режисьорът и заканително изгледа младежа. — До гуша ми дойде от експерти!

Крие се захили и се върна на мястото си до шефа на скриптерите.

— Нали ти казах за шлемовете с рога, Ирвинг? — подразни Марк режисьора и си оправи туниката.

Без да обръща внимание на думите му, Ирвинг се почеса по брадата и намръщено погледна към кораба.

— Все още се безпокоя за теб, Марк. Да лежиш там сред всичките тези пламъци...

— Няма проблеми — увери го младият мъж. — Отговорникът по специалните ефекти ме увери, че пламъците ще са поне на половин метър от скъпоценното ми тяло. Ти само се погрижи сладките помощнички на оператора да си свършат добре работата и всичко да изглежда така, сякаш наистина съм погълнат от огъня. Все пак те са три и аз съм сигурен, че всичко ще мине чудесно.

Режисьорът намръщено погледна към небето.

— Освен ако не завали. Тогава всичко ще отиде по дяволите.

Марк също погледна нагоре.

— Все пак тези тъмни облаци ще помогнат на хората по специалните ефекти и онези тъмни скали наистина ще изглеждат като базалтови.

— Какво, по дяволите, е това „базалт“? Актьорът се ухили.

— Това са вулканични скали, такива са бреговете на Исландия. Нима не знаеш, че Исландия се е образувала от застинала вулканична лава, която е изригнала от дъното на океана?

— Щом го казваш, ти вярвам. — Ирвинг махна примирено с ръка.

Марк се загледа в кръжащите по небето птици.

— Малко ще ти е трудно да представиш тези чайки да изглеждат като онези големи атлантически птици с големи клюнове. Освен ако не ги облечеш в смокинги, разбира се.

— Ти само си пази задника на онзи кораб и помни, че снимките на „Форт Ларами“ започват през юни — отсече Ирвинг.

Младият мъж видя как ядосаният режисьор отиде при звукооператора, за да се посъветва с него, и поклати глава. Зърна Моника, вече облечена в златиста викингска рокля. Фризьорката се опитваше да приглади русата ѝ коса, но непрестанният вятър бе успял да измъкне няколко кичура от прическата ѝ.

Той се приближи към тях.

— Не можеш да я направиш по-красива, отколкото е, Гретхен — подразни той фризьорката и намигна на Моника.

— Сигурно си прав, Марк. Както и да е, отказвам се. — След това извика ужасено и се спусна към един от статистите, който бе смъкнал шлема си.

— Най-последно сме сами, скъпа — промърмори Марк. — Готова ли си да се сбогуваш със своя храбър воин и да го изпратиш на последното му пътуване?

Той протегна ръка и приглади косата ѝ. Младата жена нервно се усмихна.

— Днес ще бъдеш много внимателен, нали, Марк?

— Сигурно си чула вайканията на Ирвинг за последната сцена.

Тя неспокойно се огледа.

— Не беше необходимо да чувам Ирвинг. Знам, че всичко това — вятърът, вълните, огънят — са много опасни.

Марк сви рамене и се усмихна.

— Знаеш ли, че когато викингите са изпращали някой воин, загинал в прославен бой, с него за Валхала е трябвало да замине и някоя млада робиня. Все още можеш да дойдеш с мен.

— А след това ще се превърна ли в лаврово дърво?

— Може би.

Тя го погледна замислено и поклати глава.

— О, Марк. Ти искаш да дойда с теб, но само ако приема твоите условия. Навярно принасянето в жертва на млада робиня напълно подхожда на остарелите ти възгледи за живота.

— Значи за теб аз съм мъж с първични инстинкти, който се опитва да те направи своя робиня? — мрачно попита той.

Моника го погледна и въздъхна.

— Наистина понякога ме вбесяваш, но всъщност може би точно първичното в теб ме привлича толкова много. Не знам, но сигурно ще бъде погрешно да се опитвам да те променя.

Младият мъж пристъпи още по-близо към нея и дрезгаво прошепна:

— Тогава ще дойдеш ли с мен в следващото пътуване, където ще се опитам отново да откроя себе си?

— Не мога, Марк — гласът ѝ потрепери.

Те се гледаха един дълъг и мъчителен миг, а после той избърса една сълза от бузата ѝ.

— Опитай се да не плачеш прекалено много за Ивар, скъпа моя. Това ще развали грима ти.

Моника прехапа устни.

— Марк...

— Да?

— След празненството по случай приключването на снимките аз ще си опаковам нещата и ще се изнеса от къщата.

Марк се намръщи.

— Наистина ли е необходимо, Моника?

На лицето ѝ се четеше примирение, примесено със съжаление.

— Да. В противен случай само ще отложим за известно време неизбежната раздяла. Аз трябва да уредя живота си, а ти трябва да намериш момиче, което ще може да ти даде всичко, което искаш. — Тя замълча и храбро се опита да се усмихне. — Момичето, което ще дойде с теб на следващото ти пътуване, когато ще откриеш себе си. Той повдигна брадичката ѝ.

— Аз вече съм намерил това момиче — напрегнато прошепна младият мъж. — Ала тя не е готова за мен.

Те се погледнаха с болка в очите. В този миг се чу гласът на помощник-режисьора:

— Моля, всички по местата си! Започваме!

Марк се намръщи и понечи да тръгне. Моника го хвана за ръката.

— Не можем ли да се разделим като приятели?

— Разбира се — тъжно се усмихна той. — Без никакви лоши чувства. Мога ли да ти стисна ръката?

— Ще ме целунеш ли? — жално попита тя.

Младият мъж въздъхна, после притисна мекото ѝ тяло до гърдите си и започна да я целува толкова страстно и всепоглъщащо, че хората от снимачния екип, които ги гледаха, започнаха да дюдюкат и да се смеят одобрително.

— Ей, Марк, запази страстните си целувки за валкириите във Валхала — подвикна весело Крие.

Те се отдръпнаха малко смутено един от друг.

— Желая ти успех, красавце — дрезгаво прошепна Моника.

Марк нежно докосна върха на носа ѝ.

— Разбий им сърцата, скъпа моя. Всъщност, ти винаги си го правила. Това се отнася особено за моето нещастно сърце.

После се обърна и се отдалечи. Искаше ѝ се да извика след него, но се спря.

Когато се запъти към кораба с шлем на главата, силният вятър развяваше туниката около стройното му тяло. На кораба специалистите по техническите ефекти вече привършваха работата си.

— Ей, момчета, готови ли сте да ме опечете днес? — весело подвикна той.

— Не говори така, Марк. Никак не е забавно — отвърна Стан, отговорникът на техниците.

Актьорът се ухили и се качи на кораба. На палубата имаше истинско изобилие от всичко необходимо за един прославен викингски воин, който се отправя на пътешествие към Валхала — храна, бурета с бира, съдове, украсени със скъпоценности, дрехи и различни оръжия. Той пристъпи в средата на палубата и легна върху тясно погребално ложе, украсено с изображения на животни. Един от сценичните работници се приближи и оправя туниката и меча му.

Стан затвори куфара си с инструментите, приближи се към Марк и нервно започна да повтаря инструкциите си.

— Само помни, че сместа, която използваме за огъня, се намира в един резервоар във вътрешния периметър на фалшборта. Тя ще се възпламени, когато Моника и останалите статисти я запалят с факлите си.

— И тогава аз ще се превърна в нещо като горещ сандвич?

Стан се намръщи.

— Ти ще си доста далече от пламъците. Е, може би ще усетиш дим и ще ти стане малко по-топло...

— Искаш да кажеш, че аз няма да се опека като пържола и все пак няма да имам нужда от газова маска?

— Престани, Марк. Както вече ти казах, никак не е смешно. Можеш да усетиш малко дим и да ти стане малко горещо, но като цяло ще се чувстваш добре. Повярвай ми, целият ни екип по специалните ефекти свърши дяволски добра работа, за да бъде всичко максимално безопасно. Използвали сме толкова много огнеупорни материали, че дори се страхувам дали корабът или платната ще бъдат обхванати от пламъци навреме, преди снимките да са свършили.

— Думите ти много ме успокоиха — сухо отвърна младият мъж.

— Ние ще бъдем с камерите на кораба, точно до борда. Ако вятърът се усили или вълните станат прекалено големи, ще прекъснем сцената и ще загасим пламъците. Ще съм там и ще потуша огъня, преди дори да си усетил горещината.

Марк сериозно кимна.

— Чудесно, момчета. Независимо от шегите ми, искам да ви кажа, че сте свършили отлична работа.

— Така е, Марк. Пожелавам ти успех.

Техниците изчезнаха от палубата. Марк чу последните заповеди на първия помощник-режисьор и затвори очи, за да се концентрира. Както бяха говорили с Ирвинг, тази сутрин той не трябваше да се „вживява“ в ролята на Ивар, но трябваше да пресъздаде правдиво смъртта на загиналия воин. Пое дълбоко дъх, като се опита да не мисли за нищо. Трябваше да лежи спокойно и тихо. Някъде в далечината все още чуваше гласовете на режисьора и хората от екипа, тихото бучене на моторната лодка с камерата, бръмченето на хеликоптера над главата му. След това се чу звънец и гласовете стихнаха.

Откъм брега се чу вик: „Снимаме!“ и до слуха му достигна плачът на статистите. Знаеше, че сега Моника и останалите ще дойдат, носейки запалени факли и подаръци за боговете. Техните песни и молитви се усилиха и Марк разбра, че скоро ще настъпи моментът да запалят кораба, за да го изпратят в последното му пътуване до Валхала.

Той чу изпълнения със сълзи вик на Моника:

— Сбогом, мой горди и смели боецо!

След това пламъците обхванаха носа на кораба и той разбра, че факлите са възпламенили запалителната смес. Усети силен тласък и корабът се плъзна по вълните.

Лежеше със затворени очи и до него долитаха тъжните викове на Моника и плачът на статистите. След това чу и пращенето на пламъците. Усети топлината от огъня откъм фалшборта и мощни вълни залюляха кораба. Наистина техниците имаха право. Това беше почти приятно. Вярно бе, че стана малко горещо, но димът и миризмата не бяха непоносими, а люлеенето на кораба му действаше някак странно успокояващо. Марк се отпусна и почувства как потъва

нанякъде и се унася в сън. Скоро, помисли си той отнесено, скоро другите щяха да дойдат и да го събудят...

Внезапно Марк се събуди и се задави от дима. Усети как пламъците вече ближеха краката му и започна трескаво да дърпа въжетата, с които бе завързан към погребалното ложе. Скочи на крака, пое дълбоко дъх и високо изруга. Наоколо беше тъмно, само корабът светеше, обхванат от пламъците.

Къде, по дяволите, се намираше? Защо този уж „огнеупорен“ кораб гореше като факла и къде бяха техниците, за да го загасят?

Напълно объркан, той се огледа наоколо. Беше истинска нощ, вятърът бясно фучеше и въпреки всякаква логика тялото му трепереше от студ сред бушуващите пламъци. Всичко около него беше различно и актьорът усети как го обзема паника. Корабът беше обхванат от гъсти кълба черен дим, младият мъж се задушаваше, а чудовищните пламъци препречваха пътя му към средата на кораба. Чу се силен трясък и той с ужас видя как голямото платно пламна и изгоря за няколко секунди!

Нямаше време за губене. Марк разбра, че му остават само няколко мига, преди пламъците да го погълнат, затова набързо прошепна една молитва и се хвърли в океана. Ако не беше потопен във водата, щеше да изкрещи от съприкосновението с леденостудената вода. Той се раздвижи, за да отпусне мускулите си, излезе на повърхността, тръсна Глава и пое дълбоко въздух. Сякаш дробовете му се изпълниха с лед. Заплува отчаяно към брега, тъй като знаеше, че не може да издържи дълго в тази ледена вода.

Господи, къде се намираше? Какво ставаше с него?

Изведнъж, като по чудо, димът се разсея и той видя пред себе си тъмните очертания на някакъв непознат бряг. Сред надвисналите черни скали се виждаха силуети на хора и горящи факли. Разбира се, това сигурно бяха Моника и статистите! Младият мъж заплува с последни сили към тях. С всеки изминал миг чувстваше как отпада, докато се опитваше да се бори с ледените, бушуващи вълни. Тялото му започна да се вцепенява. Най-после се добра до брега и излезе, олюлявайки се.

Погледна към групата мъже и жени, скупчени край брега. Но какво беше всичко това? Всички тези хора му бяха непознати, облечени в странни дрехи от вълчи кожи и вълна! Въздухът беше леден като вълните на океана.

Марк видя в далечината ледени върхове и премигна учудено. Ледени върхове и базалтови скали? Света Богородице, нима се беше озовал в Скандинавия? Но това беше невъзможно!

Започна да трепери, но този път не само заради студа.

— Крал Виктор! — изкрещя един от непознатите. — Ти все пак си жив! Нашият безстрашен вожд е жив!

Крал Виктор? Защо, по дяволите, този мъж го нарече крал Виктор? Марк се взираше удивено в странната група, около петдесетина мъже и жени. Всички изведнъж се завтекоха към него. Много от тях паднаха на колене и започнаха да плачат и крещят от радост.

— Крал Виктор! Благодарим на Один, че те върна при нас!

— Нашият вожд се върна от Валхала! — изкрещя друг.

— Божествата са благословили нашия вожд и са му дали да вкуси от свещената ябълка на Идун, която възкресява мъртвите!

Младият мъж почувства как зъбите му започнаха да тракат от студ и изумление. Къде се намираше и кои бяха тези хора, които бръщолевеха за древни скандинавски богове като Один и Идун? Нима тези идиоти наистина вярват, че той е Виктор Безстрашния, който се е върнал от Валхала? Нима снимачният екип му е устроил някаква безвкусна шега?

— Какво, по дяволите, става тук? — сърдито запита той.

Но никой не му обърна внимание, защото в този миг всички се дръпнаха ужасени назад и вторачиха погледи в далечината.

— Волфгард! — изкрещя някой.

— Хората на Волфгард са се върнали! — извика друг.

— Жените и децата да се приберат в селото! — заповяда трети.

Настъпи страшен хаос. Жените и децата побягнаха с писъци в черната нощ, а мъжете извадиха мечовете, копията и бойните секири и застрашително наобиколиха Марк.

Марк беше ужасен.

— Пресвета Дево, спаси ме! — прошепна той с широко отворени очи и започна да отстъпва назад.

Мъжете го изгледаха смаяно.

— Вожде! Какво правиш! Трябва да ни поведеш на бой! — изкрещя един от бойците.

— Трябва да ги победим или да загинем! — извика друг.

Младият мъж чу ужасяващите бойни викове зад гърба си и разбра, че няма друг изход. Към брега се приближаваше страховит викингски кораб с дракон на носа. От него наскачаха десетки бойци, въоръжени със секири, мечове, лъкове и стрели, и се насочиха право към него!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Крал Виктор! Води ни в боя, умоляваме те!

— Помогни ни, иначе ще загинем!

Марчело нямаше време за колебание. Воините го молеха да им помогне, а от страховития кораб на другите скандинавски воители прииждаха все повече и повече бойци. Не знаеше къде се намира — на небето, в пъкъла, или хиляда години назад във времето. Знаеше само, че тези хора се нуждаеха от него неговите хора се нуждаеха от помощта му. И в този миг — всъщност от този миг нататък — той стана техният вожд. Подчинявайки се на инстинктите си, Марк извади меч си от ножницата и извика:

— След мен, мъже!

Една стрела изсвистя покрай лицето му и воините, начело с Марк, се втурнаха към нашествениците. В далечината видя един огромен мъж със сребристоруса коса, който водеше противниците им.

След секунди двете групи се срещнаха. Сблъсъкът беше ужасяващ — размахваха се огромни саби, летяха стрели и копия, а предсмъртни викове цепеха въздуха. Марк се намери лице в лице с огромния воин с дълга брада.

— Умри, дяволско изчадие! — изкрещя викингът и размаха сабята си над главата му.

Марк извади меч си, за да отблъсне атаката, ала бутафорното му оръжие се огъна. На лицето му се изписа ужас и той едва успя да отскочи встрани, преди сабята на гиганта да отсече главата му. Потръпна, когато чу как сабята на противника му тупна на земята.

В този миг огромният воин избухна в смях.

— Хей, викинг, та ти си въоръжен с детска играчка! — презрително извика той.

Наистина, мъжът беше прав. Мечът, който носеше, не беше истинско оръжие! Господи, всичко това не беше филм! Той наистина се беше върнал назад във времето, бе попаднал в епохата на истинските

викинги и трябваше да се бие с този страховит воин с един бутафорен меч!

През това време викингът вдигна сабята си от земята и отново се насочи към Марк с намерението да отсече главата му! Света Богородице, този мъж беше истинска напасть! Актьорът светкавично се наведе и само това го спаси от участието да се превърне в крал Виктор Обезглавения! Противникът му изглеждаше объркан от действията на Марк. Младият мъж се възползва от това и силно го ритна в слабините. Гигантът извика от болка и се свлече на земята.

Марк потръпна, пое дълбоко дъх и се огледа. Битката приличаше на нощен кошмар, сякаш беше някаква част от Дантевия ад. Във въздуха хвърчаха копия и стрели, воините размахваха мечове и секири и кръвта се лееше като река. Най-лошото от всичко бяха звуците — грохотът на удрящите се оръжия, мъчителните викове на ранените и кръвожадните крясъци, които сякаш бяха излезли от преизподнята.

Тогава внезапно в далечината Марк забеляза Моника, която ожесточено въртеше бойна секира! Отначало помисли, че това е някаква зрителна измама, но не, това наистина беше тя!

— Моника! — извика младият мъж.

Тя, изглежда, не го чу и продължи да се бие ожесточено с един викинг. Той с възхищение се загледа в стройната висока жена. Това наистина беше Моника. Позна я по прекрасното тяло и дългата руса коса. Само че не беше облечена като съпруга на викинг, а като валкирия, с ризница, с панталони, кожени ботуши и железен шлем на главата.

Нима тя наистина беше валкирия? И все пак беше дошла с него във Валхала? Тази вероятност беше невероятно възбуждаща. Сърцето му се изпълни с радост и щастие.

Марк започна да си проправя път към жената, без да обръща внимание на свистящите стрели и копия.

— Скъпа, аз съм тук! — извика той.

Жената се обърна към него и на лицето ѝ се изписа ужас, сякаш беше видяла дух. После красивите черти на лицето ѝ се изкривиха от ярост и възмущение.

— Викинг! — изкрещя тя. — Как си посмял да се върнеш и да се опитваш отново да ни торМОЗИШ! Как се осмеляваш да ми викаш „скъпа“! Аз мразя всички викинги!

След тези думи тя размаха страшната си секира и я запрати с все сила право към главата му!

Господи, каква беше тази лудост? Да не би Моника да се е побъркала? Да не би всички наоколо да са някакви опасни луди? Защо всичките тези хора искаха да го насекат на парчета?

Отскочи светкавично встрани и успя да избегне ужасната секира. Оръжието профуча на сантиметри от него и се заби в земята. Разярената валкирия, която толкова много приличаше на Моника, извика, хвърли се напред и с яростно движение измъкна секирата от замръзналата земя. После я вдигна високо и със свиреп вик отново се хвърли към Марк.

Този път младият мъж беше твърде ужасен, за да може да реагира. В този миг двама от неговите войни се втурнаха между него и валкирията. Жената воин промуши единия от мъжете, разреже със секирата си щита на втория и удари силно Марк по главата с плоската част на сабята си. Младият мъж се завъртя, а пред очите му сякаш избухнаха звезди. Двамата войни извикаха и се строполиха на земята.

Той беше стъписан от нечовешката жестокост на тази жена, която изглеждаше така, сякаш беше близначка на Моника. Тогава — о, ужас на ужасите! — валкирията размаха високо секирата си и отново я насочи към главата му!

В този миг сякаш небесата се смелиха над него и в далечината се чу вик:

— Оттегляме се!

Марк успя да отскочи настрани, а валкирията отпусна страховитото си оръжие и зловец се ухили.

— Някой друг път ще се срещнем отново, викинг! Отсега предвкушвам наслаждението от твоята смърт! — После се извърна и се спусна към кораба.

Разтрепераният мъж се отпусна на колене. Беше прекалено смаян, за да може да мисли.

— Вожде, ние спечелихме още една битка!

— Ти ни помогна да отблъснем вражеското нападение!

Марк се втренчи недоверчиво в десетината мъже, надвесени над него. Повечето от тях бяха яки и набити, със светли коси и дълги бради. На главите си носеха железни шлемове, бяха облечени с туники, а върху тях имаха ризници. Краката им бяха обути в ботуши от мека

кожа. Зад тях неколцина мъже се бяха събрали около ранените воини, а един млад мъж се приближи и метна вълнено одеяло около треперещите рамене на Марк.

— Къде, по дяволите, се намирам? — остро попита той. Една ужасяваща мисъл се появи в съзнанието му. — Само не ми казвайте, че това тук е Валхала!

Мъжете избухнаха в смях.

— Ти сигурно се шегуваш, вожде! — извика един едър момък. — Много добре знаеш, че това е твоят остров, твоето царство Ванахейм!

— Ванахейм? Какво, за бога е това?

Мъжете учудено се спогледаха.

— Ти беше във, Валхала по-рано тази вечер, вожде. Ние те изпратихме, но ти се завърна от смъртта и ни спаси от коварството на Волфгард — обясни един от воините.

Преди Марк да успее да заговори, се обади друг глас:

— Да, така е, вожде! Ти спечели една голяма победа за себе си и за нашето племе! Ние всички се прекланяме пред нашия крал Виктор!

Напълно объркан, Марк се вгледа в наобиколилите го мъже, които вдигнаха ръце към небето и паднаха на колене. Господи, нима бе попаднал в някаква лудница?

— Какво правят тези мъже? — обърна се той към едрия младеж.

— Заклеват ти се във вечна вярност, вожде! — отвърна момъкът и също падна на колене.

Марк слисано гледаше странната група. Нима наистина тези хора си мислеха, че той е техният крал? В този миг най-малко се чувстваше като нечий крал!

— Господи, не мога да повярвам, че всичко това е истина! — промърмори той. — Сигурно съм полудял!

Огромният мъж се изправи, погледна го озадачено и се намръщи.

— Може би си загубил разума си във Валхала, вожде — изръмжа боецът.

— Може би си понесъл много мъчения в пламъците и завръщането от смъртта ти е помътило разсъдъка — предположи друг от мъжете.

— Чакайте малко — рязко каза обърканият Марк. — Казвате, че се намираме във Ванахейм?

— Да, вожде.

Мъжете отново се засмяха.

— Това е остров в океана, на два дни път от Исландия, вожде — прозвуча друг глас.

— Исландия? — Марк не можеше да повярва на ушите си. — Как, за бога, съм могъл да се озова в... — той замлъкна и потрепери. — Как го нарекохте?

— Ванахейм — обади се услужлив глас.

— Да. Ванахейм.

— Нима не си спомняш нищо, крал Виктор? — попита едрият мъж. — Преди десет зими ти и Ерик Червенокосия избягахте от Исландия. Ерик отплава на север, към Гренландия, а ти пое на юг, към Ванахейм.

— Аз съм напуснал Исландия с Ерик Червенокосия? — глупаво повтори Марк.

— Той беше твой родственик, вожде.

— Ей, момчета, да не би да се шегувате с мен?

Мъжете отново се спогледаха неразбиращо.

— Да не би Ирвинг да ви е наел, за да си направите тази шега с мен?

Отново последваха смаяни погледи и един от воините заговори:

— Ние не познаваме този Ирвинг, вожде. Да не би да си го срещнал в двореца на мъртвите?

— Господи, помогни ми! Какво става с мен? — извика Марк и се хвана за главата, която щеше да се пръсне от болка.

После вдигна поглед. Всичко наоколо беше непознато. В далечината се издигаха планини с ледени върхове. Господ да му е на помощ, това не беше шега! Той наистина не беше в Калифорния!

Опипа мократа си коса и въздъхна.

— Ако някой не си прави някаква жестока шега с мен, аз наистина се намирам хиляда години назад във времето!

— Какво казваш, вожде? — смутено запита някой.

— Кой би повярвал, че ще се завърна от моето пътуване до Валхала като Виктор Безстрашния? — промърмори на себе си Марк.

— Значи най-после си спомни кой си, вожде? — радостно се обади един от мъжете.

— Не съвсем — отпаднало отвърна Марк.

— Вожде, трябва да те заведем в дома ти — намеси се едрият момък. — Волфгард може да се върне, а ти целият си мокър и трепериш. Можеш да настинеш и отново да умреш, ако продължаваме да стоим тук. — После стеснително добави: — И наистина, вожде, не искам да покажа неуважение, но ми се струва, че главата ти не е съвсем наред.

— Хм, навярно си прав! — саркастично се съгласи Марк.

Един от бойците пристъпи напред.

— Да, вожде, Орм говори истината. Ето, вземи моя плащ.

Той беше толкова объркан и изтощен, че нямаше сили да спори и мъжът наметна мъхестия вълнен плащ върху одеялото. Воинът му подаде ръка и Марк се изправи.

— Накъде трябва да вървим? — попита той.

— На север, вожде — отвърна мъжът и го хвана за ръката. — Ти си се обърнал на запад, а там е големият фиорд.

— О, така ли? — уморено промълви той и се извърна към посоката, която му сочеше викингът. — Смятате ли, че вече сме в безопасност?

— Да — отвърна мъжът, когото наричаха Орм. — Волфгард и хората му отстъпиха от другата страна на фиорда. Ние ще оставим няколко стражи в случай, че се върне.

— Кой точно е този Волфгард?

— Това е водачът на племето, което ни нападна.

Марк се замисли, като си припомни жестоката битка.

— А, да. Сигурно имате предвид онзи огромен мъж със сребристорусата коса и голямата брада?

Орм се усмихна широко и кривите му бели зъби се показаха.

— Значи все пак си спомни, вожде. Преди пет лета, когато нашето племе вече се беше установило тук, се появи Волфгард. Той също беше избягал от Исландия. Заживя заедно с хората си от другата страна на фиорда. Оттогава нашите две племена са в кръвна вражда.

Марк се опита да осмисли чутото, а след това внимателно попита.

— А коя е онази жена, която беше с него?

— Неговата заварена дъщеря, Рейна Унищожителката.

— Унищожителката?

— Да, така я наричаме. На името на Рен Унищожителката, морската сирена, която примамва в пъкъла смелите викингски воители — обясни Орм. — Рейна мрази всички викинги.

— О, тя вече ме информира за това — мрачно отбеляза младият мъж и се намръщи. — Но щом като мрази всички викинги, защо живее в тяхното племе?

Един мъж зад него побърза да обясни.

— Рейна е пленница от Франция, вожде. Преди години тя и нейната майка са били отвлечени от Волфгард и хората му и са ги довели в Исландия. Волфгард е оказал голяма чест на нейната майка, като не я направил своя наложница, а се оженил за нея. Така тази Рейна станала негова заварена дъщеря. Но жените винаги са си били зли създания.

— Тя презира Волфгард и хората му — намеси се Орм. — Струва ми се, че тя едвам понася хората от племето, но се сдържа, защото ако се опълчи срещу, тях, те ще я убият.

— Умно момиче — промърмори Марк.

— Вместо това Унищожителката дава воля на гнева си, като си отмъщава на нас. Тя е истинско страшилище, тази женска, а и от много години се опитва да те убие, вожде.

„Тя искаше да ме убие? О, Господи!“ — помисли си младият мъж. Той не беше попаднал във Валхала! Също като Балдер, който бил изпратен в царството на мъртвите на неговия горящ кораб, и той бе попаднал право в ада!

Докато Марк вървеше през тундрата, заобиколен от новите си приятели, Рейна Унищожителката се беше свила на палубата на кораба на втория си баща и мислеше за странното появяване на Виктор Безстрашния. Тя беше единствената жена от племето, която участваше в битките, и беше свикнала с жестокостите и кръвта. Никога досега не се бе страхувала и не бе треперила от вълнение. Ала този път беше различно. Не можеше да си обясни, но се чувстваше необяснимо смутена от кратката си среща с крал Виктор. Защо той се беше обърнал към нея с тази странна дума „скъпа“, последвана от още по-странните думи „Аз съм тук!“ Защо нейният враг си позволяваше да й говори по този начин, сякаш бяха близки? Думите му я бяха объркали и тя не можеше да ги забрави...

Освен това тя изпитваше към Виктор нещо, за което Волфгард и хората му не подозираха. Макар че бе посветила целия си живот на отмъщението срещу всички викинги, силата и храбростта на този викингски воин бяха събудили любопитството ѝ. И въпреки че се беше била с него, тя внимателно бе наблюдавала през цялото време вожда на вражеското племе. По-рано тази вечер, когато Волфгард и бойците му нападнаха племето на Виктор, Рейна беше забелязала, че вождът на вражеското племе губеше силите си и навярно смъртта му бе близка. Тогава Волфгард бе заповядал да се оттеглят. Малко по-късно любопитството я накара да се завърне на вражеския бряг и тя видя, че подозренията ѝ се оправдават. От безопасно разстояние девойката наблюдаваше как племето на Виктор изпраща своя вожд. Тялото му бе положено на кораб, който бе запален. Смъртта на Виктор предизвика странно вълнение в душата ѝ.

Рейна се качи на лодката си и се върна в залива на Волфгард. Вторият ѝ баща събираше войните си и се готвеше за второ нападение. Тя не можеше да си обясни постъпката си, но не каза на никого, че Виктор е загинал. Може би това се дължеше на суматохата около приготовленията за второто нападение или може би защото тя не чувстваше истинска вяност към племето на Волфгард, а може би защото се страхуваше, че войните на втория ѝ баща ще разберат за възхищението, което изпитваше към вожда на враговете им. Каквато и да беше причината, Рейна запази мълчание...

И когато нападнаха отново племето на Виктор, тя внезапно откри, че той е жив! Нещо повече, може би се беше завърнал от Валхала като бог! Дали наистина сега той беше бог? Макар че младото момиче беше християнка, тя уважаваше божествата на езичниците и се страхуваше от тях. И наистина, Виктор изглеждаше различен отпреди — беше гладко избръснат и беше много по-красив, отколкото си го спомняше, а когато ѝ се усмихна, на лицето му се четеше истинска радост, че я вижда...

При този спомен Рейна потръпна. Всяка част от него я изпълваше с непознат трепет — от една страна, имаше чувството, че го вижда за пръв път, а, от друга — усещаше, че го познава отдавна. Как можеше да изпитва такива противоречиви чувства, освен ако той наистина не се бе превърнал в бог?

Наистина всичко беше толкова объркано. Но независимо от тези предателски чувства девойката се хвърли в яростен бой с него. Тя призова на помощ цялата омраза, която изпитваше към всички викинги. Ала въпреки това не намери в себе си сили да го убие. Беше много объркана и смутена от чувствата си.

Но това нямаше значение. Случайно беше подслушала един разговор между Волфгард и хората му и бе разбрала, че в племето на Виктор има техен човек, който щеше да им разкаже всичко за „възкръсването“ на Виктор. А междувременно Рейна щеше да се постарее да научи нещо повече за този объркващ я викинг. Тя щеше да се справи с него и никога повече нямаше да се поддава на такива опасни чувства...

ГЛАВА ПЕТА

Марк и малката група воители си проправяха път през студената и ветровита тундра, а над главите им блестяха далечните звезди. Хиляди въпроси се въртяха в главата на младия мъж. Какво се бе случило с него? Нима бе загинал при снимането на финалната сцена и по някакъв начин бе възкръснал в миналото? Нима след като го изпратиха във Валхала, както е бил изпратен Виктор Безстрашния, той се бе промъкнал през някаква тайнствена врата на времето и се бе озовал в истинския свят на Виктор? Дали Виктор Безстрашния наистина е съществувал в онази далечна епоха на ранното средновековие? Опитваше се да си припомни краткия разговор с Ирвинг и Крие и се питаше дали наистина е имало крал Виктор, или той е само една легенда. Как му се искаше да произнесе класическата и успокояваща фраза: „Това е просто един филм“ Ала, изглежда, за нещастие сега той играеше във филм, който бе плашещо реален и безкрайно далеч от всякакви измислици, в които бе участвал.

И коя беше тази Рейна Унищожителката, която беше физическо превъплъщение на Моника, но очевидно не изпитваше никаква любов към него? В интерес на истината, когато го видя, тя беше силно шокирана, но това сигурно е било, защото е мислила, че той се е завърнал от смъртта. И защо тя беше тук? Дали това беше истинската Моника, преоблечена като валкирия, която си играеше някаква игра с него, или пък наистина това момиче наистина не го познаваше? Марк си припомни с ужас тази кръвожадна валкирия и обещанието, че ще го изпрати в пъкъла. Струваше му се, че бог е решил много жестоко да се пошегува с него.

Ала независимо от всичко все пак бе сигурен в едно — поради неизвестна причина той повече не беше Марчело. Той се беше превърнал в друг мъж, който може би беше негов далечен прародител. Сега той беше Виктор Безстрашния, истински викингски вожд и живееше в епохата на истинските викинги. На всичко отгоре беше въвличен в опасна и кръвожадна вражда с някакво съседно племе.

Интуицията му подсказа, че не бива да казва нищо на хората около него. Те сигурно ще си помислят, че е полудял и можеше дори да го убият. Всъщност, заради собствената си безопасност, а и така му диктуваше здравият разум, той трябваше да започне да мисли за себе си като за Виктор, техния крал и вожд.

Внезапно Марк, т.е. вече Виктор, бе изтръгнат от мислите си. С периферното си зрение видя някакво движение. Обърна се в тази посока и съзря на лунната светлина очертанията на три огромни вълка. За негов ужас зверовете вдигнаха глави, видяха го, изръмжаха и се втурнаха право към него!

— Вълци! — извика той и се обърна към мъжете. — Трябва да побързаме!

Воините само се засмяха.

Вълците се носеха през тундрата с бясна скорост и с всеки изминал миг приближаваха все повече и повече.

— Те ще ни нападнат! Трябва да бягаме, за да спасим живота си, мъже! — изкрещя Виктор.

Той понечи да се втурне да бяга, но в същия миг осъзна, че мъжете все още се смееха и дори не бяха помръднали от местата си! Господи, да не би тези хора да са полудели? Нима не ги беше грижа за живота им? Младият мъж пое дълбоко студения въздух и се спусна да бяга. Чудовищата се приближаваха, бързи като демони.

Той вече чуваше зад гърба си задъханото им дишане. В този миг единият от зверовете го блъсна отзад, след това още един и още един... и той се намери върху замръзналата земя. Виктор вдигна ръце, за да предпази лицето си от ужасните им зъби и острите им нокти. Помисли си, че в следващия миг ще бъде разкъсан от тези дяволски изчадия. Тогава, сякаш някъде отдалече, чу тихо скимтене и почувства как един грапав език го близна по бузата и усети как единият от зверовете игриво ухапа един от пръстите му.

Воините приближиха, наобиколиха го и гръмогласно започнаха да се смеят.

— Какво става тук? — попита Виктор и се изправи, но отново бе съборен на земята и палавите зверове скочиха към него и заровиха муцуни в лицето му.

— Вожде! Нима не познаваш своите любимци? — попита един от мъжете.

— Любимци? — Виктор беше напълно объркан. Най-после успя да седне и хвана с ръце животните. — Това са моите любимци?

— Да, вожде. Те дойдоха, за да си поиграят с теб.

— Да си поиграят с мен?

Неколцина от мъжете отново се засмяха, а Орм започна да обяснява:

— В действителност ти много обичаш да си играеш с тях. Ходиш заедно с тях на лов и обикаляте из цялата тундра.

Виктор се намръщи и подозрително изгледа вълците. Те се бяха укротили и го гледаха предано, с изплезени езици. Това наистина бяха великолепни създания — охранени, със сребриста козина, пухкави опашки и светли очи. Животните въртяха опашки и ближеха ръцете му. Подчинявайки се на вътрешния си импулс, младият мъж ги прегърна, а те още по-усърдно заблizaха ръцете му и радостно заръмжаха. За пръв път, откакто се беше озовал в този странен свят, той се почувства истински щастлив.

— Как се казват? — обърна се той към мъжете.

— Твоята любимка се казва Хати — отвърна Орм.

— Другите са мъжки и се наричат Тор и Гери — добави друг. — Единият е кръстен на бога на тундрата, а другият на любимия вълк на бог Один.

Виктор се усмихна, изправи се и погали животните.

— Много добре. А сега, мисля, че е време да тръгваме.

Групата, следвана от вълците, отново пое своя път през тундрата. Не след дълго приближиха до голяма къща, чиито покрив и стени бяха направени от дебели пластове торф. От една дупка в центъра на покрива излизаше дим. Наоколо се виждаха няколко по-малки къщи, изградени по същия начин, а в далечината се забелязваха очертанията на малко село.

— Това ли е моят дом? — попита Виктор и посочи към голямата къща.

— Да, вожде.

Повечето от воините останаха навън, но петима от тях и трите вълка последваха Виктор в къщата. Когато влязоха през грубо издяланата врата, младият мъж се задави от острия дим и силната миризма на животински кожи, сено и прах. Преддверието се

осветяваше от една лампа, вероятно пълна с китова мас, предположи Виктор.

Очите му се насълзиха и той премигна.

— Господи, имам чувството, че тук гори цяла камара боклуци. Никога ли не сте чували, че трябва да се проветрява?

— Не, вожде — отговориха и петимата едновременно.

Виктор разтри очите си.

— Нима не знаете колко е вредно да се диша целия този дим?

Мъжете озадачено се спогледаха. Внезапно той, се почувства силно отпаднал, а главата го заболя още по-силно.

— Всъщност няма значение. Утре ще разговаряме за това.

— Не желаяш ли да свикаш военния съвет тази вечер, вожде? — попита един от бойците.

— Какво е това? — учуди се Виктор.

— Винаги, когато Волфгард ни напада, ти обсъждаш със съвета резултата от битката и заедно решавате как да се подготвим за следващата битка.

— О, това ли било. Предполагам, че вие сте членовете на този съвет, така ли е? Петимата кимнаха.

— Ние сме твоята свита, вожде — обясни един от мъжете.

Виктор се опита да се усмихне.

— Съжالياвам, но изглежда, че съм забравил всичко, след като се върнах от смъртта. Бих искал да ви помоля да ми кажете как се казвате.

— Ние разбираме — рече Орм. — Аз съм Орм Смелия, а останалите сами ще ти се представят.

— Аз съм Свейн Прозорливия и съм твой кръвен брат — каза високият красив момък с весели сини очи и малка остра брадичка.

— Аз съм Роло Силния — пристъпи напред мускулест мъж с лешникови очи.

— Аз съм Отар Добрия — каза един строен мъж с честно лице.

— Аз съм Кнут Сръчния — рече висок рус мъж с голяма брада. Едното му око беше закрито с тъмна превръзка.

Виктор стисна ръцете на всеки един от мъжете, които го изгледаха смутено.

— Много се радвам да се запозная с вас, джентълмени. Бих искал да ме извините, но мисля, че тази вечер не съм в състояние да свикам военния съвет.

— Както кажеш, вожде — отвърна Свейн. — Не всеки ден се случва един войн да бъде изпратен при Один и да се завърне оттам. Когато си починеш и се възстановиш, ще трябва да ни разкажеш какво се случи.

— Мога да го направя, но вие едва ли ще ми повярвате — саркастично се усмихна Виктор.

— Смяташ ли, че е разумно да останеш тук сам, вожде? — несигурно попита Отар. — Страхуваме се, че главата ти не е съвсем наред.

— Повярвайте ми, че аз се страхувам не по-малко от вас за главата си. — Виктор ги изгледа и разтри слепоочията си.

В този миг Кнут избута напред едно русо момиче, което току-що бе влязло в стаята.

— Ива ще се погрижи за теб тази нощ — грубо рече той. — А на сутринта твоята слугиня Хелга ще ти поднесе закуската.

Виктор се усмихна на момичето. То беше дребничко девойче със сини очи. Светлата ѝ коса бе сплетена на плитки. Тя любопитно го оглеждаше. Навярно не беше на повече от шестнадесет години.

— Здравей, Ива — рече Виктор.

— Господарю, ти си жив! — извика момичето.

— Така изглежда.

— Но как е възможно?

— Ще се радвам, ако ми обясниш — горчиво отвърна той.

— Да, робиньо, твоят господар се завърна от Валхала — заплашително рече Кнут и се намръщи. — И сега ти трябва да изкупиш малодушието си.

Виктор видя, че Ива се сви от страх и попита:

— Какво малодушие?

Ива бе избрана за девственицата, която трябваше да бъде принесена в жертва и да те съпроводи при пътуването ти до Валхала, но тя избяга и се скри в планините. Може би искаш да я пребиеш до смърт за това предателство, вожде — обясни Кнут.

Робинята ужасено извика, а изуменият Виктор гневно заговори.

— Да я пребия? Да я пребия, защото не е искала да умре? Това никога няма да стане!

Учуденият гигант се засмя.

— Тогава ти може би си измислил някое друго подобаващо наказание, а, вожде? — Той се ухили и сръга Виктор.

— Наказание ли? — недоумяващо повтори Виктор.

— Мисля, че нашият вожд трябва да си почине — намеси се Орм и намръщено кимна към момичето. — Погрижи се както трябва за господаря си, робиньо, или иначе аз ще ти извия врата. Сега нашият вожд е объркан и се нуждае от внимание и отдих.

— Да, господарю — рече Ива и се поклони.

— Ще свикаме военния съвет утре сутринта, вожде — добави Свейн и мъжете излязоха.

Робинята въздъхна с облекчение и погледна с благоговение към господаря си.

— Господарю, какво мога да направя за теб?

Младият мъж смутено се изкашля.

— Предполагам, че едва ли ще можеш да ми донесеш бутилка минерална вода.

Тя го изгледа недоумяващо. Виктор погали вълците, които лежах в краката му, и отново се изкашля.

— Има ли в тази къща място, където да не е толкова задимено и да може да се диша? Гърлото ми е раздразнено и главата ужасно ме боли.

Ива се усмихна и протегна ръка.

— Ще те заведа в спалнята ти, вожде.

И тя го поведе през няколко слабо осветени стаи, докато достигнаха една дървена преграда. Зад нея бяха поставени един стол с висока облегалка, дървен сандък и грубо сковано тясно легло, покрито с животински кожи. Животните, които ги бяха последвали, веднага скочиха на леглото и го заеха почти цялото.

Виктор намръщено ги изгледа.

— Ей, чакайте малко, зверове такива! А аз къде ще спя?

Момичето се изкиска и плъзна ръката си в неговата.

— Ти можеш да спиш при мен, вожде. Ще бъде чест за мен да бъда с теб сега, когато се завърна от смъртта.

Младият мъж я погледна изумено и издърпа ръката си.

— Да спя с теб! Та ти си още дете!

— Не, господарю, аз съм най-възрастната девственица в племето и вече от четири зими съм узряла жена. Точно заради това ме избраха

да бъде принесена в жертва и да те съпроводя във Валхала, но аз се изплаших, не исках да умра. Съжалявам, че се показах толкова малодушна, господарю.

Виктор се опита да осмисли думите ѝ. Главата продължаваше да го боли.

— Не ме интересува, че си най-възрастната девственица в племето — строго рече той. — Ти не трябва да споделяш леглото с никой мъж, поне докато не навършиш осемнадесет години. Ясно ли е?

— Докато навърша осемнадесет години? — унило попита Ива.

— И то след като се омъжиш — добави той.

Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха прелестни трапчинки.

— Да се омъжа? Но робините не се омъжват, вожде.

Младият мъж се намръщи.

— Мога да те уверя, че отсега нататък тук ще настъпят големи промени.

— Но, вожде...

— Аз ли съм шефът тук, или не?

— Шефът?

— Искам да кажа — господарят.

Тя сведе поглед.

— Да, ти си господарят.

Той се усмихна.

— Тогава, отивай да си лягаш, Ива.

Робинята бавно излезе от стаята.

Виктор погледна към трите вълка, които бяха заели леглото му, и тежко въздъхна. Господи, цялото тяло го болеше и се чувстваше толкова изтощен! Свали вълнения плащ, одеялото, ризницата, мокрите панталони и ботушите и пристъпи към леглото.

— Хайде, размърдайте се, зверове — смъмри ги той и нежно ги избута към долната част на леглото. — Където и да се намирам, по дяволите, чувствам се като пребит. Това пътуване през времето съвсем не беше толкова хубаво. Чувствам се така, сякаш съм преживял всяка една от тези хиляда години.

Младият мъж успя да се намести в леглото и се зави с кожата, притиснат от мъхестите тела на животните. Те започнаха да го ближат и той въздъхна. Неговите „любимци“ бяха предани и много чаровни, ала главата все още го болеше от удара на валкирията и острия дим.

Потръпна при спомена за ледената вода на океана. Господи, как можа да му се случи всичко това! И все пак, ако остави настрана всички неудобства, цялата история можеше да бъде доста забавна.

Беше измъкнат от удобния и осигурен живот на двадесети век и захвърлен назад във времето, в мрачните диви векове на средновековието. На всичко отгоре се беше забъркал в някаква смахната кръвна вражда, а една валкирия имаше намерение да го убие. Беше преминал през някаква врата на времето и се беше озовал на някакъв остров като Виктор Безстрашния. И само бог знаеше какво го очаква на сутринта!

В голямата къща на другия бряг на фиорда Рейна се въртеше неспокойно в леглото си. Защо не можеше да престане да мисли за Виктор Безстрашния и да се освободи от странните чувства, които я вълнуваха след кратката ѝ среща с него? Дори се питаше дали сега и той си мисли за нея! Може би все пак не се е превърнал в бог след завръщането си от Валхала, а само в магьосник, който по някакъв начин сега я измъчваше.

Ала каквото и да бе станало, сега Рейна бе по-заинтригувана от своя враг откогато и да било. Виктор не беше по-различен от другите жестоки варвари, които я бяха отвлекли от родината ѝ като малко дете, бяха отнели свободата ѝ, бяха разрушили живота ѝ и бяха причинили смъртта на майка ѝ и малкото ѝ братче. Нямахше да се успокои, докато не избие всички викинги, и нямахше да позволи на този очарователен Виктор Безстрашния да я отклони от целта.

Утре ще прекоси фиорда и ще отиде в неговите земи. Утре ще го убие... Може би преди това ще успее поне малко да задоволи любопитството си към този странен викинг.

ГЛАВА ШЕСТА

— Добро утро, господарю.

На следващата сутрин Виктор за пръв път се среща с прислужницата си, която стоеше до откритото огнище в средата на голямата стая. Жената разбъркваше овесената каша в едно желязно гърне завързано на въже над огъня. Младият мъж разтри очи, защото го засмъдяха от острия дим.

Той се беше събудил преди повече от час и съзнанието, че продължава да живее в мрачната епоха на средновековието, го караше да се чувства като болен. Това преживяване беше някакъв сън, по-скоро можеше да го нарече нощен кошмар, от който все още не се беше събудил!

Вълците го събудиха още преди зазоряване и той ги пусна да излязат навън. В сандъка беше намерил дрехи на Виктор — бяла туника от грубо платно и кожен жакет, кафяви панталони и ботуши от мека кожа. Дрехите му бяха по мярка. Той се огледа в един сребърен поднос и остана доволен от външния си вид. После се обръсна с един груб бръснач, като насапуниса лицето си с нещо отвратително, което приличаше на сапун и щипеше. Среса косата си с примитивен гребен от китова кост.

Виктор разгледа къщата. Имаше няколко стаи, в които откри десетина робини от различни раси. Те поздравиха завърналия се господар с поклони и срамежливи усмивки. Някои от тях плетяха, други предяха, в една от стаите той огледа критично няколко съда, в които имаше мътеница, сирене и разбито масло, в друга видя тесто, оставено да втасва, както и нарязани зеленчуци за приготвяне на задушено.

А сега се озова лице в лице с домашната си прислужница — висока, слаба жена с остри черти, на средна възраст. Посивялата ѝ коса бе покрита с боне. Младият мъж с интерес разглеждаше двете брошки, с които бе закопчана кафявата ѝ рокля. Едната бе украсена с орнаменти от желязо и малки камъни от кехлибар, а другата показваше

положението ѝ на домашна прислужница — беше оформена като пръстен, на който бяха закачени ключове, ножици, игли, малък нож и две малки кожени торбички.

— Ти трябва да си Хелга — промърмори той.

— Да, господарю — отвърна жената и сведе поглед. — Кнут Сръчния ми каза, че ти си се завърнал от Валхала.

— Предполагам, че вече цялото село говори за това — саркастично отвърна Виктор.

Прислужницата го гледаше с безизразно изражение на лицето.

— Гладен ли си, господарю?

В този миг той почувства, че наистина е гладен, плесна с ръце и се усмихна.

— Да, едно завръщане от смъртта те кара да чувстваш дяволски апетит.

Хелга озадачено се намръщи, взе една каменна купа, сипа в нея овесена каша, взе и една лъжица и отнесе всичко на масата.

Младият мъж я последва и се отпусна в стола с висока облегалка. Взе грубо направената желязна лъжица, загреба малко от кашата и я поднесе към устата си. Не му хареса на вкус, но все пак можеше да се яде.

Хелга постави пред него голяма желязна чаша, съдържаща нещо, което приличаше на светла бира. Той се намръщи.

— Какво е това?

— Мътеница, господарю. Пиеш по една чаша всяка сутрин.

— А има ли нещо друго?

— Да, има бира и мляко.

— А, мляко. Това звучи добре — промърмори той.

Прислужницата сви рамене и отнесе чашата.

След малко се върна с друга, пълна с гъсто мляко.

Виктор го опита. Оказа се доста вкусно.

Той се нахрани и започна да разглежда по-подробно стаята. Както и останалите стаи в къщата и тази, която представляваше нещо като хол, беше направена от дебели пластове торф, които се поддържаха от дървени греди, ала все пак беше по-различна от останалите. Подът на другите стаи се състоеше само от утъпкана пръст, а на тази беше покрит с изгладени дъски от светло дърво. Виктор се настани до дългата маса, около която бяха наредени столове

с високи облегалки, приличащи на тронове и украсени с дърворезба. Виждаха се фигури на воители, коне и странни писмени знаци. Той предположи, че това може би са рунически букви. По продължение на двете страни бяха поставени дълги пейки, покрити с тъмни кожи. Над тях висяха гоблени — изкусно изтъкани от вълна. Върху тях бяха изобразени бойни сцени от сражения между викинги и дракони, елфи, великани и трoли.

Очевидно тази стая се използваше като трапезария и като заседателна зала. Вероятно тук крал Виктор се е събирал да пирува с приближените си или да обсъжда с тях някоя битка. Всичко наоколо му беше доста интересно, но очите го смъдяха от острия дим, спареният въздух го задушаваше, а стомахът му се бунтуваше от мазната храна, която бе погълнал. Към всичко това се прибавяше и пулсирането в главата — последица от удара на онази кръвожадна валкирия. Тъй като предполагаше, че ще остане тук, в тази варварска епоха, реши, че ще трябва да заповяда на слугините да проветряват стаите. Освен това трябваше да научи тези хора как да палят огнището — трябваше да се направят комини, които да отвеждат дима навън.

Помисли си, че е най-добре да излезе и да се поразходи на чист въздух. Денят беше студен, но навън беше много приятно и беше истинско облекчение да диша свежия въздух, особено след задушаваната атмосфера на къщата. Пое дълбоко въздух и наистина се почувства освежен.

Сега за пръв път можеше да огледа всичко на дневна светлина и установи, че пейзажът е много, много различен от калифорнийския в двадесети век. В далечината се виждаха планини с ледени върхове и стръмни склонове, по-наблизо се простираше тундрата, покрита с мъхеста трева, а тук-там растяха брези и върби. Вече знаеше, че големият фиорд разсичаше долината от изток на запад, а скалистите склонове и крайбрежието се простираха на юг, ала все още не можеше да разбере докъде се простира този остров. Може би остров Ванакхайм е много голям, колкото Исландия, помисли си Виктор. Съдейки по скалите, той реши, че островът е образуван от действието на вулканите в океана и изцяло е изграден от базалтови скали, също както Исландия.

Недалеч от къщата на Виктор Безстрашния се виждаха очертанията на груби селски жилища от мрачната епоха на ранното средновековие. Очевидно владетелят на това племе е бил не само

безстрашен воин, но и земевладелец. Повечето от постройките бяха умалени копия на голямата къща на вожда — примитивните сгради бяха почти изцяло построени от торф, с дървени врати и греди. Младият мъж видя навеси, зеленчукови градини и сеновали. Пред схлупените къщи имаше малки дворове, където жените вероятно перяха дрехите на мъжете си, а децата си играеха с примитивни играчки, направени от дърво и камък. Имаше и една по-голяма постройка в края на селото, която приличаше на обор, защото в оградения двор пред нея се виждаха пилета, свине и крави. Зад малкото село се виждаха ниви и орачи, които вървяха след дървени рала, теглени от волове.

Виктор поклати глава и иронично се усмихна. Той наистина се беше пренесъл в друга епоха. Логически погледнато, би трябвало да се чувства ужасен от факта, че е бил изтръгнат така жестоко от спокойното си и осигурено съществуване в двадесети век. От една страна, той наистина се чувстваше объркан, но, от друга, се чувстваше странно променен и заинтригуван от възможността да живее във време, където ще бъде поставена на изпитание физическата му сила и умствените способности, време, в което ще трябва да живее, като се осланя само на собствения си разум и на силата на духа си. А най-интересното беше, че натрапчивото чувство, че не си е на мястото, че би трябвало да се роди и живее в друга епоха, чувство, което го преследваше постоянно в „другия“ му живот в двадесети век, сега не съществуваше.

Но как се вместиаше Рейна Унищожителката в цялата тази картина? Младият мъж отново си припомни кратката и драматична среща с валкирията предната нощ. Беше доста странно, помисли си той, че тя приличаше толкова много на неговата любима от двадесети век, ала едновременно с това тази девойка не бе показала с нищо, че го е познавала и обичала.

Какво ли ставаше с истинската Моника в двадесети век? Дали ѝ липсва? Дали всички предполагат, че той е загинал при снимането на последната сцена с изгарящия кораб? А дали наистина е умрял? Не беше сигурен. Но въпреки че Моника му липсваше и въпреки че не обичаше да причинява болка на хората и не искаше да обърква живота на тези, които бяха останали в двадесети век, той осъзна, че животът му там щеше да бъде безсмислен, след като загуби Моника и

възможността да има собствено семейство. Тук се срещна с тази кръвожадна жена воин, която го заинтригува и която искаше да опознае.

Дано само да успее да го стори, преди тя да го е убила!

В този миг към него се приближи един мъж, в когото той разпозна Свейн, и прекъсна мислите му.

— Добро утро, вожде. Как се чувстваш днес?

— Започвам да се ориентирам в обстановката — отвърна Виктор. Свейн се намръщи и се почеса по главата.

— Ти говориш много странно, вожде. Има ли нещо общо това с пътуването ти до Валхала?

— Виж, питам се дали мога да ти се доверя?

— Какво искаш да ми довериш, вожде?

Виктор се засмя.

— Истината е, че сега се нуждая от приятел.

— Ние вече сме приятели — възмутено отвърна Свейн. — Наистина ли не си спомняш церемонията преди пет зими, когато станахме кръвни братя?

— Значи ние сме кръвни братя, така ли?

— Да. Ние смесихме кръвта си в най-свещен ритуал. След това пирувахме до зори, после обладахме една и съща жена и принесохме в жертва на Один един роб.

При последните думи Виктор силно пребледня. Свейн го хвана за ръката.

— Вожде, ти трепериш и си станал бял като агне. Да не би да си болен?

Виктор се огледа, за да види дали наоколо има някой, който би могъл да ги чуе, и доверително зашепна:

— Свейн, откакто се върнах от Валхала, аз не си спомням нищо от предишния си живот.

— Съвсем нищо ли? — Свейн учудено повдигна вежди.

— Да, сякаш целият ми живот е бил върху една плочка, която сега е напълно изтрита — обясни Виктор.

— Аз и останалите вече подозирахме нещо такова — мрачно кимна викингът. — Говорихме снощи за това, след като те оставихме. Да, вожде, ти наистина изглеждаш като изгубен. Така би изглеждал и Тор, ако си загуби чука.

— Добре казано — ухили се младият мъж.

Свейн замислено се почеса по брадата.

— Аз и останалите от свитата си мислим, че има някаква причина за това. Може би Один е пожелал да започнеш живота си отново. Може би трябва да се откажеш от спомените и да започнеш да се учиш отново как да управляваш племето си, точно както Один се е отказал от едното си око, за да се сдобие с повече мъдрост.

— Знаеш ли, може и да си прав. — Виктор се опита да прикрие неудобството си и смутено се усмихна. — При това положение сега се нуждая от твоето приятелство повече откогато и да било.

Свейн ниско се поклони.

— Аз целият съм на твоите услуги, вожде.

— Ти трябва да ми обясниш всичко — възбудено рече Виктор. — Бих искал да ми разкажеш за живота във фермата и за вашето общество. Също бих искал да знам всички подробности за това, как сме дошли във Ванахейм и защо сме се установили тук.

— Както желаш, вожде. Ела с мен и ще започнем нашия първи урок.

Двамата мъже се запътиха към селото. Виктор се усмихна, когато покрай тях минаха няколко момчета, които подкарваха десетина квичаци свине.

— Както вече знаеш, ти си водачът на нашето племе — започна да обяснява Свейн. — Ти разрешаваш всички спорове в племето и ти взимаш всички решения.

— Разбирам. Цялото племе ли живее в това село?

— Да, тук сме в безопасност.

Свейн даде знак на Виктор да го последва и двамата влязоха в малка колиба. Вътре беше доста горещо и Виктор веднага забеляза ковашкото огнище в центъра на стаята. По стените висяха най-различни видове мечове, копия, бойни секири и шлемове. До огнището се беше изправил един гигант. По тялото му се стичаше пот. Беше облечен в кожен жакет и мръсни панталони. Държеше духало, а тялото му блестеше на светлината на огъня в каменното огнище. Той не забеляза новодошлите. Остави духалото, грабна една маша, хвана с нея Парче нагорещено до червено желязо и го постави върху наковалнята. После взе чука и съсредоточено започна да кове желязото.

— Ойрих! — извика Свейн. — Нашият вожд е дошъл да те посети.

Гигантът вдигна глава и се ухили. После остави чука, приближи към гостите си и се поклони.

— Вожде, всички ние сме толкова радостни, че си се върнал от смъртта.

— Благодаря ти, Ойрих. — Виктор огледа стаята. — Всичко тук е много впечатляващо.

Ойрих се намръщи.

— Кнут ми каза, че си загубил меча си в битката.

— Да, така е.

Гигантът прекоси стаята и взе една желязна сабя от стената. Върна се и тържествено я подаде на Виктор.

— Това е за теб, вожде. Започнах да я правя в началото на есента.

Виктор изумено погледна великолепното оръжие. Сабята беше дълга, широка и доста тежка. Тя беше майсторски изработена от изкусно изкована стомана с инкрустации на дракони. Ножницата беше позлатена и украсена с рубини и кехлибари. Младият мъж не можеше да си обясни как е възможно в тази варварска епоха да се изработи такава прекрасна вещ.

Той тържествено кимна към мъжа.

— Благодаря ти, Ойрих. Много съм трогнат и за мен е чест да приема подаръка ти.

Ковачът радостно се усмихна.

— Честта е изцяло моя, вожде.

— Откъде се снабдяваш с материали?

— Ние изкопаваме много желязо в планините, вожде. — Ойрих намигна на Свейн. — Гномите ни помагат. А за украса използвам сребро, злато и скъпоценни камъни, които мъжете носят от пътуванията си.

— Много добре. — Виктор се намръщи. — Между другото, чувал ли си нещо за комини, които отвеждат дима навън?

Ойрих го изгледа неразбиращо и поклати глава.

— Трябва да си поговорим за това, може би след ден-два.

— Добре, вожде.

Свейн и Виктор напуснаха ковачницата и тръгнаха към дългата тясна сграда с двойни врати, които бяха широко отворени. Вътре

имаше грубо сковани прегради с насипано сено между тях. Миришеше на оборски тор и овес. Виктор разбра, че е попаднал в конюшня.

— Защо ме доведе тук? — учудено се обърна той към кръвния си брат.

— Може би ще искаш отново да се опознаеш с коня си, вожде.

— О, да.

Свейн го поведе към втората преграда, зад която висок чернокос мъж с намръщено лице чистеше един охранен кон със светложълт косъм. Конярят мълчаливо изгледа новодошлите.

— Това е твоят коняр, вожде. Казва се Невин — обясни Свейн.

Виктор кимна на мъжа, който имаше черни очи, остър нос и скосена брадичка.

— За мен е удоволствие да се запозная с теб, Невин. Не се и съмнявам, че се грижиш много добре за конете.

Мъжът продължи да гледа намръщено.

— Ние всички се радваме, че се завърна от смъртта, вожде — стеснително рече той.

— Невин има брат-близък, който е нашият поет — добави Свейн. — Куигли рецитира стиховете си на нашите пиршества. Понякога Невин помага при поднасянето на бира, когато се събира военният съвет, тъй като там не се допускат жени.

— Предполагам, че скоро пак ще се видим. Бих искал да се запозная и с брат ти — каза Виктор.

Конярят кимна и излезе навън.

— Много мълчалив и намръщен момък — промърмори Виктор.

— Не всички наши роби понасят лесно робството — обясни Свейн.

— Предполагам, че е така. Никой на този свят не обича поробителя си. Не съм ли прав?

— Да, вожде.

Конят изцвили, а Виктор свали меча от кръста си, облегна го до стената, пристъпи към животното, което развълнувано отърка главата си в ръката му. Конят беше по-дребен от конете, с които беше свикнал в двадесети век, имаше буйна грива и поразителни светли очи с цвят на злато.

— Прекрасен екземпляр — каза той и потупа коня по гривата. — Как се казва тя?

Свейн се ухили.

— Той се казва Слейпнир, като осмокракия кон на бог Один.

— А откъде го имам?

— При една от поредните тинги...

— Тинги?

— Да, всяко лято всички мъже се събират след сенокоса на събор. Преди три лета Слейпнир спечели в боя с жребците и неговият собственик ти го даде. Така изплати данъка си към вожда.

— Бой с жребци?

— Да, вожде.

Виктор не искаше да слуша повече подробности.

— Искаш ли да го пояздиш — попита Свейн. Виктор погали коня по муцуната.

— Разбира се, веднага щом свършим обиколката. Бих искал да разгледам земите наоколо.

— Много добре, вожде.

Излязоха от конюшната и Свейн посочи с ръка полето зад малките къщи.

— Това са жилищата на карлите...

— Какви са тези карли?

— Карлите са земеделци. Всеки от тях притежава малко парче земя, а карталите, нашите роби, я обработват.

— А с какво е заета останалата част от острова?

— Много малка част от острова е обитаема. Както вече знаеш, Волфгард владее отсрещния бряг на фиорда и ние не се осмеляваме да нахлуваме в неговите земи, освен когато воюваме с него. Оттатък нашите земи, зад онези хълмове, има гейзери и кипяща тиня, където живеят тролите и другите зли духове, които примамват смелите воини и ги завличат в ада. Над тази зловеща местност се издига Сурт, който бълва огън.

— Сурт?

— Това е вулкан, наречен на името на демона на огъня.

— Аха. Изригвал ли е някога този вулкан?

Викингът поклати глава.

— Не, откакто живеем на този остров. Миналото лято от него излязоха камъни и дим, но след това отново затихна. Преди започването на сеитбата ние принесохме в жертва една робиня.

При тези думи Виктор се олюля. Той наистина трябваше да се опита да промени тези хора и да премахне жестоките езически обичаи.

— А откъде намираме робите?

Горда усмивка се появи на лицето на Свейн.

Пленяваме робите при набезите си. Заловихме много мъже и жени от Ирландия, Уелс, Шотландия, Шетландските острови и Франция.

— И вие се отнасяте с тях като с животни? — остро попита Виктор.

Усмивката изчезна от лицето на воина.

— Робите са наша собственост, вожде. Те нямат права. Обикновено са мързеливи и трябва да бъдат бити, за да ги накараме да работят и да ни се покоряват. — Внезапно той се засмя. — За да подчиним жените, използваме много по-приятен начин.

Виктор беше смаян.

— Искаш да кажеш, че ги изнасилвате?

Свейн сви рамене.

— Една робиня няма право да отблъсне един свободен мъж, ако той я пожелае. Обикновено, когато един роб остарее, загуби силите си и стане безполезен, неговият господар има право да го убие или може да го изпрати в родината му, където го оставят да издъхне в нищета.

Виктор беше потресен от спокойното обяснение на Свейн за толкова садистично отношение към хората от други раси. Той понечи да изкаже възмущението си, но прехапа устни и се въздържа. Каза си, че за викингите този начин на мислене е нещо нормално, обичайно и те не смятат, че проявяват жестокост. Въпреки че възнамеряваше да забрани да бъдат унижавани и измъчвани пленниците, докато е вожд на това племе, Виктор разбираше, че може да спечели доверието на тези хора и да промени мисленето им много бавно и с много търпение. А и освен това знаеше, че се нуждае, и то отчаяно, от хора, за да може да се справи с този див феодален начин на живот. Може би в крайна сметка имаше някаква причина за това пътуване във времето.

— Разкажи ми по-подробно как всички ние сме дошли да живеем тук. Ти каза, че сме дошли от Исландия, нали така? — Младият мъж се намръщи. — Спомням си, че един от мъжете спомена, че съм бил изгонен от Исландия.

Свейн кимна.

— Да. Ти си от прославения род на Ерик Червенокосия. Този крал уби без причина един от своите съседи и когато братът на убития прониза с меч си твоя брат, ти изби петима от техния род и накрая заяви тържествено пред тингата, че забраняваш на всички мъже от твоя род да плащат кръвен данък.

— Боже мой, нима съм бил толкова агресивен? — попита Виктор.

Свейн явно не разбра думите му, защото озадачено повдигна вежди, преди да отговори уклончиво на въпроса на вожда:

— Може би... След това Великата тинга на цяла Исландия се разпореди ти и Ерик да бъдете обявени за воини без права.

— Какво означава това „воин без права“?

— Всеки воин има право да те разреже с меч си без страх от наказание, а ти нямаш право да убиваш дори и при самозащита.

Виктор подсвирна.

— Това е много крайна мярка. Какво стана после?

— В рода на Ерик започнаха да се избиват помежду си и тогава ти реши да се отделиш от него. Половината от племето потегли на север към Гренландия начело с Ерик, а останалите поеха след теб на юг към Ванакхайм.

— А какво ще ми разкажеш за Волфгард? Откъде се е появил на острова?

— И той беше изгонен от Исландия за кражба на овце и за разврат с жената на вожда на едно съседно племе.

— Доста неприятен тип, какво ще кажеш?

— Да. И след като Волфгард и бойците му се заселиха от другата страна на фиорда, ние непрекъснато воюваме с тях.

— През колко време се биете?

Понякога цял месец цари примирие. Друг път се е случвало Волфгард да ни нападне по два пъти в един и същи ден, както миналата вечер.

— Значи трябва винаги да бъдем готови за нападение?

— Да, вожде. Но не се тревожи. Ние сме поставили стражи около фиорда, ако тези негодници се върнат.

— Правилно сте постъпили.

— Въпреки това ти трябва да си готов да ни поведеш на бой, вожде — строго продължи Свейн, — дори и ако нищо не помниш и си

забравил бойните си умения, както се уверихме снощи. Няма значение дали си спомняш миналото. Всеки следобед се упражняваме как да нападаме врага и с радост ще ти покажем всичките си умения. Защото никой не знае кога ще ни връхлетят бойците на Волфгард и ти трябва да си готов да застанеш начело на войската ни с цялото умение и смелост, с което се отличаваше Виктор Безстрашния.

Виктор потръпна при мисълта за смъртоносното изкуство, което се изискваше, за да предвожда свирепите воители в кървави схватки като вчерашната. Разбира се, ако иска да остане в тази епоха и на този див остров, Трябва да се научи да се отбранява с меч в ръка. А нали копнееше също и да ги научи на нещо по-човечно и разумно, при това не само неговото племе, но защо не и племето на Волфгард? Обмисли всички възможности и реши, че първо трябва да се опознае с хората от племето, да изучи обичаите им и накрая да спечели доверието на своя народ.

Двамата тръгнаха обратно към къщата на Виктор, когато внезапно го осени една любопитна мисъл.

— Кажи ми, Свейн, приличам ли на онзи мъж, когото познаваш? Викингът замислено го изгледа.

— Преди имаше дълга брада, вожде. Може би си я загубил във Валхала, заедно с паметта си. Иначе си съвсем същият мъж, когото винаги съм познавал.

— А как точно умрях?

Воинът избухна в смях.

— Нима и това си забравил?

Виктор кимна.

— Ти умря вчера по здрач, след първото сражение с Волфгард.

— Аха, и аз така си мислех.

— Ти отблъсна нападателите, но беше много тежко ранен. Издъхна в мига, когато те отстъпиха. Ние те изпратихме към Валхала, когато нощта настъпи.

„Точно както в последната сцена на филма!“ — помисли си младият, мъж с благоговение, примесено с удивление.

— Значи, когато Волфгард ни нападна за втори път, той и хората му не са знаели, че аз съм се завърнал от смъртта?

— Не. Не са знаели, защото ти беше все още жив, когато свърши първата битка.

— Но на мен ми се стори, че Рейна знаеше — промърмори Виктор като че ли на себе си.

— Рейна Унищожителката е знаела, че си възкръснал от мъртвите? — учудено попита Свейн.

— Може би — замислено промърмори Виктор.

— Няма значение дали е знаела. Нищо чудно мълвата за чудодейното ти избавление да се е разнесла бързо като огън сред всички обитатели на острова. — Свейн гневно стисна челюсти. — Освен това отдавна подозираме, че сред нас се крие подъл изменник, който съобщава на Волфгард за всичките ни замисли.

— Нима?

Тържествуваща искра премина през сините очи на Свейн.

— Но този път подлецът може да ни направи добра услуга, без дори и да подозира.

— Как е възможно това?

— Като съобщи за твоя подвиг на враговете ни и всели страх в сърцата им. Никога досега в Мидгард не се е завръщал воин, който е бил отнесен от ангелите на смъртта и е преминал през моста на дъгата. Сигурен съм, че ще вдъхнеш страхопочитание и ужас в бойните редици на Волфгард дори само с появяването си.

Виктор кимна.

— Да се надяваме, че ще стане точно така. Иначе не ни остава нищо друго, освен да разчитаме на това, че правдата е на наша страна.

Свейн постави ръка на рамото му.

— Не се тревожи за това, вожде. Ние ще се постареем да ти припомним бойните ти умения. Та нали никога досега не сме имали по-способен предводител! И скоро ще отпразнуваме с разкошен пир твоето завръщане от царството на мъртвите. Ще прием медовина, ще заколим жертвените агнета, ще се забавляваме с жените до сутринта.

— Ще се напием с медовина, ще заколим агнета, ще блудстваме с жени? — повтори Виктор с плаха усмивка. — Е, не знам как ще го понеса...

— Свейн го ръгна с лакът в ребрата и се захили самодоволно.

— Ако медовината се случи да е по-силна и Локи, богът на злото, е наблизил, ще трябва да се надяваме само да не ни изпие ума и да изнасилим агнетата, а жените да принесем в жертва на боговете.

Лицето на Виктор преbledня и буца заседна на гърлото му.

Свейн отметна глава и гръмко се засмя.

— Шегувам се, вожде. Не разбираш ли от шега?

За пръв път Виктор отвърна като истински езичник.

— Один да ми е на помощ, ако мога да те разбера.

В тундрата, на километри от селото на Виктор, Рейна Унищожителката се носеше като вихър на своя черен кон сред едва поникналата трева и първите избуяли цветя. Радваше се от дръзките си нападения върху неприятелското племе отвъд фиорда. Не само че бе успяла да отгатне намеренията на вражеския вожд, но и тази разходка сред полето я изпълваше с усещане за свобода и могъщество. Но ако искаше да бъде напълно честна пред себе си, трябваше да признае, че Виктор Безстрашния успя да разпали любопитството ѝ при днешния дързък набег. Затова тя твърдо да го победи при следващия двубой и да го пониже с кинжала си.

Рейна се радваше, че се беше измъкнала от селото на омразния ѝ втори баща, където по цял ден не можеше да се отърве от досадните закачки и вулгарни подмятания на бойците и където можеше да разчита само на двама мъже — природения ѝ брат Рагар и неговия братовчед Харалд. Да, нямаше право да забрави и прислужницата си Сибеал. На този бряг на фиорда Рейна наистина се чувстваше несравнимо по-сигурна, някак си се отпускате да бъде по-женствена и на сърцето ѝ беше много по-леко. Тук можеше да се занимава на воля само с това, което ѝ беше приятно — играеше с опитомената сребърна лисица, наречена Фрея в чест на богинята, редовно се отбиваше при християнския монах Пелагиус, който живееше като отшелник в планините. Тук, сред смълчаните ловни Поля, девойката тайно задоволяваше своите прищевки, защото тя беше не само воин, но и жена. Дълбоко в себе си беше останала непокварена и девствено чиста въпреки тежкото си детство и загубата на родината.

Не след дълго ледниците ще започнат да се топят и пролетните ручей ще залейт долината. Нивото на водата във фиорда ще се покачи и бродовете ще се скрият. Тогава Рейна ще трябва да се прости с безгрижните си разходки. Но засега можеше да прекосява реката в най-тесния участък над селото на Волфгард. Така можеше да си позволява каприза да се забавлява с глупостта на враговете, а освен това защо пък да не научи още нещо за този странен вожд, когото племето на другия бряг наричаше Виктор Безстрашния, същия този смелчага,

който уж бил възкръснал снощи от пламъците на Валхала. Тя се зарече да узнае колкото е възможно повече за загадъчния герой, за да открие слабите му страни и да го победи по-лесно.

Внезапно се чу конски тропот. Рейна дръпна юздата, отби коня си настрани и се спотаи в храстите. И тогава, ако не беше привидение, пред смаяния ѝ поглед изскочи самият той, Виктор Безстрашния. Яздеше невидан кон със светложълт оттенък. Все още беше далеч от нея, но бързо се спускаше към долината. Сърцето ѝ се разтуптя. Виктор беше тъй красив, златистата му коса се развяваше от вятъра, а мускулите на ръцете и краката му потръпваха, докато с лекота водеше жребеца си към стръмнината. Стори ѝ се безгрижен и радостен като нея самата, когато яздеше сред безмълвния северен простор. Кой знае защо това я изпълни с неподозирана симпатия към него.

Приливът на чувства я зашемети. Тя тръсна глава, за да се окопоти, засрамена от помислите си. Какво става с нея? Трябваше отдавна да е измъкнала една стрела от кол чана и да се е прицелила с лъка в гърдите му... Но също както в снощната сцена, Рейна усети как коленете ѝ се подгънаха и сърцето ѝ забрани да вдигне ръка срещу такъв прекрасен мъж. Нима сега този Виктор се е превърнал в полубожество? Нима трябва да обрече душата си на дявола, за да успее да го изтръгне от сърцето си и да го порази със стрела или кинжал? Може би Виктор притежава свръхестествени сили. Иначе как може да се обясни чувството, което ѝ внушаваше — тази странна възбуда, това тайно потръпване в онези места на девственото ѝ тяло, за които едно момиче никога не трябваше дори за миг да си помисля — и при това заради един враг! Как ѝ се искаше по-скоро да свърши с него...

ГЛАВА СЕДМА

Виктор се наслаждаваше на ездата в тундрата, въпреки че имаше странното, смущаващо чувство, че някой го наблюдава. Преди да се върне в селото, той разговаря със стражите и се успокои, когато те му докладваха, че няма никаква следа от вражески бойци. Един от викингите му напомни, че обикновено Волфгард и хората му нападат вечер или в късните часове на деня. Ала младият мъж знаеше, че могат да бъдат нападнати всеки момент, а той не бе имал достатъчно време, за да се подготви да поведе воините си срещу врага. Разбира се, би могъл да се осланя на уменията на хората си, но все пак трябваше да помисли как да защити племето и себе си.

През следващите няколко часа той разгледа селото. Изпитваше вълнение и известно чувство на предизвикателство, че трябва да се научи да живее в тази далечна варварска епоха. Убеждението, че сигурно е трябвало да живее в тези времена, се засилваше. Мислеше си с вълнение за жената воин и се питаше кога ли отново ще се срещнат. Надяваше се да е по-добре подготвен за тази среща!

Този следобед Виктор видя шестима от хората си, които се упражняваха в бойно изкуство, и се присъедини към тях. Двама от воините, Кнут и Роло, въоръжени с железни щитове и дървени мечове, се приготвиха да се бият един срещу друг. Техният вожд огледа околността. Те се намираха зад хълмовете, в студената ветровита тундра. Земята бе покрита с мека трева и тук-там се виждаха поникнали цветя, предвестници на пролетта. В синьото небе кръжаха дъждосвирци и кайри, птици с големи клюнове.

Всичко приличаше на пасторална сцена, но все пак с нещо напомняше за жестоките времена, в които Виктор бе попаднал. По-надолу, съвсем близо до селото, се намираше гробището — имаше редици гробове, обградени със скали. Върху всеки от тях бе поставен грубо издялан камък, на който беше написано името на умрелия с рунически букви. Виждаха се двама роби, които копаеха нов гроб за Зигфрид — смел воин, който беше умрял от раните си миналата нощ.

Свейн каза на Виктор, че тъй като Зигфрид е умрял в леглото си, той няма да бъде изпратен до Валхала като воините, които загиват в бой. Изглежда това беше единственото, което ги огорчаваше. Младият мъж се загледа в изкопаната дупка и се намръщи. С всеки изминал миг се убеждаваше все повече и повече, че е бил изпратен в този свят, за да се опита да научи тези хора да живеят в мир и разбирателство.

Да, помисли си той, тук трябва да настъпят сериозни промени. Например никак не му харесваше фактът, че робите бяха принудени да копаят гробовете на загиналите викинги. А и в селото имаше много хора, които явно бяха държани тук против волята им и бяха жестоко експлоатирани. Той видя Малко по-нататък двама роби, които копаеха руда, а други трима я разтопяваха в големи железни казани.

Внезапно го прониза странно безпокойство. Защо имаше чувството, че от близките скали нечиии очи го наблюдават? Това бе същото усещане, което не го бе напуснало, докато яздеше из тундрата — усещането, че някой непрекъснато го следи. Младият мъж се замисли дали да не отиде и да огледа скалите, но в същия миг до слуха му достигнаха силни викове и вниманието му беше привлечено от боя между викингите...

Горе между хълмовете, скрита зад базалтовите скали, но така че да може да вижда какво става долу в равнината, Рейна Унищожителката наблюдаваше бойните упражнения на враговете си. Тя беше дебнала Виктор през целия ден, тъй като интересът и възхищението ѝ към него се бяха увеличили. Сега щеше да види какви бойни умения притежава той, след като се е завърнал от царството на мъртвите. По време на стълкновението им миналата нощ той изглеждаше объркан и несръчен, сякаш не знаеше как да се бие. Никак не приличаше на предишния кръвожаден викинг. Дали това беше някаква тактика, или пътуването до Валхала бе замъглило съзнанието му?

Рейна взе един малък камък и се усмихна. Може би щеше да има възможност да се позабавлява. Можеше малко да обърка упражненията им, като хвърли камък по главата на Виктор и го събори на земята. Това наистина щеше да ѝ достави удоволствие. Беше достатъчно далеч от врага си и се чувстваше в безопасност.

Ала първо щеше да го наблюдава внимателно, за да научи каквото искаше...

Виктор гледаше как Роло удряше с меч си щита на Кнут. От своя страна, Кнут също вдигна дървения си меч и удари силно щита на Роло. Двамата мъже си размениха още няколко удари, но си личеше, че Роло е доста уморен. Кнут забеляза това, използва преимуществото си и избяга с меч от ръката на Роло. Едноокият гигант се огледа триумфиращо, вдигна високо меч си, а след това бавно го спусна над главата на Роло — символичен жест, че го е убил. Докато останалите воители поздравяваха победителя, Роло преклони единия си крак в знак, че се признава за победен.

С широка усмивка Кнут се обърна към Виктор и дръзко извика:

— Вожде, отправям предизвикателство към теб! Виктор се замисли дали да не приеме предизвикателството, но Свейн побърза да се намеси:

— Кнут, ти не играеш честно. Нашият крал е загубил паметта си и воинските си умения във Валхала. Ние всички отлично знаем, че ти си най-добрият боец. Ако крал Виктор приеме предизвикателството ти, двубоят няма да е равностоен.

Кнут намигна на Виктор.

— Не се тревожи, вожде. Ще бъда много нежен с теб.

Останалите воители избухнаха в смях, но Виктор се намръщи. Той беше крал Виктор и не биваше да позволява да става за посмешище на хората си. Трябваше да им покаже, че заслужава да бъде техен водач и да си възвърне уважението им. Ако наистина искаше да направи промени в живота на този остров, трябваше да ги накара да се отнасят сериозно към него.

— Приемам предизвикателството — тържествено заяви той. Изправи се и се насочи към Кнут. В този миг Свейн го хвана за ръката.

— Вожде, предупреждавам те да бъдеш много внимателен. Кнут е много жесток.

Виктор кимна и понижи глас:

— Ако наистина искам да управлявам този остров, аз трябва да заслужа предаността на воините си. Моето положение изисква да приема това предизвикателство. А и освен това нали трябва да се науча да се бия, за да можем успешно да отблъснем следващото нападение на Волфгард и хората му.

Свейн примирено кимна.

Виктор пристъпи напред. Отар се приближи и му подаде железен щит, дървена сабя с широко острие и кожен шлем.

— Докажи какво можеш, вожде — ухили се той.

Виктор си сложи кожения шлем, взе сабята с дясната си ръка и се опита да балансира тежестта с щита, който държеше в лявата си ръка. Кнут го наблюдаваше, а в единственото му око блесна подигравателен пламък.

— Кога ще си готов да започнем, вожде?

— Всеки момент — промърмори Виктор. Той беше взел няколко уроци по фехтовка, когато играеше ролята на един дързък авантюрист в един филм, в онези далечни времена, когато беше актьорът Марчело Лазаро. Сега се опитваше да си припомни наученото — постави щита пред гърдите си, а с другата ръка опита няколко удара със сабята. После пое дълбоко въздух и зае подходяща стойка.

Изведнъж се разнесе силен смях и мъжете започнаха да викат и да тропат о крака. Младият мъж ги погледна изумено. Очевидно те наистина се забавляваха.

— Какво ви е толкова смешно? — обърна се той към Орм.

— Това, което правиш, вожде — отвърна смеещият се мъж.

— Това е фехтовка.

Викингите продължаваха да се смеят.

— Ще бъдете ли така любезни да ми обясните какво ви е толкова забавно? — остро попита Виктор.

— Ние никога не правим такива смешни движения, вожде — нагло отвърна Кнут. — Ние нанасяме силни удари, промушваме телата на противниците си и по всякакъв начин се опитваме да избием щитовете им.

— А, разбирам — промърмори младият мъж. — Значи вие разчитате на грубата сила, а не на бойно умение, стремите се да нанасяте повече удари, така че врагът ви да загине по-скоро от загубата на кръв, отколкото от смъртоносни рани.

Викингите озадачено се спогледаха.

— Изгубихме доста време, вожде — нетърпеливо рече Кнут и зловещо се усмихна. — Хайде, ела и покажи как можеш да се биеш.

Виктор стисна зъби, вдигна сабята си, притисна щита пред гърдите си и се хвърли към Кнут. Едноокият воин ловко отстъпи настрана, удари го по рамото, изби сабята от ръцете му и го блъсна на

земята. Устата на Виктор се напълни с пръст. Той яростно я изплю, докато наоколо се разнасяше силният смях на мъжете...

Горе, зад скалите, Рейна също се смееше, закрила с ръка устата си. Виктор Безстрашния беше несръчен и недоद्याлан като глупаво добиче. Един от неговите бойци го бе проснал на земята като беззащитно бебе!

Момичето си спомни, че един от мъжете каза, че техният вожд е загубил паметта и бойните си умения във Валхала. Сега думите му се потвърждаваха. Що за странен бог беше той, след като беше толкова безпомощен? Държанието му я размиваше, но това не намаляваше решението ѝ да го победи, особено сега, когато бе изпълнена с толкова объркващи я чувства към този викинг. Тя вдигна камъка и зачака удобен момент, за да го хвърли...

Виктор горчиво въздъхна, изправи се на крака и взе щита и сабята си. Кнут стоеше с широко разкрасени крака и насмешливо го наблюдаваше. Три пъти Виктор се опита да нападне огромния воин и трите пъти Кнут го удряше през рамото и го просваше на земята.

След третия път Виктор се претърколи на една страна и върхът на сабята на Кнут допря до гърлото му.

— Ще се признаеш ли за победен, вожде?

— Изглежда, че ще трябва.

— Ако бяхме на бойното поле — злорадо рече Кнут, — щях да ти отсека главата.

Мъжете гледаха отстрани и се подхилваха. Търпението на Виктор се изчерпа. Той бутна настрана сабята на викинга и се изправи на крака. Тези варвари притежават дивашка сила, помисли си той, но нищо не разбират от тактически умения. В сините му очи блесна пламък, той направи неочаквано движение с крака си, стегна глезена си около този на Кнут, дръпна го силно и изненаданият едноок гигант се намери седнал по задник на земята. Смаяният воин го изгледа с недоумение, а останалите мъже започнаха да подскачат и да викат в знак на одобрение.

— Предполагам, че наистина е добре, че не се намираме на бойното поле — самонадеяно се ухили Виктор.

Побеснял от гняв, Кнут скочи на крака и понечи да се нахвърли върху вожда си, но Свейн се намеси:

— Смятам, че нашият вожд достатъчно се упражнява за днес — решително рече той.

— Проклет мошеник! — изрева Кнут.

Той не откъсваше злобния си поглед от Виктор, когато във въздуха прелетя един камък и го удари право по челото. Едноокият викинг изрева от болка и отново се намери на земята, а останалите воители го наобиколиха учудено.

— Какво, по дяволите... — промърмори Виктор.

Думите му бяха прекъснати от тропот на копита. Той и останалите се извърнаха и с ужас видяха, че Рейна Унищожителката се носи на черното си пони право към тях. Валкирията надаваше силни бойни викове и с плоската страна на меча събори няколко бойци, докато префучаваше край тях. Чуха се силни викове и стенания.

Виктор бе толкова смаян от внезапното нападение на Рейна, че стоеше неподвижен и едва успя да отскочи настрани, когато тя прелетя край него. Когато задмина групата объркани мъже, девойката спря коня си и се обърна. На устните ѝ се появи жестока усмивка.

— Викинг — извика тя към Виктор, — следващия път ще те улуча!

При този зловещ поздрав, младият мъж я изгледа удивено, а тя смушка коня си и препусна напред. Стана му забавно. Тя наистина беше изключително смело момиче! Беше толкова великолепна и едновременно с това толкова жестока!

Внезапно вниманието му бе привлечено от олюляващия се Кнут. Викингът успя да се задържи на краката си, измъкна бойната си секира и се приготви да я хвърли в гърба на отдалечаващата се девойка.

— Не! — извика Виктор и сграбчи Кнут за кръста, за да го спре.

— Защо казваш „не“? — изръмжа едноокият и се опита да се освободи от ръцете му.

— Защото ние не убиваме жени, нито пък ще убиваме някого в гръб. Това не е достойно за един смел боец.

Очевидно Кнут не беше съгласен с думите му. Той се освободи от Виктор и яростно заби секирата си в земята. После се изплю гневно в краката на вожда си и се отдалечи. Младият мъж въздъхна с облекчение и се огледа. Воините му все още се споглеждаха объркано и си шепнеха нещо за неочакваното и странно нападение на Рейна. Свейн изглеждаше загрижен.

— Вожде — пристъпи той към Виктор, нали не си ранен?

— Не. Наистина беше забавно. Тази Рейна показвала ли е тези си умения и преди?

Викингът поклати глава.

— Понякога тя наистина идва в нашите земи и наблюдава селото, но никога не е била толкова дръзка и не се е приближавала толкова близо. — Той се ухили и смушка Виктор. — Може би се интересува от теб сега, когато се завърна от Валхала.

— Ха! — изсумтя младият мъж. — Виждам колко се интересува. Този камък беше предназначен за мен, а не за Кнут.

— Да, така изглежда. Както и да е, Кнут никак не остана зарадван, че му забрани да убие тази валкирия.

— Остави го да се сърди. Освен това аз мисля, че само един страхливец би могъл да убие жена и то по такъв жесток начин — разгорещено заяви младият мъж.

Свейн се намръщи.

— Мисля, че си прав, вожде, но аз отново те предупреждавам да внимаваш с Кнут. Никога не оставяй гърба си незащитен.

В гърдите на Виктор се надигна тревога.

— Да не би да имаш предвид, че не можем да сме сигурни във верността на този мъж?

— Преди малко ти каза истината. Наистина трябва да накараш Кнут отново да те уважава, както и всички останали воители. Но независимо от това, вожде, трябва да бъдеш предпазлив и трябва да знаеш, че Кнут отдавна иска да заеме мястото ти.

Виктор остана мълчалив. В ума му се тълпяха стотици тревожни мисли. Свейн бе споменал, че сред тях има предател. Дали този изменник не беше Кнут?

И дали Рейна не беше онази невидима сянка, която го преследваше през целия ден? Младият мъж се усмихна. Може би знаеше отговора. Може би Свейн беше прав и Рейна е също толкова заплена от него, както и той от нея.

ГЛАВА ОСМА

Изминаха няколко дни, но Виктор не срещна отново Рейна. Той започна да свиква с живота в света на викингите. Вече беше пролет и хората от неговото племе бяха доста заети. Овцете и говедата бяха изкарани на паша в полето около селото. Робите сееха в разораната земя овес, ечемик, лен и различни зеленчуци. Мъжете от сутрин до вечер бяха заети с набавянето на храна. Те ходеха на лов за тюлени и риба и Виктор свикна с гледката на кожите, които бяха разпрострени да съхнат на слънцето. Мъжете събираха яйцата на морските птици и често канеха своя вожд на лов за кайри, северните морски птици. При този лов мъжете се изкачваха на високите скали, надвесени над океана, и хвърляха мрежите си, снабдени с дълги въжета, по летящите птици, които кръжаха над гнездата си. Първия път, когато присъства на този лов, Виктор видя как Роло силно залитна, докато хвърляше мрежата към прелитащите над главата му птици. Мъжът едва се удържа да не падне от стръмните скали и да не си счупи врата.

Въпреки че Виктор отхвърляше предложенията на хората си да го научат да лови кайри, все пак с удоволствие участваше в лова на риба с лък и стрели. Наистина се радваше на ездата в тундрата, когато се носеше на гърба на Слейпнир. Много често неговите вълци го следваха, весело си играеха и всички се наслаждаваха на свежия кристален въздух на тундрата. В такива моменти Виктор все повече и повече се убеждаваше, че мястото му е тук, в това време. Младият мъж чувстваше, че примитивният човек, който винаги бе живял някъде дълбоко в него, сега бе излязъл на повърхността. Той беше убеден, че е изпратен тук, за да научи тези хора как да живеят по-добре, в хармония със себе си и природата. Беше уверен, че в този свят ще намери най-после жената на своите мечти! Докато мъжете на племето се занимаваха със своите задължения, жените също не стояха със скръстени ръце. Те предяха, тъчаха, шиеха, дояха млякото от кравите и приготвяха сирене и масло, готвеха и се грижеха за децата. Виктор подозираше, че те доста често клюкарстваха по негов адрес и изглежда

бяха много заинтригувани от неговото завръщане от Валхала. Винаги, когато минаваше покарарай жените, които работеха в къщата му, те си шушукаха нещо, смееха се сподавено и го зяпаха с огромен интерес.

Времето минаваше и Виктор се питаше защо Волфгард все още не го е нападнал. Той запита Свейн и викингът му отговори, че Волфгард също е зает със сеитбата, а хората му също изкарваха добитъка на паша в полето, поправяха къщите си, пострадали през зимата, и се приготвяха за следващата зима. Ала независимо от това селото не беше в безопасност и Виктор продължаваше да държи стражи около фиорда.

Той всеки ден се упражняваше с воините си и овладяваше уменията да се защитава и да напада. Трябваше да бъде готов да поведе хората си в бой срещу Волфгард, когато той отново ги нападне. Разбираще, че все още не беше подготвен за суровия живот в тези диви викингски времена. По време на тези упражнения Кнут и другите воители успяваха с лекота да го повалят на земята, а това бе обидно за гордостта му. Да се опитва да се противопостави на тези силни викинги бе все едно да се изправи срещу булдозер. Понякога Виктор успяваше да постигне временен успех, но в повечето случаи се намираше запрятен на земята, сред дивите цветя. И все пак с течение на времето и след непрекъснатите упражнения той започваше да придобива бойни умения бавно, но сигурно. А и хората му все по-рядко имаха повод да му се присмиват. Младият мъж беше научил няколко хватки по време на уроците си по фехтовка и заради участието си в няколко филма и сега обучаваше мъжете на тях.

В селото на викингите имаше две модерни удобства — едното беше една колиба, която приличаше на сауна и където мъжете се къпеха, а другото беше банята. Това беше постройка, разделена на две части — за мъже и жени. Тя се намираше до един естествен горещ извор. Беше огромно удоволствие да се потопи в топлия извор и да си отдъхне след някое уморително упражнение по бойно изкуство или след дълга разходка из тундрата. Понякога сърцето му се изпълваше с тъга, когато си спомняше прекрасните мигове с Моника, прекарани в горещата вана в удобната му баня от двадесети век. Ала с течение на времето разбираше, че никога не би могъл да има щастлив живот с Моника. Докато си почиваше в горещата бълбукаща вода, си

представяше, че до него се е изтегнала онази прекрасна жена воин, която толкова много го бе развълнувала.

Често се питаше кога отново ще види Рейна. От онзи ден, когато тя се бе намесила в боя между него и Кнут, той не беше забелязал да е идвала в селото, макар понякога да имаше чувството, че някой тайно го наблюдава. Рейна беше истинска варварка, но споменът за нейната красота и сила, дори за жестокостта ѝ, продължаваше да го преследва. Тя беше Моника, по-точно преродената Моника — една примитивна и много интересна жена. Мисълта да опитоми нейната жестокост и да я превърне в страст го възбуждаше и го изпълваше с приятно задоволство.

В една студена пролетна утрин младият мъж оседла Слейпнир и препусна извън селото, към полето. Към обед той стигна до базалтовите скали и спря да почине и да изяде обяда си, състоящ се от хляб и риба. Слейпнир пасеше наблизо. Изведнъж видя една жена, която яздеше през ливадата под него. Това беше Рейна, възседнала малкия си черен кон. Значи тя отново се бе осмелила да навлезе в неговите земи! Обзе го истинско удоволствие. Сега можеше тайно да я наблюдава, както тя толкова често го бе дебнала!

Тъй като не искаше да я изплаши, Виктор завърза коня си за един храст и се прикри зад близката скала. Благодарни на боговете, че неговите любимци не бяха с него. Вълците сигурно щяха да подушат врага и щяха да се нахвърлят върху девойката. Ала тази сутрин те бяха отишли на лов за зайци и сега Виктор спокойно можеше да наблюдава красивото момиче.

Ако трябваше да бъде честен, той все още не искаше да се среща с Рейна. Искаше да я опознае по-добре и да обмисли как да я спечели, а и воинските му умения все още не бяха на висота. Едва ли щеше да се представи добре, ако трябваше да се бие с тази кръвожадна валкирия. Искаше да измисли начин да се предпази от варварското ѝ желание да го убие, но не искаше да я нарани.

Докато тя слизаше от коня, той не сваляше поглед от нея. Както ѝ при по-ранните им срещи, момичето беше облечено в мъжки дрехи — носеше туника, тесни панталони и меки кожени ботуши. Както и Моника, тя имаше дълги стройни крака, а почти голите ѝ рамене бяха наистина прекрасни. Гъстата ѝ дълга руса коса бе пристегната с панделка.

Виктор се зачуди защо е дошла тук. Дали искаше отново да следи хората му, или просто искаше да остане сама? Любопитството му скоро бе задоволено. Девојката коленичи и тихо изсвири. След миг, за огромно учудване на Виктор, се появи малка снежнобяла лисица, която изскочи иззад един базалтов блок и се втурна към момичето. Рейна весело се отпусна в торфа и започна да гали животното. След секунди двете се търкаляха и лудуваха сред дивите цветя.

Младият мъж ги наблюдаваше заплениен и не можеше да повярва на очите си. Звънливият смях на Рейна се носеше из тундрата и се смесваше с веселите и жизнерадостни звуци, които издаваше малката лисичка. В този миг девојката не приличаше на жестока валкирия, а на едно нежно, безгрижно и щастливо дете.

Значи тази свирепа жена воин все пак дълбоко в сърцето си бе запазила едно кътче нежност. Колко му се искаше да не бяха врагове и да можеше да се присъедини към нейната радост и смях.

След малко тя се изправи, отиде до коня си и бръкна в раницата, която висеше отстрани. Върна се при лисичката и ѝ подаде няколко яйца. Животното подскочи щастливо и Рейна нежно го погали.

Виктор поклати глава. Тази девојка наистина не беше само жестока дивачка. Сега беше убеден, че тя е жената на неговите мечти и тя е неговата съдба. Тя беше истинска жена и той я желаше. Младият викинг наистина беше изненадан от дълбочината на чувствата, които изпитваше към жена, която беше виждал само три пъти и дори не бе докоснал...

Или всъщност вече я беше докосвал? Може би беше обичал Рейна в един друг живот, живот, в който тя изобщо не беше живяла. Може би сега я беше срещнал отново, когато тя бе духовно преродена и вече бе готова да свърже живота си с неговия в една връзка, която той толкова отдавна желаше. Наистина тази вероятност беше толкова вълнуваща! Макар че Виктор не разбираше напълно тази сложна и объркана зависимост между време и пространство, нито пък защо душите им се бяха разделили във времето, а след това отново се бяха срещнали, но беше убеден, че между тях съществува дълбока физическа и психическа връзка. Те наистина имаха много общи неща помежду си, в това число и любовта им към животните и към откритите пространства. Младият мъж копнееше да си поиграе с нея и с малката лисичка сред тази дива просторна тундра. Искаше да се смее

заедно с нея, искаше да спечели любовта ѝ и да завладее гордото ѝ сърце. Да, тази трудно извоювана любов щеше да му бъде по-скъпа от всички съкровища на света. Тя беше жена, която нямаше да мисли първо за кариерата си и която ще му роди децата, които той толкова силно искаше. Самата мисъл да създаде с нея семейство в тази сурова и примитивна обстановка, го изпълни с безкрайно вълнение. И ако това означаваше да бъде назадничав и консервативен, той искаше да бъде такъв.

Виктор видя, че Рейна се изправи, върна се при коня си и взе лъка и колчана със стрелите. Лисичката се приближи и застана до нея. С плавни и сигурни движения девойката започна да изстрелва стрелите към ствола на една бреза. Младият мъж се намръщи, когато видя, че нито една стрела не пропусна целта. Очевидно, преди да сподели любовта си с тази жена, той ще трябва да я накара да се откаже от подобни занимания. Когато успееше да опитоми това великолепно диво създание, но без да му причинява болка, когато успееше да даде воля на нежната и женствена страна от нейната природа, тогава щеше да знае, че е извоювал истинска победа.

Девойката привърши с упражненията си, погали за сбогом лисичката, после се метна на коня си и препусна на запад. Заинтригуван, Виктор възседна Слейпнир и я последва на безопасно разстояние.

Навязоха сред скалите и младият викинг забеляза няколко гейзера, които изхвърляха нависоко гореща водна струя и образуваха тайнствен облак от водни пръски. Какво търсеше момичето толкова навътре сред хълмовете? Защо не се връщаше при своите хора, в селото на Волфгард?

Скоро получи отговор на въпросите си. Рейна спря пред един буен поток. Над него се бе навел един мъж и очевидно се молеше, нагазил във водата. Мъжът беше много слаб, с изпито брадясало лице. Беше коленичил в потока с вдигнати към небето ръце, без да обръща внимание бълбукащата вода. Виктор бе изумен от странната гледка. Нима Рейна се познаваше с този луд мъж? Той бързо спря коня, слезе от него и се скри зад една върба, откъдето можеше да наблюдава мъжа и девойката.

Рейна също слезе от коня си. Младият мъж я гледаше как се приближава към странника и оживено му махна с ръка. Той я видя и

след миг излезе от потока. Тялото му трепереше, а водата се стичаше от дългата му брада и тъмната широка горна дреха.

Виктор видя, че Рейна се спусна към коня си, извади едно одеяло и бързо го метна около раменете на мъжа. После му подаде една груба тояга и коленичи в краката му...

Викингът видя, че мъжът я прекръсти, а тя седеше с наведена глава и молитвено скръстени ръце.

Господи, това момиче беше християнка! Виктор беше смаян и заинтригуван повече откогато и да било.

Нима този мъж беше свещеник? И ако е такъв, какво, за бога, търсеше един християнин на този езически викингски остров? И каква беше връзката между него и Рейна?

Виктор се върна в селото. По време на вечерята с кръвния си брат той попита Свейн за свещеника, но без да споменава за Рейна.

— Докато яздех из планините тази сутрин, зърнах един странен мъж с дълга брада, който се молеше в един поток — подхвърли той, докато отпиваше от бирата си.

Свейн изсумтя презрително и избърса мазнината от брадичката си с ръкава на кожения си жакет.

— Сигурно си видял Пелагиус.

— Пелагиус? Кой е той?

— Един ирландски отшелник, който живее в планините.

— И какво търси един ирландец във Ванахейм? — намръщено попита Виктор.

Свейн си отрязва едно парче от големия овнешки бут.

— Откакто свети Брендан пристигна в Исландия през пети век, монаси от Ирландия дойдоха тук, на север, за да покръстят езичниците в християнска вяра.

— Колко вълнуващо. И постигнаха ли успех?

Викингът поклати глава.

— Всъщност повечето от тях станаха отшелници като Пелагиус.

— Затова ли този монах се държи толкова странно?

— Да. Съветвам те да го избягваш, вожде, така както правим аз и останалите воини от племето. Той наистина е побъркан и всички се страхуваме от проклятията му.

Виктор се усмихна и отново отпи от бирата. Значи Рейна Унищожителката си имаше таен приятел, който навярно беше толкова

опасен, колкото и тя самата.

Слънцето вече залязваше, когато Рейна седна пред вратата на една малка колиба недалеч от селото на втория си баща. В ръцете ѝ се беше сгушило едно малко дете, едногодишният Хамар. Майката на Хамар, Инга, си почиваше, както правеше винаги, когато Рейна идваше да гледа детето. Бебето се чувстваше удобно в скута ѝ и си играеше с железната ѝ гривна.

Девојката се чувстваше добре с детето, извън селото, далече от любопитни очи и от воините на Волфгард, които се отнасяха с презрение към нея. Днес бе прекарала хубав ден в земите на враговете си — беше си поиграла с малката лисичка, а след това бе посетила своя добър приятел Пелагиус. Ала въпреки всичко една малка бръчка прорязваше гладкото ѝ чело. Странно, но докато беше в земите на Виктор, тя не се чувстваше далеч от любопитни очи. Непрекъснато имаше усещането, че някой я наблюдава. Няколко пъти се озърта зад себе си, но не видя никого. И сега се питаше дали Виктор Безстрашния не я следи, така както доста често и тя го дебнеше. Нима бе предизвикала неговото внимание и любопитство от онзи ден, когато бе хвърлила камъка по него?

Младото момиче се усмихна при спомена за изненаданите викинги, които бе повалила на земята като детски играчки. Е, тя не успя да улучи Виктор, камъкът удари по главата един от неговите хора и сега се питаше дали това стана нарочно или случайно. Рейна се опитваше да се убеди, че иска малко да си поиграе с Виктор, преди да го убие, но сърцето ѝ казваше друго. Дори самата мисъл, че Виктор я е наблюдавал, я караше да изтръпва от вълнение.

Защо този викинг предизвикваше в душата ѝ толкова странни и объркващи чувства? И какво от това, ако днес я е видял? Девојката се опитваше да се убеди, че това не я интересува, ала се чувстваше неспокойна и уплашена. Имаше и нещо друго. Не искаше никой да знае, че дълбоко в сърцето си тя беше една нежна и чувствителна девојка. Само природеният ѝ брат Рагар познаваше тази страна от характера ѝ.

Ала сигурно Виктор не я е видял. Сигурно...

Рейна извика, когато бебето внезапно дръпна дългата ѝ коса и радостно изгука, явно доволно от себе си. Младото момиче го погледна и внимателно освободи малките пръстчета, които здраво стискаха кичур от косата ѝ.

— Значи искаш да ти обърна внимание, така ли, мъничкият ми?

Бебето отново изгука нещо в отговор. Девојката взе малките му ръчички между своите и започна да ги пляска една в друга, докато му пееше песничка за прасетата и петлетата, които си играели на двора. Тя често си играеше по този начин с малкия Хамар, тъй като това бе любимата игра на детето. То се смееше и издаваше радостни звуци. Когато накрая и двамата се умориха, Рейна разроши косичката му, притисна го силно към себе си и целуна меката му бузка. Той я погледна с обожание, после се прозя и се сгуши в ръцете ѝ. Сърцето ѝ се изпълни с нежност и копнеж.

Дали и тя някога ще има такова красиво дете, дете, родено от любим мъж? Тази мисъл я натъжи, защото Рейна знаеше, че тя е като в капан на този проклет викингски остров. Тук жестокостта и насилието бяха неразделна част от живота ѝ, а всички мъже бяха нейни врагове. Тя никога нямаше да се омъжи за един викинг, а това означаваше, че изобщо никога няма да се омъжи.

И сега, докато галеше русата косичка на детето и гледаше сините му очи, тя неволно си спомни за Виктор. Може би един ден нейният враг щеше да има син като Хамар, помисли си тя, и възможността да види Виктор Безстрашния като баща накара сърцето ѝ да затупти побързо.

Девојката тръсна глава, за да прогони тези мисли. Какво ставаше с нея? Какви бяха тези мисли за нейния враг? Нима се беше поддала на чара на този мъж? И ако не внимава, сигурно следващия път щеше да си представи как тя е майката на децата на Виктор! Той не само че беше неин заклет враг, но и ако един ден имаше син, той също щеше да бъде принуден да стане воин. Младото момиче въздъхна и погледна детето. И малкият Хамар един ден ще стане боец и ще трябва да се бие с враговете на викингите.

Но това време беше още далеч и поне сега Хамар беше едно щастливо бебе. Някога и тя беше щастлива малка принцеса, когато живееше с родителите си в своята любима Франция, на брега на Лоара. Един ден ще избяга от този остров и ще се върне в родината си!

Тя залюля бебето и тихо запя една тъжна песен, която помнеше от ранното си детство. Целуна отново меката бузка на детето, а малките пръстчета се вкопчиха в ръката ѝ. Сърцето ѝ се сви от мъка и от очите ѝ се отрони една сълза.

Детето заспа и Рейна влезе в колибата и внимателно го постави на леглото до спящата му майка. Отпъди решително всички спомени, които я размекваха и я караха да бъде нежна и уязвима. Тази вечер отново щеше да прекоси фиорда. Трябваше да узнае повече за врага си. Това щеше да ѝ помогне да го победи, преди самата да бъде победена от собствената си слабост и от влечението, което изпитваше към този мъж.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тази вечер в голямата зала в къщата на Виктор се устройваше дългоочакваното пиршество в чест на завръщането на Виктор Безстрашния от царството на мъртвите воители. Той и свитата му седяха край дългата маса. Виктор беше седнал на стола, подобен на трон, начело на масата, а трите вълка се бяха разположили в краката му и лениво дъвчеха парчетата месо, които мъжете им подхвърляха.

Младият вожд на викингите знаеше, че няколко от неговите приближени воители са женени, но нито една от съпругите им не присъстваше. На подобни угощения не се допускаха жени и дори Хелга отсъстваше. Ястията се поднасяха от една прегърбена старица, която Виктор не бе виждал досега. Тя беше облечена в дълга дреха с качулка, а ръцете ѝ бяха с груби ръкавици. Докато разносяше купите и хляба, жената непрекъснато си мърмореше нещо. Виктор предположи, че тази нещастна робиня навярно е полусляпа, тъй като тя непрекъснато разливаше чиниите със задушено по ръцете и краката на мъжете или изгърваше хляба в скута им.

Отстрани Невин, конярят, помагаше на своя брат близък Куигли, който пълнеше с медовина роговете, поставени пред всеки боец. Виктор изучаваше с любопитство лицата на двамата роби и реши, че никога не беше виждал близници, които толкова малко да си приличат. Невин беше мълчалив и слаб мъж, с жълтеникава кожа на лицето, а Куигли беше закръглен, весел и общителен. След като наля медовината, поетът Куигли започна да забавлява пируващите с импровизирани поеми, разказващи за живота на викингите и северните богове.

Разговорите около масата ставаха все по-шумни и Виктор разбра, че мъжете от свитата му, които поглъщаха големи количества медовина, докато се хранеха, вече бяха доста пияни и започнаха да се карат помежду си. Явно това беше тяхната представа за „празненство“. Младият мъж се запита кое е по-вредно — алкохолът, който мъжете поглъщаха с такава лекота, или тлъстата мазна храна, богата на

холестерин, която викингите консумираха всеки ден. Той се намръщи. Трябваше да накара тези хора да пият по-малко и да ядат по-здравословна храна.

Тъй като времето се бе затоплило, той успя да убеди Хелга да готви навън и в къщата вече не беше задимено. Виктор говори с Ойрих относно поставянето на комин в къщата, ала скоро разбра, че в примитивната ковачницата не може да се изработи метален цилиндър за комина. Реши да се опита да конструира комин от камък и Свейн му помогна да избере подходяща скала, от която да се изсече комина.

В залата избухна силен смях и прекъсна мислите му. Той огледа мъжете около масата. Няколко мъже спореха силно помежду си кой е по-смел и силен, като шумно се надпреварваха да разказват за любовните си похождения.

— Когато бях в Константинопол — разказваше Кнут, — аз съблазних три от съпругите на императора в собствения му дворец и никой не разбра за това.

— Да не мислиш, че си ни смаял с приказките си? — презрително изсумтя Орм. — Твоите подвизи не са нищо особено. Помните ли какво се случи преди три зими?

— Ти говориш за времето, когато нападнахме онзи ирландски манастир, взехме монахините за робини, плякосахме всичко и изгорихме онези техни манускрипти? — попита Свейн.

— Да, но не само „плякосахме всичко“ — самодоволно продължи Орм. — Аз изнасих четири монахини една след друга.

Избухна силен смях и Роло подигравателно се провикна:

— Какво толкова се хвалиш, че си оправил четири монахини. Спомняш ли си, когато нападнахме Шетландските острови? Аз обладах пет доячки една след друга на един и същи стол.

— А столът не се ли счупи? — попита Кнут.

— Женските бяха тези, които се счупиха — безочливо отвърна Роло.

Гръмкият смях на мъжете едва не събори стените.

— А вкусно ли беше маслото им? — попита някой от долния край на масата.

Роло се ухили.

— Да, а млякото им беше сладко като мед.

Отново избухна смях и Отар извика:

— Нашият вожд е най-добър от всички ни. Спомняте ли си, когато сам се справи с шестима бандити, които се опитаха да ни обесят на онзи пазар? Изби ги всичките.

— Да, а след това отпразнува събитието, като спа с шест жени за една нощ — добави Свейн.

Мъжете щяха да изпадат от смях, докато техният вожд леко се усмихна. Питаше се доколко покварен е бил неговият съименник и предшественик. Той погледна към прегърбената робиня, която в този миг минаваше край него, и ѝ се усмихна. В отговор тя му хвърли парче хляб. Младият мъж го хвана и промърмори някаква благодарност, а жената изсумтя нещо и излезе от стаята.

Ушите на Виктор вече горяха от похотливите разкази на хората му, но скоро и очите му не бяха пощадени. В стаята влязоха няколко робини, които слушаха с интерес преувеличените истории на викингите, тихичко се кискаха и си шушукаха нещо. Роло и Орм се нахвърлиха на две хубавички момичета и ги събориха върху пейките, поставени покрай стената. След това безсрамно повдигнаха полите им, бързо смъкнаха панталоните си и ги обладаха, докато робините викаха и стенеха от удоволствие. Останалите мъже викаха одобрително, а Куигли изрецитира няколко неприлични стиха.

Виктор беше ужасен и понечи да се намеси и да прекрати тази унижителна сцена, ала видя, че жените явно се забавляваха и с удоволствие задоволяваха похотта на воините. След като Роло и Орм свършиха, предадоха робините на Кнут и Свейн, които побързаха да смъкнат панталоните си и се нахвърлиха върху жените. Те не протестираха, а напротив, изглеждаха щастливи и доволни от това публично обладаване. Виктор бе изумен, че дори и кръвният му брат не виждаше нищо нередно във всичко това.

Кнут се насити на робинята, избута я настрани и се провикна:

— Вземи я ти сега, вожде!

— Не, благодаря — сухо отвърна Виктор.

— Да не би да си загубил заедно с паметта и мъжествеността си във Валхала? — изрева Кнут.

Неколцина пияни мъже се изхилиха.

— Може би Локи е отрязал мъжествеността на нашия вожд заедно с брадата му — подигравателно рече Роло.

Виктор не каза нищо, но се намръщи при тези противни пьянски подмятания на гостите си. В този миг в стаята влезе Ива и той мислено благодари на роговете, че не бе дошла по-рано, когато щеше да стане свидетел на този отвратителен разврат. Тя държеше малко агънце.

Кнут скочи и сложи ръка на ножницата си.

— Вече е време да направим жертвоприношение, вожде, и да вдигнем тост в чест на бог Один.

Ужасеният Виктор залитна, а останалите мъже тържествено се изправиха. Ива подаде жално блеещото агънце на Кнут.

Виктор видя как Кнут занесе животното до масата, седна, извади меча от ножницата и го вдигна. Младият мъж почувства как кръвта се отдръпва от лицето му.

— Няма да заколиш това агне! — извика той.

Кнут се поколеба, а Свейн се намръщи и се обърна към кръвния си брат.

— Вожде, ние трябва да принесем жертва на Один, за да му благодарим, че отново те върна при нас. Ако не го сторим, върховният бог ще бъде много недоволен от нас.

— Няма да доставите удоволствие на Один, като заколите едно невинно агънце! — извика Виктор. — Още повече че аз няма да позволя.

Мъжете учудено се спогледаха, а Кнут презрително изсумтя.

— Нашият вожд се е върнал от Валхала страхлив като жена.

При тази безочлива обида бойците притихнаха, а Свейн извади меча си и го насочи към Кнут.

— Ако още веднъж се осмелиш да обидиш нашия вожд, ти, син на Локи — изрева той, — ще те убия и ще те пратя право в пъкъла!

Кнут изруга, прибра меча в ножницата си, грабна агнето и го хвърли в ръцете на Виктор.

— Аз казах истината. Всички знаем, че крал Виктор не е повече Виктор Безстрашния. Нашият вожд явно предпочита агнета, вместо да бъде с жена.

Едноокият гигант се присъедини към останалите мъже, за да се скрие от Свейн и разгневения Отар. Виктор разбра, че уважението на воините, което бе успял да спечели толкова трудно, бе разбито на пух и прах. Ала той не можеше да позволи да заколят това нещастно животно само и само да се издигне в очите на хората си. Младият мъж

продължаваше да държи треперещото и жално блеещо животно, което сякаш предусещаше жестоката си съдба. Лицето му бе смръщено, а погледът му не трепна, докато оглеждаше мъжете около масата. Може би трябваше да използва суеверния им страх от боговете, за да ги спечели отново на своя страна.

— Научих много неща, докато бях във Валхала — бавно заговори той, като галеше агнето, за да го успокои. — Научих се да уважавам всяко божие създание.

— За какъв бог говориш? — намръщено попита Роло. — Да не би да искаш да кажеш, че нашият вожд се е върнал от Валхала като християнин?

Разнесе се подигравателен смях. Виктор не им обърна внимание, изчака ги да млъкнат и бавно продължи:

— Дори и християните трябва да бъдат уважавани и зачитани, защото целият свят е създаден от Големия бог. Във Валхала разбрах, че Один не желае повече човешки или животински жертвоприношения.

Воините недоверчиво се спогледаха.

— А какво иска от нас Один, вожде, щом не приема повече жертвоприношения? — попита Роло.

— Една балада — бързо отвърна Виктор и добави: — и един тържествен тост в чест на моето завръщане.

Мъжете млъчаха объркани, а Свейн дръпна Куигли за туниката и грубо нареди:

— Хайде, измисли една балада, поете, иначе господарят ти ще се разгневи.

Черноокият ирландец се усмихна нервно, излезе напред и застана близо до Виктор. Той започна да говори, а викингите го слушаха с благоговение.

— Великият наш крал Виктор загинал като герой. Изтръгнат от дървото на живота, защитникът на своя народ възнесен сред звездите от ръцете на смелите валкирии, за да пирува с бог Один. С милостта на боговете безсмъртни отново е сред нас. Приветстваме нашия крал. Никой смъртен не се завръща от царството на смъртта. Единствен той оживя, за да ни води отново на бой пред вратите на Мидгард. Възхвала на Один.

Когато поетът замлъкна, воините вдигнаха пълните рогове за тържествен тост в прослава на Один и техния вожд. Виктор също

вдигна своя рог, за да отпие от медовината, и облекчено си помисли, че все пак успя да се справи с положението. Но в този миг видя как Кнут сграбчи Ива и я повлече към пейката. Робинята не се противопостави, когато едноокият гигант я взе в скута си, но очите ѝ ужасено погледнаха за помощ към господаря ѝ.

Виктор подаде агнето на изумения поет, скочи на крака и се спусна към Кнут.

— Веднага пусни момичето!

Кнут, който вече бе сграбчил гърдите на момичето, се извърна към Виктор и изръмжа:

— Какво каза, вожде?

— Казах да оставиш тази робиня!

Викингът започна да си играе с медната брошка, закачена на рамото на Ива, и презрително заговори:

— Ще я оставя, след като си задоволя нуждите.

— Ти вече достатъчно задоволи похотливостта си с другите робини, които нямаха нищо против — възрази Виктор. — Защо искаш да насилиш Ива? Не виждаш ли, че тя е изплашена до смърт?

Кнут се ухили.

— Да, тя трепери като подплашено агне, но аз бързо ще я укротя.

Няколко от мъжете се засмяха цинично, агнето отново започна да блее, а вълците на Виктор изръмжаха, почувствали напрежението. Кнут все още държеше робинята.

— Това, което искаш да направиш, е лошо. Ива е още малка — каза Виктор.

— Ти грешиш, вожде — обади се Роло. — Това момиче е на шестнадесет години и е достатъчно голяма, за да сподели леглото на всеки от нас.

Виктор се обърна и бавно каза:

— В такъв случай ще се наложи да направя някои промени.

Мъжете недоволно замърмориха и възмутено погледнаха своя вожд.

— Да, трябва да има промени — нагло се обади Кнут. — Ние трябва да си изберем нов крал, който има лъвско сърце, а не е страхлив като жена.

Думите му сепнаха мъжете. Свейн скочи на крака, извади меча си и го насочи към гиганта.

— Предупредих те да не обиждаш нашия вожд, дяволско изчадие!

Чуха се уплашени викове. Свейн се спусна към Кнут, но Виктор го спря.

— Аз ще се справя сам, братко. — После се обърна и рече, като с мъка потискаше гнева си: — Казах ти да пуснеш робинята!

Викингът презрително изсумтя.

— Има ли достатъчно смелост нашият вожд, за да гледа как ще обладая това момиче? — И той посегна да вдигне полата на Ива.

Виктор го сграбчи за ръката.

— Ще я пуснеш веднага, мръсен негоднико!

Вълците изръмжаха заплашително и Кнут побърза да пусне робинята. Момичето хвърли един благодарен поглед към Виктор и избяга от стаята.

Лицето на Кнут бе почервеняло от яд и той заплашително се изправи пред своя вожд.

— Искаш да кажеш, че ти ми отказваш гостоприемството на твоя дом?

— Аз ти забранявам да изнасилваш едно шестнадесетгодишно уплашено момиче.

— Крал Виктор е прав — заговори младият Отар. — Ако една жена не желае да легне с някого, не бива да я принуждават да го прави.

Все още вбесен, Кнут извади меча си и го насочи към Виктор. Останалите мъже го гледаха ужасени. Единственото му око блестеше злобно и той презрително извика:

— Аз пък казвам, че ще я обладая, иначе тялото ти ще стане ножница за моя меч, Виктор Безстрашни!

Двамата мъже стояха един срещу друг — Кнут с меч в ръка, а Виктор — с ръка върху дръжката на сабята си. Тогава Виктор внезапно рече:

— Каж ми как си загубил окото си.

В първия миг Кнут се вцепени от изненада. Стоеше, без да помръдне и гледаше втренчено своя вожд. После на лицето му се изписа объркване. Мъжете зад тях избухнаха в смях и това още повече смути гиганта.

— Да, Кнут, разкажи ни тази история! — извика Орм.

— Да, ние всички обичаме да я слушаме! — добави Роло.

Чуха се и още гласове, които окуражаваха Кнут да разкаже своята история.

Виктор погледна към едноокия гигант и разбра, че е успял да разведри обстановката, тъй като викингът отметна глава и се засмя. След това Кнут прибра меч в ножницата си и се обърна широко усмихнат към своя вожд, сякаш нищо не се бе случило и забравил напълно, че преди минута искаше да го убие.

— Е, аз имах схватка с една бяла мечка, далече от тук, в северната страна — гордо обяви Кнут.

— Хайде, Кнут, продължавай! — извика Орм.

— Но Локи, този стар сплетник, изглежда бе решил да ме накаже. Той взе окото ми, но в замяна аз получих мъдрост, както е станало и с великия Один.

Докато останалите бойци избухнаха в смях, Виктор сложи ръка на рамото му и рече.

— Великолепна история, приятелю.

— Да, Кнут има безстрашно сърце. Прилича на дракон — добави Свейн.

— И има смелостта на Тор! — извика Орм.

— Нека да вдигнем тост за този смел воин! — присъедини се и Виктор към него.

Тщеславието на Кнут бе удовлетворено и той се усмихваше важно, докато всички вдигнаха наздравица за смелостта му и воинските му подвизи. Всички отново седнаха около масата и Виктор облекчено въздъхна.

Всички се успокоиха и мъжете започнаха да разказват истории за собствените си подвизи, като преувеличаваха и разкрасяваха геройствата, които са извършили. Дойде ред и на Виктор. Той започна да описва времето, което уж бе прекарал в двореца на Один. Разказа как целунал всички валкирии и завоювал сърцата им, след това как пирувал до насита с Тор, като двамата изяли три вола, а после на връщане от Валхала по моста на дъгата срещнал троли и един великан с повече от сто глави. Мъжете слушаха със страхопочитание и от време на време развълнувано задаваха въпроси, за да научат нещо повече за царството на мъртвите воини.

Стана доста късно и всички вече бяха доста уморени от дългото угощение и безбройните истории. Изведнъж Хелга се втурна в стаята.

Виктор видя, че косата ѝ е разрошена, а роклята и бе раздърпана.

— Господарю! — извика тя. — Сред вас има враг! Пияните воители я изгледаха като онемели.

— Какво искаш да кажеш, Хелга? — попита Виктор.

— Привечер отидох да издоям кравите и Рейна Унищожителката ме нападна, завърза ме, а след това ме скри в конюшната. Едва сега успях да се освободя.

— Рейна Унищожителката е тук! — възкликнаха ужасено мъжете.

Виктор скочи на крака.

— Рейна е тук? Къде е тя?

Хелга смутено се огледа. След това лицето ѝ се изкриви от гняв и тя посочи към старата робиня, която цялата вечер бе поднасяла храната.

— Това е тя! — извика Хелга.

Мъжете се втренчиха невярващо в прегърбената робиня.

— Но това не може да е... — объркано заговори Виктор.

Не можа да продължи. Всичко, което се случи след това, бе толкова невероятно, че той остана с отворена уста. Старата прегърбена робиня изведнъж се изправи, отметна качулката и всички видяха красивото лице и дългата руса коса на Рейна Унищожителката!

— Това е Унищожителката! — извика един от воините.

— Да я убием! — изкрещя друг.

— Рейна! — извика Виктор.

В стаята настъпи суматоха. В началото Виктор беше толкова изумен, че само стоеше и гледаше, невярващ на очите си. Пияните мъже се бутаха един друг и се опитваха да се изправят, за да се нахвърлят върху неприятелката. Ала Рейна не се остави да я хванат. Тя нададе боен вик, който смрази кръвта на всички, и размахвайки юмруци наляво и надясно, изхвърча от стаята. Неколцина от воините бяха повалени на земята. Други се опитаха да се втурнат след нея, но бяха твърде пияни и се препънаха един в друг. Разнесоха се яростни ругатни.

Всичко стана толкова бързо, че в първия момент Виктор не можа да реагира. Ала след малко той се съвзе и се спусна след нея. Когато изхвърча от къщата, тя вече бе възседнала черното си пони, а в ръката си държеше факла.

— Рейна! Рейна! Почакай! — извика младият мъж.

Девойката препусна към постройката, където държаха сеното, спря коня си и се обърна. На лицето ѝ играеше зловеща усмивка. Тя се наведе и хвърли горящата факла върху покрива.

— Не! — извика Виктор.

Ала вече бе твърде късно. Рейна се отдалечи в галоп, а до него достигна само тържествуващият ѝ смях. Искаше му се да я удуши, но в същото време се възхищаваше на смелостта и дързостта на младото момиче.

— Вожде! Вожде! — извика Свейн зад гърба му. — Сеното гори!

— Няма значение — промърмори Виктор. — Тя си играе с нас както лисицата с пилетата, като в случая ние сме пилетата.

В това време мъжете наизскачаха от къщата и се спуснаха към горящото сено. Опитаха се да загасят пламъците, но беше твърде късно и сеното изгоря, ала други постройки не бяха засегнати. Нощта се огласи от викове и ругатни.

Накрая огънят утихна и Виктор, следван от вълците си, влезе в къщата. За негова изненада видя Ива, която седеше на неговия стол.

— Господарю — извика робинята и скочи на крака, — какво се случи?

Младият мъж уморено махна с ръка.

— О, няма нищо страшно, но сеното изгоря. — Той въздъхна. — Отсега нататък всяка жена, която прислужва по време на тържество, ще бъде с открито лице. Няма да позволя повече никакви качулки. Ива смутено наведе очи.

Виктор си припомни наглото поведение на Кнут към момичето и ѝ се усмихна.

— Ти добре ли си?

Тя се хвърли към него и го хвана за ръката.

— Да. Благодаря, че ме спаси, господарю.

Младият мъж я прегърна дружески, след това се отдръпна и я погледна в очите.

— Наистина ли си сигурна, че си добре?

Девойката кимна.

— Бях много изплашена, но ти беше толкова Смел и беше готов да се биеш с Кнут заради мен, въпреки че аз съм само една робиня, а

робините нямат право да се противопоставят на желанията на свободните мъже.

— Тези правила ще се променят — каза Виктор.

Момичето замислено го погледна.

— Аз мислих и реших, че ти си прав, господарю. Наистина съм твърде млада, за да споделям леглото на някой мъж.

— Браво. Ти си умно момиче — усмихна се младият мъж. — Всъщност, тази вечер аз стигнах до заключението, че още съм твърде млад, за да бъда с жена.

Ива неразбиращо повдигна вежди. Виктор се ухили и дръпна една от плитките ѝ.

— Няма значение, малка палавнице. А що се отнася до теб, като пораснеш, ще ти помогна да си намериш добър съпруг. — Той се почеса по брадата. — Между другото, какво мислиш за младия Отар? Знаеш ли, след като ти излезе от стаята, той искаше да те защити.

— Наистина ли? — На лицето на момичето се изписа широка усмивка. — Мисля, че той е много хубав мъж, вожде. Но аз не мога да се омъжа за свободен мъж, а още по-малко за един от твоите приближени.

Виктор се намръщи.

— Е, ще видим. А и мисля, че ти няма още дълго време да бъдеш робиня.

— Ще ме освободиш ли, господарю? — развълнувано прошепна девойката.

— Когато му дойде времето. Но засега това ще бъде наша тайна, разбра ли?

Тя щастливо кимна.

— А сега върви да си лягаш.

Момичето се поклони и излезе от стаята.

Виктор си легна, а вълците се настаниха в краката му. Каква нощ! Като си помисли, че Рейна се е промъкнала в къщата му, през цялото време е присъствала на пиршеството и го е наблюдавала! Изглежда си играеше на котка и мишка с него!

Защо тя продължаваше да идва в неговите земи? Дали искаше да разбере как най-лесно може да го убие? Или бе заинтригувана от него, така както и той от нея?

Искаше му се последното да е истина, тъй като той наистина бе привлечен от тази жена. Отново си припомняше всичко, което се бе случило тази вечер. Искаше му се да я срещне отново и искаше да прекара живота си с нея, макар да знаеше, че ще трябва да положи доста усилия, докато опитоми тази валкирия. Много повече, отколкото да промени собствените си хора!

Сега беше убеден, че е изпратен със специална мисия на този остров. Тези хора живееха в общество с варварски традиции и смятаха, че така е естествено. Той бе обезпокоен от агресивното им поведение, бе възмутен от начина, по който се отнасяха с робите, за тях те бяха безправни същества, които можеха да изтезават, експлоатират и убиват. Дали щеше да успее да промени тези хора и начина им на живот, преди да е станало много късно? „Ще се опитам да го сторя — закле се Виктор, — дори да се наложи да умра за това.“ И докато все още беше техен вожд, нямаше да позволи да бъде изнасилена нито една жена, да бъде убит някой роб или да бъде принесено някое животно в жертва на боговете.

Докато яздеше към фиорда, тържествуващата усмивка на Рейна постепенно се стопи и тя се замисли за това, което се беше случило тази вечер. Беше присъствала на пиршеството и беше научила много за Виктор Безстрашния, може би много повече, отколкото бе искала. Тя откри, че той не позволи на хората си да изнасилват жени и да убиват беззащитни животни, което бе твърде странно за един жесток викинг. Девойката бе видяла, че той е внимателен, умен и справедлив човек. А когато се метна на коня си, за да избяга, тя видя, че той я гледа с някаква смесица от гняв, забавление и възхищение. Беше извикал името ѝ с такава страст, че тя едва се сдържа да не остане при него.

Едва ли това, което научи тази вечер за младия мъж, щеше да ѝ помогне да го победи. Всъщност сега той ѝ се струваше още по-загадъчен и привлекателен. И това странно и плашещо я привличане, което изпитваше към него, се бе засилило. И ако не внимаваше, много скоро щеше да стигне дотам, че да харесва собствения си враг!

Достатъчно! — помисли си девойката, ядосана на себе си. Няма значение колко е хубав и колко внимателен изглеждаше Виктор. Той беше викинг, а тя знаеше, че не може да се вярва на никой викинг. Вече

беше време да го унищожи, преди да бъде хванала в собствения си капан. И този път, закле се тя в Локи, нямаше да позволи на слабостта и женските инстинкти да застанат на пътя ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Виктор най-сетне бе заспал, когато някаква ръка го раздруса. Той се събуди и видя Свейн, който се бе надвесил над него с лампа в ръка. Лицето на кръвния му брат бе изкривено от тревога.

Вълците сякаш усетиха нещо лошо и Гери и Тор изръмжаха. Виктор несъзнателно ги погали, за да ги успокои, и седна в леглото.

— Какво има? — попита той.

— Волфгард! Стражите съобщиха, че са видели кораба му, който се приближава към нашия бряг.

— По дяволите, той е истинска напаст, нали? — промърмори младият мъж и прокара ръка през косата си. — Какво ще правим?

— Ако побързаме, вожде, все още има време да се качим на нашия кораб и да му попречим да слезе на брега и да ни нападне.

Виктор се намръщи.

— Не е ли по-добре да го изчакаме да слезе на сушата и тогава да го нападнем? Можем да се скрием в скалите и да му устроим засада.

На свой ред Свейн също се намръщи, явно недоволен от думите на краля си.

— Викингските воители не се крият от враговете си като жени, вожде.

Виктор въздъхна. Тези мъже не знаеха нищо за военна тактика и стратегия. Той бе запратен да живее в жестоки времена, когато мъжете разчитаха само на грубата физическа сила. Може би щеше да успее да направи някои промени и да ги научи на нови неща, но сега трябваше да реши как да защити хората си.

— Добре, Свейн — съгласи се той и стана от леглото. — Ще се качим на кораба и ще се опитаме да попречим на Волфгард да слезе на брега. Събуди останалите.

— Вече казах на Отар да ги събуди.

— Добре. Оседлай конете. Ще се срещнем в конюшната.

Младият мъж побърза да се приготви за предстоящия бой. Облече кожения си жакет, панталоните, ботушите, сложи ризницата и

железния шлем, грабна широката сабя и щита и се втурна навън в студената нощ.

Малко по-късно двамата със Свейн препускаха през тундрата към фиорда, като се ориентираха по лунната светлина. Когато пристигнаха на брега.

Виктор видя, че хората му вече бяха с горящи факли на кораба и бяха готови за отплуване. Корабът беше дълъг около двадесет и седем метра, с изящно извита форма, с резбован фриз, по който се виждаха позлатени инкрустации. Носът на кораба беше издигнат и украсен с издялана от дърво глава на Тир, бога на войната. Около него се виждаха няколко по-малки платноходки и лодки с гребла.

Виктор и Свейн слязоха от конете, изтичаха на пристана и се изкачиха по мостчето. На борда ги посрещнаха Кнут и Роло.

— Готов ли си да победиш Волфгард и хората му, вожде? — попита Роло.

Виктор мрачно кимна.

— Да, ние ще се защитаваме и няма да позволим на Волфгард и воините му да стъпят на нашата земя.

— Вожде, наистина ли си готов да ни водиш? — намеси се Кнут. На лицето му беше изписано съмнение, че Виктор е в състояние да им бъде водач. — Сега не е време за фалшива гордост и за мен ще бъде чест да водя хората вместо теб, докато възвърнеш бойните си умения.

Виктор и Свейн многозначително се спогледаха.

— Аз ще водя хората — твърдо рече Виктор. После сложи ръка около устата си и извика: — Бъдете готови да вдигнете платната!

Гребците заеха местата си и когато Виктор даде сигнал, те потопиха греблата в леденостудената вода. Корабът бавно се плъзна напред. В средата на кораба неколцина яки мъже издигаха тежката мачта, закрепиха я на мястото ѝ и след това разпънаха светлосиньо квадратно платно. Дългият кораб се донесе по посока на вятъра и с помощта на гребците се насочи към фиорда.

Виктор стоеше в средата на кораба, наблюдаваше действията на мъжете и оглеждаше океана пред него. Тъмнината, очертанията на тъмните базалтови скали и студеният вятър го караха да се чувства, сякаш се носеше към ада.

— Виждаш ли, вожде? — чу се гласът на Свейн, изпълнен с напрежение.

Виктор си помисли, че няма да е зле, ако има далекоглед, въздъхна и се взря в далечината. На север от тях различи някакви слаби светлини.

— Волфгард ли е?

— Да.

— И какво ще правим, когато приближим към кораба му?

— Обикновено обстрелваме кораба с горящи стрели, за да му попречим да продължи напред. Ала няма да се изненадам, ако Волфгард закачи кораба си за нашия. Тогава ще трябва да се бием в ръкопашен бой.

— По дяволите, да не мислиш, че той ще предприеме такова варварско нападение?

Свейн го изгледа озадачено.

— Но той много често го прави, вожде.

Виктор стисна устни. Имаше мрачно предчувствие, което нарастваше с всеки изминал миг. Разстоянието между двата кораба намаляваше и той вече можеше добре да види кораба на противника си. Корабът на Волфгард беше по-голям и по-тежък от неговия, ала за сметка на това маневрираше по-трудно и се движеше по-бавно.

По негова заповед десетина стрелци застанаха в предната част на кораба. Те запалиха краищата на стрелите си и започнаха да ги изстрелват към приближаващия кораб. Волфгард и хората му отговориха по същия начин и скоро палубата на кораба бе засипана с горящи стрели. Виктор и воините бързо ги хвърляха в океана, за да не подпалят платната на кораба.

Младият мъж мрачно наблюдаваше как вражеският кораб приближава все по-близо и скоро щеше да се сблъска с неговия. Той видя, че палубата на неприятеля му е пълна с мъже, които надаваха варварски крясъци и обстрелваха кораба му с горящи стрели. Волфгард стоеше гордо изправен, със скръстени пред гърдите ръце, а сребристорусата му коса се развяваше от вятъра. Виктор се взираше напрегнато, очите му търсеха Рейна. Той не я видя и предположи, че тя се е скрила зад воините.

Младият мъж предчувстваше, че ще се разрази жестока битка, и стомахът му се сви на топка. Той мразеше кръвопролитията, ала знаеше, че трябва да защити хората си.

Двата кораба вече бяха съвсем близко. Сякаш беше някакво представление от десети век, помисли си Виктор. Той тръсна глава и даде заповед на кормчията да завие на изток. От рязкото движение корабът се разлюля и той трябваше да се хване за мачтата, за да не падне. След секунди двата кораба се сблъскаха. Чуха се бойни викове, дрънчене на оръжие и битката започна. Десетина от воините на Волфгард се озоваха на палубата на кораба му. Те мятаха копия и размахваха саби и мечове. Виктор измъкна сабята от ножницата, вдигна щита си и се впусна в бой. Срещу него се изправи огромен воин с дълга брада, който размахваше страховита бойна секира. Виктор го нападна, като се прикриваше с щита. Удари силно секирата на неприятеля, но не успя да я избие от ръката му. Гигантът яростно изрева, вдигна отново секирата и се нахвърли срещу Виктор. Младият мъж отново успя да отблъсне атаката му. От всички страни се чуваха бойни викове, примесени със стенанията на ранените, а из въздуха се разнасяше ужасяващата миризма на кръв.

Виктор ловко избегна удара на противника си и силно го удари с щита си. Мъжът изохка и се свлече на палубата.

Ала младият мъж не успя да си поеме дъх, тъй като пред него се изправи друг воин, който крещеше и неистово размахваше сабята си. Очите на мъжа горяха с див пламък. Виктор разбра, че срещу него стои един луд, опиянен от боя и потоците кръв. Той успя да го отблъсне, въпреки че виковете на мъжа смразяваха кръвта му. Най-после успя да удари викинга с плоската страна на сабята си. Последният извика диво като ранено животно, обърна се и побягна към кораба на Волфгард. Виктор реши, че е по-разумно да го остави да избяга.

Младият мъж пое дълбоко дъх и се огледа. Видя, че Волфгард се бие с Роло, и понечи да се притече на помощ на приятеля си. Ала преди да направи няколко крачки, Рейна препречи пътя му.

На лицето ѝ играеше свирепа усмивка.

— Ето че отново се срещнахме, викинг! — извика тя. — И то по-скоро, отколкото си мислеше.

Виктор не успя да ѝ отговори, тъй като тя размаха сабята си и се хвърли към него. В първия миг младият мъж не знаеше какво да прави. Не можеше да си позволи да се бие с жена, но трябваше да се предпази от този демон в женски облик. Реши да се отбранява и да се постарее да не я нарани.

Валкирията замахна със сабята си, но той отби удара с щита. Това я вбеси и тя още по-ожесточено се нахвърли към него. Виктор продължи да отблъсква ударите ѝ.

Тя скоро разбра, че той не иска да се бие с нея и гневно извика:

— Сражай се, син на злото! — И ожесточено се спусна към него.

Ала Виктор продължи да се отбранява, без да нанася удари.

Младият мъж почувства, че започва да губи сили, но в този миг проехтя вик на Волфгард към хората му да се оттеглят. Воините му се спуснаха към кораба си.

Разгневената валкирия отпусна сабята си и се втрени в противника си. Сякаш се чудеше как да го убие. После, преди той да може да реагира, тя го удари по главата с тъпата страна на сабята си. Виктор се олюля от удара, но в следващия миг разбра, че тя просто си играе с него. Искаше да покаже, че ще го убие, когато тя реши.

— Засега сбогом, викинг! — извика тя, обърна се и побягна с останалите.

Стоеше неподвижно и гледаше как се отдалечава. След това в него избухна гняв и той се втурна след нея. Успя да я стигне тъкмо когато тя вече се прехвърляше през бордовата ограда и я сграбчи за глезена. Тя извика и го ритна силно, за да се освободи от ръцете му. Допирът до нейната гладка и мека кожа го развълнува. Девојката успя да се изтръгне от ръката му, но Виктор успя да свали от глезена ѝ една медна гривна с изящна украса.

Волфгард и хората му вдигнаха платната и корабът им се отдалечи към фиорда. Виктор гледаше след него и сърцето му се свиваше от безпомощен гняв. В едната си ръка стискаше гривната на валкирията. Тогава я видя. Тя стоеше на палубата гордо изправена и го гледаше с презрение. Той се ухили, размаха гривната и ѝ прати въздушна целувка. Видя как лицето ѝ пламна от гняв. Младият мъж отново ѝ се усмихна и помахаше с ръка. Сърцето му бе изпълнено със задоволство. Бяха успели да отблъснат още едно нападение на Волфгард!

Ала радостта му скоро се стопи. Зад гърба му се разнесе вик на Свейн:

— Вожде! Ела бързо!

Виктор се втурна към него. В средата на кораба неговите хора се бяха събрали около двама покрити с кръв воители, които лежах безжизнено на палубата. Младият мъж разтревожено погледна към Свейн.

— Вожде, Сигурд и Магнус са мъртви — тъжно промълви той.

— По дяволите! — извика Виктор и се огледа. — Пострадал ли е още някой?

— Не, вожде — отвърна кръвният му брат. — Почти всички сме ранени, но ще се оправим...

— Това е истинско нещастие за семействата на Сигурд и Магнус. Каква ужасна загуба! И защо, по дяволите, се води тази кръвна вражда?

Мъжете объркано се спогледаха.

— Ами преди пет години Волфгард открадна от нас един кит, който беше изхвърлен на нашия бряг — неуверено каза Кнут.

— Не, май че враждата започна след като Волфгард открадна три наши робини — намеси се Орм.

— Не, вие бъркате — прекъсна ги Роло и се почеса по брадата. — Всичко започна, когато Волфгард и хората му ни откраднаха няколко надгробни камъка.

— Не, не, всички грешите — обади се Отар. — Моят баща ми каза, че враждата е започнала, когато Волфгард и хората му са прерязали мрежите ни в океана и са откраднали уловената риба.

— Е, сега ще ми кажете ли коя от всичките тези истории е вярна? — остро запита Виктор.

Настъпи тишина и мъжете смутено се спогледаха.

— Вожде, никой от нас не си спомня — неохотно отвърна Свейн. Виктор бе смаян.

— Нима искаш да кажеш, че всички вие се биете от пет години с племето на Волфгард и никой от вас дори не си спомня защо е започнала тази война? — Той посочи към мъртвите викинги. — Тези мъже са мъртви, а вие дори не знаете защо? Що за глупаци сте вие, щом като сте готови да се избиеете заради обида, за която дори не си спомняте?

Мъжете засрамено мълчаха. После започнаха да се измъкват един по един. Виктор и Свейн останаха сами.

Свейн кимна към мъртвите воители.

— Вожде, трябва да изпратим Сигурд и Магнус както подобава на воители, загинали в бой.

Виктор го изгледа изумено.

— Предлагаш да ги изпратим във Валхала на изгарящ кораб?

— Това са обичаите на нашето племе. Всички воители, загинали в бой, се изпращат по този начин, така както изпратихме и теб.

— Добре — промърмори Виктор и се намръщи. Това отново му напомни за последната сцена на филма, след която се бе озовал в този свят. — Добре. Ще ги изпратим както подобава.

Рейна стоеше на кораба на Волфгард и гледаше към отдалечаващите се скали. Около нея мъжете разговаряха за нападението, но девойката не ги слушаше. Тя току-що бе имала отлична възможност да убие врага си, а вместо това... в последния момент нейната женска слабост бе взела връх и тя отново бе пощадила живота му!

Всъщност Виктор през цялото време се отбраняваше и отказваше да я напада. Нима тя го бе пощадила, защото бе разбрала, че викингът не искаше да я нарани? И каква беше тази странна власт, която имаше този мъж върху нея?

А това, което я объркваше още повече, бе фактът, че Виктор я докосна за пръв път, когато я хвана за глезена и измъкна гривната й... Това я беше вбесило, ала докосването му я бе разтърсило и развълнувало. Топлата му ръка сякаш бе изгорила плътта й, а слабините й се бяха облели в топлина, нещо, което никога досега не бе изпитвала.

При този спомен лицето й пламна от срам, а в сърцето й отново се надигна гняв. Не знаеше дали Виктор беше бог или зъл демон, дали беше неин спасител или враг. Чувстваше се толкова объркана и нещастна. Може би сега трябваше да се бие не само за живота си, но и за душата си...

Виктор и Свейн стояха на брега на океана и гледаха как корабът с мъртвите воители се отдалечава към фиорда.

Младият мъж отново се замисли за нелепата смърт на тези мъже и сърцето му се изпълни с гняв и с чувство на безизходност. Нещо трябваше да се направи, тази безсмислена война трябваше да бъде прекратена. Ако не предприемеше нещо, всички щяха да загинат.

Той се обърна към Свейн и твърдо заговори:

— Трябва да се сложи край на тази вражда.

— И как мислиш, че ще стане това, вожде? — недоверчиво попита кръвният му брат.

Виктор решително го изглежда.

— Аз ще отида в селото на Волфгард и ще се разбера с него като мъж с мъж. Трябва да прекратим това безсмислено избиване.

Свейн бе ужасен.

— Вожде, ти трябва да си полудял! Това ще означава сигурна смърт за теб! Ти ще бъдеш заклан на часа, ако се появиш в селището на Волфгард!

— Не се опитвай да ме разубеждаваш — рязко рече Виктор. — Не съм полудял и знам какво говоря!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Вожде, това е лудост! Ти не трябва да отиваш сам в селото на Волфгард! — решително заяви Свейн.

— Това е единственият начин — отвърна Виктор.

Този следобед, след като мъжете превързаха раните и се починаха от боя, Виктор и Свейн, последвани от десетина воини, се отправиха към брега. Сега Виктор и кръвният му брат стояха на брега на океана и гледаха към дългия кораб.

— Вожде, Волфгард няма съвест — настоя Свейн. — Той е жесток и безчестен човек. А освен това е изменник и разбойник. Миналото лято отказа да се подчини на решенията на тингата...

Разкажи ми отново по-подробно за тази тинга — намръщи се Виктор.

— Всяко лято във Ванакейм се събираме, за да обсъдим важни въпроси. Такъв е обичаят. Нашата тинга е подобна на Великата тинга в Исландия. Там се решава как да се накажат извършените престъпления и се изслушват всички оплаквания. Волфгард и Хората му отказаха да присъстват продължиха да нападат нашето племе. Съветът го обяви за изменник и го лиши от всякакви права, ала това не го спря. Неговите бойци го защитават и той Продължава да ни напада и да ни избива.

— Не ме интересува дали този мъж е обявен за изменник или не — рязко каза Виктор. — Както се казва, когато Мохамед не отива при планината...

— Кой е казал това? — неразбиращо го прекъсна Свейн.

— Няма значение.

Те приближиха към подвижното мостче. Гребците мълчаливо заеха местата си, а двама от мъжете се заеха с опъването на големите платна.

Виктор наблюдаваше пригответленията и развълнуваното море. Пръстите му се плъзнаха по медната гривна на китката му, която миналата нощ издърпа от глезена на Рейна Унищожителката. Какво противоречиво съществуване беше тази жена — една част от нея бе нежна

и чувствителна, както е присъщо на жените, но другата бе жестока и груба като истинска варварка. Той си припомни как си играеше като малко момиче с лисичката, как после се моли с монаха и се запита как е възможно една християнка, която обича животните, може безжалостно да убива хора, без да се колебае и без да изпитва угризения на съвестта.

Ала сега не трябваше да мисли за Рейна Унищожителката. Предстоеше му среща с врага. Дали ще оцелее, или ще бъде заклан от воините на Волфгард в мига, в който се появи в селото им? Може би наистина е безразсъден и твърдоглав, ала след безсмислената смърт на Сигурд и Магнус бе решил на всяка цена да сложи край на тази убийствена вражда.

Свейн се приближи и посочи към отсрещния бряг, където се виждаше пътека, която лъкатушеше между базалтовите скали.

— Ето, това е пътеката към селото на Волфгард. Ще трябва да извървиш около стотина ела, за да стигнеш до селото.

Виктор се намръщи.

— Колко е един ел?

Свейн широко разтвори ръцете си.

— Аха, значи един метър.

Викингът го изгледа озадачено, но не попита нищо.

— Запомни, вожде, че ние ще те чакаме зад този насип. Дай ни сигнал, когато си готов да се върнеш или ако се нуждаеш от помощ.

Виктор погледна загриженото лице на кръвния си брат и разбра, че той се съмнява в неговото завръщане. Младият мъж свали широкия кожен колан, на който бе закачена ножницата е меча му, и го подаде на Свейн.

— Пази го, докато се върна. Викингът го изгледа смаяно.

— Ти смяташ да отидеш невъоръжен в леговището на звяра?

— Смяташ ли, че дори ще мога да извадя меча си сред толкова въоръжени бойци? — Младият мъж тъжно погледна към тясната пътека. Струваше му се, че тя води право в ада. — По-добре е да отида невъоръжен в селото на Волфгард. Това може да ме защити повече, отколкото мечът ми.

Свейн вдигна поглед към небето.

— Може би днес Один ще ни помогне. Да се молим Локи да е далеч от нас.

— Амин — рече Виктор и кисело се усмихна.

Кормчията насочи кораба към пристана на Волфгард. Виктор огледа брега и не видя кораба на врага си. Вероятно мъжете бяха отишли на риболов в океана.

Младият мъж слезе от кораба, махна с ръка на хората си и видя как корабът прекоси реката и се скри зад един насип, където викингите щяха да чакат завръщането на своя крал. После се извърна и погледна тясната пътека. Сърцето му се изпълни с мрачни предчувствия. За миг понечи да се върне обратно, ала потисна желанието си. Той беше човек на разума, не на безогледната жестокост. Може би днес щеше да му бъде нужен целият ум, смелост и способност логически да убеждава.

Виктор пое по тясната пътека. За негова изненада никой не го спря — нямаше никакви стражи, само високо в небето кръжеше един ястреб. Запита се защо Волфгард е толкова небрежен към своята безопасност. Може би този мъж бе свикнал да напада другите прекалено често и бе станал безразсъден или прекалено самоуверен. Навярно си мислеше, че никой няма да се осмели да го нападне. А и тъй като викингите нападаха нощем, Волфгард предполагаше, че врагът едва ли ще се появи през деня. Младият мъж си помисли, че той и хората му биха могли лесно да нахлуят в селото на неприятеля, ала този начин на действие не му харесваше. Знаеше, че едва ли ще може да спре хората си да убиват безогледно и да оплячкосат неприятелското село. Никога нямаше да си прости, ако стане причина да загинат невинни хора.

Мина покрай две окастрени брези и зад тях видя очертанията на селото. В средата се издигаше голяма къща, заобиколена от малки колиби. Предположи, че голямата къща е жилището на Волфгард. Дори и от това разстояние можеше да усети парливия дим, който излизаше от колибите и голямата къща.

Виктор пое дълбоко дъх и заслиза по пътеката. Той навлезе в селото все още незабелязан от никого, като се изключат любопитните погледи на неколцина роби, които оряха в полето с дървени рала, теглени от волове. Тръгна по една широка утъпкана пътека, която сигурно беше главната улица на селото. Наоколо се движеха пилета, свине и мръсни деца. Пред къщите бяха седнали жени с бебета в ръце, които учудено го гледаха. Разнасяше се миризма на варено месо и печен хляб.

Вече бе приближил голямата къща, която вероятно принадлежеше на неговия враг, когато най-после го забелязаха. Трима мъже, които водеха конете си, го забелязаха и лицата им се изкривиха от гняв. Виктор разбра, че играта започва.

Той събра цялата си смелост, приближи към мъжете и рече:

— Добър ден, воини. Искам да говоря с вашия вожд.

Все едно че се бе опитал да поговори с Локи. След няколко секунди тримата се нахвърлиха върху него, крещейки:

— Хванете го! Това е Виктор Безстрашния! — извика единият от тях.

— Нападат ни! — изкрещя вторият.

— Убийте това дяволско Изчадие! — изрева третият.

Мъжете го сграбчиха, но Виктор не помръдна и не оказа никаква съпротива. Макар че нападателите бяха объркани от спокойствието на врага, това едва ли би спряло яростта, която изпитваха към него. Двамата от мъжете го хванаха здраво, а третият го удари силно в челюстта. Болката беше толкова жестока, че той сигурно щеше да се строполи на земята, ако другите двама не го държаха. Към тях се присъединиха още четирима диваци, които удряха и ритяха младия мъж от всички страни. Виктор бе заобиколен от вбесени мъже, които надаваха зловещи викове.

— Проклет мерзавец! Как се осмеляваш да се появяваш в нашето село!

— Ще те опечем в собствения ти сос, дяволски син на Локи!

— Умри, проклето изчадие!

Продължаваха да го блъскат и Виктор не можеше да се опази от юмруците им. Всичко го болеше лицето, главата, гърбът, гърдите и ръцете. Разбра, ала вече бе твърде късно, цялата безразсъдност на постъпката си и се запита колко ли още ще издържи този дивашки побой. Очите му се замъглиха и пред него всичко заплува, когато изведнъж чу познат женски глас.

— Спрете, бойци!

Боят продължаваше.

— Казах ви да спрете, глупави свини!

Най-после мъжете неохотно се отдръпнаха. Останаха само двамата, които го държаха. Виктор с мъка отвори очи и видя Рейна, която го гледаше надменно. До нея стоеше гигантът със

сребристорусата коса и дълга брада. Младият мъж разпозна в него Волфгард.

— Защо ни спря, Рейна? — войнствено се развикаха неколцина мъже.

Девојката подигравателно изгледа Виктор и пристъпи напред.

— Може би защото ще изпитам истинско удоволствие, ако убия това нищожество със собствените си ръце. Мисля, че това мръсно куче не заслужава един смел воин като теб, Егил, да си цапа ръцете с него.

Мъжът, когото нарекоха Егил, се ухили, явно доволен от думите на Рейна, и кимна към останалите.

— Да, май е по-добре да оставим една жена да убие този страхливец.

Мъжете избухнаха в смях. Един от тях се приближи и видя гривната на Рейна около ръката на Виктор.

— Погледни, този гаден страхливец носи твоята гривна. Да му я вземем ли?

— Да, отрежи му ръката! — добави друг.

Чуха се кръвожаден смях, но Рейна поклати глава и презрително се усмихна на Виктор.

— Не, не се безпокойте. Струва ми се, че това женско украшение много добре подхожда на този страхливец, а и освен това не искам тази гривна, след като се е докосвала до неговата гнусна кожа.

Викингите отново избухнаха в смях.

— Убий го сега, Рейна! — извика някой.

— Да, направи го бавно и болезнено и нека цялото село да гледа и да се радва! — грубо подвикна друг.

— Покажи ни презрението, което изпитващ към него!

— Моето презрение? — Рейна злобно се усмихна. — Да, сега ще ви покажа презрението, което изпитвам към този негодник.

Останалите гледаха, затаили дъх, как тя се приближава към Виктор.

Младият мъж стисна зъби и в очите му проблесна стаен гняв, ала девојката не трепна. Той се запита колко ли време ще ѝ е нужно, за да го убие. Ала вместо да извади кинжала си и да го забие в гърлото му, момичето спря пред него, погледна го унищожително и с всичка сила се изплю в лицето му.

Викингите избухнаха в смях, а Виктор се разтрепери от гняв и наранено достойнство и погледна тази жестока жена. Той не беше избухлив мъж, но победоносната усмивка на Рейна го накара да побеснее. Как е могъл да харесва тази жена? За пръв път се чувстваше като викингски воин, чиято чест е била засегната и името му — опетнено. Младият мъж мислено се закле, че тази дяволска дъщеря ще съжалява за презрението, което бе показала към него.

През това време девойката се върна към групата мъже, изпълнена със задоволство от своята победа.

— Убий го сега, Рейна! — чу се един глас.

— Да, изкорми го и му извади проклетите очи! — добави друг.

Рейна се извърна.

— Може би това псе не заслужава да бъде убито. Може би е по-добре да го направим роб и да го оставим да оре в полето.

Думите ѝ бяха посрещнати с нов смях и зловни подигравки. Тогава се чу силен глас:

— Тишина!

Волфгард излезе напред и всички присъстващи замълчаха. Безжалостните му сиви очи се втренчиха в безпомощния враг.

— Закарайте затворника в моята къща — рязко заповяда той. — Искам да говоря с този глупак. Неговата смелост събуди любопитството ми. — Той спря и жестоко се усмихна. — Или може би по-скоро неговата глупост.

— Крал Виктор, ти си мой враг, но преди да умреш, искам да те запозная с моите приближени. Това е моята заварена дъщеря, Рейна, а това е моят син Рагар.

Бяха влезли в къщата на Волфгард и Виктор кимна към младия мъж с чувствително лице, когото бяха нарекли Рагар и който седна от дясната му страна. Рейна се приближи към него и той иронично промърмори:

— Струва ми се, че вече имам честта да се запозная с твоята заварена дъщеря.

Волфгард се засмя, а девойката презрително изсумтя.

Виктор отпи от чашата с бира, която неговият домакин му предложи, и мислено благодари на боговете, че все още беше жив. В средата на стаята имаше изкопана яма, която служеше за огнище. Стаята бе изпълнена с гъст дим и очите на Виктор се насълзиха.

Виктор, Волфгард, Рейна и Рагар седнаха на пода около огъня. До вратата бяха застанали двама викинги със свирепо изражение на лицата, а ръцете им стискаха дръжките на сабите.

Рейна кръстоса дългите си крака и с безучастно изражение на лицето отпиваше от бирата си. За разлика от нея Рагар погледна госта с искрено любопитство, а след това се обърна към баща си, който трябваше пръв да заговори. На красивото лице на младия мъж бе изписано дълбоко уважение.

Виктор веднага забеляза приликата между Рейна и Рагар — двамата имаха волеви брадички, високи скули, кафяви очи и руси коси, с тази разлика, че косата на Рейна бе дълга и права, а тази на брат ѝ бе къса и къдрава. Младият мъж си припомни грубото държание на Рейна, когато се изплю в лицето му, и се запита как ли Волфгард се разбираше с децата си, които, макар че си приличаха на външен вид, явно бяха доста различни. После се сети, че братът и сестрата имаха обща майка, но бяха от различни бащи и във вените на момичето не течеше кръвта на Волфгард. Само Один знаеше откъде бе наследила тази жестокост.

Колкото до Волфгард... Виктор внимателно изучаваше своя враг. Викингът беше едър мъж, който приближаваше петдесетте. Ала все още имаше здрави мускули и явно притежаваше огромна сила. Лицето му бе загоряло и въпреки че времето бе студено, той беше облечен по спартански — с кожен жакет без ръкави и тесни кафяви панталони. Имаше златен пръстен, украсен с глава на вълк, гривна от слонова кост, а от шията му висеше груба огърлица с правоъгълни кехлибари и малки фигурки на различните северни богове, изработени от бронз и злато, както и чука на бог Тор.

Лицето на Волфгард бе с груби черти, белязано от многобройните битки, носът му бе изкривен на една страна и Виктор предположи, че няколко пъти е бил чупен. Младият мъж се взря в жестоките очи на врага си и осъзна, че все още е жив, тъй като Волфгард се забавляваше от присъствието му. Когато му омръзнеше да издевателства над своя враг, Виктор щеше да бъде мъртъв.

— Какво те накара да дойдеш в моето село, Виктор Безстрашни — започна Волфгард, — герой ли си или просто глупак? — В стаята избухна груб смях, само Рагар остана сериозен. — Доста глупаво си постъпил — подигравателно продължи Волфгард. — Чух, че след като

си се завърнал от Валхала, си загубил паметта си, но сега мисля, че си загубил и разума си.

— Не съм съгласен с теб — спокойно отвърна Виктор, без да обръща внимание на подигравателния смях. — Да се опиташ да сложиш край на една безсмислена вражда, без да използваш груба сила, е признак на много по-голям разум.

Волфгард презрително махна.

— Не се опитвай да ме баламосваш с подобни приказки. Враждата е от много години и няма да спре заради някаква твоя прищявка, Виктор Безстрашни.

— А можеш ли да ми кажеш защо е започнала тази вражда?

Волфгард се намръщи.

— Вожде, нали враждата започна, когато хората на Виктор ни откраднаха една полярна мечка, която искахме да продадем в Хедеби? — провикна се един от стражите.

— Не, не — възрази другият, — враждата започна, когато хората на Виктор подпалиха една от нашите лодки.

— Мисля, че и двамата грешите — намеси се Рагар. — Един от моите братовчеди ми разказа, че враждата е започнала, когато крал Виктор отказал да даде разрешение една жена от неговия род да се омъжи за един от воините на баща ми.

— Е, кое е вярно? — обърна се Виктор към Волфгард.

Викингът сви рамене.

— Изглежда, че никой не си спомня.

— Значи вие се биете на живот и смърт и никой не си спомня защо?

— Няма никакво значение защо е започнала враждата — остро рече Волфгард. — Сега да се бием е въпрос на чест. И в името на Один, ще ти кажа, че има само един начин на Ванахейм да има мир: ако твоето племе напусне острова.

— Защо това да е единственият начин? Моето племе се е заселило първо на този остров.

Волфгард презрително изсумтя.

— Да, но скоро след като ние дойдохме, ти и хората ти ни изгониха от тази страна на фиорда. И в крайна сметка, трябва да ти кажа, че на този остров няма място едновременно за моите и за твоите хора.

Виктор озадачено поклати глава.

— Не мога да повярвам, че чувам всичко това. Ти говориш така, сякаш си излязъл от някакъв лош уестърн. Няма ли да добавиш, че един от нас трябва да напусне Додж преди залез слънце?

— Какво е това „Додж“ — изумено запита Волфгард.

Но преди Виктор да отговори, Рагар го изпревари:

— Татко, може би нашият гост говори разумно. Няма ли да е поумно, ако сложим край на това клане? Не могат ли нашите хора да намерят начин да живеят в разбирателство с останалите?

— Ха! — Волфгард гневно изръмжа и се нахвърли върху момчето. — Ти си страхлив като жена, сине. Трябваше да се откажа от теб още когато се роди, и без това беше толкова хилав и немощен. Но аз се вслушах в молбите на майка ти и се смилих над теб, защото си мислех, че във вените ти тече и моята кръв. Не ме карай отново да съжалявам за милосърдието си, като говориш като страхливец, и то в присъствието на нашия враг!

Рагар покорно сведе глава.

— Да, татко.

Виктор погледна към Рейна, която на свой ред се обърна към Волфгард. Той видя, че пръстите ѝ стиснаха силно дръжката на кинжала, закачен на кръста ѝ, а кафявите ѝ очи гневно засвяткаха. Нима думите на Волфгард бяха предизвикали нейния гняв? И дали тя щеше да се осмели да защити природения си брат?

Волфгард погледна Виктор и се ухили.

— О, тези деца, колко неприятности ми причиняват. Тази — той посочи към Рейна — има сърце на лъв, но не изпитва уважение към своя вожд, а този — и той кимна към Рагар — е слабохарактерен и страхлив също като майка си.

В този миг Рейна се изправи гневно и се обърна към втория си баща.

— Ако още веднъж обидиш брат ми или майка ми, ще те изкормя като риба и ще изхвърля червата ти в морето!

Волфгард стисна зъби и я изгледа заканително.

— Седни на мястото си, заварена дъще, и запази злобата си за нашия враг или ще ти отрежа езика!

Рейна отстъпи с явна неохота, но продължи да мята убийствени погледи към втория си баща.

Волфгард тръсна глава и се обърна към Виктор.

— Както ти казах, няма никакво уважение към своя вожд. Отдавна да съм й прерязал гърлото, ала е позорно за един викинг да убива жени. А и освен това тя се бие доста добре. — Волфгард намигна на госта си. — Може би именно тя ще те прати скоро на онзи свят, Виктор Безстрашни.

Виктор не обърна внимание на последните думи.

— Ти все още не ми отговори защо не може да се прекрати тази вражда и всички спорни въпроси да се уредят по мирен начин. Уверен съм, че това е възможно. Защо да не поговорим? Ако ти и хората ти се чувствате обидени от мен и моите хора, можем да помислим за някакво обезщетение...

Волфгард се засмя.

— Ти не ме разбра, Виктор. Аз не искам твоите кървави пари.

— А защо не?

В очите на викинга блесна жесток пламък.

— Може би защото тази вражда ми доставя удоволствие и аз не искам да се откажа от нея.

За миг Виктор остана толкова смаян, че дори не можа да отговори. По дяволите тези викинги и тяхната войнственост! Той знаеше, че и в неговото племе имаше хора като Кнут, Роло и Орм, които бяха толкова кръвожадни колкото и Волфгард.

— Не си ли съгласен с мен, Виктор? — запита •Волфгард.

— Не знам какво ти доставя удоволствие — остро отвърна Виктор. — Колкото до мен, аз предпочитам да живея в мир, без жестокости и насилие.

— Кажи ми, Виктор, само заради това ли дойде днес в селото ми? Да бърбиш за мир и разбирателство като някаква жена?

— Вече ти казах, че ако се сложи край на враждата, ще можем да живеем по-добре тук, във Ванахейм, и ще постигнем по-добри резултати.

— Ба! — присмя се викингът.

— Вожде, защо не заповядаш да убием това отвратително псе? — обади се един от стражите. — Доста дълго слуша глупавите му бълнувания. А и мъжете нямат търпение да се разправят с него.

Виктор се опита да запази спокойствие и да не издаде страха си. Жестоките очи на Волфгард се присвиха.

— Да, този страхливец повече не ми е интересен, може би виковете му ще са по-забавни.

Пазачите пристъпиха напред със зловещо ухилени лица и Виктор ужасено си помисли, че след секунди ще се превърне в храна за кучетата. Тогава внезапно се чу гласът на Рагар.

— Но, татко, ако убиеш врага си, кой ще води хората му против теб?

Волфгард се поколеба и се почеса по брадата. Виктор погледна с благодарност към Рагар и се почувства окуражен, когато младият мъж му се усмихна в отговор.

Волфгард вдигна ръка, даде знак на хората си да се отдръпнат и после кимна към Рагар.

— Да, сине, за пръв път и ти да кажеш нещо вярно. — После погледна към Виктор. — Този път ще те пуснем да си вървиш необезпокояван от никого, защото ти наистина ни позабавлява с всички тези приказки за край на враждата. Но не се опитвай да идваш отново в селото ми.

— Имаш думата ми — отвърна Виктор и разтри наранените си ръце.

Волфгард се ухили.

— А сега да прием за моето благоволение и за твоето по-добро бъдеще. А един ден може да се срещнем в някоя битка. — Той закри устата си с ръка и извика: — Сибеал, донеси още бира!

— Следващия път... — започна Виктор.

— Нека сега да спазим традицията — безцеремонно го прекъсна Волфгард и отново извика: — Сибеал, къде си, мързелива, ирландска робиньо?

Татко, за мен ще бъде чест — предложи Рагар.

— Не ме обиждай, като предлагаш да свършиш тази женска работа — озъби се Волфгард на сина си и се обърна към Рейна. — Дъще, иди и ни донеси още бира.

Девојката го изгледа надменно, но не помръдна от мястото си.

Лицето на Волфгард потъмня от гняв.

— Отивай или ще те пребия до смърт!

Момичето продължи да го гледа, а пръстите ѝ стискаха дръжката на кинжала.

Волфгард скочи на крака и размаха юмруци.

— Дяволска дъще, ще ти извия врата с голи ръце!

Рейна също се изправи на крака. На устните ѝ играеше зловеща усмивка и тръпки полазиха по гърба на Виктор. Дватама стояха един срещу друг. В стаята настъпи зловеща тишина. Волфгард посегна към ножницата, за да извади меча си, а пръстите на Рейна продължаваха да стискат кинжала.

В този миг в стаята влезе висока, привлекателна жена с дълга черна, вече започнала да посивява, коса, която носеше бъчвичка с бира.

— Господарю, нося ти питието. Прости ми за закъснението, но с тези стари кости вече се движа по-бавно. Но ето, че вече съм тук и с удоволствие ще ви поднеса бирата.

За миг вбесеният гигант остана прав, след това изръмжа нещо към Рейна, но седна на пода. След миг и Рейна седна, но презрителният ѝ поглед не се отделяше от втория ѝ баща. Напрежението в стаята постепенно намаля, а робинята постави пълните рогове пред Волфгард и Рагар. Волфгард отпи няколко големи глътки бира и явно се успокои.

Виктор кимна към Рейна и заговори:

— Тя е едно разглежено малко зверче, не е ли така? И макар и да си мой враг в случая, ще ти кажа, че симпатиите ми са на твоя страна.

Волфгард изсумтя.

— Бих искал да видя мъжа, който може да я опитоми.

Изведнъж в главата на Виктор проблесна една мисъл. Той погледна напрегнато към Рейна, която му отвърна с леден поглед, изпълнен с презрение. Това момиче наистина се държеше като малка кучка и внезапно младият мъж Почувства непреодолимото желание да я постави на мястото ѝ и да разтопи леденото ѝ държание.

Той решително се обърна към домакина си.

— Дай я на мен — внезапно предложи той. — Аз ще я опитомя, ако ти спреш враждата.

При това невероятно предложение Волфгард отметна глава назад и избухна в смях. Стражите също го последваха, а Рейна явно се забавляваше от предложението на Виктор.

— Ти смяташ, че ще я опитомиш? — присмя се той. — Та ти ще бъдеш толкова безпомощен пред нея, колкото Фрея пред Локи.

— Какво ще загубиш, ако ми дадеш тази възможност? Сам знаеш, че момичето е като трън в задника ти...

— Да — прекъсна го викингът и злобно се ухили. — Наистина, мисълта да я направя трън в твоя задник, Виктор Безстрашни, много ме изкушава.

— Тогава защо не ми я дадеш? — настоя Виктор.

Волфгард погледна към непокорната си заварена дъщеря, чийто устни бяха презрително извити.

— Защото не искам да те улеснявам, Виктор Безстрашни. Не мога просто така да ти дам заварената си дъщеря, въпреки че тя се държи предизвикателно към мен. — Той замълча, в сивите му очи блесна хитро пламъче. — Но можем да сключим една сделка с теб.

— Говори — нетърпеливо рече Виктор.

Волфгард присви очи и внимателно погледна към Рейна.

— Ако искаш тази валкирия, ела и я вземи. Опитоми я и я накарай да ти роди син. В деня, в който се роди, аз ще сложа край на враждата.

Виктор погледна девойката, която стоеше неподвижно, без да показва никакво вълнение. Що за студено създание беше това момиче, което не проявяваше нито страх, нито някакъв интерес, докато двама мъже се уговаряха за съдбата ѝ? Навярно тя беше уверена, че може лесно да се справи с всеки един от тях. Младият мъж си помисли, че доста трудно, ако не невъзможно, ще бъде да спечели доверието и.

— Е, съгласен ли си, викинг? — попита Волфгард.

— Да — отвърна Виктор и погледна към гордата девойка. — Рейна ще бъде моя невеста.

— Какво каза? — учудено се намръщи Волфгард.

— Казах, че ще се ожения за тази малка вещица — отсече Виктор.

Грозното лице на Волфгард се озари от победоносна усмивка.

— Сега сделката става още по-интересна, викинг. Ти ще се ожениш за моята заварена дъщеря, когато морето заври през пролетта! — Мъжът избухна в смях. — Нека да вдигнем тост за твоята глупост!

Виктор и Волфгард отпиха от чашите си. Волфгард се размекна от изпитата бира и започна да се шегува с госта си.

— Предстои ти много тежка задача, Виктор Безстрашни. Трябва да те предупредя, че Рейна вече е разведена.

Виктор злобно се усмихна.

— Това значи, че няма да получа за жена една невинна девойка? — Младият мъж видя как лицето на Рейна почервения от гняв, а очите ѝ

яростно заблестяха и това му достави истинско удоволствие.

— Когато навърши петнадесет години — обясни Волфгард, — аз я омъжих за един от най-смелите ми воители, Торстейн Страшния. Ала през нощта, когато се опитал да докаже съпружеските си права, тази валкирия кастрирала бедния момък. Следващата сутрин тя важно се разхождаше из селото, обути в неговите панталони. Това означаваше край на брака и ги обявихме за разведени.

— Страхотно момиче — промърмори Виктор. — Предполагам, че Торстейн вече не се нарича Страшния?

Волфгард тъжно кимна.

— Сега той е един нещастен и смирен мъж, който непрекъснато се върти край жените и върши женска работа.

Виктор видя, че в очите на Рейна блесна отмъстителен огън. О, това наистина беше много опасна жена! Тази валкирия доста дълго си бе играла с него на котка и мишка, помисли си младият мъж. Но сега котката вече беше готова за нападение! Без да откъсва поглед от нея, той мислено се закле:

„Всичко ще бъде различно между нас, Рейна. Ти си непокорно създание, но аз ще те опитомя — надявам се това да стане с нежна ръка, ала мога да бъда и твърд, когато се налага. Можеш да се противопоставяш и да се бориш с мен, но един ден ще бъдеш моя и аз ще спечеля любовта ти. Ние трябва да бъдем заедно завинаги, ти и аз.“

Рейна стоеше с невъзмутимо лице. В стаята настъпи тишина.

— А сега е по-добре да се връщаш в селото си, Виктор Безстрашни — обади се Волфгард, — преди аз или хората ми да сме променили решението си.

Виктор благодари на Волфгард за гостоприемството и побърза да напусне къщата. Стражите го придружиха до края на селото. Младият мъж бе убеден, че е намерил начин да прекрати враждата и едновременно с това щеше да спечели жената на своите мечти, жената, която бе негова съдба...

А Волфгард се беше излегнал пред огъня и доволно потриваше ръце. Той наистина беше много умен мъж, а Виктор Безстрашния се бе показал като пълен глупак. Този мъж току-що бе сключил една глупава сделка. Волфгард беше убеден, че няма мъж на тази земя, който е способен да опитоми заварената му дъщеря. Ала можеше да използва

вродената жестокост на момичето. Тя рано или късно щеше да прати Виктор Безстрашния в ада. Гигантът доволно се ухили. Той нямаше да пречи на Виктор и щеше да го остави безпрепятствено да отвлече девойката. Мигът, в който я вземеше, щеше да бъде началото на неговата гибел.

Внезапно го прониза една мисъл. А ако Рейна постъпи по друг начин само за да направи напук на втория си баща? Ако стане вярна на Виктор и хората му, за да може да унищожи племето, сред което бе живяла и отрасла? Тази мисъл накара кръвта му да закипи, ала след това той отхвърли тази идея и жестоко се усмихна. Всъщност той се съмняваше, че Унищожителката ще го предаде, тъй като тя искрено презираше и ненавиждаше Виктор.

А ако все пак момичето го измами, в селото на Виктор имаше доверен човек, който щеше да му каже всичко. Тогава Волфгард щеше да се погрижи тази вещица да изчезне от лицето на земята. В крайна сметка, победата щеше да е негова и той облекчено въздъхна. Така или иначе скоро щеше да се отърве от Рейна.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато Виктор се отправи към фиорда, Рейна го наблюдаваше скрита зад базалтовите скали. Тя бе проследила Виктор и двамата воители на втория ѝ баща, които го съпроводиха до пристана. На няколко пъти младото момиче изпита желание да изстреля една стрела в гърба на викинга. Ала знаеше, че така постъпват само страхливците. Трябваше да се срещне лице в лице с този надменен варварин и да го пониже със сабята си, заедто се осмели да заяви, че ще я опитоми и ще я направи своя съпруга. Ще го убие, преди той да се приближи до нея и да я докосне.

В последния час любопитството, което изпитваше към младия викинг, бе прераснало в ярост. Може и да я беше заинтригувал, но сега имаше наглостта да заяви, че тя ще бъде негова. Преди много години Рейна се бе заклела, че няма да позволи на никой мъж да я притежава против волята ѝ или да я отведе със себе си, така както бяха сторили тези варвари, когато беше малко дете. А сега този мъж отново заплашваше свободата ѝ, независимостта ѝ и бъдещето ѝ и тази мисъл я караше да полудява от ярост.

Дано бог поразил Волфгард, заедто бе сключил тази сделка. Девойката си припомни разговора между двамата мъже и гневно стисна зъби. Как се осмеляваше Волфгард да я предлага в замяна на прекратяването на враждата!

Тя видя, че стражите се връщат, побърза да напусне укритието си и се отправи към селото. В гърдите ѝ се надигна тревожно съмнение. Защо въпреки цялата си омраза и гняв, които изпитваше към Виктор, тя на няколко пъти досега му беше подарявала живота и сега отново се намеси, когато хората на Волфгард искаха да го убият? Знаеше, че дълбоко в себе си се възхищава от смелостта на младия мъж, който бе дошъл невъоръжен в селото на врага си. Рейна не бе страхлива, но бе сигурна, че никога няма да има смелостта да се реши на подобна постъпка. Виктор Безстрашния беше или глупак, или най-смелият мъж, когото някога бе срещала.

В действителност след връщането си от Валхала той наистина изглеждаше различен отпреди. Бойците на Волфгард си шепнеха, че боговете са благословили Виктор и са му дали свръхчовешка сила. Той изглеждаше различен и на външен вид. Изглеждаше по-висок, по-мускулист, а чертите на лицето му бяха по-правилни и по-красиви. Сините му очи бяха още по-сини отпреди, излъчваха някаква тайнственост и чар, на които не можеше да се устои, а от цялото му същество бликаше енергия. Всичко това я смущаваше и я караше да се чувства неуверена и обърквана: Дори русата му коса беше по-гъста и по-лъскава и събуждаше у нея странни желания. Искаше ѝ се да зарови пръсти в тази мека като коприна коса.

Девојката ядосано тръсна глава. Този викинг наистина събуждаше у нея забранени чувства. Сега трябваше да се бори и със себе си. В сърцето ѝ нямаше място за любов, не трябваше да мечтае за съпруг, деца и дом. Трябваше да отмъсти на всички викинги, а сега Виктор се изпречваше на пътя ѝ и дори заявяваше, че тя ще бъде негова съпруга!

Откакто бе принудена да живее сред тези варвари, тя не бе изпитвала плътски желания. Младото момиче си припомни инцидента, който се случи, когато беше на петнадесет години. Волфгард и приближените му празнуваха в голямата стая. Тя бе влязла съвсем неочаквано и тъкмо в този миг Егил лежеше върху една робиня, която трепереше от ужас, и я обладаваше брутално пред пияните мъже. Момичето застина от ужас, а в този момент Егил я забеляза и безсрамно ѝ предложи да се наслади и тя на неговата мъжественост. Воините избухнаха в смях. Рейна се усмихна жестоко и запрати острия си кинжал между разтворените бедра на Егил. Мъжът като обезумял прикри члена си, който висеше безпомощно отпуснат, а останалите го засипаха с подигравки.

Онази вечер всички мъже научиха един важен урок. Макар че продължаваха да я дразнят и да ѝ се подиграват, никой от тях не се осмели да я докосне и да посегне на нейната невинност. А когато Волфгард я омъжи за Турстейн, още първата нощ го превърна в тлъсто скопено прасе.

И Виктор Безстрашния нямаше да бъде мъжът, който ще отнеме нейната девственост, макар че бе пробудил у нея неподозирани желания, особено днес, когато изгарящият му поглед не се отделяше от

нея. По дяволите тези красиви сини очи! Никой не трябваше да узнае за тайното влечение, което изпитваше към този викинг, и това бе една от причините да се изплюе в лицето му пред всички. Трябваше да го убие колкото се може по-бързо, преди тази слабост, която изпитваше винаги когато го видеше, да я завладее напълно и да отнеме воинската ѝ сила.

В центъра на селото тя се срещна с двама от приближените на Волфгард — Бьорн и Дирк, — които се ухилиха цинично и започнаха да я дразнят.

— Изглежда, че нашата ледена принцеса скоро ще стане младоженка — подигра се Бьорн.

Дирк я изгледа и подигравателно се засмя.

— Да, малката кучка ще разтвори краката си пред нашия враг, въпреки че досега ги стискаше пред смелите воители от собственото си племе. И сега, питам ви, господарке, нима това е правилно?

Рейна извади мечата си.

— Затворете си гадните уста, мръсни прасета! Няма да разтворя краката си пред никой мъж! И ще пробода всеки, който още веднъж се осмели да каже, че ще стана жена на Виктор Безстрашния!

Двамата мъже се засмяха, а към тях се присъединиха още трима.

— Аз заявявам, че тази малка валкирия най-после си намери майстора! — изръмжа Гарм.

— Да, така е. А дали да не улесним нашия враг и да проправим пътя му, като преди това се позабавляваме с нея? — предизвикателно извика Егил.

— Спомням си как нашият вожд каза миналата зима, че всеки мъж, който успее да се пребори с Рейна, може да я има — подигравателно рече Лейф.

Мъжете започнаха да се приближават към девойката, която размаха мечата си.

— Назад, мерзавци! Необходими са много повече от петима мъже, за да можете да се преборите с мен, страхливи псета!

Ала мъжете продължаваха да се хият цинично и се приближаваха към нея. Момичето с тревога се запита дали наистина ще успее да се справи и с петимата. В този миг се появи Рагар, придружаван от приятеля си Харалд.

— Какво става тук? — Рагар намръщено огледа мъжете.

— Ние само се закачаме със сестра ти — войнствено отвърна Егил.

— Оставете сестра ми и се заемете със задълженията си — сухо нареди Рагар.

— Ти защитаваш ли я, момче? — презрително запита Егил.

Едрият Харалд бързо изтегли меча си.

— Да, нашият бъдещ вожд трябва да защити сестра си, а същото ще направя и аз.

Мъжете знаеха, че Харалд е един от най-смелите и най-добри бойци, а като се прибавеха и Рейна и Рагар, нямаше да им бъде лесно да излязат с чест от тази схватка. Затова те се спогледаха и бавно се отдалечиха.

— Благодаря ти, братко — облекчено въздъхна Рейна. Тя кимна и към Харалд, привлекателен мъж на двадесет и една години със зелени очи и руса коса. — Дължа благодарност и на теб, Харалд.

Младият мъж се поклони и предано я погледна. Красивото му лице се озари от усмивка.

— Винаги съм на твое разположение, господарке.

— Не мога да разбера защо воините на Волфгард изведнъж започнаха да се държат толкова противно с мен — замислено рече Рейна. — Обикновено те не се осмеляват да ме предизвикват по този начин.

— Да, струва ми се, че са променили отношението си към теб, сестро — разтревожено промърмори Рагар, а после кимна към приятеля си. — Нека по-късно изпитаме новите коне, приятелю. Ще ме извиниш, но сега бих искал да поговоря със сестра си.

Харалд кимна и се отдалечи. Младият мъж докосна ръката на Рейна.

— Сестро, трябва да поговорим.

Девојката кимна и го хвана за ръката. Те излязоха от селото и се упътиха към гробището, там, където от пет години лежеше майка им. На гроба ѝ се издигаше един езически камък с рунически надпис. Младото момиче погледна към брат си. Той приличаше на умрялата им майка, не на Волфгард, и това беше една от причините да го обича толкова много. Рагар бе наследил от майка си изящно изваяния нос, кафявите очи и острите черти на лицето. Ала сега около чувствените

му устни се бе появила тревожна гънка, а обикновено гладкото му чело бе намръщено.

— Кажи какво те тревожи, братко.

Младият мъж извинително се усмихна.

— Мисля, че нашият баща постъпи много прибързано днес, когато склучи тази подла сделка с Виктор Безстрашния.

— Да, всъщност не съм изненадана. Волфгард се държа като жалък страхливец, какъвто си е — горчиво отвърна девойката.

— Мислиш ли, че Виктор Безстрашния ще успее да те отвлече? — попита Рагар, без да обръща внимание на не особено ласкавата забележка за баща му.

— Не ме обиждай, като ми задаваш подобни въпроси — изсумтя презрително Рейна.

Рагар продължаваше да я гледа тревожно.

— Както и да е, възможността да станеш съпруга на Виктор е обида за нашите воители. Те се чувстват засегнати, че нашият баща дава възможност на Виктор да те спечели за своя жена, вместо да позволи на един от тях да те вземе за съпруга.

Рейна злобно се усмихна.

— А, ето защо Егил, Гарм и останалите се нахвърлиха така върху мен.

Рагар сериозно кимна.

— Тяхната гордост е засегната и аз се тревожа за безопасността ти, сестро. Само да поискаш, би могла да се омъжиш за Харалд. Той е чудесен мъж и ще се отнася с теб като с кралица...

— Той е викинг! — гневно извика Рейна и пусна ръката на брат си.

— Аз също съм наполовина викинг, сестро — отвърна младият мъж с болка в гласа. — Мисля, че ти не мразиш мен или Харалд...

Младото момиче докосна ръката му и примирително се усмихна.

— Не, братко мой, ти добре знаеш колко много те обичам. Колкото до Харалд, знам, че е привързан и към двамата ни и аз го харесвам и го уважавам.

— Тогава защо...

— Той е викинг — повтори девойката и тъжно се усмихна. — А аз никога няма да се омъжа за един викинг. Освен това той не е християнин.

— Рейна, той се опита да стане. Много пъти е идвал с нас при Пелагиус, когато отецът ни превеждаше Евангелието и ни учеше да се молим. За съжаление той не може да се откаже от собствената си вяра и езическите традиции на хората, сред които е роден и отрасъл. А нима не запази нашата тайна? През всичките тези години той те научи да се биеш и те защитаваше от останалите. Дори не те издаде пред Волфгард и хората му, че умееш да се биеш като истински воин.

Тя се усмихна, като си припомни тайните уроци по бойно изкуство, когато Харалд я учеше как да се бие с меч, как да мята копие, как да си служи с бойната секира, как да се защитава с щита. Припомни си колко внимателен и търпелив бе той с неумелата девойка, каквато беше.

— Да, аз се възхищавам от Харалд и съм му благодарна за всичко, което е сторил за нас. — Рейна замълча и после тихо продължи: — Ако се омъжа за викинг, то това ще бъде само Харалд. Ала ти добре знаеш, че женитбата е невъзможна за мен.

Брат ѝ поклати глава.

— Защо не можеш да спреш да мразиш, сестро? — тъжно опита той.

Те се бяха приближили до централната част на гробището. Рейна посочи към един гроб, върху който се издигаше груб камък.

— Ето, затова не мога да спра да мразя. Ти много добре знаеш, че Волфгард е причината за смъртта на нашата майка. Той дори счупи дървения кръст, който бях поставила на гроба ѝ...

— Рейна, моят баща е езичник...

— Той е едно проклето куче! — злобно го прекъсна тя. — Този негодник хвърли парчетата от кръста върху мен. Това е богохулство и Пелагиус ми каза, че душата му ще изгори в ада. Как можеш да забравиш, че той е виновен не само за смъртта на нашата майка, но и за малкия ни брат, който беше съвсем малко бебе? Как можеш да не го мразиш и презираш?

— Мога ли да мразя собствената си кръв? — извика Рагар.

В кафявите очи на Рейна проблесна болка, примесена с гняв.

— Аз съм твоята кръв, също и Ален, който твоят собствен баща остави да умре!

Красивото лице на младия мъж се изкриви от мъка.

— Но във вените ми тече и кръвта на моя баща. Как мога да го ненавиждам, когато той е част от мен? А и аз мисля, че животът е твърде кратък, за да го запълним с омраза.

Двамата спряха пред гроба на майка си и се прекръстиха, както ги бе учил Пелагиус. Рагар откъсна няколко диви цветя и ги сложи върху камъка. Братът и сестрата стояха мълчаливи и гледаха езическия камък с рунически знаци по него.

— А сега не е ли време да се връщаме в селото? — тихо попита Рагар.

— Не, аз искам да остана още малко с майка си — глухо отвърна девойката.

— Рейна... — безпомощно рече Рагар.

Ала сълзите в очите ѝ го накараха да замлъкне и той тревожно я погледна. Това бе един от редките мигове, в които я виждаше толкова безпомощна и уязвима.

— Ти не знаеш всичко, Рагар. Ти не си бил свидетел на неговата жестокост и подлост. Колкото до мен, аз никога няма да ги забравя! Никога!

Преди двадесет лета Рейна, принцесата на Лоара, бе родена на един малък остров до западния бряг на Франция. Тя все още си спомняше река Лоара — извитите хълмове, ливадите, покрити с благоуханни диви цветя, щастливия живот с любимите си родители — краля и кралицата на Лоара. Живееха в красив каменен замък. Ала този спокоен и щастлив живот свърши, когато Рейна бе на три години. Омразните викинги нападناха замъка и го превзеха, убиха баща ѝ и повечето рицари, отвлякоха нея и майка ѝ, както и повечето селяни, които превърнаха в роби.

Ала най-жестока и трагична бе съдбата на малкия ѝ брат Ален. Дори и сега, при спомена за него, очите ѝ се изпълваха със сълзи. Ален беше роден само един ден преди да дойдат викингите и тя вече обожаваше малкото си братче. Нейната майка, Бланш, се бе вкопчила в малкия си син, който отчаяно пищеше. Викингите вече бяха убили баща ѝ и повечето от хората му. Волфгард забеляза, че бебето има шест пръста на десния си крак и заяви, че е ненормално и не трябва да живее. Заповяда на хората си да го оставят в разрушения замък.

Рейна никога нямаше да забрави сърцераздирателните молби на майка ѝ да пощадят живота на Ален, ала Волфгард грубо я откъсна от

безпомощното пищящо бебе. Все още чуваше писъците на майка си, когато безчувственият Волфгард ги влачеше към кораба си. В този миг тригодишното момиченце се закле, че независимо колко дълго ще трябва да чака, един ден ще стане силна и непобедима жена воин и ще отмъсти на Волфгард и хората му.

Рейна и майка ѝ бяха родени в топла слънчева страна, далеч от студената и мрачна Исландия. Бланш беше крехка и деликатна жена и дългото и трудно пътуване подкопа здравето ѝ. Ала тя беше изключително красива и Волфгард се влюби в нея. Когато пристигнаха в Исландия, той я „удостои“ е честта да я направи своя съпруга, а не наложница. Рейна бе провъзгласена за заварена дъщеря на Волфгард и ѝ бе позволено да живее с майка си в неговия дом. Омразата ѝ към Волфгард растеше с всеки изминал ден, тъй като много често бе свидетел как той измъчваше майка ѝ, опитвайки се да я пречупи и подчини на волята си. Често биеше Бланш и я оскърбяваше, като пред очите ѝ се любеше с други жени. Понякога, когато се напиеше, се нахвърляше върху нещастната жена и я обладаваше насила. Рейна чуваше виковете на майка си, втурваше се в тяхната стая и се нахвърляше с юмруци срещу омразния викинг. Ала Волфгард само се смееше, после я изхвърляше от стаята и малкото момиче можеше само да плаче и да трепери от страх за обичната си майка. Един ден, след като Волфгард отново бе измъчвал Бланш, Рейна се закле, че когато порасне, ще се научи да се бие като мъж и ще пониже в сърцето омразния варварин.

Една година след като бе отвлечена от Волфгард, Бланш роди Рагар. Бебето лежеше в краката на Волфгард, както бе обичаят на езичниците, и викингът се чудеше дали да не се откаже от новородения си син, както бе захвърлил и Ален. Ала този път не само горещите молби на Бланш смекчиха сърцето му. Все пак той не можеше да захвърли собственото си дете. Волфгард зави новороденото в туниката си, знак, че го признава за свой син и наследник.

Въпреки че четиригодишната Рейна знаеше, че във вените на Рагар тече кръвта на Волфгард, той беше част от и майка ѝ и от самата нея. Затова тя не можеше да не го обича. Обкръжи го с нежни грижи и ласки, нещо, което никога не бе могла да стори за Ален. Рагар израсна и се превърна в чувствително дете, което не притежаваше нищо от жестокостта на викингите. Това беше като отмъщение към омразния

Волфгард. Ала щастието ѝ не трая дълго. Годиците на постоянни страдания и мъки сломиха Бланш и тя умря пет години след като бяха насила доведени във Ванахейм. Рейна се закле, че никой мъж няма да я подчини на волята си, така както Волфгард постъпи с майка ѝ, и се посвети на отглеждането на Рагар.

Благодарение на обичта и привързаността на сестра си, Рагар се превърна в умен и чувствителен млад мъж. Рейна си припомни една случка, която бе станала, когато брат ѝ бе на дванадесет години. Волфгард и воините му се опитваха да научат момчето да стреля по птиците с лък и стрели. Момчето бе избягало разплакано и бе отказало да убива невинните създания. Воините се забавляваха с постъпката на Рагар, но гордостта на Волфгард бе засегната и той реши да набие момчето, за да го накаже за проявения страх и малодушие. Ала преди да успее да го удари, Рейна, която се беше скрила, извади прашката си и запрати един железен чук право в челото на викинга. Ударът бе толкова силен, че Волфгард загуби съзнание, строполи се на земята и дълго време лежа неподвижен. Воините му вече се страхуваха, че техният вожд е мъртъв. Докато мъжете стояха наведени над Волфгард, Рейна незабелязано се прокрадна, взе чука и го скри под роклята си.

Когато най-после Волфгард се свести, пожела да узнае кой се бе осмелил да го нападне, ала хората му не бяха видели нищо. Разбира се, никой от тях не предполагаше, че шестнадесетгодишната Рейна е виновницата за това злодеяние, тъй като не можеха да допуснат, че едно момиче може да притежава воински умения. Девойката им заяви, че може би Тор е решил да накаже Волфгард, загдето е искал да удари собствения си син, и затова е хвърлил своя вълшебен чук.

И глупавите суеверни викинги бяха повярвали на нейната измислица! Сърцето ѝ се изпълни с мрачно удовлетворение и тя успя да прикрие зловната си усмивка. Оттогава Волфгард не се осмели да вдигне ръка срещу Рагар, тъй като се страхуваше от гнева на Тор. Момчето знаеше истината, но не каза нищо. След този случай Рейна се убеди, че наистина може да се бие като мъж и реши, че е дошло време да използва воинските умения, които бе усвоила от Харалд. Скоро след това тя помоли Волфгард да ѝ позволи да участва заедно с останалите в нападението срещу селото на Виктор Безстрашния. В началото Волфгард само я изгледа презрително и ѝ каза, че ще я признае за воин

само ако успее да победи трима от неговите най-свирепи бойци в учебен бой.

Девојката разбра, че Волфгард иска да ѝ даде урок и да я постави на мястото ѝ. Ала тя успя да обърне нещата в своя полза — прие предизвикателството и успя да победи трима от неговите бойци. След това Волфгард не можеше да пристъпи думата си и разреши да участва в битките.

Рейна се отличи толкова много в битките, че понякога дори в сивите очи на Волфгард проблясваше задоволство, тъй като тя допринасяше за неговата победа. Разбира се, момичето нямаше намерение да доставя радост на омразния си втори баща, но тя чакаше момента, в който ще може да го убие. Засега трябваше да бъде търпелива и да не разкрива намеренията си, тъй като можеха да я убият. А междувременно можеше да излива омразата си върху племето на Виктор Безстрашния. И въпреки че трябваше да признае, че за враждата бе виновен повече Волфгард, отколкото Виктор, все пак те бяха викинги и варвари.

И сега тя отново се закле в свещената памет на майка си, че ще живее за този ден, в който ще победи Волфгард и хората му и ще забучи омразната глава на вожда им на копието си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато Рейна влезе в стаята си в къщата на Волфгард, нейната слугиня от Ирландия, Сибеал, я чакаше. Сибеал стана от стола и остави настрани една от нощниците на Рейна, която кърпеше. Робинята беше облечена в дълга сива вълнена рокля, прихваната за раменете с железни брошки. Тя имаше умни зелени очи и си личеше, че е от благородно потекло. И въпреки че имаше бръчки по лицето, а косата ѝ бе взела да посивява, тя все още беше привлекателна жена с особено магическо излъчване. Ала тази вечер интелигентното ѝ лице изглеждаше загрижено.

— Рейна, нямаше те толкова дълго — промърмори тя на своя ирландски диалект. — При Пелагиус ли беше, момиче?

Рейна поклати глава. Сибеал беше християнка и знаеше, че Рагар и Рейна също са приели християнството. Знаеше също и за посещенията на брата и сестрата при ирландския отшелник, но внимателно пазеше тайната.

— Не, днес не бях при Пелагиус. Ходих на гроба на майка ми.

Сибеал, която бе доведена като робиня на острова няколко години преди Бланш да умре, тържествено се прекръсти.

— Нека бог да успокои душата ѝ. Но все пак трябва да бъдеш внимателна и да не отсъстваш толкова дълго. Волфгард може да стане подозрителен.

— Не ме интересува — презрително изсумтя девойката и се отпусна на леглото, покрито с кожи. — Бих искала да видя как този чакал ще ме спре.

Сибеал въздъхна.

— Ти си така жизнена, момиче, ала ми се струва, че не бива да си толкова лекомислена и небрежна, ако Волфгард узнае, че не само ти си християнка, а и Рагар, той ще ни убие.

Младото момиче присви очи.

— Един ден аз ще понижа сърцето на този дявол.

Робинята отново въздъхна.

— Колко много жестокост има в теб, дете! Нашият Спасител не би желал да таиш толкова омраза в сърцето си към своите близки.

— След като Волфгард счупи кръста, който поставих на гроба на майка ми?

— Той направи само това, което смята за необходимо. Той е езичник и такава е вярата му. Ти няма да служиш добре на нашия бог, ако мислиш злото на втория си баща.

— А какво ще кажеш за Потопа? И затова, че бог е разрушил за наказание Содом и Гомор?

Сибеал поклати глава.

— Ти четеш твърде много Стария завет. Трябва да се запознаеш с Евангелието и да осъзнаеш, че любовта трябва да ни ръководи в живота. Трябва да се научиш да прощаваш, мое дете...

Рейна презрително изсумтя.

— В моето сърце няма място за прошка или за любов. И ти много добре го знаеш, жено.

— Тогава животът ти е много тъжен, а сърцето ти е пусто, момиче.

Девојката не отговори. Гледаше как Сибеал се движи из стаята. Най-после не издържа и попита:

— Какво мислиш за Виктор Безстрашния? Не беше ли много странно посещението му днес?

— Да, много странно беше. — Робинята се замисли. — Той е различен човек, откакто се завърна от Валхала.

— Да, така изглежда — неохотно се съгласи Рейна. — А сега моят омразен втори баща му позволи да дойде да ме вземе.

Робинята прикри усмивката си и се обърна към девојката.

— А ти какво мислиш за това, детето ми?

Младото момиче пренебрежително махна с ръка.

— Лесно ще се справя с Виктор и ще му извадя очите, преди да позволя да се доближи до мен.

— След като днес Виктор Безстрашния дойде в селото ни, аз имах видение за него.

Очите на Рейна се разшириха от възбуда. Сибеал притежаваше свръхестествена дарба да предвижда събитията.

— Каж ми, моля те, какво беше това видение?

Сигурно си видяла как красивото му лице се покрива с брадавици и после изгаря на бавен огън?

Сибеал поклати глава.

— Едва ли ще искаш да узнаеш какво съм видяла, момиче.

— Но ти трябва да ми кажеш — настоя девойката.

Робинята тържествено я погледна.

— Това може много да те ядоса, момиче, но аз видях, че твоята съдба е свързана с Виктор Безстрашния.

— Откъде разбра?

Възрастната жена я наблюдаваше внимателно. По лицето на Рейна се изписаха първо недоверие, после отричане, а накрая гняв. Тя скочи от леглото със стиснати юмруци.

— Ти лъжеш!

— Не — спокойно заговори Сибеал, без да обръща внимание на гнева ѝ. — Виктор Безстрашния скоро ще стане твой съпруг.

— Ба! — присмя се младото момиче. — И какво още узна за съдбата ми? Да не си получила някое послание от северните богове?

Сибеал леко се усмихна.

— Какво искаш да кажеш, господарке, с тези глупави приказки за езическите богове? Нима ти, християнката, вярваш в тях или в предопределеността на съдбата?

— Не вярвам в никакви богове, освен във всемогъщия Христос — извика момичето. — А сега ме остави сама, глупава жено, преди да съм изгубила търпение.

Робинята се усмихна и излезе.

Рейна започна да крачи из стаята и тихо да проклина. Сърдеше се на себе си, не на Сибеал. Робинята бе нейният най-близък човек и бе заместила майка ѝ и не заслужаваше такова отношение. Реши по-късно да ѝ се извини. Може би щеше да бъде добре да излезе в тундрата и да се успокои.

Ала сега трябваше да сложи в ред мислите си. Думите на Сибеал я бяха накарали да се разтрепери. Робинята бе докоснала нейната рана — беше казала, че тя скоро ще се омъжи, и то за собствения си враг!

Щеше да се бори със съдбата си с цялата сила на тялото и душата си. Ще задуши у себе си всяка слабост и няма да позволи на никакви женски чувства да я тласнат в ръцете на омразния викинг!

Ала в главата ѝ се прокрадна една мисъл, която я накара да потръпне от страх: виденията на Сибеал винаги се сбъдваха.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Хайде, опитайте се да ме победите! — извика Виктор.

Три седмици по-късно Виктор и бойците му отново излязоха извън селото, за да се упражняват в бойно изкуство. Времето беше студено, а небето беше покрито с облаци, но за пръв път от няколко дни не валише. Цялата тундра бе осеяна с жълти, яркочервени и сини диви цветя. В сивото небе кръжаха чайки. От селото се чуваше блеенето на овцете, които бяха изкарани на паша.

Откакто се бе завърнал от селото на Волфгард, Виктор използваше всяка свободна минута, за да усъвършенства бойните си умения. Почти всеки ден се упражняваше с останалите бойци в стрелба с лък, ръкопашен бой и бой с мечове. Пролетните дни бяха студени и младият мъж прекарваше много часове в горещата баня, за да откъдне и да отпусне напрежението в мускулите си. Беше уверен, че е постигнал значителен напредък и скоро щеше да бъде в състояние да плени Рейна. Той не каза на хората си за сделката, която бе сключил с Волфгард, и всички мислеха, че се упражняват, защото скоро им предстои сражение с врага. Желанието да отвлече Рейна бе прераснало в буен огън, който изгаряше сърцето му, и той нямаше да се успокои, докато не плени това прекрасно създание. Искаше да я накара да го обикне, да се покори на нежността и страстта му, да му стане жена и да му роди деца. А заедно с това щеше да се прекрати и тази безсмислена вражда.

Днес се упражняваха в борба и Виктор току-що предизвика Орм, Роло и Кнут да го нападнат едновременно. Знаеше, че вече може да се справи и с тримата. Сега стоеше изправен, готов да посрещне атаката на бойците. Тялото му бе опънато като струна, стоеше разкрячен, а дългите пръсти на ръцете му бяха свити в юмрук, готов за удар.

Ала викингите изглеждаха объркани и се колебаеха. Кнут го гледаше накриво с единственото си око, Роло се почесваше смутено, а Орм дъвчеше края на мустаците си.

— Но, вожде — възрази Роло, — не може да те нападнем и тримата едновременно. Наистина, ти имаш голям напредък и вече се биеш много добре, но все пак ние сме трима и няма да е честно.

— Ако смятам да победя Рейна Унищожителката, то трябва да мога да се справя с вас.

Думите му бяха обидни за тримата мъже и те недоволно замърмориха, а останалите воители избухнаха в смях.

— Да не би да искаш да кажеш, че ние тримата се равняваме на една жалка жена воин? — възмути се Кнут.

— Не, разбира се, че не — побърза да го успокои Виктор. — Обаче всички добре знаете, че когато тази жена се бие, тя сякаш се превръща в ламя, която има сто глави, не е ли така?

Думите му накараха мъжете да се засмеят и напрежението се разсея. Виктор добре познаваше суеверието на викингите. Те смятаха, че дори и най-безстрашният воин не може сам да се справи с това чудовище.

— Да, вожде — съгласи се Орм. — Унищожителката прилича на стоглава ламя и може би ще ти е необходима помощта на бог Тор, за да можеш да се справиш с нея.

Мъжете отново избухнаха в смях.

— Много умно предложение, ала не съм сигурен, че мога да извикам Тор в подходящия момент, и затова трябва да съм готов сам да се справя с нея. А сега, нападайте!

Мъжете си размениха самодоволни усмивки и приеха предизвикателството на вожда си. Нададоха бойни викове и се хвърлиха към Виктор. След толкова седмици ежедневни тренировки Виктор действаше като точна, добре смазана машина. Единият му крак удари внезапно Кнут в коляното и викингът се преви на две от болка. След това сграбчи Роло през кръста и го хвърли през рамото си. Воинът изохка и се простря на земята. После бързо се извърна, хвана Орм през бедрата и ловко го събори на земята.

След секунди боят бе приключил и повалените викинги можеха само да гледат със страхопочитание към вожда си. Младият мъж стоеше изправен и ги гледаше победоносно, докато те бавно се изправяха, разтривайки натъртените си тела. Свейн приближи гордо усмихнат.

— Ти ги победи, вожде. След няколко седмици упражнения ти наистина си възвърна всички бойни умения. Много си добър и в стрелбата с лък и копие, а също и с меча. Сега си напълно готов да ни поведеш в бой срещу Волфгард и Унищожителката.

— Съгласен съм с теб. Искам тази вечер да свикам военния съвет.

Свейн кимна със задоволство, а останалите воители одобрително завикаха...

От безопасно разстояние, скрита зад скалите, Рейна наблюдаваше със страхопочитание, примесено с ужас, как Виктор предизвика трима от бойците си и за няколко секунди ги повали на земята! Той наистина беше великолепен — движеше се уверено и грациозно като силен жребец, който участва в бой с коне.

Стомахът ѝ се сви на топка и тя почувства как се изпотява. Виктор наистина се беше превърнал в непобедим воин, тялото му бе силно и здраво и предизвикваше в сърцето ѝ забранени желания. Искаше ѝ се да докосне тези мощни мускулести гърди и да почувства неговата мъжественост. Той излъчваше такава сила...

Той се подготвя да я отвлече, помисли си младото момиче. Сигурно скоро щеше да се опита да я плени, както бе обещал на Волфгард. Всемиловичи боже, ами ако наистина станеше неин господар?

Никога! Тя никога нямаше да бъде играчка в ръцете на един викинг, никога нямаше да се превърне в робиня на неговите желания! Нека върви по дяволите той и тези предателски желания, които събуждаше у нея. Ако той дойде да я отвлече, тя ще го убие... Трябва да го направи, ако не иска да бъде погубена.

— Воители, трябва да ви кажа нещо много важно — започна Виктор.

Тази вечер той бе свикал „военния съвет“, състоящ се от Свейн, Орм, Кнут, Отар и Роло. Мъжете бяха насядали около дългата маса в голямата стая и се угощаваха с печена съомга, задушено овнешко, хляб и медовина. Ива обикаляше масата с една кана и пълнеше роговете с медовина. Виктор забеляза, че робинята и Отар си разменяха

срамежливи усмивки. Той наскоро ги бе видял да се разхождат из тундрата и се радваше на чувствата им.

Мъжете се бяха размекнали от изпития алкохол и си разменяха приятелски шеги. Сега стаята бе много по-приветлива отпреди и не се чувстваше никакъв дим. Скоро след като се завърна от посещението си при Волфгард, Виктор с помощта на неколцина от хората си изгради каменен комин, който да отвежда дима навън. Направи подобен и в спалнята си. Бе грубо изработен, но бе стабилен. Виктор си спомни, че бе виждал подобна камина в Санта Фе. Цялото село се извървя да види това каменно „нещо“, което отвеждаше пушека навън и стаите не се задимяваха. След това всички пожелаха да го имат в домовете си и Виктор възнамеряваше да заповяда да се построят каменни комини във всички къщи в селото.

Ива излезе от стаята и Орм заговори:

— Кажи какво си намислил, вожде. Ние сме много доволни, че си решил да нападнем Волфгард и да убием Унищожителката.

При тези зловещи думи Виктор се опита да зарази самообладание и да не издаде ужаса, който го обзе. Тези мъже бяха не по-малко жестоки и войнствени от Волфгард.

— Аз намерих начин, който да сложи карай на враждата — бавно заговори Виктор.

— Да, като избием Волфгард и хората му — нетърпеливо се намеси Кнут.

— Не — отвърна Виктор.

— Не? — смаяно повториха и петимата мъже едновременно.

Младият мъж изгледа удивените им лица и продължи:

— Има нещо, което не съм ви казал. Това е причината, поради която толкова усилено се тренирах и усъвършенствах бойните си умения...

— За да можеш да убиеш Волфгард — довърши Свейн вместо него.

— Не. — Виктор пое дълбоко въздух. — Истината е, че когато бях в селото на Волфгард, аз сключих споразумение с него.

Разнесоха се гневни викове, а Кнут скочи на крака и извади меча си.

— Ти, гаден мръсничко! Ти си ни предал!

Виктор също скочи на крака.

— Не е вярно! Не съм направил такова нещо!

— Тогава обясни ни, вожде — помоли го ужасеният Свейн.

Младият мъж ги погледна. Всички бяха потресени и разгневени.

— Волфгард и аз сключихме сделка, която се отнася до заварената му дъщеря, Рейна. Той заяви, че ако успее да пленя Рейна, да я опитомя и да я накарам да ми роди син, ще прекрати враждата.

Около масата се разнесе недоверчив шепот.

— И ти му повярва? — запита Роло.

— Да.

Орм удари с юмрук по масата и чиниите подскочиха.

— Все едно че си сключил сделка с Локи!

— Волфгард се закле пред свидетели — възрази Виктор. — Ако аз изпълня моята част от сделката, той трябва да удържи на думата си и да прекрати враждата.

В стаята настъпи тишина.

— Но, вожде — обади се разочаровано Роло, — ние не желаем да се слага край на враждата.

— Искате да кажете, че искате да гледате как вашите близки загиват?

Воините смутено се спогледаха.

— Но за един воин е велика чест да загине в бой — каза Роло.

— А ако враждата свърши, ние какво ще правим? — обади се Орм.

— Можете да започнете да се грижите за подобряване живота на хората ви — отвърна Виктор.

— Какво означава това?

Младият мъж посочи към масата.

— Като начало защо не започнете да се храните по-чисто и да престанете да ядете толкова мазна храна? Имам предвид това тлъсто месо, мазното мляко и сирене — всичко това съдържа холестерин и много скоро ще ви вкара в гроба.

Мъжете го зяпаха неразбиращо.

— Трябва да отглеждаме повече житни растения — продължи Виктор. — Може би ще се наложи да отидем до Ирландия и Англия, за да си набавим необходимите семена и да започнем да произвеждаме най-различни зеленчуци и плодове.

— Значи искаш да сложиш край на враждата, за да ни превърнеш в земеделци? — подигравателно подхвърли Кнут.

Разнесе се циничен смях, но Виктор разгорещено продължи:

— Аз искам да сложа край на тази вражда, за да ви предпазя от смъртта, братя мои. Не искам да оставяте разплакани съпругите си, а децата ви да растат без бащи. Ако успея да пленя Рейна Унищожителката, всички на този остров ще живеят заедно и в разбирателство.

Думите му, изглежда, ги развълнуваха, ала въпреки това продължаваха да клатят недоволно глави. Най-накрая Свейн тихо се обади:

— Ти наистина ли искаш да се впуснеш в тази лудост, вожде?

— Разбира се. — Виктор реши да предизвика суетността на мъжете и добави: — А и освен това тази жена жестоко ме обиди. Тя се изплю в лицето ми. Аз искам да я поставя на мястото ѝ.

Отново настъпи мъртва тишина.

— Какво не е наред? — извика Виктор.

— Вожде, ние не разбираме — отвърна Отар.

— Какво не разбирате?

— Ако тази жена те е обидила, ти трябва да я убиеш — изръмжа Роло.

— Да убия жена? — невярващо повтори Виктор.

— Да, дори и една жена не може да си позволи да се изплюе в лицето на един крал — изфуча Орм.

— Но ако извърша това ужасно нещо, тогава няма да можем да прекратим враждата!

Мъжете мълчаха.

— Нима не искате мир? — смаяно попита Виктор.

Мъжете си размениха няколко думи и Роло отговори от името на всички:

— Не, вожде. Ние не искаме мир.

— Всички ли мислите така?

И петимата кимнаха.

На Виктор му идеше да изкрещи от отчаяние. Ала вместо това замахна заплашително с юмрук към викингите и решително заговори:

— Чуйте ме добре, глупаци такива. Независимо дали ви харесва или не, аз съм кралят и ще стане така, както аз искам. Аз ще пленя

Рейна Унищожителката, ще я доведе тук и ще я опитомя. А вие ще трябва да ми помогнете. Или сте с мен, или сте против мен. Изберете сами.

Отново настъпи тишина. Свейн огледа замислените лица на мъжете и заговори:

— Ние сме с теб, вожде.

— Чудесно. Тази нощ ще я отвлечем.

— Тази нощ? — изумено повтори Отар.

— Да. Аз реших да преминем от другата страна на фиорда и да отвлечем тази жена от леглото ѝ.

Викингите озадачено се спогледаха.

— Ами воините на Волфгард? — попита Кнут. — Той едва ли ще остави селото си без охрана, особено след като знае за намеренията ти?

Виктор кимна.

— Ние ще изненадаме стражите и ако се наложи, ще ги убием. Ала това ще бъде само в краен случай. Ясно ли е?

Виктор никога не ги бе виждал толкова ужасени или по-скоро разочаровани.

— Искаш да кажеш, че няма да ги избием? — унило попита Орм.

— Точно така — твърдо отвърна Виктор. — А и освен това Волфгард може да не се противопостави, ако отвлечем тази жена, ала ако убием някой от бойците му, със сигурност ще си отмъсти — добави той, за да ги убеди в правилността на решението си.

Ала мъжете не изглеждаха особено убедени.

— Не може ли поне да отвлечем някои от приближените на Волфгард, да ги доведем тук и да ги подложим на мъчения? — изхленчи Кнут.

— Да ги подложим на мъчения? — невярващо повтори Виктор.

— Да, вожде, ние трябва да се подготвим за подходящо отпразнуване на деня на овчаря — намеси се Орм и се усмихна. — Обикновено към края на празненството ние опичае живи един или двама от пленниците.

„О, небеса, Господ да помогне на всички нас!“ — ужасено си помисли Виктор.

— Не се безпокойте, аз ще ви помогна да измислите нещо много по-подходящо за празника на овчаря — отсече той. — И да не сте

посмели да убивате някой от воините на Волфгард. Мисля, че ще се съгласите с мен, че да пленим тази валкирия е достатъчно предизвикателство за всеки един от нас.

Никой не му възрази.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Мрачните облаци, зад които едва надзърташе лунният сърп, бяха надвиснали над неспокойните води на фиорда. Виктор бе застанал до Свейн и напрегнато се взираше в тъмните очертания на отсрещния бряг. Свейн, опитен кормчия, предпазливо насочваше дългия кораб сред коварните подводни скали към пристана на Волфгард.

След продължителни спорове с останалите воители с кораба бяха отплавали само Виктор Безстрашния и приближените му бойци. Вождът търпеливо им обясни, че колкото са по-малко на брой, толкова по-трудно ще ги открият враговете. Вперил поглед в мрачното небе, той отново отправи безмълвна молитва към боговете да му помогнат да постигне целта си, но без ненужно кръвопролитие и неоправдани жестокости. В края на краищата целта на тяхната мисия е да сложат край на дългогодишната кървава вражда между двете племена.

Младият мъж се замисли как ще се справи с непокорната девойка, която по дързост и жестокост не отстъпваше на митичните валкирии. Реши, че още в мига, в който я измъкнат от постелята, ще трябва здраво да я вържат. Бяха взели със себе си ремъци от кожа на морж, както и дълъг шарф от чисто бял лен — по-чист, отколкото заслужаваше сквернословният ѝ език! Щеше да затъкне с него язвителната ѝ уста. На кораба бе натоварен и внушителен куп вълнени одеяла, с които щяха да я загърнат както за да я предпазят от измръзване през студената северна нощ, така и да заглушат виковете ѝ и да не ѝ позволят да се изскубне от похитителите си. Бойците му бяха взели ремъци и кърпи, за да вържат пазачите на Рейна.

Когато дългият викингски кораб приближи до пристана на Волфгард, и най-недоверчивите воители се увериха, че вождът им е постъпил много разумно, като е взел тези предпазни мерки. Щом зърнаха неприятелския кораб, двама от стражите на Волфгард се втурнаха към него с извадени мечове, а третият побягна към селото, за да вдигне племето си по тревога. Корабът приближи до грубия дървен пристан и един от стражите извика:

— Кой е там?

Орм и Роло светкавично измъкнаха мечовете, скочиха на най-близката греда и се нахвърлиха върху стражите на Волфгард. Отар и Свейн се спуснаха след третия воин, настигнаха го след десетина метра и го повалиха с удари с тъпата страна на мечовете си.

— Сега доволен ли си, вожде? — запита ухиленият Роло.

— Нали заповяда да не ги убиваме, а само да ги зашеметим — добави Орм, горд от успешното обезвредяване на стражите.

Виктор отвърза въжето, опънато край пристана на Волфгард, и го намота около стълба, после се обърна към тримата мъже от неприятелското племе, проснати в безсъзнание на земята, и тъжно въздъхна.

— Жалко, че не мога да ги разпитам.

— Опасно беше да ги оставим да побягнат, вожде — обясни му задъханият Свейн. — Но сигурно по пътя ще се натъкнем на други стражи и от тях ще узнаем какво е разположението във вражеския стан.

Орм, Роло и Свейн завързаха здраво повалените стражи за дебелия дървен стълб, към който хората на Волфгард привързваха кораба и лодките си. Не забравиха да затъкнат устата на всеки пленник с парче грубо конопено платно. Виктор взе одеялата и въжетата, събра хората си на пристана и се обърна към Кнут:

— Кнут, ти ще останеш тук, на пост край кораба.

Едноокият мъжага смаяно го изгледа.

— Но, вожде, нали аз...

— Ти си най-смелият воин и най-опитният боец в групата и затова трябва да останеш тук. Ще можеш да се справиш дори и ако те нападнат други стражи — нареди Виктор с тон, нетърпящ възражение. — Ако не успееш да опазиш кораба, всички ще загинем.

Кнут вдигна глава, огледа безлюдните крайбрежни скали и си помисли, че едва ли ще се появи някой, и недоволно промърмори:

— Хм, щом така си решил... ти си нашият вожд...

— Добре — рече Виктор, доволен, че този свиреп боец ще остане тук. Обърна се към останалите и им подаде по едно вълнено одеяло. — Още веднъж ви напомням, че не трябва да се разпръскваме. Ще се движим заедно и ще се промъкваме само в сенките на дърветата и скалите. Ако ни открият, с нас е свършено. Можете само да давате

знаци с ръка или да шепнете, и то в краен случай. И не забравяйте най-важното — да не се пролива кръв, освен ако трябва да се борите за живота си.

Петимата тръгнаха сред гъстата нощна мъгла към стръмния склон, после продължиха край подножието на скалите, като непрекъснато се взираха напред в полумрака, очакващи всеки миг да се натъкнат на предните постове около селото на неприятелското племе. Ала никой не се изпречи на пътя им и Виктор се усъмни дали Волфгард не е заложил коварен капан, особено след като очаква да бъде направен опит за отвличането на заварената му дъщеря. Обаче когато се изкачиха на едно невисоко възвишение, недалеч от селото на Волфгард, младият мъж видя двама пазачи. За щастие на нападателите, двамата неприятелски воини бяха седнали край огъня до някаква колиба и надигаха рогове, пълни с медовина.

Виктор вдигна ръка и четиримата викинги зад гърба му се заковаха на място. След секунди петимата се събраха в сянката на една базалтова канара.

— Аз ще се оправя с тях — прошепна Орм и изтри влагата от скулестото си лице.

— Добре, но вземи и Роло — дрезгаво прошепна Виктор. — И не забравяй, че в никакъв случай не трябва да ги убиваш. Не ги удряйте силно, за да не изпаднат в несвяст. Искам да им запушите устите, да ги вържете и да ги доведете тук, зад скалата, за да ги разпитам.

— Разбрах, вожде — изръмжа Орм. — Пък и какъв подвиг е да прережеш гърлата на тези двама пияници! Все едно да откраднеш млякото от някое бебе.

— Тогава тръгвайте. Трябва да се справите бързо и безшумно.

Виктор, Свейн и Отар останаха зад скалата и зачакаха другарите си, застинали, с напрегнати лица и присвити очи. Като видя как двамата бойци измъкнаха кинжалите си, Виктор изтръпна от ужас, че са забравили заповедите му. Но в следващия миг си отдъхна с облекчение, защото викингите скочиха върху пазачите и опряха кинжалите до гърлата им, след което ги поведоха към скалата.

— Сега можеш да ги разпитаеш, вожде — ухили се Роло.

Младият мъж се изправи пред двамата пленници, които се озъртаха уплашено и с ужас поглеждаха към мечовете на нападателите. Единият от пазачите не издържа и намокри гащите си от страх. Виктор

ненавиждаше бруталността, но понякога се налагаше да бъде жесток, за да спаси от гибел хората си.

— Слушайте ме внимателно — започна той. — Няма да пострадате, ако отговорите на всичките ми въпроси.

Пазачите го гледаха с недоверие.

— Къде са останалите постове? — попита Виктор.

Никакъв отговор.

Роло гневно изръмжа и опря кинжала до гърлото на единия от пленниците.

— Отговори на нашия вожд или ще те изкормя!

Виктор вдигна ръка, за да предотврати ненужното кръвопролитие, но пленникът го изпревари и започна да пелтечи:

— Н-н-ня-ма дру-ги по-сто-ве...

— Защо? — недоверчиво изсумтя Орм.

Боецът вдигна рамене.

— Ами... може би защото нашият вожд е прекалено самоуверен и не очаква нападение от Виктор Безстрашния.

— Сигурен ли си в това? — попита Виктор.

— Ами че да. Освен нас двамата други няма.

Виктор се обърна към втория пленник.

— В коя част на къщата на Волфгард се намира Унищожителката?

Плененият боец стисна зъби, явно решен да не издава къде се намира девойката, но Орм размаха кинжала си пред лицето му и просъска:

— Изплюй камъчето, ако не искаш да те скопя!

Нещастникът се разтрепери. Гласът му наистина прозвуча като глас на скопен мъж.

— Тя е в северното крило на къщата, недалеч от обора.

— Добре — после се обърна към Роло и Орм. — А сега ги вържете здраво и им запушете устата.

— Не си ли забравил нещо? — учуди се Орм.

— Какво?

Роло се приближи до вожда си, посочи с кимване към пленените мъже и прошепна в ухото му:

— Ами ако лъжат?

Младият мъж ги изгледа и гневно стисна челюсти. Въпросът беше логичен и не можеше да се пренебрегне.

— Не знам дали мога да ви вярвам...

Двамата мъже енергично заклатиха глави.

— Хм, струва ми се, че не лъжат — промърмори Виктор.

— Вожде! — възкликна Роло. — Трябва да бъдем напълно сигурни, иначе може да ни убият! Тези глупаци може да ни вкарат в смъртоносен капан. Остави ме да ги поизмъча малко и ще се уверим дали казват истината.

Младият мъж премести поглед от настръхналите лица на хората си към ужасените пленници.

— Ако някой от вас лъже, ще ви оставя на моите бойци и ще издъхнете в страшни мъки.

Двамата нещастници пребледняха и се спогледаха.

— Е? Има ли да ми кажете още нещо? — настойчиво запита Виктор.

Мъжете отчаяно поклатиха глави.

— Сега съм сигурен, че не лъжат. — Виктор побърза да успокои хората си.

След като завързаха пленниците и ги скриха в хресталака, нападателите се отправиха към къщата на Волфгард. Вратите не бяха залостени, нямаше стража и те много лесно проникнаха вътре. Свейн остана на стража пред вратата, а останалите се прокраднаха край задименото огнище. На стълба до него мъждукаше лампа с китова мас. Начело с Виктор четиримата преминаха през няколко пусти стаи — тъкачницата, кухнята, килера, пълн, с изсушена риба и пушено месо, след което се озоваха в малка ниша. На сламеника спеше жена, облечена като робиня. Виктор веднага я позна — това беше Сибеал, прислужницата на Рейна. Продължиха безшумно към северното крило на къщата и там откриха стаята на Рейна. Пленените стражи не ги бяха измамили.

Пред вратата на стаята Виктор даде знак на Отар да остане отвън, а той тихо отвори вратата и се промъкна вътре, последван от Орм и Роло. Макар че в стаята цареше полумрак, тъй като до леглото имаше само една малка лампа, Виктор видя спящата Рейна. Девојката му се стори невинна и прекрасна като ангел, с разпилени златисти коси, очарователна в блажения си покой, завита с кожа от полярна

мечка. Приличаше на спящата красавица от приказката. Младият мъж едва се сдържа да не я събуди с целувка като приказния принц.

Ала навреме си припомни буйния ѝ характер и реши да не се държи като наивен хлапак. Нямаше да е от полза, ако я стресне в съня ѝ и тя започне да крещи от страх. Махна с ръка към двамата си придружители да го изчакат пред стаята, приближи се на пръсти до леглото, приклепна край главата ѝ и предпазливо постави длан върху устните ѝ.

— Рейна... Събуди се... Трябва да дойдеш с нас — изрече тихо, но твърдо той.

Сякаш някой събуди язовец в бърлогата му. Младото момиче повдигна клепачи, кафявите ѝ очи гневно огледаха стаята и след секунди острите ѝ зъби се впиха в ръката му. Виктор скочи, безпомощно разтърси китката си и потисна вика си. Ако обитателите на къщата се събудеха, те щяха да загинат.

Пъргавото момиче като истинска валкирия с рязко движение скочи от леглото и с все сила го ритна в слабините. Той не можа да избегне удара, но не успя и се преви от болка.

Демоничното създание се стрелна към вратата покрай изумените викинги, които дори не успяха да примигнат от изненада. На прага се извиси внушителната фигура на Отар, но и той зяпна с изцъклени очи при вида на тази побесняла фурия.

— Спрете я! — изохка Виктор.

Орм и Роло се втурнаха след нея, но не успяха да я хванат, защото тя се мяташе като зверче.

Рейна изтласка Отар, добра се до прага и протегна ръка към сабята в ъгъла.

Виктор се надигна, залитна, но успя да запази равновесие, хвърли се към нея и обгърна кръста ѝ. Тя се извърна с лице към него и го обсипа с удари.

— Дяволска валкирия! — изръмжа той.

Успя да я завлече обратно до леглото, хвърли я на него и запуши устата ѝ с ръка. Този път вбесената девойка не успя да го ухапе, защото не ѝ достигна въздух, а само зарита отчаяно с крака, ала той я затисна с мускулестото си тяло. Никога досега не бе изпитвал такава необузdana ярост. Хвана двете ѝ ръце и изви китките над главата ѝ. С другата си ръка здраво стисна челюстите ѝ, за да не може да гъкне.

Най-после тя се укроти. За младия мъж този миг бе награда за всичките несгоди в това рисковано похищение. Тялото на девойката потръпваше от безпомощен гняв, а зениците ѝ сякаш мятаха мълнии в полумрака.

Внезапно се случи нещо странно. Младият викинг видя, че в отчаяната борба нощницата ѝ се е събрала на кръста ѝ. Заоблените ѝ гърди буйно се повдигаха под раменете му, а гладките ѝ бедра бяха напълно разголени. Почувства, че се възбужда толкова силно, както никога досега. Ако бяха сами, щеше да я обладае още в този миг. Едва сега разбра какво изпитва истинският викинг — ярост, страст, безумна жажда да изпепелява, да побеждава, да притежава. Една част от него все още принадлежеше на благородния и чувствителен мъж от двадесети век, но над нея надвисваше страховитата фигура на викингски воин от мрачната епоха на ранното средновековие, който трябваше с риск на живота си да обуздае и отвлече тази непокорна девица.

Ала накрая разбра, че не можеше да я обладае насила, в пристъп на ярост, макар и самата тя да го предизвикваше с изваяното си тяло. Щеше да дойде и неговият час, когато тази дива котка ще застане от наслада в обятията му. Той вече предвкушаше триумфа си и затова не можа да се удържи да не я подразни. Изви се над нея, сякаш наистина се готвеше да я обладае, и се усмихна, като видя ужаса, изписан в очите ѝ.

— Вече не взимаш хапчета, нали, любима? — намигна ѝ младият мъж.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В следващия миг Виктор се озова на пода, пребиващ се от болка.

Надигна се бавно и замря, когато гневният ѝ вик изплющя като камшик над главата му.

— За какви хапчета ми бърбориш, викинг? Да не си мислиш да ме омаеш с твоите отрови? Какъвто и еликсир да ми поднесеш, ще ти го излея в гърлото и ще умреш в същия миг!

„Господи, откъде това демонично момиче черпи своята смелост и жестокост? — примига зашеметеният мъж. — Та аз съм двойно по-тежък, а тази тигрица ме захвърли на пода като детска играчка!“ Изохка от болка и се изправи... Ала тя също скочи от леглото, ризата ѝ се смъкна и разкри млечнобялото рамо, а косата ѝ се разлюля като ореол около лицето ѝ. Девојката се обърна към слисания викинг, стисна юмруци и очите ѝ светнаха. Заприлича му на разгневена богиня на отмъщението.

— Искаш ли да си премерим силите, викинг? — извика тя. — Ще те удуша с голи ръце, мерзавце!

Той чу как приятелите му ахнаха и сякаш в просъница видя ужасените им лица. За миг дори си помисли да ги призове на помощ, за да обуздаят това зверче, но отхвърли тази малодушна мисъл. Щом искаше да направи валкирията своя жена, трябва да се научи да я обуздава. И може би след време ще заживеят щастливи, изпълнени с любов и взаимно уважение. Но сега можеше да разговаря с нея само с езика на силата и трябваше да ѝ покаже кой е силният пол в този живот. Пък и си беше заслужила един здравословен пердах...

С един скок младият мъж се метна върху нея, сграбчи я през кръста, вдигна я във въздуха и отново я повали на леглото, хвърли се отгоре ѝ и я притисна с цялата си тежест.

За миг младото момиче го изгледа изумено, бе толкова изненадана, че дори не извика.

— Сега ще ми кажеш ли още някоя обида? — прошепна предизвикателно той.

Тя отвори уста да изкрещи, но тежката му ръка за трети път затисна устните ѝ. Девојката започна бавно да се мята, опитвайки се отново да го събори на пода, но този път викингът беше нащрек и не се остави да го унизи пред хората му. Намести се още здраво върху нея и заповяда на бойците:

— Роло! Орм! Стига сте зяпали, а ми помогнете да вържем тази проклетница!

Викингите се втурнаха към леглото. Виктор здраво стискаше китките, докато Орм запуши устата ѝ с кърпата, а Роло овърза краката ѝ с кожения ремък. Виктор не успя да прикрие усмивката си, докато съзерцаваше как изпъкналото ѝ задниче се тресеше от яростни гърчове и подмяташе тънката риза при отчаяните опити да се освободи от ремъците. Закле се, че ще доживее деня, когато тази прелестна част от тялото ѝ, стройно като фиданка, ще се извива в ръцете му, но този път от наслада, когато я накара да тръпне от страст.

След минута Рейна бе омотана в одеялата и заприлича на мумия. Изпод дебелия тъкан се подаваше само пламналото ѝ лице, а очите ѝ горяха като въглени.

Младият викинг замислено я изгледа, както беше просната на леглото, стисна зъби и тихо процеди:

— Е, най-тежкото свърши. Сега да се измъкваме оттук.

Тримата изтръпнаха, когато един женски глас прозвуча зад гърбовете им.

— Почакай, господарю.

Виктор, Роло и Орм едновременно се обърнаха и видяха робинята Сибеал, която стоеше на прага.

Жената бе допряла кинжала си до гърлото на Отар. Виктор изохка, когато видя ужаса в очите на момъка.

Роло и Орм го погледнаха въпросително.

— Какво искаш, жено? — попита Виктор.

Зелените ѝ очи светнаха решително.

— Искам да освободиш господарката ми — тихо Отвърна робинята.

— Вожде, не я слушай! — простена Отар. — Аз заслужих смъртта си, като се оставих да ме хване тази жена. По-добре да умра, отколкото да ти попреча.

Нямаше време за губене, трябваше да накара тази жена да му помогне.

— Жено, ние не искаме да причиним зло на господарката ти. Всъщност аз искам да я отведа оттук и да я направя щастлива...

— И затова ли си я овързал така?

— Момичето е много твърдоглаво, както добре знаеш. Възнамерявам да направя Рейна моя съпруга й кралица на племето ми. Когато тя ми се покори, аз ще се отнасям към нея с голямо уважение.

Жената се поколеба и на лицето й се изписа подозрение.

— Как мога да ти вярвам, Виктор Безстрашни?

— Ще направя тази жена моя кралица и ще я защитавам, докато съм жив — заяви младият мъж. — Кълна се пред бога.

Орм и Роло се спогледаха изненадано.

— Ти си станал християнин? — усъмни се Сибеал.

— Да, аз съм християнин.

Тя го изгледа замислено.

— О, не знам дали мога да ти вярвам. По-добре се закълни в името на Один.

Виктор не се поколеба.

— Заклевам се в името на Один, че Рейна ще стане моя съпруга.

— Кажу ми, че душата ти ще изгори в ада, ако лъжеш — добави робинята.

— Душата ми да отиде в ада, ако лъжа — тържествено повтори викингът.

Жената все още държеше кинжала си до гърлото на Отар.

— Сега ще пуснеш ли момчето?

— При едно условие. Искам да дойда с господарката си, за да се грижа за нея и за да се убедя, че ще удържиш на думата си, Виктор Безстрашни.

— Съгласен съм.

— Ала ще запазя кинжала си и ще те убия, докато спиш, ако я нараниш.

Виктор се поколеба.

— Вожде, не й вярвай — намеси се Орм. — Тази жена е ирландка и може да те омагьоса.

Младият мъж се усмихна.

— Тъй като не мисля да се отказвам от думите си, няма защо да се страхувам — той кимна към Сибеал. — Можеш да задържиш кинжала си и да дойдеш с нас, жено.

Робинята освободи Отар, който бързо се отдръпна и въздъхна с облекчение. Сибеал прибра кинжала в ножницата, която висеше на кръста ѝ, и кимна към мъжете.

— Последвайте ме и вземете господарката ми. Аз ще ви помогна да се измъкнете незабелязано от къщата.

— Къде е Волфгард? — попита Виктор. — Нима целият този шум не го е събудил?

Сибеал презрително изсумтя.

— Той спи като заклан. Ала все пак трябва да побързаме. Робините стават рано, за да приготвят закуската му. Трябва да се измъкнем преди това, тъй като не бих могла да вдигна ръка срещу някоя от тях.

— Разбираме те, жено — кимна Виктор. — Ние не искаме да нараним никого, само искаме да отведем моята бъдеща съпруга... — Той замълча и погледна към Рейна. — После, след време, враждата ще бъде прекратена.

— Всички ще посрещнем с радост този ден — увери го Сибеал. — И в името на собственото си спасение, Виктор Безстрашни, е по-добре да не ни измамиш.

— Няма да го направя. А сега да тръгваме.

Виктор и Роло вдигнаха овързаната девойка и я метнаха на рамената си като килим, Сибеал вървеше напред, Свейн се присъедини към тях и групата пое по пътеката към фиорда. Започна да вали и одеялата, с които бе омотана Рейна, се намокриха. Кнут видя, че се приближават, скочи от техния кораб, приближи до кораба на Волфгард и преряза въжетата, с които бе привързан за пристана. Корабът бавно се отдалечи в океана. Виктор забеляза действията на воина и доволно се усмихна.

Групата се качи на кораба. Поставиха Рейна на палубата, а Сибеал се настани до нея.

Виктор потупа одобрително Кнут по рамото и посочи кораба на Волфгард, който вече се бе отдалечил от брега.

— Чудесна мисъл, приятелю.

Гигантът се почеса по брадата и се ухили.

— Да, Волфгард ще трябва да си построи нов кораб, ако реши да ни преследва. — После посочи към вързаната жена. — И така, валкирията вече е твоя, така ли?

— Да, ние вземем с нас и придворната ѝ дама, която да се грижи за нея — гордо отвърна Виктор.

Кнут се засмя, приближи се и прошепна:

— Трябва здраво да пояздиш тази валкирия няколко пъти и тя ще ти се покори напълно.

— Аз не желая да я изнасилвам, Кнут — отдръпна се Виктор. — Аз искам да я убедя да стане моя жена и доброволно да я притежавам.

Гигантът разпери ръце.

— Тогава напразно я отвлякохме. Тя никога няма доброволно да стане твоя жена.

Рейна лежеше на мръсната палуба, трепереше от студ и се чувстваше нещастна. Тя чу думите на едноокия и мислено се съгласи с него, въпреки че той ѝ беше враг. Обзе я гняв. Плениха я, овързаха я и сега бе напълно безпомощна в ръцете на враговете си!

Беше разгневена на себе си, задето бе позволила да я отвлекат, макар да знаеше, че Виктор Безстрашния ще се опита да го стори. Чувстваше се още по-наранена, защото върнатата Сибеал също я бе предала и бе повярвала на лъжите на Виктор.

И видението, което бе имала, не бе извинение за измяната ѝ. Девойката се размърда и се опита да погледне към Сибеал, ала робинята се взираше напред, ръцете ѝ лежаха на скута, докато корабът се отдалечаваше от фиорда. Колкото до омразния викинг, той стоеше гордо изправен до кормилото с гръб към нея. Дъждът бе намокрил дрехите му и те бяха прилепнали към тялото му. Тя можеше да види стройните очертания на дългите му бедра и широките рамене. Докато се взираше в мускулестите му бедра, девойката си припомни тяхната сила, когато я притискаха към леглото. Бяха твърди като желязо, а имаше и още нещо, също толкова твърдо, което бе почувствала.

Не можеше да види презряното му лице, но бе сигурна, че на него са изписани задоволство и триумф. Проклет викинг! Колко глупаво бе да си мисли, че Виктор Безстрашния е различен. Той беше истински викинг — мъж, който искаше да завоюва, да подчинява и винаги да побеждава.

Не можеше да разбере само защо продължаваше да твърди, че иска да се ожени за нея. Предполагаше, че думите му са само жалко перчене и че той сигурно ще я измъчва и ще я убие, когато стигнат в селото му. Всъщност тя предпочиташе да умре, отколкото да стане съпруга на Виктор Безстрашния. По-добре да изгори в ада, отколкото да се съгласи да стане негова жена...

Ала тя наистина се чувстваше като в ада, предадена от собствените си женски инстинкти. Когато едрото тяло на Виктор притисна нейното и тя усети и твърдостта на неговата мъжественост, слабините ѝ се обляха с топлина и тялото ѝ бе разтърсено от сладостна тръпка. Това я бе шокирало и ужасило. И само яростта към собственото тяло, което я предаваше, ѝ даде сила да го отхвърли от себе си. След това той отново я повали на леглото, доказвайки силата си и давайки ѝ да разбере, че ще бъде неин господар...

При тази мисъл Рейна пламна от унижение. Той можеше да завладее тялото ѝ, но душата ѝ — никога! Тя пламенно се закле в това, докато една предателска сълза се търкулна по бузата ѝ. Чувстваше се толкова безпомощна и уязвима!

Ала една ужасяваща мисъл прониза съзнанието ѝ, мисъл, която ѝ причини болка. Ако нейният втори баща, Волфгард, мразеше толкова силно Виктор Безстрашния, тогава защо неговият враг успя да проникне в къщата му и да я отвлече толкова лесно?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Тя пищя през цялата нощ.

Когато се върнаха в селото, Виктор реши да затвори Рейна в една малка хижа, в която опушваха месото и уловената риба. Избра тази постройка, защото тя бе една от малкото в селото, които изцяло бяха построени от камък. Имаше тежка и здрава врата и приличаше на малка крепост. Виктор заповяда да изнесат дъските с осолено говеждо и свинско месо и нареди да се накладе огън в средата на стаята. После остави девойката върху един сламеник, проснат върху мръсния под. В стаята нямаше нищо друго освен малка лампа и нощно гърне. Тя не спираше да пищя. Виктор стоеше в тъмната студена нощ заедно със Свейн и слушаше писъците на Рейна, които смразяваха кръвта му. Припомни си дивия поглед, когато хората му я развиха от мокрите одеяла, развързаха краката ѝ, но завързаха ръцете ѝ.

Младият мъж се обърна към Свейн и на устните му се появи самодоволна усмивка.

— Тя крещи като някоя ламя, нали? Хванали сме една малка вещица, братко мой.

Свейн се намръщи и поклати глава.

— Крещи като някой, който е дошъл право от пъкъла. Нека да отида и да ѝ запуша устата, вожде. Ще го направя с удоволствие.

— Не. Тя прилича на вълчица, хваната в леговището си. Ще спре да издава тези ужасяващи писъци, когато прегракне, умори се и разбере, че няма кой да я освободи.

— Тя сама ще се освободи, вожде — предупреди го викингът. — Не трябваше да завързваш ръцете ѝ пред нея. Ще прегризе въжетата със зъбите си...

— Говориш, сякаш тя е гризач — скастри го Виктор.

— Зъбите ѝ са остри като на катерица и може да се справи с всяко въже. Сигурен съм и няма защо да говорим повече за това — отвърна Свейн.

Виктор се разтревожи от презрението, което кръвният му брат изпитваше към Рейна. Нямахше да е лесно да убеди хората си да приемат тази валкирия за своя кралица.

— Не се притеснявай, братко. Дори и да успее да се освободи от въжето, къде ще отиде? Не може да премине през дебелиите каменни стени, нали?

Разнесе се нов писък и воинът потрепери.

— Тя е способна на всичко, вожде. Когато я предизвикаш, тя е по-страшна и от най-свирепата вълчица.

— Трябва да привикне с мисълта, че е пленена и затворена, така както дивият кон трябва да привикне с оградата. И той отначало хвърля къчове срещу оградата, но после се примирява.

— Да, но къчът, който ще хвърли тя, ще е право в лицето ти, вожде.

Виктор го потупа по рамото.

— Иди да си починеш, приятелю. Наистина имаш нужда от това. Утре сутринта аз ще започна да ухажвам бъдещата си съпруга.

Свейн отново поклати глава и двамата се разделиха.

— Добро утро, любима.

Отпочинал и готов за срещата с бъдещата си съпруга, Виктор широко разтвори вратата на малката хижа. Светлината освети пода и той видя момичето, което лежеше на сламеника и внимателно го наблюдаваше. Косата ѝ беше разрошена, роклята ѝ бе мръсна, а очите ѝ диво блестяха. Тя наистина приличаше на диво животно, хванато в капан. Младият мъж опипа ръката си, която девойката бе наранила миналата нощ. Преди това я беше измил със сапун и гореща вода и я бе превързал, ала раната не беше малка и ръката го болеше. Трябваше да се моли да не се инфектира.

Както го бе предупредил Свейн, Рейна бе разкъсала въжето около китките си. Поне бе спряла да пици. Сега, изглежда, беше решила да не разговаря с него.

— Предполагам, че си си починала? — започна Виктор, като се надяваше да предизвика някаква реакция. Вместо това видя как погледът ѝ се стрелна към отворената врата. Младият мъж не се съмняваше, че тя обмисля възможността за бягство.

Той скръсти ръце пред гърдите си и се ухили.

— Искаш да си тръгнеш ли, Рейна? Можеш да го направиш, ако успееш да минеш докрай мен.

Думите му я накараха да скочи светкавично на крака, което за миг го стъписа. Нададе яростен вой и се метна напред. Ала Виктор беше толкова смаян, че тя за малко не успя да се измъкне покрай него. Обаче след миг се окопити и я сграбчи през кръста. Валкирията простена, когато той я притисна силно до бедрата си.

После започна да го удря с всичка сила. Младият мъж се намръщи, завлече я до сламеника и я хвърли върху него. Тя се сви и злобно го изгледа.

Виктор стоеше спокойно до вратата.

— Искаш ли да опиташ пак, милейди?

И тя наистина опита! Със страшен вик скочи на крака и се хвърли към него. Той отново я хвана и я хвърли върху сламеника. Нейната сила и упоритост наистина го забавляваха. Три пъти валкирията се опита да мине покрай него и трите пъти той я хващаше и отново я хвърляше на сламеника. Накрая момичето се изтощи, застана на колене със свити юмруци и го загледа с омраза.

— Господарю, нося закуската на моята господарка — чу се глас зад гърба му и той изненадано се обърна. Зад него стоеше Сибеал с поднос в ръка.

Виктор се отдръпна, за да може робинята да влезе.

— Как се чувстваш, господарке? — попита Сибеал.

Рейна дори не я погледна и не отговори на въпроса ѝ.

Сибеал остави таблата на пода до девойката, обърна се и понечи да излезе. Викингът видя тревожното изражение на лицето ѝ и докосна ръката ѝ.

— Не се безпокой, тя ще се оправи — прошепна той.

Рейна го чу и след като Сибеал излезе, към него полетя парче хляб и го удари в гърдите. Той изсумтя, наведе се, взе хляба и се обърна към момичето.

— Не трябва да се отнасяш така към храната, милейди — подразни я той. — Ако смяташ да ме победиш, трябва да се храниш, за да възстановиш силите си.

Тя не каза нищо, но очите ѝ злобно светнаха.

Виктор ѝ хвърли хляба. Тя го хвана, отхапа с острите си бели зъби, хвърли още един унищожителен поглед към викинга и бавно задъвка.

Младият мъж прикри усмивката си, облегна се на вратата и я погледна. Непокорството и презрителното ѝ държание към него, наистина го забавляваха.

— Ти си една малка фурия, Рейна, но след време ще те укротя и ще те накарам да се смириш.

Тези думи бяха наградени със свиреп поглед.

— Твоята смелост предизвиква възхищението ми — продължи той и ѝ намигна. — Ала трябва да знаеш, че съпротивата ти само усилва моето желание.

Рейна продължи да го гледа, без да помръдва, въпреки че ноздрите ѝ се разшириха и тя задиша учестено.

— Ние ще се оженим, милейди — спокойно, но решително рече Виктор, — и заедно ще сложим край на тази вражда.

Тя ожесточено продължи да дъвче, а погледът ѝ сякаш искаше да го изпепели.

— Ние ще живеем добре заедно, а след време ще подобрим живота на цялото племе. Когато във Ванахейм се възцари мир, аз смятам да построя оранжерии и ще отглеждам различни вкусни неща, с които ще те глезя — вкусни плодове и зеленчуци.

Девойката отново отхапа парче хляб.

— Знаеш ли, Рейна, ти си много красива, дори и в този вид. — Виктор се замисли. — Един ден ще имаме красиви деца.

Рейна продължаваше да мълчи, но този път лъжицата, изцапана с овесена каша, прелетя през стаята и го удари по бедрото. Той я взе и се засмя.

— Ти наистина не се предаваш, Рейна, ала аз знам какво наистина харесваш. — Погледна я в очите. — Аз наистина знам, ще видиш.

В очите ѝ проблесна искрица интерес. Окуражен, младият мъж убедено продължи:

— Аз знам колко уязвима и нежна си дълбоко в себе си. Ти просто си изградила здрави прегради, за да се предпазиш от жестокостта на света. Ала с мен нямаш нужда от тези прегради.

Тъкмо мислеше, че е постигнал някакъв успех и е успял да я развълнува, когато към него полетя каната с мътеницата.

Успя да отскочи, но панталоните му бяха изцапани с лепкавата течност. Виктор стисна зъби.

— Имаш отвратително държание, Рейна. Един по-малко търпелив мъж сигурно щеше да те набие. Но аз ще бъда по-нежен и деликатен и само ще те целуна.

Този път цялата табла полетя към него и последва разярен вик. Той бързо се отдръпна, като се опитваше да избегне летящите към него чинии и храна. Купата с овесена чаша се счупи точно пред него...

Обърна се и погледна към тази малка лисица и най-последе тя заговори, размахвайки юмрук:

— Дяволски син! Никога няма да се омъжа за теб и ти никога няма да тържествуваш. Сделката, която склучи с този нечестивец, моя втори баща, никога няма да стане! Никога няма да ме подчиниш на волята си и аз няма да бъда заложница, за да се сложи краят на враждата! А освен това никога няма да ти позволя да целунеш дори крака ми, ти, отвратителна, гнусна свиня!

Виктор също се ядоса.

— О, ще те целуна, Рейна, ти, малка вещице! Ще целуна и крака ти, ако поискам... и всяка друг част от тялото ти, която пожелае. И мисля, че е време да ти покажа още сега.

Прекося стаята, за да я хване, ала тя беше нащрек, скочи и злобно го ритна в крака. Младият мъж политна, извика от болка и гняв, хвана се за ударения крак и заплашително я изгледа. Девојката беше на сантиметри от него, с вдигнати юмруци, а на устните ѝ играеше злобна усмивка...

— Е, какво ще кажеш, викинг?

— Ти си една малка кучка! — изсъска той и се изправи. — Май ще трябва да вдигна полата ти и да те набия по задника!

Думите му не изплашиха Рейна, тя отстъпи назад и вдигна юмрук. Виктор се наведе бързо, за да избегне удара, сграбчи я през кръста и се опита да я преметне през рамо, ала тя го обсипа с ритници и удари. Младият мъж изруга. Тази жена беше истинска напаст. Най-последе успя да я повали на сламеника. Легна върху нея и притисна извиващото ѝ се тяло със своето. Тя се извиваше и издаваше ужасяващи писъци. Виктор я хвана за китките и ги изви над главата ѝ.

Девойката се мяташе като риба на сухо, ала гъвкавите движения на тялото ѝ го възбудиха и кръвта му пламна. Съпротивата ѝ го накара да бъде груб, повече от всякога искаше да я целуне, а освен това и да ѝ даде малък урок. И въпреки че в главата му проблесна мисълта, че трябва да спре, нараненото мъжко его го караше да продължава. Тя не може да не го иска!

— Ти каза, че няма да те докосна, Рейна — тържествуващо извика той. — Е, май вече не си толкова уверена в себе си, така ли е? Кълна се, че рано или късно всяка част от тялото ти ще познава моето докосване и ще жадува за него!

Девойката нададе яростен вик, но той запуши устните ѝ с дива целувка. Докосването до меките устни и нежните извивки на тялото ѝ го подлудиха. Страстта, примесена с гняв, накара члена му да се втвърди от болезнено желание. Копнееше да разтвори устните ѝ и да пие от сладката им влага. В този миг зъбите ѝ се впиха в долната му устна, той изрева от болка и се отдръпна назад.

— Дяволска дъще! — Вдигна ръка и в този миг се осъзна. Още малко и щеше да я удари по надменното лице. Ала дори и когато очакваше удара, лицето ѝ не издаваше страх — по него се четеше само някакво свирепо задоволство.

Младият викинг обхвана главата ѝ с две ръце, така че да не може да мърда.

— Добре, че преди да дойда тук, си бих инжекция против тетанус — промърмори той. — А сега ме чуи, Рейна. Смятам да те целуна отново и ако пак ме ухапеш, аз пък ще забия зъбите си в хубавото ти задниче и ще стоя така, докато не започнеш да викаш за милост.

За пръв път видя, че думите му я стреснаха. Очите ѝ се разшириха, а устните ѝ се разтвориха и тя уплашено извика:

— Не, няма да направиш това, викинг!

— О, ще го направя! Кълна се, че ще ти оставя белег, който ще носиш, докато си жива!

На лицето ѝ се изписа първо ужас, после гняв и накрая страх. Момичето потръпна и го погледна без сянка от предишното презрение. Виктор бе сигурен, че тя му бе повярвала. Благодаря на бога, помисли си той, иначе никога нямаше да изпълня заканата си и да постъпя по този жесток начин с нея.

Тя щеше да му позволи да я целуне! Само тази мисъл го накара да полудее от желание. А освен това можеше да се възползва и да я накаже за обидите, с които го бе обсипала. Виктор прокара пръст по гладките ѝ бузи, а след това по великолепните устни. Тя тихо простена и той се усмихна, тъй като видя пламъка в очите ѝ.

Притисна се по-силно към нея и докосна леко с устни нейните, а Рейна потръпна, сякаш я бе изгорил огън. Викингът галеше нежно устните ѝ, защото бе разбрал, че лекото докосване може да постигне много по-голям ефект, отколкото грубата целувка.

И макар че девойката бе необузdana като тигрица, той все пак успя да вкуси от сладостта на устните ѝ. Той я целуваше нежно; устните му галеха и молеха. Младото момиче стискаше плътно устните си, но този път не го ухапа.

Съпротивата ѝ само разпали желанието му.

— Отвори си устните, Рейна — прошепна той.

Очите ѝ изглеждаха огромни.

— Не!

— Да.

Ала преди тя да се опита да протестира, той впи устни в нейните и се опита да ги разтвори с език. Тя го гледаше с широко отворени очи, в които се четеше някакъв странен израз, а от гърлото ѝ се надигнаха несвързани звуци...

Виктор отвори очи. Те се гледаха един друг, а езикът му проникваше все по-дълбоко в топлата кадифена мекота на устата ѝ.

Тази целувка бе невероятно сексуална и чувствена. Усети как всичко в него пламна и желанието изригна с невероятна сила. Тогава почувства зъбите ѝ близко до езика си, отдръпна се и дрезгаво прошепна:

— Опитай се отхапеш езика ми, жено, и аз ще бележа хубавите ти бузи, за да се знае, че си моя собственост.

Девойката ахна ужасено:

— Нима искаш да ме ухапеш през лицето, викинг?

Виктор се засмя и я потупа по задника, за да ѝ покаже какво е имал предвид.

— Това са бузите, за които ти говорех.

Рейна застина от изумление.

— Ти наричаш моя задник „бузи“? Ти си покварен и извратен!

— Да, може би съм такъв — ухили се той.

После се наведе над нея, а тя притихна. Младият мъж погали нежно меката топла буза с езика си. Рейна издаде някакъв звук, наподобяващ ридание, и обърна главата си настрани. Той продължи надолу към брадичката, а след това езикът му се спря до ъгълчето на устните ѝ.

Девојката сви юмруци и се опита да го отблъсне.

— Не... не... остави ме...

— Да — прошепна Виктор.

Очите ѝ го гледаха умолително — диви, изпълнени с отчаяние и страст. Викингът се наведе и отново потърси устните ѝ. Девојката простена, сладките ѝ устни затрепериха под неговите и този път той бе убеден, че тя отговаря на целувката му! Продължи, да я целува нежно, а после бавно вкара езика си в устата ѝ. Тялото ѝ се сгърчи и от устните ѝ се отрони отчаян стон, ала викингът не се отдръпна. Притисна ръка до топлото ѝ бедро и продължи да я съблазнява с бавните движения на езика си, докато почувства, че юмруците ѝ се разтварят.

Отдръпна се и я хвана за ръцете.

— Целуни ме, любима. Обвий прекрасните си ръце около шията ми. Обичай ме, ангел мой.

Рейна го гледаше неуверено, но очите ѝ блестяха.

— Вожде!

Гласът на Свейн го върна към действителността. Бързо се надигна и скочи на крака.

— Какво има? — недоволно попита той.

Свейн погледна смутено към намръщения си вожд, а после към зачервеното момиче, което лежеше с разпилени коси върху сламеника.

— Орм и Роло се бият. Трябва да дойдеш и да ги разтървеш, преди да се е проляла кръв.

— Сега ще дойда — рязко каза Виктор.

Свейн се изкашля.

— Да, вожде.

След като мъжът се отиде, Виктор се обърна към Рейна.

— Ще довършим по-късно.

Девојката вече бе дошла на себе си и го погледна с отвращение.

— Няма какво да довършваме, викинг. По-скоро ще целуна прасе, отколкото да целуна теб, Виктор Безстрашни.

Младият мъж повдигна вежди.

— Май не мислеше така преди малко.

— Само се опитвах да се предпазя, за да не ме ухапеш отзад и да не ме бележиш за цял живот.

— На теб ти беше приятно да те докосвам и да те целувам, Рейна — ухили се той. — Няма да можеш да избягаш от мен, уверявам те. — После я погледна многозначително. — А колкото до твоето твърдо хубаво задниче — то също ще се наслаждава на ласките ми.

— Свиня! — извика тя и размаха юмрука си срещу него. — Ти си син на Локи! Аз ще избягам, моят втори баща ще дойде да ме освободи и ще пониже сърцето ти!

— Значи мислиш, че Волфгард ще дойде да те освободи, така ли? — присмя се Виктор. — Ти много добре знаеш, Рейна, че когато те отвличахме миналата нощ, вдигнахме толкова шум, че можехме да събудим и мъртвец, но никой не дойде да те защити. Имаше само няколко стражи до пристана и в началото на селището. Много глупаво от страна на Волфгард или доста странно, бих казал. Твоят втори баща беше доста нетърпелив да се отърве от теб, не мислиш ли?

Девојката не каза нищо, но очите ѝ се навлажниха, а долната ѝ устна потрепери. Е, най-после бе успял да я засегне. Колкото по-скоро се примири със съдбата си, толкова по-добре, помисли си той.

Излезе, тръшна вратата зад себе си и здраво я залости.

Докато крачеше към мястото, където бяха Роло и Орм, младият мъж се замисли за срещата си с Рейна и не остана никак доволен от начина, по който се бе държал. Валкирията наистина се бе държала отвратително с него и го бе обиждала, ала и той не се бе държал по-добре. Каза си, че доста лесно може да се превърне в примитивен мъж и истински викинг. Разбира се, това „ухажване“ бе забавно при условие, че не отидеше твърде далеч...

Припомни си последната целувка и се усмихна. Беше наистина толкова прекрасно и вълнуващо, когато тя за пръв път отговори на целувките му.

Тази валкирия беше изключително чувствително създание. Може би сега го мразеше с цялото си сърце, но един ден щеше да го обича със същата сила. И за този ден живееше той...

Рейна се бе свила върху сламеника, а тялото ѝ трепереше. Беше объркана от чувствата, които Виктор бе предизвикал в нея. Когато той я целуна, дишането ѝ се учести, сърцето ѝ бясно заби, кръвта ѝ сякаш започна да тече по-бързо във вените ѝ, зърната на гърдите ѝ набъбнаха, а слабините ѝ се обляха в топлина. Същото усещане изпита миналата нощ, когато Виктор легна върху нея, и преди това, когато открадна гривната от глезена ѝ.

Какво искаше да каже този викинг с думите, че я познава? Те бяха непознати все още, макар че, откакто той се върна от Валхала, тя имаше чувството, че е свързана по някакъв тайнствен начин с този мъж — може би повече физически, но имаше и духовна връзка...

Как можеше да изпитва подобни предателски чувства към своя враг? И ако не може да вярва на собственото си тяло и на собствените си инстинкти, тогава на кого може да вярва? Мразеше Волфгард и неговото племе. Те я бяха изоставили и сега можеше да разчита само на себе си.

Трябваше да избяга от този викинг или да го убие, преди тази тайнствена слабост и чувствените желания, които той събуждаше у нея, да са я погубили окончателно...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Татко, Рейна я няма! Търсих я из цялото село, но никъде я няма! Понито ѝ е в конюшната и аз се страхувам, че тя е изчезнала! Сибеал също я няма!

Когато Рагар се втурна в стаята, Волфгард седеше на пода и ядеше овесена каша.

Волфгард изсумтя и вдигна глава. Брадата му бе изцапана с овесена каша, но той не си направи труда да се избърше.

— Твоята природена сестра е изчезнала, така ли? Е, очаквах го. Виктор Безстрашния обеща, че ще я отвлече.

Рагар стисна зъби.

— Но как е могъл да го стори? Как е могъл да се промъкне в селото, без никой да го види?

Баща му сви рамене.

— Аз поставих стражи както обикновено — трима на пристана и двама, преди да се влезе в селото.

— Поставил си само обичайните постове? — младият мъж бе смаян. — Но, татко, как може да не усилиш охраната, когато знаеш за коварните планове на Виктор?

Викингът отпи от чашата и я остави на пода.

— Не се опитвай да ми даваш съвети как да защитавам хората си, синко. Особено след като ти самият не си в състояние сам да се справиш с тази работа.

Рагар наведе глава.

— Разбирам, че не съм истински воин, какъвто ти би искал да бъда, татко. Ала въпреки всичко най-обикновената логика показва, че...

— Махай се отгук... ти и логиката ти! — отсече Волфгард. — Всъщност нямам нищо против да се отърва за известно време от тази валкирия. Да, ще си почина от нея. Обаче съм сигурен, че Виктор Безстрашния скоро ще я върне обратно, след като се умори от злия ѝ характер.

— Но ти не можеш да оставиш Рейна на милостта на нашия враг!

— Чуй ме, синко, струва ми се, че нашият враг е този, който се нуждае от милост — ухили се баща му.

Младият мъж гордо изправи глава.

— Ако ти смяташ да изоставиш сестра ми, то аз не мога да сторя същото. Ще събера хора и ще отида да я освободя.

Волфгард скочи на крака и събори чиниите, наредени на пода.

— Говориш глупости — изрева той. — Не можеш да отидеш да я спасиш, защото нямаме кораб.

— Наистина ли? И защо?

Викингът се почувства неудобно, извърна поглед и се изкашля.

— Егил ми каза, че нашият кораб е изчезнал. Намерил е стражите вързани на пристана. Те са казали, че миналата нощ Виктор ги е нападнал и обезвредил, а малко по-късно е отвързал кораба ни и той е отплувал в океана.

Рагар разпери ръце.

— Значи сега ние сме съвсем беззащитни?

— Стореното си е сторено — изръмжа Волфгард. — И навярно ще ни трябват месеци, докато направим нов кораб.

— Тогава ще стигна до селото на Виктор по суша.

— По суша? — презрително се изсмя баща му. — Не разбираш ли, че сега се топят ледовете и започнаха пролетните дъждове, така че не можеш да преминеш през фиорда? Ще бъдеш принуден да минеш през планините и да заобиколиш реката.

— Готов съм да го направя.

Волфгард изненадано го погледна.

— Ти си готов да си навлечеш гнева на Сурт или да затънеш във врящата тиня?

— Ще направя всичко, което е необходимо, за да спася сестра си.

Викингът пристъпи към младежа. На лицето му, белязано от битките, се изписа безпокойство.

— Синко, ти наистина не си това, което се надявах да бъдеш. Ала въпреки всичко си мой син и част от самия мен. Ти не си воин. Не рискувай живота си заради тази неблагодарница!

— Тази „неблагодарница“ е моя сестра, татко — тихо, но решително отвърна Рагар. — И аз нямам друг избор. Трябва да я

освободя. Това е въпрос на чест.

— Ба! — махна пренебрежително Волфгард. — Не е въпрос на чест да спасиш една жена.

Момъкът гордо вдигна глава.

— Ще направя всичко, за да я измъкна от ръцете на Виктор. Тя е моя сестра — рече той и се отдалечи. Последваха го проклятията на баща му.

Волфгард започна гневно да крачи из стаята. Лицето му се бе изкривило в свирепа гримаса, а от устата му излизаха животински звуци. Когато позволи на Виктор толкова лесно да отвлече Рейна, той не си бе представял, че момчето ще реагира по този начин. А сега синът му се правеше на глупак. След като Рагар бе решил да предприеме това гибелно пътуване, той не можеше да го спре, защото това означаваше да покаже на хората си, че Рагар е мамино синче.

Дявол да я вземе тази Рейна! Това момиче не му носеше нищо друго освен неприятности! Трябваше да я остави във Франция. Единственото му утешение бе мисълта, че жестоката Рейна ще отмъсти на неговия враг Виктор Безстрашния и ще го накара да страда.

Волфгард се ухили самодоволно. Наистина нямаше търпение да получи известия от своя човек в селото на Виктор.

Рагар излезе от къщата и се отправи да търси братовчед си Харалд. Откри го в тундрата да се упражнява в стрелба с лък.

— Братовчедо, трябва да говоря с теб — започна той.

Харалд опъна лъка и стреля. Стрелата безпогрешно улучи дървото, което му служеше за мишена.

— Ти се тревожиш за Рейна, нали? — обърна се Харалд към Рагар.

— Да. Вече си чул, че тя е изчезнала?

Харалд извади една стрела от колчана си.

— Кулар и аз открихме стражите Ролф и Торалд завързани и скрити зад една купа сено. Те ни казаха, че миналата нощ Виктор е идвал.

— Защо веднага не ми съобщи? — възмути се Рагар.

— Дойдох да ти кажа, но ти вече беше излязъл.

Момъкът кимна намръщено.

— Да, бях отишъл да търся сестра си. Баща ми не се е притеснил особено от нейното изчезване. Искам да ми помогнеш да съберем няколко бойци и да отидем да я освободим.

Братовчед му се замисли за миг и после каза:

— Приятелю, разбирам, че се страхуваш за Рейна. Ала Один знае каква лудост е да се захващаш с всичко това.

— Защо?

— Повечето от нашите хора не се интересуват от съдбата на природената ти сестра. Никой не съжالياва за нейната загуба и едва ли някой ще се съгласи да дойде с теб.

— Тогава ще трябва да ги убедя! — извика Рагар.

— Знаеш, че съм готов да дам живота си за теб и Рейна — развълнувано продължи Харалд. — Ала аз съм се заклел да те защитавам. Как мога да ти позволя да се впуснеш в това начинание, което означава сигурна смърт? И не само твоята, но може би и на Рейна?

— Трябва да опитаме. Аз не се страхувам.

Харалд въздъхна.

— Приятелю, ние не можем да отидем да я спасим. Нашият кораб е изчезнал...

— Да, знам. Ще минем по сушата и ще заобиколим фиорда.

Братовчед му изненадано повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че смяташ да минеш през планините и да предизвикаш гнева на Сурт?

— Нима ще позволим страхът да ни спре? Ние воини ли сме или жени? — възбудено възрази Рагар.

Братовчед му тъжно поклати глава.

— Приятелю, аз съм откровен с теб. Нашите воини се боят от духовете и троловете, които обитават планините и хълмовете. Те няма да искат да дойдат с нас.

— Тогава ще тръгна сам.

Харалд отново въздъхна.

— Добре, аз ще дойда с теб. Ще се опитам да убедя някои от мъжете да се присъединят към нас, но ми трябва известно време. Няма да е лесно да ги убедя да рискуват живота си заради една жена, от която не са видели нищо друго освен обиди.

— Знам това — тъжно се съгласи Рагар. — Ала не се бави прекалено много, в противен случай ще трябва да тръгна сам.

Виктор стоеше пред залостената врата на малката хижа, където бе затворена Рейна. Беше изминал един ден и той се надяваше, че момичето се е укротило. Скоро щеше да дойде Сибеал, за да донесе закуската на господарката си, и той искаше да провери дали девойката вече се е примирила с участието си.

Вдигна резето и отвори вратата. Слънчевият лъч освети мръсния под... Тя беше изчезнала! Младият мъж пристъпи вътре.

— Рейна?

В следващия миг тя се хвърли на гърба му и го притисна с всичка сила. Със закъснение разбра, че момичето се бе скрило зад сламеника. Тя нададе яростен вик и започна да го удря с юмруци по главата...

Господи, тя наистина беше полудяла! Той успя да се извърти, сграбчи я за кръста, завлече я до сламеника и я хвърли върху него.

Девойката притихна и се втренчи в него. Господи, помисли си Виктор, тя наистина приличаше на луда с тази разрошена коса, потънала в прах, и с тези очи, които горяха с див пламък!

После чертите ѝ се изкривиха от гняв и момичето отново се нахвърли върху него!

Ала този път Виктор бе подготвен. В гърдите му се надигна ярост, той я сграбчи за кръста и отново я стовари върху сламеника. Тя се извъртя и изфуча като подивяла котка.

Младият мъж скръсти ръце пред гърдите си и погледна към нея.

— Е, ще има ли и трети рунд? — спокойно попита той.

Рейна не отговори. Очите ѝ го гледаха предпазливо, със стаена омраза.

— Доста войнствено си настроена — промърмори Виктор, разтри главата си и се намръщи от болка.

На лицето ѝ се появи зловна усмивка. Самодоволната ѝ усмивка го ядоса.

— Да не би тази малка демонстрация да е израз на порасналото ти уважение към мен, вследствие на вчерашните ми целувки?

Момичето изръмжа и отново се хвърли към него, като се опита да го хване за коленете. Той разбра, че се опитва да го събори, отстъпи

назад и отново я хвана за кръста. Краката ѝ се мятаха отчаяно, роклята ѝ се вдигна и разкри част от прелестното ѝ задниче.

Виктор не можа да се сдържи и със свободната си ръка я потупа отзад...

Девојката замръзна и той се ухили, като видя почервенялото ѝ от срам лице.

— А, така вече е по-добре — промърмори викингът.

Рейна се изви в ръцете му, а той я потупа още веднъж, с което предизвика още един отчаян опит да се измъкне от ръцете му. Младият мъж я стисна силно и отново я стовари върху сламеника. Пред него се мярнаха дългите ѝ стройни крака...

Рейна оправи роклята си, но лицето ѝ бе зачервено като домати. Напуши го смях, но успя да се сдържи, тъй като това само би предизвикало нов буен изблик от нейна страна.

— Знаеш ли, Рейна, понякога си доста трудна — промърмори той.

— Тогава ме върни обратно при моето племе!

— А, значи все пак още не си си изгубила гласа и можеш да говориш?

Младото момиче му хвърли един кръвнишки поглед.

— И откако Волфгард и племето му ти станаха толкова близки? — подигравателно продължи той. — Това наистина ме изненадва.

— Защо не ме пуснеш да си отида, викинг? Ти много добре знаеш, че и двамата се презираме взаимно.

— Така ли? — насмешливо попита Виктор. — Е, трябва да ти призная, че понякога ти наистина ме вбесяваш, но това е за кратко. Аз все още искам да се оженя за теб. — Погледна я внимателно и се засмя. — Ако трябва да съм искрен, в момента никак не приличаш на младоженка — косата ти е сплъстена и виси като водорасли, а ти си мръсна от главата до краката.

— Защото ме държиш затворена като някое животно! — избухна тя.

— И въпреки всичко си красива. — Виктор лениво се отправи към вратата и ѝ намигна. — Струва ми се, че днес няма да те целуна, макар че това може да те разочарова.

— Да ме разочарова? — извика девојката. — По-скоро ще целуна отровна змия!

— Май вчера не мислеше така.

— Това беше, защото ти ме надви с груба сила!

— Очарован съм, че признаваш моето надмощие.

— Дано изгориш в ада!

Младият мъж отегчено въздъхна.

— Ако се държиш по-разумно, Рейна, аз ще ти дам повече свобода...

— Свободата да стана твоя съпруга? — презрително изсумтя момичето.

— Да. — Той се ухили. — Ала може би е време да напуснеш този малък затвор, да се изкъпеш... — Погледна я и повдигна вежди. — Ти наистина се нуждаеш от една хубава баня, скъпа моя.

— Вземи си свободата и банята и се задави с тях, викинг!

Виктор поклати глава.

— Рейна, ти нямаш по-лош враг от самата себе си. Ще останеш тук, докато не се научиш как да се държиш.

— Никога няма да се науча!

— Никога ли? — Викингът пристъпи към нея и застрашително заговори: — Знаеш ли, Рейна, единственият път, когато прояви известно уважение към мен, бе, когато те потупах по задника. Ако продължаваш да ме предизвикваш, ще се наложи да те натупам по-силно, докато задничето ти се изприщи.

— Чумата да те порази, кучи сине!

— Може би заедно ще изгорим в ада.

Търпението му се изчерпа, той излезе и залости вратата. Стисна ядно устни и закрачи към селото, като дори не обърна внимание на Свейн и Сибеал, Робинята носеше храна на господарката си. Дали наистина можеше да набие това злобно момиче? Омразата ѝ към него беше голяма и не отслабваше. Тя наистина го вбесяваше, а това го плашеше. Едновременно с това я желаше толкова много, че това го смущаваше и объркваше. Нима тази жена не се страхуваше от нищо и дори не се боеше за живота си? Можеше само да се надява тя да се усмири, преди да я е удушил! Момичето предизвикваше първобитния и груб човек в него и го караше да забрави, че е джентълмен...

В малката хижа Рейна си припомняше срещата с Виктор и трепереше от гняв и унижение. Защо този омразен викинг предизвикваше в тялото ѝ такива предателски усещания? Дори когато

се бореше с него, тя отново почувства онова ужасяващо вълнение, особено когато ръцете му я потупаха по задника, сякаш беше негова собственост, когато я гледаше толкова жадно, сякаш искаше да я изпие с поглед? Как може да изпитва толкова страстно желание към един мъж, когото мрази?

Внезапно вратата се отвори и това прекъсна мислите ѝ. Младото момиче се напрегна, тъй като помисли, че Виктор отново се е върнал, ала след това видя, че това беше Сибеал, която носеше поднос с храна. Зад робинята се виждаше фигурата на един от приближените на Виктор.

Рейна погледна кръвнишки към робинята. Сибеал изглежда не обърна внимание на погледа ѝ, прекоси стаята и остави таблата до нея.

— Господарке, трябва да хапнеш — загрижено каза тя.

— Не се осмелявай да разговаряш с мен! Ти си предателка! — изсъска девойката. — Ти можеше да ме спасиш, но позволи на моя враг да ме отвлече!

Робинята я погледна смутено и на лицето ѝ се изписа състрадание.

— Господарке, аз позволих на Виктор да те отведе, защото съм убедена, че твоята съдба е свързана с него.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш с тези глупави приказки, жено! — гневно извика Рейна. — Това не е извинение за твоята измяна!

— Господарке, умолявам те, бъди по-разумна. Ти се опитваш да се бориш против съдбата, но това ще ти донесе само излишни нещастия и мъки...

— Ти си тази, която е виновна за моето нещастие, защото ме предаде! А сега ме остави, преди да съм те удушила с голи ръце!

Сибеал въздъхна отчаяно, изправи се и излезе.

Рейна погледна към храната. Как се осмелява Сибеал да я моли да бъде по-разумна! Как се осмелява Виктор да настоява за същото, сякаш всички бяха забравили, че тя е тази, която бе измъкната посред нощ от леглото си и отвлечена? В гърдите ѝ се надигна злоба. Нямахте да се докосва до храната! Така щеше да покаже презрението си към Сибеал, Виктор и всички останали!

По-добре да умре от глад, отколкото да отстъпи пред желанията на врага си!

През следващите няколко дни Виктор отново и отново се опитваше да достигне до Рейна. Той стоеше изправен до вратата и разговаряше спокойно с нея. Разказваше ѝ колко хубаво и щастливо ще живеят, когато се оженят, но тя само ръмжеше, съскаше презрителни обиди и хвърляше чинии по него. Понякога го ядосваше толкова много, че едва се сдържаше да не я удари.

— Може сега да съскаш като тигрица, Рейна — каза ѝ той една сутрин, — но когато станем мъж и жена, ще започнеш да мъркаш като котенце.

Тя хвърли пълна шепа пръст в лицето му.

— Ще имаме красиви деца — каза ѝ младият мъж на следващия ден.

Тя се изплю в краката му.

— Ако продължаваш да упорстваш като магаре, Рейна, ще се наложи да те науча как да ме уважаваш! — не се сдържа и избухна той.

Тя се озъби и злобно изръмжа.

Трябваше със съжаление да си признае, че не може да се справи с тази твърдоглава девойка. Изпадна в толкова отвратително настроение, че се боеше да не избухне, и реши да не ходи при нея. Тъй като Сибеал се оплака, че господарката ѝ не яде и не пие достатъчно, Виктор заповяда на приближените си да ѝ носят храна по два пъти на ден, като се редуват. Предупреди мъжете да не се отнасят зле с нея, независимо как се държи тя.

Ала изглежда и те не можеха да се справят с нея. Една вечер Роло влетя в стаята му, треперещ от гняв. По лицето му се стичаха остатъците от овнешкото задушено, а на челото му се бе образувала голяма цицина.

— Това момиче хвърли чинията със задушното що мен, вожде! — яростно извика той. — И освен това ме нарече презрян глупак! По-скоро ще изям меча си, отколкото да отида пак да ѝ нося храна.

— Добре. Благодаря, че все пак се опита. Следващия път ще изпратя Орм.

Следващата сутрин Орм отвори вратата на стаята му. Той куцаше, лицето му бе зачервено, а юмруците — гневно стиснати.

— Тази валкирия ме ритна в слабините и ме нарече свиня! Вожде, позволи ми да я убия!

Виктор изпъшка.

— Иди да се накиснеш в гореща вода. Следващия път ще изпратя Кнут да се оправя с нея.

Вечерта Кнут се втурна в голямата зала, като ревеше от гняв. Никога преди Виктор не го бе виждал толкова бесен.

— Тази вещица ми рече, че онази ми работа е сбръчкана и увиснала! — кресна той и удари с юмрук по масата. — Тя жестоко обиди моята мъжественост! Позволи ми да я завлека в тундрата и да ѝ прережа гърлото! Ще я принеса в жертва на Сурт, ще я изкормя и ще се изплюя върху вътрешностите ѝ!

— По дяволите! — Виктор скочи на крака. — Тази малка вълчица си го заслужи! Достатъчно! Сега ще ѝ дам да се разбере!

Младият мъж изхвъркна от къщата и се спусна към каменната хижа. Видя пред вратата Сибеал, която бе оставила таблата с храна на земята и отчаяно чупеше ръце.

— Вожде, аз съм много разтревожена за моята господарка! Тя не иска нито да яде, нито да пие!

Виктор беше толкова бесен, че не обърна внимание на думите ѝ.

— Ти си разтревожена? Съветвам те да се разтревожиш за другите, които се нуждаят повече от твоите грижи! Рейна наистина побърка мен и хората ми! Но този път ще ѝ дам хубав урок! Ще ме запомни това малко разглезено зверче! И не се опитвай да ме спреш, жено!

Сибеал отстъпи назад и прехапа устни.

Младият мъж дръпна резето и ритна вратата. Огледа се, тъй като очакваше валкирията да се нахвърли върху него. Тогава я видя — тя лежеше върху сламеника. Момичето едва-едва се изправи, ала Виктор беше толкова разгневен, че не обърна внимание на бавните ѝ движения.

— Ти! — изкрещя той и застрашително размаха пръст. — Сега ще те науча как трябва да се държиш! Ще бъде доста болезнен урок за теб, но ще ми достави истинско удоволствие!

Прекося стаята, коленичи и я сграбчи. Тя не се противопостави. Виктор я метна през коленете си и тогава най-последно забеляза колко зачервено и измъчено беше лицето ѝ. Намръщи се и инстинктивно сложи ръка на челото ѝ.

— Господи, жено, ти изгаряш от треска! — извика той.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В следващия миг Сибеал се втурна в хижата.

— Откога е болна господарката ти?

Робинята коленичи до него.

— Аз се опитах да ти кажа, господарю. Тя спря да яде и да пие, а и тук е прекалено горещо.

Младият мъж погледна огъня, който гореше в средата на стаята, и кимна.

— Да, тук е твърде горещо и ако Рейна е спряла да пие и да се храни, тя навярно се е обезводнила.

Сибеал уплашено го погледна.

— А това опасно ли е?

— Дано да е само това и тя да не е болна от нещо друго, защото ако е така, не знам какво да правя.

— Нито пък аз, господарю.

— Донеси нещо за пиене — нареди той.

Жената стана и излезе. След малко се върна с чаша медовина. Виктор поднесе чашата до устните на девойката, ала те бяха упорито стиснати.

— Нали ти казах, господарю. Тя няма да иска да пие.

— Ще пие — твърдо рече Виктор и се обърна към Рейна. В гласа му прозвуча лека заплаха. — Ще си отвориш устата и ще изпиеш всичко това или ще извикам Роло, Орм и Кнут да те държат, докато излея течността в гърлото ти, независимо дали ще се задавиш или не. И моите приближени ще са свидетели на пълното ти унижение. Искаш ли това да стане?

Младото момиче неохотно отвори уста и започна бавно да отпива от чашата, но продължаваше да го гледа свирепо.

Той се усмихна на Сибеал и погледна мръсната рокля на девойката и сплъстената ѝ коса.

— Тя е много мръсна.

— В тази хижа няма никакви удобства, господарю. А и моята господарка спи кажи-речи на мръсния под и не може да бъде чиста.

— Права си. Ще я преместя в една стая в моята къща. Ала първо ще я занеса до горещия извор и ще я изкъпя...

Робинята ахна от изумление.

— Но, господарю, не трябва да правиш това! Ти не можеш да къпеш господарката ми!

Виктор погледна преbledнялата жена, а след това Рейна, която изглеждаше ужасена от думите му.

— Трябва сам да се погрижа за нея. Тя ще бъде моя жена, а ако я оставя само на теб, знаеш, че ще избяга.

Сибеал въздъхна.

— Имаш право, господарю. Всъщност моята господарка сама си навлече тези беди със своето твърдоглавие. Ще бъде добре, ако я изкъпеш, а аз ще отида да помоля твоята прислужница да намери някаква рокля за господарката ми.

Робинята излезе от хижата. Когато Рейна изпи медовината, младият мъж я взе на ръце и я понесе към банята.

— Ти си едно малко глупаче — промърмори той. — Ще трябва да те спася от собственото ти безумие.

Девојката се втренчи в намръщеното му лице. Тя бе напълно объркана от държанието му. Питаше се защо Виктор Безстрашния просто не я убие и така да се отърве от нея. Как може да настоява все още, че тя ще стане негова жена, когато вижда колко много го мрази и презира? Защо се отнася към нея с тази странна смесица от строгост, нежност и шеговитост? Нима не знаеше, че никога няма да спечели сърцето ѝ, нито пък нейната благодарност и преданост?

Искаше ѝ се да го убие в този миг, ала беше прекалено отпаднала и можеше да упреква само себе си за това. Няколко пъти през последните дни ѝ се искаше да се откаже от решението си да умре от глад, ала след това си казваше, че е по-добре да посрещне смъртта, отколкото да се подчини на желанията на врага си.

Обаче дори и това не можа да постигне. Той я накара да изпие медовината, проклет да бъде. Вече не се чувстваше толкова отпаднала и изпитата напитка възвърна част от силите ѝ.

И нима той наистина възнамеряваше да я изкъпе? По-скоро искаше да я изнасили, помисли си уплашено момичето. Трябваше да

благодари на себе си — нямаше достатъчно сили, за да се бори с него, ако реши да я обладае насила.

Всъщност имаше нещо, от което се страхуваше повече — страхуваше се от себе си и от собствените си желания. Боеше се, че ако Виктор поиска да я обладае, той може да накара тялото ѝ да тръпне от страст и удоволствие, а това ще я погуби. Страхуваше се, че той ще стопи съпротивата ѝ с красивите си сини очи и със странните нежни думи, които ѝ говореше понякога.

О, Господи, да бъде толкова близо до него, да усеща топлото му и мускулесто тяло, притиснато до нейното — това беше истинско мъчение! Той я носеше на ръце като малко дете и я притискаше до гърдите си. Усещаше мъжкото му ухание, неговият дъх я гъделичкаше, усещаше сърцето му, което туптеше до нейното. Той беше неин враг, ала въпреки това тя се чувстваше странно спокойна и защитена в ръцете му. За пръв път младото момиче се запита какво ли ще стане, ако престане да се съпротивлява и се остави на грижите на този воин, който ще я направи своя кралица и ще се грижи за нея.

О, Господи, какво ставаше с нея? Той сигурно я е омагьосал. Сигурно, когато е бил във Валхала, се е сдобил с особена сила, която предизвикваше тези предателски мисли и желания...

Виктор бутна с крак вратата на банята и влезе. Малката колиба се осветяваше от една лампа с китова мас. Отар и по-малкият му брат, Тир, и двамата с мокри коси и с кърпи в ръце, се обърнаха изненадано. Младежите ококориха очи, когато видяха вожда си с Рейна на ръце.

— Вожде! — извика Отар, вперил поглед в девойката.

— Моля ви, оставете ни сами и не искам никой да ни безпокои — рязко рече Виктор.

— Да, вожде — отвърна Отар и двамата с брат му побързаха да се измъкнат навън.

Младият мъж внимателно остави Рейна до бълбукация извор и краката ѝ се надвесиха над горещата вода. Той погледна малките ѝ крака и сърцето му се сви от копнеж и желание.

— Защо се опита да умреш от глад, Рейна? — попита той и седна до нея.

Девойката извърна глава и стисна устни. Виктор протегна ръка и докосна разрошената ѝ коса, но тя рязко се отдръпна и го погледна с омраза.

— Толкова ли ти е противно да те докосвам?

Младото момиче извърна поглед.

Той се засмя.

— Може би си загубила здравия си разум, но не и борбения си дух, нали, милейди?

Рейна кръстоса ръце пред гърдите си и не го удостои с отговор.

— Отново сме решили да мълчим, така ли? — Младият мъж погледна замислено надменния ѝ профил и гордо вдигнатата брадичка. — Знаеш ли, Рейна, според мен ти се криеш зад тази войнствена фасада и съвсем не си това, за което се представяш. Искаш да бъдеш жена воин, но истинските воители никога няма да гладуват, а ще са готови да се бият с врага си и да го победят. Предполагам, че аз ти въздействам много повече, отколкото искаш да признаеш.

Девојката продължаваше да мълчи, но той видя как ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Ти си толкова жестока, Рейна, че понякога ми е трудно да мисля за теб като за нежна и уязвима жена — тихо продължи той. — Ала ти все пак си такава, нали? И това те е уплашило толкова много, че си решила да се умориш от глад, защото рано или късно за мен ти ще бъдеш една нежна и любяща жена. Ние ще бъдем заедно, Рейна.

Видя как тя потрепери от гняв и се извърна към него. Очите ѝ святкаха, а юмруците ѝ се вдигнаха.

— Ти лъжеш! По-скоро ще се омъжа за Локи, отколкото за теб! Готова съм да те убия за тези предателски думи, Виктор Безстрашни!

Младият мъж подсвирна и се ухили. Девојката извика и се нахвърли срещу него, ала той я хвана за китките.

— Остави ме да си отида!

— Май не можеш да се биеш с мен, защото си прекалено отпаднала, нали, мила моя? — подразни я викингът.

Тя изфуча и се опита безуспешно да освободи ръцете си и отново му хвърли свиреп поглед.

Тогавя Виктор се засмя отново и я пусна. После свали туниката си и видя как очите ѝ се разшириха от учудване при вида на голите му гърди. Видя как погледът ѝ се насочи надолу, където между краката му, под панталоните, се очертаваше възбудената му мъжественост. Намигна ѝ, а момичето се изчерви и бързо извърна глава.

Викингът се отпусна до нея и прошепна:

— Не се страхувай, Рейна. Ти ще го имаш. Сигурен съм, че скоро той ще бъде любимата ти играчка и ще ти доставя най-голямото удоволствие.

Рейна се опита да го изгледа намръщено, ала вместо това погледът ѝ изразяваше само объркване и смущение.

— Свали си ризата. Искам да те изкъпя — тихо, но твърдо рече той.

Девојката беше ужасена, ала смелостта ѝ се възвърна.

— Дано изгориш в ада, викинг!

Ала Виктор нямаше намерение да се отказва. Без предупреждение я сграбчи за китките и я притегли към себе си, до самия край на извора.

— Пусни ме, викинг! — извика младото момиче.

— Не, Рейна, не и преди да измия цялата мръсотия от тялото ти.

Хвана двете ѝ китки с едната си ръка, а с другата извади кинжала си. Тя изохка, а той ловко срязва ризата ѝ в горния край. После прибра кинжала в ножницата, дръпна ризата и я скъса от шията до кръста ѝ.

Девојката стоеше неподвижно и го гледаше ужасено.

Викингът безсрамно огледа тялото ѝ — красивите ѝ твърди гърди се повдигаха учестено, а тялото ѝ трепереше.

— Ти си толкова красива — промърмори той и протегна ръка. Пръстите му нежно докоснаха твърдото зърно на едната ѝ гърда.

Рейна бе смаяна от дръзкия му жест и се опита да се измъкне от ръцете му, ала той я затисна с тялото си и краката му я обгърнаха. Тя потръпна от желание и в същия момент осъзна, че не иска да се бори с него. Виктор беше толкова силен, а омагьосващите му сини очи сякаш проникваха в сърцето ѝ и сломяваха съпротивата ѝ. Тя усети твърдата му мъжественост, сладка тръпка прониза слабините ѝ и тялото ѝ се разтърси от желание.

— Ти ме караш да се срамувам, Викинг! — извика девојката.

— Аз не се срамувам. Никога не трябва да се срамуваме един от друг, Рейна. Аз ще опозная всяка частица от тялото ти, както и ти ще опознаеш моето. Ще изпитаме радост и наслада от това взаимно откриване.

Рейна пое дълбоко дъх и се опита да се овладее, ала осъзна, че той може би говори истината.

Виктор взе лицето ѝ между ръцете си.

— Не се опитвай да ме убеждаваш, че не чувстваш това, което чувствам и аз, Рейна. Ние вече се познаваме.

Думите му я объркаха, а погледът му я смути. Той се отнасяше към нея с непознато уважение и странна нежност. Не приличаше на похотливите викингски завоеватели. Ала именно от това се страхуваше, неговата нежност можеше да я покори много повече отколкото силата на мускулестото му тяло.

— Какво каза, викинг? — предпазливо попита тя. Очите му сякаш я хипнотизираха.

— Казах, че ние сме свързани, Рейна. Нашите души са свързани. И ти трябва да го чувстваш, защото си част от мен. Нашата връзка е предопределена и нищо не може да ни раздели.

— Съдба — промърмори младото момиче и се намръщи, защото си припомни предсказанието на Сибеал.

В очите му проблеснаха весели искрици.

— Да, съдба. Казах, че те познавам, Рейна, и ти ми принадлежиш. — Той жадно протегна ръка и я плъзна по нежната извивка на бедрата ѝ. — Аз познавам това тяло. — После вдигна очи и тъжно се усмихна. — Толкова е странно да знам, че си моя, но все още да не мога да те имам, защото ти се противиш на собствените си желания.

— Защо казваш, че съм твоя? — тихо попита девойката.

Младият мъж замълча, а после прошепна:

— Защото вече съм те обичал в един друг живот.

Тя го погледна с благоговение и едва чуто промълви:

— Искаш да кажеш, че си живял и друг живот, викинг?

Когато пръстите му погалиха извивката на устните ѝ, тя не се отдръпна.

— Да, живях друг живот, в друг свят и там те обичах.

Рейна не можа да потисне изумлението и любопитството си.

— Във Валхала ли живя този живот?

Той се поколеба, но после кимна.

— Да.

— И аз бях там, заедно с теб?

Виктор се изтегна до нея, а устните му почти докосваха нейните.

— Ти лежеше в прегръдките ми във вана много подобна на тази тук и аз бях в теб. Много дълбоко в теб.

Тя остана мълчалива, ала любопитството ѝ не бе задоволено. Отвори уста да каже нещо, но после реши, че е по-добре да мълчи, и само продължи внимателно да го наблюдава.

Младият мъж почувства известно разочарование от нейната резервираност.

— Май не трябваше да ти казвам това, нали? — В гласа му прозвуча горчивина. — Сега ти ще използваш думите ми като оръжие против самия мен, нали, моя малка твърдоглавке?

— Не — убедително отвърна девойката. — Няма да ги използвам против теб.

Отговорът ѝ го изненада и той настойчиво я погледна в очите, сякаш искаше да проникне в душата ѝ.

— Защо няма да ги използваш против мен?

Тя спокойно издържа погледа му.

— Защото това, което си преживял, е било дар от боговете, а този дар ме плаши. И защото...

Виктор се приближи още повече към нея и дъхът му опари бузата ѝ.

— Продължавай, кажи ми, Рейна.

Думите сами се отрониха от устата ѝ и изненадаха и самата нея.

— Защото, когато ми говореше, очите ти бяха тъжни, Виктор Безстрашни. Аз познавам тази тъга.

— Така ли?

Рейна гордо вдигна глава и Виктор разбра, че тя отново издига бариера между тях, за да се предпази от него.

— Ала това не означава, че аз някога ще бъда твоя, викинг. Или пък че някога ще ти повярвам. Или че някога...

— Да?

— Или че някога ще бъда твоя съпруга!

— Дори и ако по този начин се прекрати кръвопролитие? — развълнувано попита той.

Тя вирна брадичка.

— Аз не желая да се прекратява враждата.

Думите ѝ го нараниха и той решително стисна зъби.

— Доста си откровена. В такъв случай аз ще трябва да те накарам да мислиш по друг начин, нали?

Младото момиче не отговори.

— А сега, смятам да те изкъпя — заяви Виктор и дръпна ризата ѝ.

Ръцете ѝ конвулсивно стиснаха разкъсаните краища на ризата.

— Няма да го направиш!

Виктор я погледна, обгърна я с ръце и двамата се плъзнаха във водата. Рейна се опита да го отблъсне, ала когато тялото ѝ потъна в топлата бълбукаща вода, съпротивата ѝ се стопи. Водата беше наистина чудесна и беше истинско удоволствие да се отпусне в нея. Младият мъж се възползва от моментното ѝ отмаляване и притисна устни до ухото ѝ.

— Свали си ризата, Рейна.

Неговата забележка я накара да се съвземе. Тя се изплъзна от ръцете му и се потопи във водата, а пръстите на краката ѝ достигнаха каменистото дъно. Обърна се с лице към него и извика:

— Не!

— Не? — повтори викингът и повдигна вежди. — Твърде често повтаряш тази дума, милейди. Май след всяко „не“ ще трябва да те целувам.

— Няма да ти позволя да свалиш ризата ми! — извика девойката и отново хвана разкъсаните краища. — Дори и ако се опиташ да я скъсаш цялата, викинг.

Младият мъж се засмя.

— Рейна, ти се държиш като упорито малко момиченце. Твоята слугиня ще ти донесе друга дреха. Тази е мръсна и скъсана и така или иначе не можеш повече да я носиш. Защо не я свалиш и не се измиеш както трябва?

Рейна го изгледа мълчаливо. Той беше прав, ала тя се страхуваше от него и не можеше да му вярва. Не знаеше какво може да направи той, след като свали дрехата си. Всъщност страхуваше се и от себе си. Боеше се, че след като махне дрехата си, нямаше да може се спре и ще се покори на желанията на този мъж.

Докато тя стоеше нерешително, Виктор се протегна и взе едно парче сапун, поставен в една каменна издатина. После решително се приближи към нея. Тя ахна, когато той, със свободната си ръка, дръпна ризата ѝ до кръста. Тялото ѝ потръпна от безсрамното му докосване. Сега беше гола и се почувства уязвима и напълно беззащитна. Мускулестите му голи гърди почти се допитаха до нейните.

Младият мъж прокара гладкия сапун между раменете ѝ...

Рейна потрепери и се изчерви.

— Моля те... недей...

— Не искаш ли да бъдеш чиста? — нежно я подразни той.

— Мога и сама да се измия.

Виктор се засмя и ѝ подаде сапуна.

— Ето, вземи, Рейна.

Девојката облекчено въздъхна. Той се отдръпна, скръсти ръце пред гърдите си и впери безочлив поглед в нея. Тя разпусна косата си и започна да се търка със сапуна. Запита се кое е по-лошо — дали Виктор да я докосва, или да я изпива с тези светлосини очи. Когато той свали ризата ѝ, тя очакваше, че ще я изнасили. Вместо това Виктор я бе докоснал с някаква странна смесица от нежност и възхищение и въпреки че твърдеше противното, тя не изпита срам. Отново в тялото ѝ се събудиха тези предателски желания и радост от докосването му, особено когато той ѝ говореше онези ласкави думи и я гледаше с болезнен копнеж. Наистина почувства, че между тях съществува връзка. Гърдите ѝ бяха жадни за милувките му, а слабините ѝ се обляха в топлина. Ако му позволи да я изкъпе, Рейна се съмняваше, че ще може да устои на този мъж и ще се опозори навеки.

Викингът все още не откъсваше поглед от нея и тя си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от вълнение. Младото момиче наведе глава и изплакна косата си. После се изправи и го погледна. Видя, че на устните му играеше лека усмивка.

— Е, вече свършихме ли? — гласът ѝ издайнически потрепери.

— Не — гласът му прозвуча дрезгаво. — Ти толкова добре се изкъпа, Рейна, така че сега искам да изкъпеш и мен.

— Дано изгориш в ада, викинг! — извика тя.

— Тогава поне можеш да ми дадеш сапуна — прошепна младият мъж.

Рейна се приближи и се изненада, когато той не се нахвърли върху нея. Той наистина беше много красив, мускулестите му гърди блестяха от водните капки, а чувствените му сини очи продължаваха да я изпиват и сякаш вкусуваха всяка частица от тялото ѝ. Защо този поглед я караше да се чувства толкова безпомощна?

И какво ставаше с нея? Нима беше полудяла? Приближи още по-близо и бавно прокара сапуна по великолепните му гърди. Не

изпитваше срам. Той простена от удоволствие и я притегли към себе си. Сапунът се изплъзна от пръстите ѝ. Младият мъж впи устни в нейните и вкара езика си дълбоко в устата ѝ. Тялото ѝ потръпна от наслада...

Девојката извика леко и се отдаде на целувката. Той я целуваше с жар и ненаситност, сякаш те наистина бяха две части на едно цяло, които са били разделени, а сега отново се сливаха в едно. Устните му бяха топли и опитни, а езикът му дързък и груб. Никога досега Рейна не се бе целувала с мъж, а сега чувстваше, че принадлежи на този мъж и душата ѝ се изпълни с радост. Твърдите ѝ гърди се търкаха в неговите, тя можеше да почувства желанието, което пулсираше между краката му и сякаш я изгаряше. Когато големите му силни ръце се спуснаха по гърба, обхванаха я отзад и я притиснаха към пулсиращата му мъжественост, тя си помисли, че сигурно ще умре от удоволствие. Изведнъж се усети, че търси връзките на панталоните му...

Вратата зад тях се отвори и нахлу студен въздух. И двамата се извърнаха все още замаяни.

— Господарю — извика Сибеал, — донесох рокля за господарката ми.

Рейна погледна към Виктор и той ѝ намигна. О, Господи, какво ставаше с нея? Тя се бе поддала на очарованието на този викинг и бе готова да му се отдаде! Ако Сибеал не ги беше прекъснала, тя вече щеше да бъде негова, и то по собствено желание!

Един час по-късно девојката седеше на леглото му в спалнята. Виктор заповяда да донесат нещо за ядене. Вълците бяха изпъдени в съседната стая. Младият мъж настояваше тя да пие повече медовина и я подканваше да си изяде овесената каша. Той сложи ръка на челото ѝ, за да провери дали няма треска. Остана доволен, че то не е горещо и каза, че тя не се е „обезводнила“. Девојката не знаеше какво означава тази дума, но предположи, че е някаква болест.

— Добре ли се чувстваш, скъпа моя? — попита той, облегнат на вратата.

— Няма ли да дойдеш при мен? — подигравателно запита момичето.

— Това покана ли е?

— Дано да изгориш в ада!

— Наистина съм поласкан от молбата ти — подразни я Виктор, без да обръща внимание на последното ѝ избухване. — Наистина много бих искал да задоволя желанието на такова прекрасно създание като теб, ала ще запазя силите си за сватбата.

Рейна го погледна недоумяващо. Не разбираше какво иска да каже.

— И трябва да ти кажа, че изглеждаш доста разочарована — добави младият мъж и се ухили.

Сега вече разбра! Гребенът от китова кост прелетя през стаята и го удари в стомаха.

Виктор изсумтя, наведе се, взе го, а после се приближи към нея и ѝ го подаде.

— Казах ти да използваш гребена, за да срещеш косата си, а не да ме замеряш с него.

Рейна започна да разресва косата си и го изгледа кръвнишки.

— Ако ме докоснеш още веднъж, ще умреш, викинг!

— Струва ми се, че не мислеше така в банята.

— Защото бях слаба и изтощена и... замаяна от медовината, която насила изля в гърлото ми. Ала сега трябва да ти кажа нещо, викинг. Аз възстанових силите си и съм готова да те убия.

— Добро момиче — сериозно рече той. — Радвам се, че отново си възвърнала войнствения си дух. — Огледа се и после се извърна към нея. — Трябва да знаеш, че ти вярвам и затова ти позволявам да останеш в къщата ми. — Очите му я гледаха строго и в гласа му прозвуча заплашителна нотка.

Младото момиче се усмихна.

— Това е грешка, викинг. Никога не трябва да ми вярваш.

— Нима предпочиташ отново да те затворя в каменната хижа?

— Предпочитам да съм свободна.

— И къде ще отидеш? Ти не дължиш вярност на Волфгард.

— Да. Защото той ме плени и ме отведе от родината против желанието ми.

— Да, той го е направил. А защо ме мразиш толкова много?

— Защото и ти направи същото, викинг! — изсъска тя.

— Отново те питам, Рейна — настоя Виктор, — ако те освободя, къде ще отидеш?

— Ще се върна във Франция!

Веждите му замислено се повдигнаха.

— А да, спомням си. Някой от хората ми каза, че ти си родена във Франция, но засега не може да става дума за връщането ти там. — Виктор я погледна и се усмихна. — Въпреки че наистина ти съчувствам.

Лицето ѝ пламна от гняв.

— Тогава престани да ме дразниш и ме остави сама! — заяви тя и гласът ѝ потрепери.

Виктор въздъхна.

— С удоволствие. — Изглежда я подозрително. — А ще ми обещаеш ли, че няма да дойдеш в стаята ми и няма да ме убиеш, докато спя?

На лицето ѝ се появи злорада усмивка.

— Нищо не ти обещавам, викинг.

— Тогава ще ти кажа нещо. — Приблужи се, повдигна брадичката ѝ и страстно заговори: — Аз ще бъда зад съседната врата заедно с моите предани вълци и те уверявам, че и четиримата спим много леко. Не можеш да избягаш, без да минеш покрай нас. Ако дойдеш в стаята ми, ще сметна, че си готова да споделиш леглото ми. Тогава на сутринта вече ще си станала моя съпруга, и то преди да сме си казали брачните клетви. Ясно ли е?

Рейна го изгледа свирепо и кимна. Ала когато той излезе, тя се сви на леглото и се замисли. Нямахше намерение да отива в стаята му и да го убива. Всъщност, ако трябваше да бъде честна към себе си, не беше сигурна, че въобще е в състояние да го убие. Но нямахше да му позволи да я докосне отново и да я превърне в покорна робиня на желанията му.

Припомни си думите му в банята, че били свързани и че той я е обичал в един друг живот. Не бе сигурна какво точно искаше да каже или каква беше истинската му цел, ала тези магически думи сломиха съпротивата ѝ. Беше очарована и развълнувана и ѝ беше много трудно да потисне желанието си да го накара да ѝ разкаже по-подробно за другия си живот. Чувстваше го Много близък, сякаш между тях наистина бе съществувала дълбока връзка. Ала най-много я бе трогнала тъгата в очите му, когато ѝ разказваше за това.

Хвърли гребена и изруга. О, тя не искаше да изпитва нищо подобно към този викинг. Това я караше да се чувства победена и унижена. Трябваше да се опита да стои настрана от него, докато намери начин да избяга.

В съседната стая вълците бяха задрямали, но Виктор не можеше да заспи. Рейна бе събудила толкова силни желания у него, че още не можеше да се успокои.

Защо трябваше да бъде толкова упорита? Най-после се бе убедил, че и тя го желаше и тази мисъл му достави радост. Когато бяха във водата, той бе сигурен, че тялото ѝ изгаряше от същата страст и желание, както и неговото. Ала дали тази нейна упорита гордост щеше да ѝ позволи да му се отдаде и двамата да изпитат насладата, за която копнееха? Надяваше се да стане така, и то по-скоро, преди да е умрял от незадоволена страст!

Почти му се искаше тази нощ тя дойде в стаята му, за да се опита да го убие. Тогава ще трябва да ѝ покаже, че държи на думата си, ще притисне прекрасното ѝ тяло в прегръдките си и ще сложи край на това изтезание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Конят изпръхтя в нощния мрак. Рагар, Харалд и спътниците им препуснаха с все сили към дивата гориста местност, като се ориентираха само по очертанията на скалите, залети от лунната светлина. След дъждовния ден нощният въздух беше чист и студен.

На изток от тях се извиваха стръмните брегове на фиорда. Водата в него блещукаше като сребърна. Бреговете му се стесняваха все повече с напредването на конниците на север през последните дни, макар че реката ставаше все по-пълноводна. В далечината застрашително се издигаше острият връх на застинал вулкан.

Харалд се намръщи, щом видя мрачния пейзаж, обърна се и кимна към седемте мъже зад него.

— Не е ли по-добре да спрем и тук да прекараме нощта? — попита той Рагар.

— Добре, но нека първо да намерим по-удобно място за нощуване.

— И се моли на Один тази вечер нищо да не застраши нашия стан.

Рагар кимна унило, като си припомни как вече успяха да изгубят почти половината от войните в тази проклета мисия. Харалд беше потеглил с дванадесет бойци, като повечето тръгнаха по собствено желание с него, примамени от обещанието за щедра плячка в злато. Всеки от тях беше изпълнен със суеверен страх, че щом са се осмелили да стигнат толкова далеч на север, непременно ще ги сполети отмъщението на Сурт или ще се сблъскат с привидения или тролци, или кой знае какви други горски духове и чудовища, за които от поколения се разнасяха легенди сред жителите на мочурливите равнини и планинските долини.

След като избраха мястото за стануване, още първата сутрин един от бойците се развика, че през нощта бил нападен от някакъв горски дух. Крясъците на Норд събудиха всички мъже. Той скочи разтреперан и продължаваше да настоява, че някакво странно създание

се докоснало до рамото му. Рагар огледа мястото и откри едва забележими следи, след което заяви, че боецът е бил нападнат от лисица, но Норд не му повярва. Едрият боец непрекъснато повтаряше, че духовете са го избрали за своя жертва, докато накрая не издържа, метна се на коня си и препусна към стана на Волфгард.

Следващата вечер, малко след като всички бяха налягали, от подножието на високите скали изплува гъста бяла мъгла. Едва се виждаха силуетите на мъжете и конете. След това долетя лек полъх на северния вятър, тайнствен и зловец, свистящ между оголените клони и сухите храсти. Още двама мъже се разкрещяха, че духовете са излезли на лов, след което напуснаха лагера на Рагар и поеха към домовете си.

На другия ден, посред пладне, въпреки проливния дъжд, Ото се изкачи на поляната над лагера, за да потърси боровинки. Когато нагази в калта, той се препъна в един корен и едва не се удави във врящите води на близкия гейзер. Щом чу крясъците, Рагар и останалите веднага се втурнаха на помощ. Ото оцеля само защото дебелите дрехи и ботуши го предпазиха от обгаряне. Рагар Трябваше да се раздели с още един от своите бойци, който трябваше да съпровожда накуцващия Ото по пътя към селото на Волфгард. Групата се топеше с всеки изминал ден и това не вещаеше нищо добро. Колкото повече се изкачваха на север, толкова се засилваха роптанията на останалите бойци. Ето, и днес трябваше да заобикалят с трепет в душите огромните заоблени морени, надвесени над лъкатушещата пътека, довлечени от ледниците през пролетното топене.

Дружината се спускаше в малка долина, осеяна с върби и брези. Рагар опъна юздата на коня си и даде знак за спиране.

— Тази нощ ще останем тук. А на сутринта ще стигнем билото на фиорда и ще обърнем конете на юг.

Но преди да скочи от седлото, зад гърба му изцвили един от конете на придружителите му. Рагар рязко обърна коня си и видя как на няколко метра от коня на Кулар изригна мощен гейзер. Стреснатият жребец захвърли ездача си, който се сгърчи на земята и диво закрещя.

— Ох, защо Один ни праща бедствие след бедствие? — отчаяно изрева Рагар.

Скочи от коня и заедно с другите мъже с втурна към падналия Кулар, който се търкаляше по земята и с две ръце стискаше коляното

си.

Рагар клекна до него и го разтърси за раменете.

— Съвземи си, човече, преди да си ударил дебелата си глава в някой камък.

Викингът се сви на кълбо и стисна зъби. Остана така на мократа земя, треперейки и стенойки, докато Рагар докосна изкривения му крак. Напипа счупена кост и Кулар изкрещя от болка.

Рагар отчаяно изруга и се обърна към боеца зад него:

— Торалд, отчупи един клон от дървото, за да му закрепим крака — заповяда той. — Останалите да извадят топорите и да започнат да секат брезите. Трябва да направим носилка. Един от вас ще го върне до селото.

— Всички трябва да се върнем, Рагар — извика някой от насъбралите се.

— Да, боговете вече ни показаха, че никак не им харесва, гдето нарушаваме свещения им покой — обади се друг и в очите му се изписа ужас. — Сурт ще ни посипе с камъни и пепел, ако се опитаме да вървим още на север.

— Или ще ни потопи във врялата вода — добави треперлив глас.

Рагар изгледа настръхналата си дружина и разбра, че са изплашени до смърт. Въпреки това не искаше да изостави сестра си на произвола на боговете.

— Чуйте ме, мъже, трябва да продължим. Не мога да позволя на Виктор Безстрашния да държи Рейна като своя заложница...

— Но ние не можем повече да те следваме — противопостави му се един от бойците. — От ден на ден редиците ни се топят.

— А какво да кажем за Виктор Безстрашния? — проехтя гневният глас на Харалд. — Съгледвачите ми съобщиха, че нашият враг е отвлякъл Рейна през онази проклета нощ само с шепа хора.

— Да, ама това е така, защото сега той е воин на дъгата — продължи да упорства боецът.

— Какво искаш да каже с това, че е „воин на дъгата“? — намръщи се Харалд.

— Затова го наричат Виктор или Победителя — обясни му боецът. Той е преминал по моста на дъгата в Мидгард, което не е успял да направи нито един смъртен преди него. Боговете са го благословили

с магическа сила във Валхала. И сега той вече не е простосмъртен като всички нас, затова нищо не могат да му направят няколко бойци.

— Да... — намеси се още един от мъжете, — той има право. Освен това врагът ще очаква да го нападнем, защото знае, че Волфгард копнее да си отмъсти.

Изгубил търпение, Харалд изтегли меча си и го размаха пред размирната дружина.

— Слушайте какво ще ви кажа! Виктор е най-обикновен човек, като всички нас. И ако някой от вас се осмели да направи крачка назад, ще се натъкне на острия ми меч!

Сред бойците се разнесе недоволно мърморене, но все пак се подчиниха, макар и неохотно. Харалд дръпна Рагар настрана.

— Тази работа никак не ми харесва, приятелю. Много са наплашени и ще ни зарежат веднага щом издебнат удобен миг.

Но Рагар не се огъна.

— Трябва да продължим, дори и да останем само ние двамата. Щом Виктор е успял да отвлече сестра ми от къщата на баща ми, то е сигурно, че ти и аз ще можем да се промъкнем в селището му и да я освободим.

Харалд не каза нищо, но като видя с какво старание Рагар се зае да облекчи страданията на нещастния Кулар, душата му се изпълни с доверие в думите на неговия приятел.

Същата вечер Виктор потърси Сибеал. Намери я в стаята до тъкачния стан с кълбо прежда и хурка в скута си. Спря се на прага и се загледа като омагьосан от сръчните движения на ръцете ѝ, които чевръсто въртяха вретеното и оправяха нишката. Тя го забеляза и спря вретеното.

— Здравей, повелителю мой — рече тя и затъкна вретеното в пояса си.

— Моля те, не искам да спираш работата заради мен — усмихна се викингът.

Изразът на лицето ѝ остана напрегнат.

— С какво мога да угодя на моя повелител?

— Исках да си поговорим за твоята подарка.

— За да я покорите изцяло? — попита го Сибеал с горчива усмивка.

— Аз не искам да покоря Рейна — тежка въздишка се отрони от устните му, — само искам да спечеля доверието ѝ. — Но жената не отговори, само продължи да го следи с напрегнат поглед, затова той махна с ръка към скамейката. — Няма ли да ми предложиш да седна за малко?

— Както желаете, вожде. — Сибеал отиде до скамейката и отмести купчината снежнобяла вълна, изчака го да се настани и плахо седна до него.

— На какво ли не съм готов, само и само да узная мислите на твоята господарка — започна Виктор с неочаквано признание. — В един миг ми изглежда така сърдечна и мила, а в следващия е готова да ме убие дори само с поглед. Но не мога да крия, че най-много ме тревожи упоритото ѝ желание да се самоубие, като отказва да яде. Вярно е, че от няколко дни започна да приема храна, но унинието не я напуска и до днес.

— Рейна е много горда — кимна Сибеал. — Няма да се пречупи лесно, господарю, нито пък ще повярва на думите ти, освен ако не ѝ докажеш, че не желаяш да я оскърбиш и поробиш. А това май е прекалено труден подвиг дори за смел вожд като Виктор Безстрашния.

— Ще се опитам — отвърна той с едва прикрито раздражение.

— Нищо няма да постигнеш, ако я заплашваш с мъчения — отвърна жената и многозначително повдигна вежди. — Не знаеш колко заплахи ѝ се наложи да чуе от устата на Волфгард, но от това само стана още по-непокорна.

— Лично можах да се убедя в това — викингът отчаяно махна с ръка. — Но има мигове, когато ми се струва, че само заплахите ще помогнат. — Внезапно се извърна към жената и се усмихна добросърдечно. — И теб не те очаква нищо добро, ако не ми повярваш, че господарката ти няма да намери по-добър съпруг от мен.

Сибеал горчиво се засмя.

— Нима искаш да кажеш, господарю, че аз, простата робиня, мога да те възпра да не сториш това, което си си наумил?

— През онази нощ, когато отвякох Рейна, аз не ти позволих да убиеш Отар. Струва ми се, че добре ме разбра за какво говоря.

— Да, разбрах — призна си Сибеал. — И затова не се опитах да попреча на онова злодеяние. Зная, че се оказа вярно това, което говореха хората...

— За какво намекваш?

— Че ти си бил омагьосан от боговете във Валхала.

Той я изгледа замислено, впечатлен от мъдрите ѝ слова.

— Тогава би трябвало да знаеш, че никога няма да причиня зло на Рейна.

— Да — усмихна се Сибеал, — но господарката ми надали изпитва същите нежни чувства към Виктор Безстрашния.

— Мислиш ли, че тя никога няма да повярва на думата на един викинг? — попита вождът.

Жената го погледна в очите.

— Първо трябва да се опиташ да я разбереш. Още като дете Рейна е видяла как Волфгард е плякосал кралството на родителите ѝ. Убили са баща ѝ пред очите ѝ, а малкото ѝ братче са оставили да издъхне от глад. На кого щеше да вярваш, вожде, ако беше преживял такива ужасни страдания?

— Добре го каза — намръщи се той, — но аз никога не съм искал да причинявам такова зло на Рейна.

— Да, но нали си викинг, господарю, затова не трябва да се гневиш, че никой не вярва на думата ти. Господарката ми мрази всички викинги. А след като я отвлече, омразата ѝ се засили още повече.

— Да, Рейна не забрави да ми го напомни — съгласи се Виктор. — Но аз бях принуден да постъпя така, за да я спася от много големи опасности и за да настъпи най-после мир във Ванахейм.

— Нима се опитваш да накараш пленената птичка да повярва, че трябва да стои в клетката за свое добро? — иронично се усмихна Сибеал.

— Думите ти звучат много горчиво, жено.

— Може би защото и аз изпитвам същия гняв, който измъчва господарката ми. Не забравяй, викинг, че никой тук не я познава и разбира по-добре от мен.

— Тогава обясни какво изпитва Рейна.

Меланхолия и унес се изписаха на красивото лице на Сибеал.

— Съпругът ми беше ирландски крал. Нашите земи бяха в южната част на Ирландия, по протежението на река Шенън. Преди две

зими, малко след като се омъжих за него, Волфгард нападна нашето кралство. Неговите разбойници се покатериха по стените на нашия замък, съсякоха мъжа ми, избиха стражата, дори и придворния поет, който така хубаво свиреше на арфа, мил и кротък човек, който и на мравката правеше път. Волфгард ме отвлече заедно с придворните ми дами, а по-голямата част от жителите на Ирландия бяха превърнати в роби.

— О, богове! — въздъхна Виктор. — Нима за една нощ си се превърнала от кралица в робиня?

— Да.

— Но ми се струва, че сега не изглеждаш съсипана и обезверена. Тя сви рамене, а по лицето ѝ не трепна нито един мускул.

— Научих най-важното в живота — никой не може да избегне съдбата си.

— Ала Рейна не мисли като теб.

— Да, така е, макар че и тя е преживяла подобен ужас. Преди Волфгард да я отмъкне, тя е била принцеса на Лоара. Нейните рани са по-дълбоки от моите, макар че нейното падение не е тъй отвисоко, както ми се случи на мен. Сега тя е обявена за заварена дъщеря на Волфгард и затова не е като мен на най-ниското стъпало в двореца.

— Според нея това съвсем не е така — скептично отбеляза Виктор. — Какво не бих дал само и само да мога да прочета мислите ѝ. Покръстена ли е?

Сибеал се поколеба за миг, преди да отговори.

— Моля те, не се опитвай да избегнеш отговора — настоятелно рече младият викинг. — Виждам съм я да се моли в планините заедно с Пелагиус.

Сибеал примирено въздъхна.

— Да, господарката ми прие Христовата вяра заедно с мен. Но ми се струва, че все още се плаши от боговете на викингите, след като е слушала от детинство безброй легенди и митове. Освен това почита ирландските друиди, змейове и феи, за които ѝ разправям вече две години.

Виктор докосна ръкава на робинята.

— Но кажи ми, жено, как мога да спечеля благоволението ѝ?

Тя го погледна изпитателно и недоверчиво.

— А каква умисъл таиш в душата си, господарю?

— Искам само да я направя щастлива и нищо друго не ме вълнува — пламенно отвърна младият викинг. По лицето му личеше, че говори искрено. — Освен това искам да сложа край на проклетата вражда между двата народа, която отне живота на толкова мъже и жени. Да, зная, че още дълго Рейна ще бъде потопена в скръб, защото не е лесно да се примириш с такава съдба...

— Бих искала да мога да ти повярвам, вожде — замислено кимна Сибеал. — Но ако се окаже, че си измамил и нея, и мен, кълна ти се, викинг, че ще те накарам да проклинаш деня, в който си се родил.

— Звучи много интересно, няма що — съгласи се той. — А сега ми кажи как да открия пътя към сърцето на прелестната ти господарка. Сибеал се усмихна.

— Преди много, много години младият ми съпруг ни донесе вкъщи едно кученце, която беше измъчвано от някакви селяни. Не можеш да си представиш колко зле изглеждаше нещастното животинче, премръзнало, ранено и озлобено.

— Хм, тази история ми напомня за нещо, но защо не мога да се досетя за какво намекваш? — озадачено промълви Виктор.

— Взех го под своя закрила, хранех го, миех го, галех го, макар че отначало то ми се отблагодаряваше, като ме хапеше и лаеше.

— И какво се случи след това?

— След време се превърна в най-послушното домашно животно, което бяха виждали в двореца.

— Значи искаш да ми кажеш, че само с доброта и любов мога да се справя с опърничавата ти господарка? — засмя се Виктор.

— Може би нямаш друг избор, вожде. Младият мъж стисна зъби.

— Доста умен избор, няма що, но само ако оцелея след острите зъби на господарката ти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Виктор реши да последва съвета на Сибеал и през следващите няколко дни с всички сили се стараяше да понася избухванията на Рейна и да се държи по-приятелски с нея. Тя не се нахвърли отново върху него, макар че продължаваше да го упреква горчиво. Непрестанно обиждаше и него, и всички от неговия род, които я пазеха, когато той трябваше да отдели време за войската и стопанството на замък си. Не мина много време и всички стражи намразиха до дъното на душите си капризната и надменна пленница.

Без да губи надежда, че все някога ще успее да подобри настроението ѝ, един ден той реши да я покани на езда. Заповяда да оседлаят за нея най-кроткото пони — черното, с дългата грива. Нареди на Свейн и Отар да яздят от двете ѝ страни, защото се опасяваше, че валкирията може да се опита да избяга. Когато четиримата конници стигнаха до средата на селището, Рейна неочаквано се скара с бойците на Виктор.

— Ти си само една непоносима мъжкарана! — извика Роло от прага на една колиба.

— Кучи син! — изкрещя Рейна.

— Унищожителка! — изсмя се Кнут.

— Животно! — отвърна му Рейна.

— Кучка! — изрева Орм.

— Гадно псе! — не му остана дължна Рейна.

Докато слушаше тези хули, Виктор не се намеси, а само измърмори нещо раздразнено. Опита се да спре размяната на обидни реплики, но накрая беше принуден да се утеши с мисълта, че по-добре бойците да изливат злобата си чрез ругатни и обиди, отколкото да се хванат за мечовете и да започнат да се избиват. Той беше готов на всичко, за да не допусне да се стигне до кръвопролитие.

Рейна също не им оставаше дължна и отвръщаше на всяко обидно подмятане, ако не успееше да се обуздае и да го отмине с ледено презрение. Това окончателно убеди Виктор да се заеме с новия

си план: да се вслуша в съвета на Сибеал и да не се опитва да наложи със сила волята си над Рейна, а да я убеждава бавно и неотстъпно в добрите си намерения с много търпение и любезност. През нощта Виктор бе опитал да я убеди със сила и тя не бе пропуснала възможността да му докаже непокорния си характер.

— Не искаш ли малко хляб, Рейна? — попита той.

— Дяволите да те вземат, викинг! — ядосано измърмори тя, но все пак взе хляба от ръката му.

— А не искаш ли и чаша вино? — щедро ѝ предложи той. — Свейн ми каза, че от миналото лято бойците се научили да изпиват цели ведре вино, преди да тръгват на походите за Шотландия.

— Дано се задавиш и пукнеш, проклет викинг! — изкрещя младата жена, след което гневно грабна сребърната чаша от ръката му и отпи от виното.

В гърдите му се надигна бяс и едва успя да се сдържи да не я зашлеви. Младият мъж стисна зъби, обърна се и излезе от стаята.

Една вечер той се опита да я постави натясно.

— Рейна, не е ли време вече да се откажеш от опитите си постоянно да ми се противопоставяш? Много добре разбираш, че няма да те освободя, докато не се съгласиш да се омъжиш за мен. Само така може да се сложи край на враждата между нашите два рода.

— Зная какво искаш, викинг — презрително се засмя младата жена. — Искаш да ме превърнеш в твоя робиня за цял живот, да ме принудиш да ти раждам деца едно след друго, да надебелея от бременностите и накрая да можеш с гордост и злорадство да заявиш пред Волфгард, че си успял да ме опитомиш и подчиниш на волята си. Но ще изгориш в ада много преди да настъпи този ден, защото аз никога няма да се съглася да бъда използвана като разменна монета, чрез която да откупиш мира с моето племе.

— Защо, Рейна? — опита се той още веднъж да я накара да промени решението си. — Не искаш ли да се прекрати тази безсмислена вражда?

Тя го изгледа предизвикателно и надигна чашата си.

— Не, викинг! За нищо друго не мечтая, освен да ти забия кинжала в гърлото.

— Нима? — удиви се той и усети как търпението му започна да се изчерпва. — Нима съм сънувал онази нощ в банята, когато сърцата

и телата ни се сляха в едно? И двамата бяхме щастливи, Рейна, и не се опитвай да ме лъжеш, че нищо не си спомняш!

— Ох, какъв срам ми навлече на главата онази нощ! — прошепна ужасено тя и лицето ѝ пламна.

— Нищо срамно нямаше и ти много добре го знаеш.

— Бях тъй изтощена и безпомощната ти, проклет викинг, се възползва от слабостта ми — обвини го тя.

— Прекрасно знаеш, че това не е вярно!

— Знам само едно — че ние с теб се смъртни врагове и няма място на този свят и за двама ни! Знаеш, че те презирам и че няма да се примиря със злочестата участ да бъда твоя робиня до края на дните ми.

Дните се нижеха бавно и мъчително. От ден на ден Виктор все повече губеше надежда, че ще успее да спечели сърцето и любовта ѝ. Знаеше също, че няма време за губене. Волфгард беше изгубил най-добрия си кораб, с издялана статуя на дракон на носа на кораба. Обаче Виктор все още не можеше да се успокои и да повярва, че враждебно настроения към него вожд няма да се опита да предприеме някой отчаян опит, за да освободи заварената си дъщеря, дори и ако се наложи да нахлуе в пределите на чужди владения. Затова младият вожд нареди денонощно да бдят стражите край брега на фиорда и на север от селището. Нямаше съмнение, че за няколко седмици Волфгард ще се сдобие с нов кораб и сигурно ще нападне селището на Виктор с цялата си войска. Тогава какво щеше да прави? Вместо да се сближат и опознаят, Рейна се отдалечаваше все повече и той не можеше да достигне до душата ѝ.

Въпреки че за нищо на света не би го признала, нито пред себе си, нито пред другите, с всеки изминат ден отвлечената девойка всъщност се привързваше към Виктор Безстрашния. След онази незабравима нощ в банята, когато той бе толкова мил и нежен с нея, между тях бе разцъфтяла неподозирана и от двамата близост и страст и младото момиче все повече изпадале в плен на неговия чар. След онези незабравими мигове, когато нежните ласки на суровия викинг я бяха смутили и обезоръжили, тя се ужасяваше от мисълта, че може отново да се поддаде на тази опустошителна и пагубна за нея страст, че ще забрави и чест, и гордост само за да бъде отново в прегръдките му. Дори и някоя негова бегла усмивка или невинно ласкателство или дори само беглият поглед на ясните му сини очи я караха да потръпва

и да копнее да се завтече към него, да се сгуши в обятията му, да намери забрава, обгърнатата от мускулестите му ръце, да му се покорява, въпреки че гордият ѝ характер мразеше подчинението. Виктор имаше право да твърди, че няма нищо срамно да обичаш някого, унило си повтаряше тя в миговете, когато той не беше край нея. Само един начин ѝ оставаше да се защитава от всепроникващото му влияние — да търси нови и нови поводи за спречквания, кавги и обиди.

Въпреки това нейният похитител продължаваше да я смуцава и очарова. И макар да беше доволна, че се е отървала от онази опушена и мрачна къща и сега живееше в къщата на Виктор, ежедневната им близост всъщност я измъчваше много повече. Наистина, младият мъж спеше в преддверието, но тя усещаше близостта му денем и нощем. Освен това той не забравяше да я посети по няколко пъти на ден и пленницата не знаеше дали го върши, за да успокои недоверието си, или заради някакви други чувства. Щом го отблъснеше с присмех и презрение, той излизаше от стаята ѝ, гневно затръшваше вратата и се втурваше навън като разярен звяр, а тя замираще на стола, омагьосана от красивото му лице, макар че бе намръщено и разкривено от ярост. В гърдите ѝ се надигаше изкушението да го успокои и приласкае с нежни думи, дори само с безмълвни ласки, да, това би било много по-въздействащо, да му позволи да засити страстта си с нейното пламтящо от желания тяло. Толкова красив бе този викинг, с гъста руса коса и излято мускулесто тяло, тъй разкошен и великолепен, че дори не беше за вярване един смъртен да бъде дарен с такива щедри дарове от боговете. Понякога дори бе склонна да повярва, че е пратеник на небесните сили. Как тогава тя, простосмъртната и слаба жена, би могла да му устои?

Колкото повече потъваше в неутешим стремеж към него, толкова повече тя се стремеше да се изолира от него, да се спаси от натрапчивото му превъзходство, макар да схващаше, че всъщност води борба със себе си. Все повече се убеждаваше, че непременно трябва да избяга, преди да бъде окончателно победена.

В деня преди пира на Шелинг Виктор се изкачи на хълма заедно със Свейн. Двамата мъже трябваше да изберат по-едри камъни, за да изградят комина на ковачницата на Ойрих. В един миг забелязаха Роло и Орм, които с все сили тичаха към хълма. Пот се лееше от челото на

Роло, а Орм се олюляваше от умора. И двамата изглеждаха много ядосани.

Виктор изпусна камъка, който току-що бе повдигнал от земята, изтупа праха от ръцете си и изгледа намръщено своя родственик. Беше им заповядал да охраняват Рейна и не можеше да си обясни защо са напуснали поста.

— Какво ви става на вас двамата? — сърдито започна той. — На кого оставихте Рейна?

— Тя избяга, вожде! — изкрещя Роло.

Гняв обля сърцето му.

— Избягала? В името на Валхала, как можахте да я изпуснете, негодници?

Мъжете се спогледаха глуповато. Накрая Орм се престраши и започна да мрънка:

— Може би Роло и аз сме се поувлекли в играта на шах повече, отколкото е трябвало, предводителю наш. При последната проверка заварихме тази валкирия да лежи в леглото си полузаспала. Но само след миг тя успя да пропъзли зад нас и да ни халоса с тежката бронзова чаша.

— Проклятие! — изфуча Виктор. — Поне подозирате ли накъде може да е побягнала?

— Сигурно е тръгнала към фиорда, вожде... — обади се Свейн зад гърба му.

— Хм, може би имаш право — съгласи се младият викинг. — Нищо чудно да се опита да задигне първата лодка, която ѝ попадне пред очите, и да се опита да доплува до своите.

— Трябва веднага да тръгнем по следите ѝ — нетърпеливо поде Роло.

— Да, вожде, остави ни да изкупим вината си и да заловим тази кучка. А после може да я хвърлиш на акулите в океана — добави Орм и зловец се озъби.

Виктор бе така разгневен, че не обърна внимание на ревностните опити на стражите да поправят грешката си.

— Сам ще тръгна по следите на тази валкирия. А вие двамата ще останете тук и ще окайвате съдбата си, защото ще се заема с вас, след като я открия и я доведа.

— Но, вожде, нали... — опита се Роло да му възрази.

— Нима се опитваш да кажеш, че не мога да се справя с една жена? — изкрещя Виктор и стисна зъби.

Двамата бойци гузно наведоха глави.

— Вожде, позволи ми да ти помогна — предложи Свейн и пристъпи към Виктор.

Вождът поклати глава.

— Това засяга само Рейна и мен — твърдо заяви той.

Затича се надолу по стръмнината към конюшната. Нима Рейна се е досетила да открадне коня си? Тогава може би няма да успее да я настигне — нищо чудно в този миг да се качва на лодката и поема през ледените води на фиорда.

Щом стигна до вратата на конюшната, Виктор се втурна към Невин — момчето, което се грижеше за конете.

— Виждал ли си Рейна? — задъхано запита Виктор.

— Да, вожде, тя влезе тук и взе един кон — отвърна Невин.

— И после?

— Подгоних я с вилата — гордо отвърна младежът.

— Искаш да кажеш, че не е успяла да задигне коня? — погледна го Виктор с надежда.

— Не, вожде — отговори Невин. — Не й позволих.

— Чудесно — въздъхна Виктор и го потупа с нескрита благодарност по рамото, след което тръгна към мястото, където трябваше да бъде Слейпнир. Ако Рейна е хукнала да бяга пеша, той ще успее да я настигне преди да се е добрала до брега.

С трескави движения младият викинг оседла жребеца и го изведе от конюшната. След секунди Виктор летеше като вихър през тундрата към пристана на брега на фиорда, а устните му шепнеха пламенни молитви да успее да залови непокорната си пленница. Дяволите да я вземат тази малка валкирия и проклетата ѝ гордост! Кога най-после твърдоглавата девойка ще разбере, че не може да избяга от съдбата си? А съдбата ѝ е отредила да обедини двата враждуващи рода ѝ да донесе мир на всички обитатели на Ванахейм.

Е, да, може би ще се наложи той да се прости с желанието си да я накара да се влюби в него.

Виктор внимателно водеше коня си по стръмната пътека сред голия скалист склон надолу към мрачния бряг. Сърцето му се разтуптя

от надежда, когато зърна Рейна в далечината да слиза към пристана и да се насочва към една малка лодка.

Скочи от седлото и се затича към брега. Макар че ботушите му бяха изработени от мека кожа, стъпките му глухо отекваха сред смълчаното подножие на склона. И точно в мига, когато Рейна се канеше да отвърже лодката от брега, тя го чу и рязко се обърна към него.

Младият мъж се зарадва, като видя паниката в очите ѝ. Рейна се втурна към лодката, но вече бе прекалено късно. Той се хвърли върху нея и я хвана за кръста. Тя се замята като луда, започна отчаяно да крещи, да рита с крака и да мята ръце. Заудря с юмруците си гърдите му. Той се опита да стисне ръцете ѝ, но не можа да я удържи. Вълнената ѝ наметка падна във водата докато те се бореха ожесточено на пустия пристан...

В следващата секунда тялото на Рейна се изви като змия, Виктор изгуби равновесие и двамата се озоваха в леденостудената вода на фиорда! Шокът от мразовитата баня беше поразителен. Дъхът им секна. Виктор отпусна ръцете си и тя се отдалечи от него, като след миг започна да потъва. Усети мощното подводно течение как започна да ги отнася от брега. Гърдите му се стегнаха от студа. Но успя да доплува до нея с няколко отчаяни движения и видя ужаса в очите ѝ...

С последно усилие той я хвана за ръкава. А тя започна да се бори с него във водата.

— Спри, Рейна! — извика ѝ той.

— Не мога да плувам! — изкрещя тя.

— Тогава спри да махаш така отчаяно ръце, защото и двамата ще потънем!

Тя спря да се блъска в него и той, без сам да разбере как стана това, съумя да я хване за раменете и да я тласне нагоре, след което започна да я дърпа към брега. Изтощен и треперещ от студ, младият викинг я измъкна от полузамръзналата вода и двамата се строполиха с последни усилия на безлюдния бряг.

Едва тогава Виктор забеляза, че тя е мокра до кости и зъзне. След като вълнената ѝ наметка бе паднала във водата, сега девойката бе останала само с ленената си рокля. Обувките навярно бе изгубила в ледената вода. Роклята беше много тънка, едва ли не прозрачна, прилепнала към гърдите ѝ. Зърната ѝ като че ли щяха да разкъсат

плата и в следващия миг да изскочат навън. Тъканта очертаваше великолепните ѝ бедра и всички съблазнителни извивки на тялото ѝ...

Виктор почувства как сърцето му лудо заби. Девойката пое дълбоко въздух, за да се съвземе, и в този миг му се стори като приказна ледена царица, а той като омагьосан да не откъсва очи от нея.

— О, богове! — прошепна викингът, без да спира да я изпива с поглед...

В следващия миг юмруците на Рейна се забиха в челюстта му и той се преви от болка.

За пръв път в живота си Виктор Безстрашния се беше оставил да го заварят неподготвен. Неочакваното нападение на Рейна го накара да побеснее. Хвана я за мократа коса, без да обръща внимание на отчаяния ѝ вик.

— Ах, ти, негоднице! — изръмжа той. — Нямам ли край твоите лудории! Никой не ме е обиждал като теб, никой не си е позволявал така да обижда хората ми. Никой няма право да се отплаща с презрение за такава добрина. Току-що ти спасих кожата, рискувах живота си, а ти... ти се осмеляваш да ме удряш? Сега вече разбирам защо онези типове от мрачната епоха на ранното средновековие са се държали като зверове — защото жените са ги подстрекавали към това! Е, скъпа моя, ще трябва да ти предам един урок, който да помниш до края на живота си!

Сграбчи китката ѝ и като я повлече след себе си с мрачна решителност, Виктор я заведе до скалистата тераса. Седна на камъка, просна я на коленете си и започна с все сили да я пляска по задника. Спря се едва когато чу отчаяното ѝ хлипане.

О, богове, какво прави той? Ето че и той е заприличал на онези груби и примитивни същества, от които толкова се отвращаваше. Едва не прекърши духа ѝ — нещо, което той никога не бе искал.

— Защо са тези сълзи, Рейна? — дрезгаво попита той. — А аз си мислех че си неуязвима за страданията на обикновените хора.

— Волфгард толкова често използваше... — прошепна тя, докато потръпваше конвулсивно.

Търпението на Виктор напълно се изчерпа. Хвана лицето ѝ с две ръце, повдигна я към себе си и сърдито я попита:

— Какво е използвал този грубиян?

— Използваше онзи ужасен камшик...

Виктор отчаяно изохка, преливащ от желание да я прегърне, да я утеши, приласкае и успокои, но за миг се почувства недостоеен за тази чест и се уплаши, че тя отново ще го отблъсне.

— А ето, че сега ме накара да се държа като него. Всъщност вече не знам. Може би аз съм виновен, а не ти?

Тя го изгледа с широко отворени очи, неуверена и изплашена. Една сълза се плъзна по бузата ѝ и младото момиче прошепна:

— Аз съм виновна, викинг. Аз те предизвиках и те принудих да бъдеш груб с мен.

Честните ѝ думи го трогнаха, но не успяха да изместят парливото чувство на обида и отчуждение. Погледна я втренчено и я попита:

— Рейна, Рейна, защо толкова безсърдечно ме отблъскваш, когато единственото, което искам от теб, е да ми позволиш да те обичам?

— Аз се боря с това, което ме караш да чувствам, викинг — призна му тя.

Той я притисна още по-близо до себе си, докато челата им се докоснаха и дъхът им се сля.

— Защо си мислиш, че аз съм твой враг, когато съм готов да помагам с всичките си сили и власт на теб и на твоите хора? Кога най-сетне ще проумееш, че аз наистина съм готов да ти бъда безкористен приятел, че винаги ще бъда на твоя страна, че копнея да бъда твой любим мъж?

Тя бавно се отдръпна от него и го изгледа през сълзи.

— Не зная дали въобще да ти вярвам.

— Тогава ме остави да ти го докажа, любима. Повече не можеше да се сдържа. Притегли я към себе си и я целуна с цялата страст, на която беше способен. Усети как тялото ѝ се вцепени в ръцете му и разбра, че не може да понася нейната съпротива, нейния страх. Между тях не трябваше да има никакви препятствия, защото нищо не го вълнуваше така, както желанието да се слоят в едно. С безразсъдно усилие езикът му проникна между стиснатите ѝ зъби и проникна в сладката ѝ уста, влизаше отново и отново, докато накрая тя изстена от удоволствие, изпълнена с желание да му се покори. Русокосата красавица постепенно започна да отвръща на ласките, като обви ръце

около врата му и притисна страстно устни към неговите. Неопитната ѝ целувка го изпълни с мъчителна, но сладка болка.

— Да, скъпа — промърмори той, без да отделя устни от нейните. — Целувай ме така, както и аз целувам теб.

Тя леко извика, снагата ѝ се изви, устните ѝ се впиха в неговите, езикът ѝ се плъзна в устата му, докато насладата и бушуващата страст го заляха без остатък. Ръцете му я притиснаха още по-здраво, а устните му и езикът му ставаха все по-настойчиви.

Сърцето му заби като бясно. Виктор я отпусна върху дъските на пристана и започна трескаво да развързва дрехата ѝ. За миг се спря, изпълнен с неувереност, защото тя се опита да спре мълниеносните движения на ръцете му, но той бавно започва да докосва с устни пръстите ѝ, един по един, докато тя го гледаше като омагьосана. За миг я обзе нерешителност, опита се да отдръпне ръцете си, но той я изпревари и отмести ръцете ѝ, за да продължи да съблича дрехите ѝ. Девойката не посмя да се съпротивлява повече. В ушите му отекваше като музика запъхтяното ѝ дишане, изпълнено с напрегнато очакване.

Оголи гърдите ѝ и се загледа, очарован, в заоблените ѝ форми. После плахо докосна с треперещите си пръсти розовите ѝ зърна и с възхищение видя как те се втвърдиха пред очите му, докато мъжествеността му пулсираше в мъчителна готовност.

— Ти наистина ме желаеш — прошепна Виктор.

Тя не отговори, но лицето ѝ говореше по-красноречиво от всякакви слова. Очите ѝ едва се виждаха под гъстите ѝ мигли, замрежени от неџа, а бузите ѝ пламтяха в очакване на ласките му. Той обхвана гърдите ѝ с едрите си шепи, тя изохка и с импулсивно, чувствено движение сплете пръсти в неговите. След миг ръцете му здраво я притиснаха към скалата и прилепи устни към гърдта ѝ, а тя изстена от неописуемата наслада. Езикът му закръжи около зърната ѝ и задъханата Рейна се изви на дъга под него.

Този Виктор бе тъй лаком за неџа, че Рейна едва не изкрещя от болка! Не усещаха пронизващия студ, въпреки че току-що бџа излезли от ледените води на фиорда. Огънят на тяхната страст ги сгряваше като пещ. Устните му отново се сляха с нейните и езикът му проникна във влажната ѝ топла уста. Очевидно този мъж не изпитваше никакъв свџан, като настойчиво искаше от неџа да му отдаде всичко, с което една жена бе способна да дари своя любим. Нетърпеливите му пръсти

трескаво надигаха полата на дрехата ѝ, тръпките една след друга заливаха снагата ѝ, мускулестите му бедра притиснаха нейните...

Отначало тя се стегна и широко разтвори очи. Но когато пръстите му докоснаха най-съкровеното ѝ място, тялото ѝ се изви от удоволствие. Той плъзна пръста си още по-надолу, влезе в нея и тя ахна от наслада и болка. Не можеше да избяга от неспирните му докосвания, колкото и да се опитваше да се отблъсне от него. Със свободната си ръка обгърна тънкия ѝ кръст, притисна я нежно към пламналото си тяло и продължи да я възбужда и измъчва с пръста си, плъзгайки го все по-дълбоко. Тя беше толкова стегната, топла и влажна! Устните му попиваха несвързаните ѝ охкания, а когато викингът усети как пръстите ѝ се забиха в мощните му рамене, а устните ѝ сякаш се разтопиха в неговите и бедрата ѝ предизвикателно се извиха, той разбра, че тя е готова...

Отдръпна пръста си от нея, освободи втвърдената си мъжественост и буйно се притисна към нея. Гледаше я право в очите, а тя като ненаситна вълчица се втурваше отново и отново към него, докато в един миг изкрещя, защото бясното му проникване беше срещнало съпротивата на нейната девствена ципа...

Викът ѝ го стресна и Виктор рязко се дръпна назад. За бога, какво прави той? Беше заложено прекалено много в тази безумна игра сега да я вземе, сега, цялата, тръпнеца от копнеж, въпреки че изгаряше от желание да го стори. Той не искаше... не, той нямаше право... да настоява тя да му се отдаде. Веднъж вече бе направил такава грешка с нейната двойница в настоящето. Не искаше отново да повтори тази грешка сега тук с истинската Рейна.

— Не — дрезгаво прошепна Виктор и започна да стяга гамашите си.

— Не? Защо каза не? — ядосано извика изненаданата девойка.

Макар че трепереше от неудовлетвореното си желание, младият викинг успя да се окопити и бавно се изправи. Дръпна надолу полите на дрехата ѝ и заговори задъхано:

— Защото не си моя жена.

Тя се изправи, трепереца от гняв.

— Твоя жена? Нима за теб, викинг, е важно само твоята война с онзи противен Волфгард? Нима мислиш само как да го победиш?

— Това не е вярно!

— Напротив, вярно е!

Лицето му остана непоколебимо.

— Ти трябва да се омъжиш за мен, Рейна, и чак тогава можем да се любим.

— Тогава аз ще кажа не, викинг! Не! И още веднъж не!

Той хвана за ръцете непокорната девойка и рязко я изправи на крака.

— Рейна, ти май си на прага на лудостта! Отначало вдигна шум до небето, че не искаш за нищо на света да се омъжиш за мен, а сега не си на себе си от гняв, че не искам да се любя с теб. Защо, по дяволите, най-последно не решиш веднъж завинаги какво искаш от мен!

Тя го изгледа начумерено, но след миг погледът ѝ се насочи към добре очертаната подутина под дрехата му. Гласът ѝ внезапно се изпълни с презрение:

— Исках да се любя с теб, викинг. Ти ме изкуши и съблазни по-лошо, отколкото самият Локи би го сторил, а аз се оказах достатъчно глупава, за да посрещна с възторг насладата, която ми достави. Сега вече съм така озлобена, че с радост бих видяла как изтича кръвта ти.

Пред очите му притъмня. Нима си беше въобразявал, че тази вещица ще се откаже да го измъчва и обижда! Ето, че сега тя му отвръща дръзко, точно според неподражаемия си стил, останал от мрачната епоха на ранното средновековие, че иска да го използва само за задоволяване на своята неутолима похот.

— Нима искаш да кажеш, че желаяш само да ме използваш, за да ти доставям наслада? — гневно процеди той. — Почакай, жено. Нима не разбираш, че заради тези думи още в следващия миг мога да те стисна за гърлото и да те удуша тук, на този пуст бряг!

Тя разпери ръце, заслепена от ярост.

— Тогава убий ме, викинг, какво чакаш!?

— Ако не тръгнеш още сега, веднага, пред мен към селото, наистина ще трябва да те убия със собствените си ръце! — изръмжа той.

Виктор я сграбчи за ръката и я повлече към Слейпнир. Извади изпод седлото дълъг кожен ремък и го усуква около китките ѝ, а другия край на ремъка върза за седлото. Изтича до дървения стълб, към който бе вързана лодката, взе плаща си и го раздра на ивици, за да увие босите ѝ крака, после наметна треперещите ѝ рамене с остатъка от

плаща. Веднага тръгнаха към селото, като той яздеше бавно, за да не изостава от него. Разбира се, това беше съзнателен опит да я унижи, но също и предпазна мярка — ако я качеше на Слейпнир, а той тръгнеше до нея пеша, своенравната девойка можеше отново да се опита да избяга от похитителя си. Въпреки това Виктор с радост би ѝ предложил да се качи на седлото, но само ако проявяваше поне най-слаби признаци за подчинение. Единствената му утеха в тези тежки минути беше мисълта, че все пак я бе загърнал в дебелия му плащ, докато самият той зъзнеше, мокър до кости от внезапното гмуркане в ледените води на фиорда.

Утрото настъпи точно когато двамата влязоха в селцето. Вниманието на Виктор веднага беше привлечено от заревото в средата на селището. Около буйния огън се бяха скупчили двадесетина жени и мъже и въздухът около тях се огласяше от шумните закачки, насмешливи или похотливи подвиквания.

Щом се доближи до тълпата, младият викинг слезе от жребца, отвърза ремъците около китките ѝ и я поведе към жаравата. Макар че бяха много възбудени, обитателите на селцето веднага му сториха път. Доближиха се до буйния пламък и едва тогава разбраха причината за шумотевницата. В средата на кръга от хора бяха повалени на земята с вързани ръце Рагар, природения брат на Рейна, и още един млад воин от племето на Волфгард. Пленниците, изглежда, бяха бити жестоко, защото лицата им бяха целите в кръв, а под очите — насинени. Но въпреки следите от безмилостното посрещане ясно можеше да се прочете ужасът, изписан в погледите им, като на току-що заловени зверове.

В следващия миг Рейна осъзна, че окървавеният клетник пред нея е брат ѝ и диво изкрещя:

— Харалд! Рагар! — и се впусна към тях.

Виктор побърза да я настигне и я улови за раменете с ръцете си, твърди като стомана. От всички страни ехтяха призови за незабавна разплата с двамата пленени мъже и ужасно предчувствие прониза мозъка му.

— Спри! Ако искаш да спасят кожата си — задъхано ѝ прошепна той, — остави ме аз да се оправя с моите хора. Не виждаш ли, че не са на себе си и може да ги убият още тук, на място?

За негова изненада Рейна този път не се възпротиви на думите му, а само се свлече безропотно на студената земя с побледняло от страх лице.

Виктор се изправи и огледа струпаните мъже.

— Какво става тук?

Кнут се извърна към него, отдалечи се от огъня и като се ухили широко, вдигна един дебел железен прът, нагорещен от единия край.

— Вожде, всички се радваме, че успя да настигнеш Унищожителката. А ние в това време успяхме да заловим двама от нейния род!

Сред останалите се разнесе одобрително мърморене и Виктор попита изплашените пленници:

— Има ли други освен двамата, които са тръгнали да освобождават Рейна?

— Другите бойци побягнаха, когато вашите стражи ги издебнаха откъм северния край на селото — обясни Орм и изгледа Рейна с нескрита ненавист. — Сега ние ще се позабавляваме с роднините на тази кучка, а нея ще я вържем за ей този кол, за да не пропусне нищо от зрелището!

Виктор видя ужаса в очите на Рейна. Роло вдигна юмрук и изкрещя:

— Да, ще им издълбаем с въглени дупки ма ходилата, за да ни изиграят някой по-игрив танц, а след това ще ги изкормим пред очите й! — Разярената тълпа откликна с буен и жизнерадостен рев.

Виктор се ужаси от мисълта, че няма да успее да обуздае побеснелите викинги. От всички страни долитаха озверени викове, разнасяха се хули, дори и жените от племето настояваха за още мъчения, а някои дори искаха да се насладят на незабавната смърт на двамата пленници. Никога не бе виждал верните му хора да се превръщат в самозабравила се паплач, освирепяла за кръв!

Когато пръстенът от хора започна да се стяга около мястото, където бяха захвърлени на земята двамата клетници, Рейна не издържа, извърна се към Виктор и диво изкрещя:

— Моля те! Моля те, трябва да ги спреш!

Вождът вдигна ръка и изрева страховито сред тълпата:

— Хора, спрете!

Обаче никой не му обърна внимание. Всички посрещнаха със зъл смях Кнут, който протегна нагорещеното желязо към изплашения Рагар.

— Спрете всички и веднага се отдръпнете от пленниците, чувате ли ме?!

Най-последно бойците се сепнаха и се обърнаха към своя вожд. В погледите им се четеше раздражение и недоверие.

— Защо да спираме, вожде? — сърдито попита Орм.

— Разбирам гнева ви — започна Виктор с по-спокоен тон, — но никой от вас няма право да се нахвърля върху тези двама беззащитни мъже. Няма да ви позволя да ги измъчвате. Нещо повече, заповядвам ви веднага да развържете ремъците и да ги освободите.

Тълпата нададе дружен вик, изпълнен с ярост и гняв. Размахаха се копия, извадиха се мечовете.

Кнут се приближи към Виктор, размахвайки сърдито нагорещения железен прът.

— Грещиш, вожде, и трябва да се пребориш с всички нас, ако искаш да ни спреш. — После изгледа злобно Рейна. — Нима ще се оставиш да те командва една женска?

— Ако си решил да се докарваш на тази омразна чужденка, то значи не си истински мъж! — изкреця вбесеният Роло.

Останалите бойци също го засипаха с гневни проклетия и обиди. Лицето му пламна и той викна на брат си:

— Свейн, аз не мога да се разправям с тези озверени свине. Ще изтегля мечата си и кръв ще се лее! По-добре ти им кажи защо трябва да се махнат.

Но Свейн само поклати глава.

— Е, този път грешката е твоя, вожде, защото дори и аз не мога да се опълча срещу побеснелите бойци. — Изгледа намръщено Рейна. — Докато тази мома обижда и предизвиква мъжете ни, мир няма да има, така да знаеш. Хората искат да ѝ отмъстят, като накажат онези двамата от нейното племе.

Виктор с тревога погледна към нея. Разбираше, че Свейн има право, и сърцето му се сви от болка, като видя ужаса, изписан на лицето ѝ.

— Моля тя... — изхленчи тя.

Той се обърна към тълпата.

— Ще ме изчакате ли за малко?

От всякъде се разнесоха недоволни гласове.

— Моля ви, бойци мои — настоятелно ги призова вождът и вдигна меча си високо над главата си.

— Ще спрем, но само ако ни обещаеш, че ще вържеш тази валкирия на този стълб, за да гледа как ще изтече кръвта на двамата разбойници! — изкрещя Кнут.

Докато бойците бяха застинали в недоумение, Виктор бързо издърпа Рейна назад в сянката на най-близката колиба. Сълзи се стичаха по красивото ѝ лице, а младият викинг прокле безпомощността си. Какво не би дал, за да може да спре сълзите ѝ!

— Нали обичаш брат си? — прошепна той и избърса сълзите от лицето ѝ. — Сигурно е прекрасно да знаеш, че има някой в този жесток свят, който милее за теб...

— Моля те — изхлипа тя, — не им позволявай да убият Рагар или Харалд!

— Какво мога да сторя, Рейна? Свейн каза истината. Ти наистина никога не си скривала презрението си към моите бойци. Ако сега се опитам да ги спра, ще ни убият и двамата. Можеш ли да измислиш как да ги убедя да не заколят Рагар и Харалд?

Тя се поколеба само за миг.

— Кажим им, че ще съглася да се омъжа за теб.

— Какво? — извика той, без да вярва на ушите си.

— Ще стана твоя жена — натъртено повтори сломената девойка. Струваше ѝ се, че всичко това е само кошмарен сън.

За миг безумна радост обля сърцето му. Най-после дочака тя да го пожелае за съпруг. Като че ли край тях не ревеше обезумялата тълпа, като че ли край огъня не тръпнеха от ужас двамата пленници. Но веднага си спомни всичко и страхът и недоверието отново надделяха.

— Какво искаш да кажеш с тези думи, Рейна?

— Точно това, което ти казах.

— Нима си съгласна да станеш моя жена?

— Да. Но ако спасиш живота на Рагар и Харалд.

— Това ли е единствената причина за съгласието ти?

Девойката нищо не отговори, само отклони погледа си.

— По дяволите! Никога не съм мислил, че може да използвам за залог живота на двама невинни клетници — сърдито процеди Виктор. — Нима си въобразяваш, че така ще можеш да ги откупиш от побеснялата тълпа?

Рейна кимна мълчаливо.

— Нали това искат твоите хора, да ме видят смирена и послушна?

— Затова ли се съгласяваш да се омъжиш за мен? — запита той, без да успее да прикрие разочарованието си.

Тя само поклати глава, без да каже дума. Виктор ядосано изръмжа.

— Много добре, тогава ще станеш моя жена и с това ще се уреди цялата тази неразбория. И то без никакво отлагане! Моли се само с това отчаяно решение да успееш да омиловичиши моите хора, ако искаш да спасиш живота на брат си и на неговия спътник.

Виктор я хвана за ръката рязко я притегли към себе си и я повлече към смълчаните бойци, скупчени около огъня.

— Слушайте всички! — високо извика викингският вожд. — Рейна се съгласи да стане моя жена и да бъде кралица на нашия храбър народ! Но само при едно условие: ако обещаем, че ще пощадим живота на брат ѝ и на неговия придружител — обяви Виктор.

Всички присъстващи онемяха от изумление, впериха недоверчиви погледи в нея и започнаха да мърморят помежду си, като пристъпваха от крак на крак.

— Не, Рейна! — възмути се брат ѝ. — Няма да ти позволя да се жертваш заради мен!

— Нито пък аз! — разнесе се негодуващият вик на Харалд.

Виновницата за суматохата се обърна към двамата пленници и ги изгледа с непоколебимо изражение на лицето.

— Вие двамата вече не можете да ме спрете, защото аз дадох своята дума на вожда! Нима очаквате, че бих позволила да загинете заради мен?

Мъжете и жените от племето се приближиха в още по-плътен кръг около буйния огън, без да отронят дума, напрегнато заслушани в думите им.

В този миг Виктор разпери ръце, за да разпръсне тълпата около себе си, и извика високо:

— Веднага да бъдат развързани ръцете на двамата чужденци!

Мъжете от племето му доближиха глави и започнаха да си шепнат нещо, докато изминаха няколко мъчителни минути. Най-сетне Свейн се отдели от групата и заговори от името на всички воини:

— Мъжете не са доволни от твоето решение.

— Защо не са доволни? — сърдито кресна вождът. — Помислете какво печелим. Покоряването на Рейна ще бъде огромно унижение за нашия заклет враг, Волфгард, а може и да постигнем примирие между двата народа. Не е ли това всичко, което искаме?

— Не, съгласието на тази валкирия не е достатъчно! — изкрещя Кнут.

— Тогава какво още ви е нужно? — запита отчаяно Виктор.

Кнут излезе напред и грубо сграбчи Рейна за раменете.

— На колене, жено!

Виктор Безстрашния не повярва на очите си: непокорната валкирия не се поколеба нито за миг, безмълвно се отпусна на колене в калния сняг и ниско сведе глава.

— Поискай прошка, загдето обиди моята мъжественост! — изръмжа озвереният Кнут.

— Аз... аз покорно те моля да ми простиш — едва чуто прошепна тя.

— Да ти е простено... макар че вълчица като теб не го заслужава — измърмори Кнут. — А сега трябва да дадеш обет, че до гроб ще бъдеш предана на нашия крал Виктор и на целия му род. Закълни се, че никога няма да вдигаш меч срещу мъж, жена или дете от племето ни и нека Один да те порази с гръм, ако престъпиш клетвата си!

С вкочанени устни Рейна започна да повтаря думите на клетвата:

— Кълна се, че до гроб ще бъда вярна на крал Виктор Безстрашния и на неговия род. Тържествено се заричам, че никога няма да вдигна меч срещу някой от вас. Ако престъпя клетвата си, нека ме порази светкавицата на бог Один.

Накрая Кнут захвърли в огъня нагорещения железен прът и кимна на Виктор.

— Животът на роднините на тази валкирия ще бъде пощаден.

Сред навъсените и настръхнали бойци се понесе одобрителен шепот за постъпката на Кнут. Виктор с радост забеляза как постепенно започна да изчезва отчаяното изражение от лицата на двамата

пленници. Но в този миг погледът му попадна върху бъдещата му жена, все още свела унижително глава, застанала на колене в калта, и мигом осъзна, че трябва още една стъпка, за да бъде ненарушима тази клетва. Със свито сърце се реши да подложи Рейна на още едно унижение — неизбежна мярка, защото само така можеше да е спокоен, че гордата валкирия ще се превърне от утре в негова вярна съпруга.

Приблужи се до коленичилата девойка и тихо ѝ рече:

— Закълни се пред бога, че ще ми бъдеш вярна, Рейна.

Докато останалите се споглеждаха в недоумение, Рейна вдигна глава и го погледна в очите. Лицето ѝ бе преbledняло и в очите ѝ се четяха страх и изненада.

— Нима знаеш, че съм покръстена? — смаяно прошепна тя.

— Да... и ти не подозираш дори, че и аз съм християнин. — Той нежно я докосна по премръзналата буза и обърса засъхналите и вледенени следи от сълзите ѝ. — Сега трябва да се закълнеш пред бога, единствения Бог, че ще ми бъдеш вярна, докато смъртта ни раздели. Страхувам се, че само тогава ще ти повярвам, че си искрена с мен.

— Кълна се във верността си към теб — прошепна тя със запъване, след което тържествено се прекръсти с вкочанена ръка.

Сред тълпата се разнесе глух ропот. Виктор я вдигна от мократа земя и се обърна към племето си:

— А сега, народе мой, всички да се прибират с мир по домовете си. Аз ще се погрижа за пленниците.

— Нима ще дариш свободата на тези псета? — изкрещя Орм.

— Това е единственият почтен изход — сръза го вождът. Останалите се развикаха и гневно размахаха мечовете. Виктор Безстрашния смръщи вежди и рязко вдигна ръка, за да ги накара да го изслушат. — Слушайте, воини! Пленниците първо трябва да бъдат поканени като мъже от нейното племе на моята сватбена трапеза, за да може да разкажат всичко на Волфгард и така ще го накараме да позелене от ярост.

Неколцина от бойците, явно по-схватливите, шумно приветстваха мъдрия си вожд, който усети как камък му падна от гърба, когато сред настръхналата тълпа се появиха първите усмивки.

— А кога ще вдигнеш сватбата, вожде? — запита Кнут и погледна похотливо към Рейна.

— О, да, вярно бе! — кресна Роло. — Дали тази валкирия ще се окаже достойна за ложето на нашия смел вожд?

Сърцето на Виктор се изпълни с мъка заради горчивите унижения, с които бъдещата му съпруга трябваше да започне семейния си живот. Стройната девойка мръзнеше безпомощна пред погледа му, без да отрони дума, за да се защити от хулите на безчувствените мъже около нея.

— Сватбата ще бъде утре, тъкмо преди пира на Шелинг — уморено рече Виктор.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

На сутринта къщата на Виктор Безстрашния се изпълни с живот. Жените трескаво се заеха още от разсъмване да готвят многобройни ястия, а Сибеал с треперещи пръсти шиеше сватбената рокля на Рейна от бял сатен. Извън голямата къща в селото празненството всъщност вече беше започнало — повечето от воините на Виктор се наливаха с медовина или пиво и се развличаха със стрелба с лък или мереха сили със запретнати до лактите ръце. По изричното настояване на Кнут Рагар и Харалд бяха заведени под стража в една самотна овчарска колиба в подножието на хълма. Обаче вождът, веднага щом узна за това, отмени нареждането на Кнут и заповяда да ги доведат на сватбеното празненство.

Виктор влезе в стаята, за да провери дали младоженката е готова за церемонията. Пред погледа му се изпречи Сибеал, превита над роклята в ъгъла на стаята. Едва след това видя Рейна, седнала на леглото с угрижено лице, докато галеше разсеяно вълчицата Хати. Хати помахваше опашка, отпуснала глава на бедрото на Рейна. Двата вълка, Гери и Тор, лежах на пода до леглото, а на муцуните им като че ли беше изписана завист към вълчицата, която единствена бе получила привилегията да бъде галена от девойката. Виктор тихо подсвирна на двата вълка и те се завтекоха към него. Погали ги по ушите и смигна на Рейна.

— Добро утро — сърдечно започна той. — Радвам се да видя, че галиш поне един от моите любимци. Няма съмнение, че Гери и Тор са ти обидени, но поне аз мога да се досетя защо в този миг не можеш да понасяш около себе си никакви същества от мъжки пол.

Рейна продължи мълчаливо да гали вълчицата. От лицето ѝ не слизаше обиденото изражение.

Тогава Виктор се принуди да заговори на Сибеал.

— Всяка сутрин ли е толкова любезна?

Прислужницата сви рамене, без да му отговори.

— Какво те измъчва, Рейна? — тихо попита той.

Очите ѝ блеснаха непокорно.

— Защо ме питаш? Много добре знаеш, че насила трябва да се омъжа за теб!

— Но аз не те насилвам — търпеливо започна да ѝ обяснява младият викинг. — Ти сама ми предложи този единствен изход, за да спасим живота на брат ти и живота на Харалд.

— Не ми говори празни приказки, викинг. — Тя стисна зъби и го изгледа сърдито. — Ако ти, Виктор Безстрашния, не ме беше отвлякъл, Рагар и Харалд никога нямаше да попаднат в плен в лапите на твоите непоносими мъжища и аз нямаше да бъда принудена да се подлагам на такива нечувани унижения.

Виктор уморено въздъхна.

— Рейна, нека да не издребняваме и да не ровим в миналото. — Но тя само се намръщи и той се видя принуден да продължи да я успокоява. — Сега трябва да се занимаваме с много по-важни неща. Можеш да се сърдиш на себе си колкото искаш, но ти вече направи избора си, и то съвсем разумно. Не е зле да знаеш, че всички във Ванакхайм одобряват смелата ти постъпка. До края на този ден ти ще станеш моя жена и най-добре е да започнем семейния си живот, като се опитаме да забравим нерадостното минало.

За миг тя замълча, само пръстите ѝ неспокойно ровеха гъстата козина на Хати. Внезапно го попита с необичайна напрегнатост на красивото си лице:

— Вярно ли е това, което ми прошепна снощи?

— За какво намекваш?

Тя го изгледа предизвикателно.

— Нима наистина си покръстен, ти, Виктор Безстрашния? Или ме излъга безсрамно?

— Вярно е — отвърна той с напълно сериозен тон. — А освен това, Рейна, никога не съм те лъгал. И за нищо на света няма да те излъжа.

— Тогава защо е този езически ритуал?

— Не ти ли идва на ум, че моите хора няма да приемат друг брачен обред?

— Да, може би имаш право — замисли се девойката и отново ядосано стисна зъби. — Все пак бих искала след това да се венчаем като истински християни.

— Но как да стане това тук, в това диво място, Рейна? — попита младият викинг и усети, че търпението му започва да се изчерпва.

— Тук живее един християнски монах, казва се Пелагиус и е отшелник в планините. Бих искала да го доведеш в селото, за да отслужи сватбена литургия.

— А как според теб моите хора ще посрещнат това събитие?

— Не ме интересува!

— Е, наистина ще започнем много добре семейния живот. Освен ако не се откажеш от твоя монах. Пък и не забравяй, че сега нито един боец от войската ми няма да се зарадва, ако му наредя да се лиши от празненството, за да кръстосва тези мрачни планини!

Рейна стана от леглото и бавно се приближи към бъдещия си съпруг.

— Само ние двамата трябва да отидем и да намерим Пелагиус.

— Какво? — засмя се той, удивен от дързостта ѝ. — Да не си замислила някакъв капан, Рейна?

— Не! — възмутено отрече тя. — Но няма да се съглася твоите кръвожадни войници да узнаят къде се укрива онзи свят монах. Не искам заради мен той да пострада, да бъде измъчван или убит от твоите стражи.

Виктор се усмихна.

— Нима вярваш, че аз самият няма да го издам на войниците? Никога не съм очаквал, че имаш такова доверие в мен.

— Това не е сляпо доверие! — избухна тя и го изгледа ядосано. — Знам, че нямаш смелост да измъчваш Пелагиус, както не можеш да заколиш едно агне.

Виктор полугласно изруга. Нейните думи го обиждаха, но той не можеше да се защити от горчивия упрек в тях. Затова гневно я сграбчи за рамото и заговори възбудено:

— Не си играй с мен, Рейна. Защото един ден може да съжаляваш! Но поне в едно си права — аз никога не бих могъл да посегна на служител на бога, или пък на невинно агне!

В този миг в стаята влезе Сибеал и ги завари настръхнали един срещу друг, готови да започнат поредната кавга. Прислужницата инстинктивно предусети надвисналата буря и побърза да се озове между тях, за да се опита да охлади страстите им.

— Засрами се, господарке! — прошепна робинята на ухото на Рейна. — Ще обидиш нашия господар, който до преди миг беше толкова любезен с нас двете.

С тези думи Сибеал тихо напусна стаята, а Виктор, за голямо свое удивление, видя как лицето на девойката мигом се покри с гъста червенина. Тя сведе виновно глава и захапа долната си устна, като че ли наистина се беше замислила за обвинението на прислужницата.

— Е, Рейна, какво реши? — настоятелно попита викингският вожд.

— Сибеал има право — промърмори тя с учудваща покорност, като не смееше да го погледне в очите. — Трябва да призная грешката си. Всъщност съгласих се да ме придружиш до убежището на онзи монах, защото още от самото начало знаех, че сърцето ти няма да ти позволи да му сториш зло.

— Но може би тайно в себе си считах тази моя доброта за слабост на характера ми, така ли е, Рейна?

— Не — едва чуто прошепна девойката. — Напротив, това само доказва, че си по-силен от всички останали мъже в твоето кралство.

Но Виктор продължи с ироничния си тон, защото гордостта му все още не беше удовлетворена докрай:

— Хм, но има още една трудност. Ако тръгнем само двамата през тази дива местност, ти много по-лесно можеш да ми се изплъзнеш и да избягаш, нали?

Рейна вбесено размаха ръце.

— Как мога да се изплъзна от ръцете ти, викинг? Нали държиш Рагар и Харалд като зложници. Забрави ли, че заради тях се съгласих да стана твоя жена!

— Това ли беше единствената причина, Рейна?

Тя се престори, че не е чула въпроса му, изпълнен с горчивина.

— Ако замислях бягство, викинг, щях да се примиря със смъртта на брат ми и Харалд, за да не ме задържа нищо в проклетото ти кралство. Освен това не съм забравила, че ти се заклек да бъда върна на твоето племе...

— И на мен — напомни й Виктор.

— Да, и на теб, викинг. Заклек се в името на единствения бог, макар и с нежелание — натъртено повтори тя. — А аз винаги изпълнявам обещанията и клетвите си.

— Така се радвам да чуя тези думи — промърмори той. Замисли се за миг и кимна. — Добре, ние двамата, без стража и придружители, ще заминем за онези гористи хълмове, за да намерим твоя монах отшелник. Сега щастлива ли си?

Тя се поколеба, преди да реши какво да му отговори.

— Щастието е нещо съвсем различно. А сега трябва да се разберем за още нещо.

— За какво?

— Трябва да ми дадеш един кинжал — гордо вдигна глава девойката, — за да мога да се отбранявам.

Виктор избухна в гръмогласен смях.

— Ти наистина си невероятна жена! Нима наистина вярваш, че ще ти връча остра кама, за да ми я забиеш в гърба още в следващия миг?

Тя гневно махна с ръка.

— Заклех ти се, че ще ти бъда вярна! Как тогава мога да посегна на своя вожд?

— И само мисълта за тази клетва те подлудява, нали? — хапливо запита той.

— Все пак — продължи тя през стиснати зъби, — не трябва да забравяш, викинг, че никога няма да се нахвърля в гръб срещу теб. Ако реша, ще се бия открито, лице в лице.

— Е, с тези думи наистина спечели сърцето ми — отвърна той с престорено възхищение.

— Аз винаги ще спазвам клетвата си! — извика Рейна и скочи на крака възбудена, с пламнали очи. — Не мога да те убия, защото съм ти се заклела във вярност, и не искам повече да говорим за това.

— Да, трябва да призная, че и на мен този спор ми се струва вече напълно безсмислен — съгласи се младият мъж, но видя, че тя продължава да го гледа свирепо, и примирено въздъхна. — Все пак, Рейна, ще ми обясниш ли защо ти трябва този кинжал?

Ръката ѝ отново описа гневна дъга във въздуха.

— Та нали трябва да потеглим към онези мрачни хълмове, където кой знае откога не е стъпвал човешки крак. Нищо чудно, ако ни нападнат диви зверове или дори троли и други горски обитатели. Освен това Волфгард може би не се е отказал от пъклените си замисли да ме отвлече от твоя стан и да ме убие. Не съм спокойна, защото в

близките гори все още може да дебнат негови съгледвачи. И накрая, вожде, макар че ще те огорча, трябва да ти призная, че дори и твоите бойци не ми вдъхват доверие...

— Нима, Рейна?

Тя сведе очи.

— Много добре знаеш, че нито един мъж от твоя народ не ме одобрява.

Виктор дълго я гледа мълчаливо, но накрая реши, че опасенията ѝ са напълно основателни.

— Добре, тогава ще получиш кинжал — съгласи се той, въпреки че неодобрението все още се четеше по лицето му.

Тя се усмихна с победоносна усмивка, обаятелна и неуловимо лукава, като истинска лисица.

Като видя как се промени изразът на красивото ѝ лице, Виктор не разбра какво всъщност иска да направи в този миг — да я удуши ли или да я целуне страстно. Затова само унило поклати глава.

— Нека да потегляме, преди да съм променил решението си. Ясно е само едно — или съм напълно оглупял, или съм започнал да полудявам.

Към два часа следобед двамата младоженци потеглиха към убежището на монаха Пелагиус, закътано сред една усамотена долина. През краткото скандинавско лято в планината се случваха такива топли и слънчеви дни. Тундрата блестеше от разцъфналите горски цветя, във въздуха се разнасяше ароматът на планинските треви, но настроението на двамата съвсем не беше радостно. През целия път язدهа мълчаливо и Виктор нито за миг не я видя да се усмихва, докато се поклащаше на гърба на своето конче до жребеца му.

Още на излизане от селото Виктор ѝ подаде кинжала, но от този миг нататък благоразумно внимаваше да не застава с гръб пред нея. Ала трябваше да преодолеят още едно препятствие. На излизане от селото ги пресрещнаха Свейн и още неколцина воини от свитата на Виктор. Мъжете от племето започнаха да мърморят недоволно, щом разбраха, че вождът им ще потегли на път само с Рейна. Особено се засили недоволството им, когато узнаха, че той ѝ е разрешил да носи кинжал в дрехата си. Бойците гневно се развикаха и се опитаха да го разубедят, но Виктор твърдо заяви, че няма да се откаже от намерението си да открие убежището на монаха отшелник.

Тогава Роло свирепо се закани на Рейна, че ако двамата не се върнат до вечерта или ако тя се опита да нарани вожда им, той собственоръчно ще пререже гърлата на Рагар и Харалд. Младото момиче го изслуша мълчаливо, ядосано отметна косата от челото си и пришпори коня си. Обаче Виктор разбра, че суровото предупреждение на Роло беше постигнало своята цел, макар че непокорната девойка с нищо не показва, че се страхува от яростната закана на Роло.

Като видя как Рейна стисна зъби и гневно отвърна поглед от навъсените мъже, младият викинг неволно се запита дали ще се държи така хладно и предизвикателно, когато падне нощният мрак и той трябва да я поведе към спалнята си. Та нали това щеше да бъде първата им брачна нощ! За съжаление трябваше да споделят леглото много преди да настъпи между тях онази бленувана хармония, която винаги при всички влюбени градеше основите на истинското щастие. Въпреки това Виктор беше твърдо решен да прекара нощта с младата си жена не само защото изгаряше от желание да я вземе и прегръдките си, но и защото между тях все още имаше прекалено много гордост и гняв, което тровеше отношенията им. Крайно време беше да започнат да преодоляват тези бариери. На всичкото отгоре в тази игра беше заложена съдбата на всички жители на Ванахейм. Младоженците бяха длъжни да превъзмогнат всякакви лични вражди, за да се сложи най-сетне край на тази кръвопролитна война, която заплашваше бъдещето на всички обитатели на острова.

Когато най-после стигнаха до прага на окаяната колиба на монаха, Виктор скочи от коня, погледна към паянтовия покрив и зеещата врата, при което недоволно смръщи вежди. Пред прага мършаво пиле кълвеше последните зърна. Рейна махна с ръка на Виктор да я последва.

— Пелагиус? — тихо попита тя.

— Очевидно го няма — рече Виктор.

Той отмести изкорубената врата, влезе вътре и пред погледа му се разкри потискаща гледка. Върху грубо скованата маса се търкаляше желязна кана и около нея беше разлята вода. Имаше още шепа боровинки и купа с мокри водорасли. „Нима това е храната на този монах!“ — помисли си Виктор и тъжно поклати глава. На една дъска беше закрепена мастилница, до нея лежеше перо и пергаментов лист

от недописан ръкопис. За миг младият викинг се спря, загледан в красивите готически надписи.

После огледа стените, на които висяха кожени торби.

— За какво е всичко това? — обърна се той към Рейна.

— В тези торби Пелагиус съхранява свитъците с ръкописите си — обясни му тя. — Много пъти ми е чел от проповедите си. — След това посочи скромното писалище. — Най-голямата му грижа е кога ще му се свършат запасите от пергамент, защото тук няма от къде да намери на какво да пише.

— Откъде е този странник?

— От Инишмор, един от Аранските острови. Потеглил към Ванахейм преди петнадесет лета заедно с още трима монаси, но те не издържали тежкото пътуване и затова сега живее тук съвсем сам.

— Нима може да се живее тук като библейски отшелник? — учуди се Виктор.

— Той е дал обет за почит към света Енда и наистина прекарва дните си само в пост и молитви.

— Нима искаш да кажеш, че спи на това каменно ложе! — възкликна младият викинг.

— Според обета, за да спасиш душата си, трябва да се подложиш на жестоки лишения. Монахът Пелагиус не пали огън в колибата си, яде съвсем малко, колкото да преживее, при това не вкусва месо и наистина спи на това каменно ложе, като никога не сваля от гърба си грубата конопена риза. — На устните ѝ се появи бледа усмивка. — Той счита, че няма по-голям грях от обичая на викингите да спят без дрехи.

Виктор едва се удържа да не избухне в смях. Доколкото си спомняше, в мрачната епоха на ранното средновековие жителите на всички европейски кралства и племена са спели голи.

— Нима заради примера на този полуумен монах ти никога няма да си легнеш гола в леглото? — запита я той с дяволита усмивка.

— Как смееш да ми говориш така безсрамно, викинг! — ядосано изкрещя Рейна.

— Но нали от днес съм твой мъж, Рейна — търпеливо ѝ обясни той. — Ако тези думи ти се струват безсрамни, то какво ще кажеш довечера, когато трябва да легнеш до съпруга си?

— И ти не си по-добър от всички останали мъже!

Този път думите ѝ го засегнаха и той не успя да прикрие гнева си.

— Защо винаги, щом ти заговоря за леглото, ставаш толкова яростна? Ти сама ми разказа, че Волфгард често те е биел? Но нищо не ми спомена дали той или някой от неговите бойци не се е опитвал да те... обезчести?

— Страхуваш се дали твоята младоженка ще се окаже омърсена, така ли, вожде? — презрително се усмихна тя и после изскочи навън.

Виктор се намръщи, изтича след нея и я хвана за ръката. Не я пусна, макар че тя се опита да се изтръгне с отчаяни усилия от него.

— Рейна, почакай, успокой се. Та нали вече сме мъж и жена. Ако някой някога ти е посягал, аз имам право да узная това и кълна ти се, ще убия този негодник.

Тя го изгледа с вирната глава.

— Никой досега не е успял да ме обезчести, макар че мнозина се опитваха.

Сърцето му се изпълни с нежност към смелата и горда девойка, но в този миг си спомни за подозренията си и се изчерви като юноша.

— Ох, Рейна, Рейна, разбирам, че е трябвало да преживееш много мъчителни мигове, че винаги е трябвало да бъдеш нащрек, дори и през нощите. Но сега вече всичко се промени. От днес ти си моя жена и ти обещавам, любима, никой никога няма да ти причини зло.

— Забравяш, викинг, че най-голямо зло можеш да ми причиниш именно ти!

— Ако все още си решила да ме отблъскваш, тогава ще трябва да се сърдиш само на себе си, Рейна — раздражено изръмжа Виктор. — Нима никога няма да разбереш, че ще живеем много по-добре, ако не ми се противопоставяш на всяка крачка?

— Не, викинг, ние с теб винаги сме били врагове и врагове ще си останем!

Разгневеният мъж ядосано изруга, сграбчи я за раменете и я притисна към себе си.

— Не! Ще бъдем мъж и жена като всички останали. — Изведнъж млъкна, въздъхна тежко и продължи с по-спокоен глас: — И трябва да знаеш, Рейна, че ще се откажеш в най-скоро време от този навик да лягаш с дрехи в леглото ми.

— Нима искаш да замръзна от студ? — изненада се тя.

Той тръсна глава назад и се засмя.

— Едва ли! За господарката на моя дом винаги ще има затоплена спалня.

Тя го изгледа учудено и лицето ѝ помрачня, но не отвърна нищо може би защото не искаше да говори повече за предстоящата първа брачна нощ.

— Нека да потърсим Пелагиус — измърмори тя, като се изскубна от ръцете му. — Може би благочестивият монах е някъде наблизко.

— Разбира се — съгласи се Виктор.

Двамата пребродиха околните хълмове и долини, но никъде не откриха монаха. Почти се бяха отчаяли, когато в далечината съзряха ято гарвани. Виктор и Рейна изкатериха стръмния скалист склон и най-после видяха монаха, застанал до ръба на урвата с гръб към тях. Набитият мъж, облечен в износено расо, стоеше неподвижно на върха на канарата, а в нозете му лежеше едър монашески жезъл. Няколко от черните птици бяха накацали по главата му и по разперените му ръце, а останалите гарвани кръжаха над него. Младият викинг си помисли насмешливо, че отдалеч този странен мъж изглежда като плашило.

— За бога, той отново е започнал! — изплаши се Рейна.

— Какво е започнал?

— Да стои неподвижен, с разперени ръце на върха на скалата като жив кръст. Винаги идва тук при великите пости.

— А защо го прави?

Тя спря за миг, обърна се към Виктор и го изгледа, като че ли той бе някой малоумник.

— Защо ли? Разбира се, че се опитва да получи божията милост чрез страданията, на които подлага тялото си.

— А-а-а, така ли било? — Той ѝ намигна, но без да сменя сериозното изражение на лицето си. — Нима си мислила и ти да последваш примера му, Рейна?

— Дори и ти можеш да постъпиш като него — озъби му се тя. — И можеш да ми повярваш, че никак няма да е зле да опиташ поне веднъж да пречистиш покварената си душа, викинг!

Двамата смутено замълчаха, защото наближиха края на скалата. Макар че монахът не помръдна нито за миг, до слуха на Виктор достигна ритмичното нашепване на молитвите. Девојката леко го потупа по рамото и Пелагиус рязко се обърна, гневно ги изгледа и

посегна към жезъла, за да прогони неканените смутители на неговото общуване с бога. Гарваните се разлетяха наоколо с грозни крясъци.

— Кой се осмелява да смуцава моя покой? — сърдито извика монахът.

Виктор се изправи пред Пелагиус, който изглеждаше като обсебен от свръхестествени сили, и си помисли, че никога не е виждал такъв блясък в човешки очи. Монахът бе по-висок дори и от него, измършавял, с разрошени коси, може би дори изпоцапани от птиците. Носът му беше зачервен, а над искрящите очи се надвисваха гъсти вежди. Кожата на лицето и ръцете му беше загрубяла и обрулена, затова трудно бе да се отгатне възрастта на отшелника.

— Пелагиус, това съм аз, Рейна.

Като отпусна жезъла си, монахът премести разгневения си поглед от девойката към Виктор.

— Нима се осмеляваш да нарушаваш моето общуване със създателя, дете мое? И защо си дошла тук?

— Идвам, за да те помоля да ни венчаеш с Виктор Безстрашния.

Монахът се закашля смутено и накрая изгледа с подозрение младия викинг.

— Истина ли е това, викинг?

— Да. Ще се оженим тази вечер и ще бъдем щастливи, ако удостоите сватбената ни трапеза.

Пелагиус се намръщи, избърса носа си в изцапания си ръкав и се обърна към Рейна.

— Не може да се омъжваш по време на великите пости, дете мое.

— Но нали постите свършиха — отговори тя с нежен глас, за който Виктор не подозираше, че може да чуе от бъдещата си съпруга.

— Вече мина нашият велик празник — денят, в който е възкръснал божият син.

— О, да, да, паметта ми отново ми е изневерила.

— Ще ни венчаеш ли, Пелагиус? — запита Рейна с копнеж в гласа.

Монахът тържествено поклати глава.

— Не мога, дете мое, защото не съм ръкоположен.

— Тогава поне да ни прочетеш една благословия?

Пелагиус посочи с пръст към Виктор, а после прошепна на ухото на девойката.

— Нима ще живееш в грях с този езичник?

— Нямам право на избор — горчиво призна тя. — Воините на Виктор Безстрашния заловиха брат ми Рагар и неговия другар Харалд. Ще ги убият, ако не се омъжа за вождя на племето, Виктор. Но трябва да ти разкрия, че моят бъдещ съпруг — и тя погледна към Виктор с неочаквана топлина — е покръстен или поне той твърди така. Може би е изпитал божие то просветление, когато се е върнал от Валхала.

Пелагиус се вгледа със страхопочитание във Виктор.

— Нима си се завърнал от отвъдното, синко?

— Може и така да се каже.

— От тогава ти, Виктор Безстрашния, си станал християнин?

— Да.

Монахът се обърна към Рейна, без да успее да прикрие скептичния израз на изпитото си лице.

— Вярваш ли му, дъще?

— Не зная какво да мисля. Но все пак няма ли да ни благословиш?

— О, да, ще имате моята благословия — уморено се съгласи Пелагиус. Погледна намръщено Виктор и повдигна гъстите си вежди. — Благославям твоя брак с Рейна, защото тя ме помоли. Но ако лъжеш, викинг, ще те прокълна.

— И с пълно право — добродушно отвърна младият мъж.

Пелагиус отказа да се качи на коня на Виктор.

През целия път обратно до селото той вървеше след тях и мърмореше молитви на латински, без да изпуска монашеския жезъл.

Виктор намръщено се обърна към Рейна.

— Искам да му предложи да се качи на коня зад гърба ми. Ако продължаваме с този ход, ще закъснеем за брачното си тържество.

— Пелагиус проповядва пълно смирение — обясни му Рейна. — Не можеш да го накараш да възседне коня, защото за него това ще означава да се постави по-високо от едно от Божиите създания.

— Не само в преносен, но и в буквален смисъл — засмя се Виктор и погледна назад към монаха. — Жалко, че никой не му е казал, че да си богоугоден, не означава, че не трябва да си чистоплътен.

— От къде си чул тези слова, викинг? — запита го смаяната девойка.

Виктор не отговори, а само си каза на ум: „От Джон Уесли, седем столетия напред в бъдещето.“

Сега тя го гледаше с много повече уважение, отколкото преди посещенията им при отшелника.

— Знаеш ли, викинг, че се подлагаш на ужасен риск?

— За какво говориш?

Тя игриво премигна с очи.

— Пелагиус се закле, че ще те прокълне, ако лъжеш. А неговите клетви винаги настигат грешниците.

— Кажи ми нещо повече за тези клетви.

— Миналото лято трима от бойците на Волфгард открили убежището на Пелагиус. Започнали да му се присмиват и дори накъсали един ръкопис. Монахът ги прокълна и те загинаха.

— А как загинаха?

— Първият падна в ледената вода на фиорда и се удави, вторият полудя и сам се прониза с меч си, а третият се заля с вряла вода и ослепя. След няколко седмици умря.

Виктор подсвири с уста.

— И ти ми разказваш всичко това съвсем спокойно! Нима си толкова кръвожадна?

— Да — отвърна тя, без да се смути. — После дойде редът и на Торстейн...

— Какво се случи с него?

— Волфгард искаше да ме ожени за него, но Пелагиус го прокълна. През онази отвратителна нощ Торстейн не можа да се възбуди и да ме направи жена. Така се вбеси, че едва не ме удуши в леглото, но аз успях да го цапардосам със собствения му меч по главата.

Виктор направи недоволна гримаса при това хладнокривно описание.

— А защо ми разказа всичко това, Рейна?

— Ако лъжеш, викинг — самодоволно се ухили тя, — твоята дребна мъжественост ще почернее и ще окапе.

Той се засмя.

— Вече ти казах, палавнице, че никога не лъжа. Освен това, ако толкова искаш да знаеш, моята мъжественост съвсем не е дребна. Но явно ще трябва да почакаме да падне нощта и тогава ще видим колко

големи ще станат очите ти, когато те направя моя жена, нали! — И той ѝ намигна похотливо.

— Говориш само отвратителни неща! — разярено извика тя.

— Нима ти говориш по-скромно от мен?

Продължиха сред напрегнато мълчание, само Виктор се усмихваше на себе си, особено радостен от това, че бяха успели да доведат монаха в селото. А освен това непокорната девойка не беше използвала кинжала срещу него, поне досега...

Дори и неукротимият дух на Рейна засега беше донякъде успокоен, макар че нищо не можеше да се предскаже за бъдещето. Виктор все още не можеше да си обясни защо тя внезапно промени държанието си и допреди малко разговаряше весело с бъдещия си мъж. Но поне едно беше сигурно — през нощта тя нямаше да бъде тъй приветлива с него.

„Ще бъде много трудно да я опитомя, без да прекърша духа ѝ“
— помисли си младият викинг. Затова предстоящата първа брачна нощ беше особено важна и за двамата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

„Това е най-странната сватбена церемония, която съм виждал някога!“ — помисли си Виктор.

Тази нощ в централната зала в голямата къща на вожда той и Рейна надигнаха чашите с пиво, за да отпразнуват бракосъчетанието си според езическата традиция. Като свидетели на ритуала се бяха насъбрали всички мъже и жени от племето, дори и двамата заложници. Никой не смееше да гъкне, докато виновниците, седнали в средата на голямата маса, отпиваха от чашите. Първа Рейна докосна до устните си ръба на тежката сребърна чаша. После я подаде на викингския вожд, той я погледна я очите, взе чашата от ръцете ѝ, залепи устни точно там, където преди малко бяха допрени нейните, и ѝ подаде своята. Не откъсваше поглед от красивото ѝ лице и видя как по него пробягна смесица от чувства — страх, недоверие и гняв — докато накрая той подаде чашата на застаналия зад гърба му Свейн.

Когато привърши езическият обред, монахът Пелагиус с тържествена крачка пристъпи напред, за да благослови младоженците според християнски ритуал. Нареди им да се хванат за ръце. Виктор коленичи до своята избраница, обзет от тревога да не би нечия неочаквана намеса да развали празника на Рейна, която гледаше Пелагиус със светнали очи. Отшелникът започна да мърмори на латински своите молитви и да размахва звънеца си. От расото на монаха се разнасяше неприятна миризма и младият мъж си припомни гарваните, които го бяха накацали на онази самотна скала.

Дойде краят на благословията и Виктор се надигна, като крадешком погледна бъдещата си съпруга. Рейна беше прелестна в своята дълга и лъскава рокля от бял сатен, украсена със златната огърлица, която той ѝ бе подарил за сватбата. Русата ѝ коса бе вчесана на плитка и затъкната с горски цветя. Отдалеч изглеждаше спокойна, обаче Виктор усещаше лекото треперене на пръстите ѝ в ръката му и това я издаваше — явно девойката само се преструваше, че ѝ е безразлично това тъй важно и за двамата събитие, което щеше да ги

свърже за цял живот. Колко усилия бяха необходими, за да се озове днес до него в този тържествен миг!

Ето че от днес са мъж и жена пред бога и с този брачен съюз започваше нещо ново и прекрасно, идваше времето, когато ще се сбъднат надеждите за всички обитатели на Ванахейм за по-добър живот. Младият викинг безмълвно се помоли да имат щастливо семейство и нищо да не успее да ги раздели. Знаеше, че обича тази горда и дръзка красавица. Прекланяше се пред силата на духа ѝ, но обичаше женственото и уязвимото в нея и отсега бе решил, че трябва да ѝ помага именно последните качества да се събуждат в нея. Искаше да има до себе си нежна и любяща съпруга, а не само смела и сърцата амазонка. Или валкирия, както скандинавците обичаха да назовават такива жени. Дали ще доживее деня, когато тя ще го дари поне с половината от обичта, която той изпитва към нея в този незабравим миг? И какви мисли се крият сега в красивата ѝ глава?

Също като Виктор и Рейна беше обхваната от несигурност. Мислите ѝ бяха объркани. Нейният избраник, коленичил до нея, днес беше по-красив от всякога. Слънчеви отблясъци танцуваха в косите му. Нефритенозелената му туника, наметната над тесните кожени панталони, разкриваше могъщите му рамене и мускулестите му бедра. Като си припомни как напрегнато я гледаше преди няколко мига, когато си размениха чашите, и как отпи от мястото, откъдето тя беше отпила, Рейна изпита смътно желание да докосне устни до неговите. Този незабележим за околните жест ѝ каза повече, отколкото всички тържествени клетви в любов до гроб, повече дори и от най-пламенните му целувки. Усети как мъжествената му десница притиска ръката ѝ и през пръстите им в нея като че ли се преливаше неговата топлина и сила. Едва сега за пръв път ѝ мина през ума, че връзката между тях никога няма да изчезне.

Но гордостта ѝ отказваше да приеме мисълта, че трябва да се примири и безропотно да споделя леглото с този страховит викинг. Затова сърцето ѝ тръпнеше от страх, странно примесен с непознато досега умиление и уязвимост, която Виктор Безстрашния ѝ внушаваше от деня, в който се срещнаха очите им. Припомни си как я трогна смелостта му, когато реши да рискува и да потегли само с нея през дивите горски долини към убежището на монаха Пелагиус, като при това ѝ разреши да затъкне кинжал в колана на роклята си. Не помнеше

някога да е изпитвала такава сърдечност към който и да е мъж. Спомни си и с каква нежност се опиташе да я убеждава да стане негова жена. С крайчеца на окото си долови неясния белег върху стиснатата му челюст, където тя го беше ударила в пристъп на гняв през вчерашния ден, изпълнен с емоции и преживявания. Всеки друг скандинавски воин би я убил на място заради такова посегателство върху мъжкото му достойнство. А този странен мъж само се беше усмихнал и я бе потупал по гърба, а когато тя се разрида, приклепна до нея и веднага се зае да я утешава. След това се целунаха с такава отчаяна, но безумно сладка страст — Господи, нима те наистина са родени един за друг! Гореща вълна я обля, като си припомни мига, в който пръстите му започнаха дръзко да опипват бедрата ѝ... Тогава се беше ужасила, а ето че сега — нещо, което никога не бе очаквала от себе си — в пламналия ѝ мозък се оживява всяка сцена, изпълнена с горещите му ласки. Спомни си как милувките на Виктор я разтърсиха до дъното на душата ѝ, спомни си клетвата му, че няма да я обладае, докато не стане негова законна съпруга, спомни си изгарящото разочарование...

А сега той наистина изпълни клетвата си и от днес тя ставаше негова съпруга пред всички богове, в присъствието на всички мъже и жени от племето му. Ще падне мрак, ще дойде нощта и нищо няма да може да му попречи да пониже девственото ѝ тяло с пламналата си и втвърдена мъжественост... Интимността между мъжа и жената я плашеше не само физически, но и емоционално, макар че тялото ѝ жадуваше за този миг. Отсега знаеше, че след този незабравим миг, от мисълта за който отсега я побиваха тръпки, тя никога нямаше да бъде същата.

Най-после Пелагиус спря да мърмори молитвите. Макар че не беше необходим друг обред, за да бъде скрепен техния брачен съюз, Виктор не помръдна, нито отпусна ръката ѝ от неговата, когато тя се опита да помръдне. Рейна го изгледа недоумяваща и тогава той свали от китката си гривната от кована мед, която беше откраднал от нея, наведе се и я постави около глезена ѝ. Още по-развълнувана тя го изгледа учудено. Тогава той ѝ помогна да се изправи и извади от ковчето кехлибарен пръстен, взе лявата ѝ ръка и го постави на безименния ѝ пръст.

В мига, в който тя въпросително повдигна лице към неговото, от устните му се отрониха свещените думи:

— Взимам теб, Рейна, за моя жена, и се заклевам, че на теб и само на теб ще отдам сърцето си, предаността си, закрилата си.

Той леко докосна устните ѝ със своите, съвсем леко, защото в този тържествен миг никой младоженец с достойнство не би си позволил по-дълга целувка, но затова тъй пламенна, че ѝ се стори като че ли той запечата с нагорещен восък документа за своето ново притежание.

Рейна остана озадачена от неочакваната му нежност. Нима се държеше така с нея само заради почитта си към свещения ритуал? Настъпи пълно мълчание. Всички с трепет очакваха нейния отговор. Тя замря, затвори очи, но след миг ги отвори отново и най-последно прошепна дългоочакваните слова:

— Аз вземам теб, Виктор Безстрашния, за мой съпруг.

Те се обърнаха и множеството ги приветства с възторжени викове. Виктор се засмя с ослепителната си усмивка, която гълпата толкова обичаше, и се зарадва, като видя, че и тя се усмихна. Един по един се изреждаха най-близките му съратници и роднини, за да им честитят — Роло, Орм и Кнут го прегърнаха през раменете, а Отар и Свейн пожелаха на младоженците дълъг и щастлив семеен живот.

Виктор забеляза, че Рагар и Харалд се дръпнаха назад с угрижени лица. Веднага, щом се освободи от прегръдките на своите воители, той с бързи крачки се приближи към брата на Рейна.

— Не се тревожи за сестра си — вождът започна да успокоява Рагар. — Ще се грижа за нея повече от всички на този свят.

Но Рагар нищо не му отговори. Вместо него се обади Харалд:

— Дано удържиш на думата, защото, ако само достигне до нас вест, че ѝ причиняваш страдания, веднага ще извадим мечовете си. А те са много остри, вожде.

— Стига заплахи! Не искам да се пролива повече кръв — отсеке Виктор и продължи по-добро душно. — А утре ще ви осигуря придружители за връщането ви.

Рагар поклати глава.

— Не, Виктор, предпочитам да остана тук за някоя и друга седмица, за да се уверя, че сестра ми наистина ще живее добре сред твоето племе.

— Както желаш — съгласи се Виктор, обърна се и с широк жест им посочи огромната маса, отрупана с лакомства. — А сега, моля ви,

вие сте мои гости и трябва да почетете празника ни.

Виктор и Рейна като домакини заеха централните места от двете страни на дългата маса, на която вече бяха поставени камари от хляб, кошници с горски плодове, лешници, подноси със свинско и овче месо. Когато гостите се захванаха стръвно да ядат и пият, зад гърбовете им се завтече Невин, който само следеше коя чаша е изпразнена, за да я напълни още в следващия миг. Жените от прислугата трескаво мъкнеха все нови и нови блюда с купища месо по тях и рогове с медовина. В далечния ъгъл на залата Куигли започна вдъхновено да рецитира свои стихове в чест на паметното събитие, а след като свърши, застаналият до него непознат ирландски бард се зае да припява една своя балада, като си акомпанираше на лира. Неколцина от жените от прислугата се разтанцуваха под звуците на примитивните инструменти, а един от младежите от селото, явно пийнал повече от останалите, грабна две лъжици и започна да трака в такт с ритъма.

Не след дълго коремите на всички присъстващи бойци бяха добре натъпкани, а езиците им се разхлабиха от силната напитка. Един по един оръженосците и телохранителите на вожда се надигаха с клатушкане, надпреварвайки си кой ще съумее да съчини най-звучната наздравица, посветена на щастливата двойка. За съжаление те успяваха само в едно — безпогрешно налучкваха следващата обида по адрес на Рейна.

— За здравето на крал Виктор, който единствен успя да опитоми Рейна Унищожителката — извика развеселеният Кнут. Няколко воини дружно изреваха и изпразниха бокалите си.

— За този, който превърна фучащата котка в кротко писенце — добави Орм. Последва още един взрив от възгласи. Отново се надигнаха бокалите, пълни догоре с медовина.

— Да им се роди син преди да дойде време за сенокос — намеси се Роло и думите му бяха посрещнати с нова поредица от буйни наздравици и още няколко бокала с медовина за всеки от брадатите бойци.

— Е, да, това е единствения начин нашата кралица да не мисли за други мъже — ехидно се ухили Ойрих.

Виктор погледна тревожно жена си, видя как бузите ѝ пламнаха, а очите ѝ блеснаха гневно. На съседните столове брат ѝ и Харалд замряха в напрегнато мълчание. Виктор скочи на крака.

— Стига вече! Достатъчно пихте — твърдо заяви той на своите хора. — Никой няма право да забравя, че от днес Рейна е моя жена и няма да понасям някой да я обижда!

— Но, вожде, ние само честваме твоята победа над тази валкирия — опита се Орм да протестира.

— Не и за сметка на честта, достойнството и чувствата на жена ми! — отсече Виктор. — Затова трябва да ви кажа, че празненството беше дотук.

При тази недвусмислени думи на вожда мъжете недоволно изръмжаха. Само неколцина се подчиниха на заповедта му. Останалите продължиха да се хият презрително в лицето ѝ и да мърморят вулгарни думи, макар и под сурдинка. Но Виктор имаше остър слух и схвана, че пияните воители продължават да я обиждат и да ѝ се подиграват, като особено злобни бяха подмятанията им за първата брачна нощ. Той си помисли как ли се чувства тя в този миг, сепна се и се обърна към нея. Като видя зачервеното ѝ лице, не беше трудно да отгатне, че и тя е чула обидните сватбарски закачки. Прииска му се да стисне двама-трима за гърлото и начаса да ги удуши. Но ако сега се намесеше, нещата щяха да се влошат още повече. Ако се нахвърли върху хората си, те ще намразят новата си кралица и дори ще се опълчат срещу него. Може би в суматохата ще убият Рагар и Харалд. Медовината се лееше щедро, на ведра, и тези закачени в битки и кръвожадни викинги бяха по-опасни от всеки друг път.

— За негово огорчение двама от най-изтъкнатите воители — Роло и Кнут — започнаха да се закачат с момичетата и жените от прислугата. Останалите бойци, които бяха тук с жените си, се вцепениха, като видяха ужаса по лицата на жените и дъщерите си, затова набързо станаха от масата. Пийналите смелчасти станаха още по-дръзки. Пред очите на Рейна Кнут се пресегна, сграбчи през кръста една прислужница и я събори на пейката до себе си. Виктор отново скочи от стола си.

— Не пред жена ми! — бясно изфуча той.

Жената се мъчеше с отчаяни усилия да се изскубне от яките ръце на воителя, докато Кнут за миг спря трескавото си бърникане под полите ѝ и се засмя. Гласът му беше прегракнал от наздравниците.

— Тя все още не ти е жена, вожде. Може би пък Унищожителката ще ни покаже как се доставя удоволствие на един

истински мъж.

— Да-а-а — безгрижно се съгласи Орм и се озъби в лицето на Рейна. — Защо да не включим тази малка и лукава валкирия в нашето забавление? Пейката е доста широчка и има място и за двама ви — за вожда и жена му и за теб, Кнут, с твоята женска!

Виктор беше готов да пониже и двамата с меча си, когато Сибеал с един скок препречи пътя му, дръпна го за туниката и възбудено прошепна:

— Господарю, време е нашата млада господарка да се оттегли от сватбената трапеза, за да има време да се подготви за теб.

Виктор въздъхна облекчено и кимна на жената, после отправи извинителен поглед към жена си, но тя само мълком отклони очи.

Тогава Виктор се обърна отново към Сибеал.

— Да, моля те, отведи невестата ми по-далече от тези разгонени нерези преди да ми се наложи да разцепя кратуната на някой от тях.

Сибеал прегърна господарката си и побърза да я изведе от потъналата в безпорядък зала миг преди Кнут да вдигне полите на нещастната прислужница и да я обладае сред възторжените викове на пияните и оскотели войници.

В спалнята на Виктор Рейна крачеше като бясна напред-назад. Все още в ушите ѝ кънтяха онези отвратителни пиянски крясъци, а от залата долитаха писъците на изнасилената прислужница.

— Те са истински свине, всичките до един! Свине, истински свине! — възкликна тя.

— Да, господарке — примирено въздъхна Сибеал.

— Чух ги как тези грубияни се обзаложиха колко часа още ще остана девствена. Мръсни негодници! Скоро ще им покажа как се обижда една кралица!

— Разбирам гнева ти, господарке — въздъхна Сибеал. — Но трябва да забравиш всичките им непристойни подмятания и да се приготвиш за съпруга си.

— По дяволите и него! И той е като всички мъже!

— Господарке, Виктор Безстрашния е съвсем различен от тях...

Рейна се обърна към нея и ядно изсъска:

— Не! И той е същия скот! Насила ме принуди да се омъжа за него!

— И с това спаси живота на Рагар и Харалд — сърдито ѝ напомни Сибеал.

Младоженката не намери думи, с които да я обори, защото прислужницата ѝ казваше истината, затова само изохка гневно, без да спре да кръстосва из стаята.

— Господарке, престани да ходиш насам-натам като лисица в клетка, защото оръженосците на вожда скоро ще го придружат до спалнята, за да легне до теб в леглото и...

— Само че ще легне не с мен, а с изстиналия ми труп!

— Ох, господарке моя, отлично знаеш, че според традицията трябва да има свидетели, които да потвърдят, че бъдещата кралица е била девствена преди първата си брачна нощ...

— Ще изхвърля тези кирливи псета през вратата още щом посмеят да се покажат на прага ми! — избухна девойката и размаха ръце като побесняла. — Ще ги пратя в пъкъла, така да знаеш! И можеш още сега да отидеш и да го кажеш пред всички в залата!

— И тогаз стражите на Виктор Безстрашния ще грабнат топорите и завчас ще хвъркнат главите на брат ти и на Харалд. — Сибеал търпеливо продължи да се опитва да влива разум в разгорещената глава на Рейна. — Нима искаш да се стигне дотам, господарке?

Рейна само изхлипа безпомощно и закърши ръце. Прислужницата внимателно пристъпи към нея.

— А сега, господарке, позволи ми да ти развържа плитката и да разреша прекрасните ти руси коси.

— Не! — изкрещя девойката и се дръпна като ужилена.

Сибеал се усмихна примирително.

— На твоят съпруг няма му хареса, ако косата ти остане вързана на плитка.

— Откъде пък си сигурна? — попита Рейна и надменно вирна глава.

— Знам. — Внезапна тъга помрачи очите на Сибеал като сянка. — Нали и аз съм била женена преди много години. Не помниш ли, че съм ти разказвала за онези прекрасни дни?

Изведнъж девойката усети как разкаяние изпълни сърцето ѝ.

— Да... Съжалявам, Сибеал, че ти напомних за изгубеното ти щастие.

— Е, не беше преднамерено. Сега просто не си на себе си, Рейна — великодушно прошепна Сибеал и започна да отвързва копринените панделки около плитката ѝ. После свали горските цветя от косите ѝ и ги разпусна на раменете ѝ. — Сега трябва да ти сваля дрехите до една и да те сложа в леглото, за да дочакаш съпруга си като примерна младоженка.

— Гола!?! — очите на девойката се разшириха от ужас.

— Да.

— Не! Никога! — извика тя.

— Но, господарке...

— Ще си сложа долна риза — продължаваше да упорства своенравното момиче. — Донеси ми я, и то по-бързо!

— Не, господарке — повтори Сибеал. — Наистина, не можеш да ме упрекнеш, че досега съм ти се месила с какви дрехи да лягаш в леглото, защото никога не бяхме сигурни дали няма да се нахвърли върху теб през нощта някой от оскотелите стражи на Волфгард. Но сега вече си омъжена жена и всичко ще бъде различно.

— Само не ми разправяй какво трябва да вършат омъжените жени! — кресна Рейна и гневно махна с ръка.

— Е, господарке, няма нужда да ти обяснявам тези работи. Сама ще ги разбереш. Още утре, на разсъмване, ще ти станат ясни.

Девойката само измърмори нещо неясно и се обърна с гръб към прислужницата си.

Сибеал се усмихна леко, докато гледаше как повереницата ѝ с неохота започна да сваля дрехите си, след което се запъти към широкото легло и седна на него, но без да се е разсъблякла докрай.

— Така ли мислиш да прекараш нощта? — намръщи се Сибеал.

Рейна се тръшна в леглото и ядосано извика:

— Остави ме на мира, моля те!

Сибеал я изгледа със съжаление, опита се да каже нещо, но се отказа, а само въздъхна и примирено добави:

— Лека нощ, господарке.

Когато остана сама, Рейна отново седна на леглото и се опита да успокои треперенето на ръцете си. От залата долитаха все още пиянски викове, крясъците на прислужниците и звън от падащите бокали. Нямахше съмнение, че всеки миг в спалнята може да нахлуят възбудените викинги, понесли вожда си на ръце. Стори ѝ се, че дори

леглото е напоено с неговата мъжка миризма, което ѝ напомни, че след час той ще поиска да се възползва от своите съпружески права. И както ѝ бе рекла мъдрата Сибеал, за нея няма друг избор, освен да се покори на съдбата си, ако иска да спаси живота на брат си и на Харалд.

Все пак тя никога нямаше да стане лесна плячка в ръцете му, особено след просташките подмятания на пияните му телохранители и оръженосци. Въпреки че дълбоко в душата ѝ се спотайваше копнежът по мускулестото му тяло и горещите му ласки, девойката за нищо на света не би признала дори и само пред себе си, че има още една важна причина да очаква с тревога появата му. Дори се надяваше, противно на всякаква логика, да намери утеха в прегръдките му, да забрави за страданията си, страдания, за които бе виновен самият Виктор.

Не минаха повече от десетина минути и от стълбите се чу тропот, придружен от сърдития глас на съпруга ѝ. Мъжете бяха нахлули в съседната стая.

— Необходим ли е наистина целият този маскарад? — сърдито промърмори Виктор, когато Кнут и Роло тръгнаха след него по стълбите към спалнята на младоженците. Обичаят изискваше вождът да бъде тържествено внесен на ръце в спалнята му при тръпнещата младоженка, но вече никой не можеше да се държи здраво на нозете си, дори се блъскаха във Виктор и в стените през всеки два метра.

— Да-а-а, вожде — провлачено избъбри Орм. — Ама нали трябва да те внесем при невестата...

— А после какво ме очаква? — хапливо запита младият викинг, въпреки че ясно съзнаваше как обидчивата му съпруга ще посрещне тази нова обида. Може би това наистина щеше да прелее чашата на търпението ѝ.

В следващият миг тримата залитнаха, опряха се на вратата и с трясък нахлуха в спалнята. Пръв Роло се окопоти и се зазяпа в изпълналата се на леглото младоженка, забеляза края на бялата копринена рокля изпод края на завивката и се ухили мазно.

— Ха, вожде, ама ти видя ли! Тая... твоята булка, казвам де, ами че тя легнала облечена! Ха-ха-ха... Искане да те направи за смях на цялото село още от първата нощ.

Виктор припряно се приближи до изтръпналата девойка.

— Стига! Това не е твоя работа! А сега, двамата може да си тръгвате...

— Нека да я съблечем, вожде, за да ти спестим този досаден труд. Пък и може да я понашляпаме по задника, за да се научи отсега да уважава своя крал и съпруг — предложи Кнут, настроен доста войнствено след порядъчния брой чаши. — Този път тази малка хитруша ще си намери майстора!

Виктор искаше да стовари юмука си върху наглата му уста, но го спря само мисълта, че едноокият гигант може да повърне върху великолепните кожи, прострени по пода около широкото легло. Затова само му заповяда с убийствен тон:

— Измитай се оттук! Веднага! Махайте се и двамата! И да не съм чул някога да обиждате жена ми!

Кнут го зяпна изумено, а Роло се закиска пиянски.

— Е, може пък да не е нужно да му помагаме при събличането на девицата — рече той и прегърна Кнут, като сръга Виктор с лакътя си. — Пък и може да не трябва да си правиш този труд, а, вожде мой? Стига и само да ѝ запретнеш полите... — присмя се той и едва не се търколи на пода от смях.

В гърдите му се надигна гняв към двамата оскотели войници, примесен със съжаление за страданията, на които подлагаха онемялата му съпруга.

— Вашата работа беше дотук — процеди ледено той, да ме доведете до прага на спалнята. А сега, скотове гадни, изчезвайте от погледа ми, преди да съм извадил кинжала си! И то веднага!

Кнут и Роло дръзко се спогледаха, олюляха се и от разкривените им уста изригнаха нови, още по-буйни и цинични закачки.

Виктор се обърна към жена си и я погледна виновно. Като видя яростта, изписана на красивото ѝ лице, в гърдите му се надигна силен гняв към приближените му. Неговата млада жена не заслужаваше тези обиди, а тези пияни простаци никак не облекчаваха трудната му задача да я успокои и приласкае през първата им брачна нощ.

Той въздъхна и се опита да започне кротко:

— Рейна, безкрайно съжалявам, че моите хора се държат като свине. Сигурен съм, че след малко ще се укротят. Още утре, като изтрезнеят, ще ги нахокам както трябва и ще ги науча да се отнасят с уважение към своята господарка.

Тя скочи като тигрица от леглото и се нахвърли върху него с блеснали очи.

— Нима си въобразяваш, че ми е притрябвало тяхното уважение?
— изфуча девойката. — Или пък твоето? Нима очакваш да се разтреперя само като застана пред славния вожд, Виктор Безстрашния!

Въпреки гнева ѝ, погледът му не пропусна голите ѝ крака, очертанятия на тялото ѝ под тънката нощница и дъхът му секна. Пристъпи към нея и се опита да се усмихне.

— Рейна, мила моя, разбирам, че тази вечер ти се наложи да изтърпиш нечувани оскърбления. Освен това нито за миг не съм забравил, че не се омъжи за мен от любов. Но не трябва ли въпреки всичко да се опитаме да бъдем внимателни един към друг? Нима си забравила, че залогът в тази игра не е само твоето или моето щастие?
— Той протегна ръка, за да погали зачервената ѝ буза, и продължи разгорещено. — Тази вечер ще се слоят не само нашите тела, но и нашите души. А утре нашият брачен съюз ще донесе мир между двата враждуващи народа.

С гневен жест девойката отблъсна ръката му.

— Ти само искаш да ме използваш, за да ти помогна да постигнеш своите цели!

Той продължи да говори търпеливо.

— Рейна, нима не си се замисляла, че всеки път, когато загива някой воин, жена му или сестра му изпитва същите мъки, както ти вчера, когато главата на брат ти Рагар висеше на косъм от смъртта?

Тя се обърна към него и смутено премигна.

— Какво искаш да постигнеш с тези думи? Искаш да ме накараш да се срамувам от себе си?

Той обхвана лицето ѝ с двете си ръце и я накара да го погледне в очите.

— Нищо срамно няма да обичаш някого и да се опитваш да го спасиш от жестока смърт с цената дори и на най-скъпите жертви.

Девойката отново се изскубна от ръцете му и избърса сълзите си.

— Не се надявай, че ще дочакаш деня, когато ще се влюбя в теб, викинг. — Гласът ѝ се разтрепери. — Насила ме застави да се омъжа за теб, но никога няма да спечелиш предаността ми, доверието ми и сърцето ми. И не искам да ме използваш като оръжие за спирането на тази проклета война.

Той отпусна ръце.

— Какво искаш да кажеш с тези думи, Рейна? — Гласът му прозвуча глухо и застрашително.

В очите ѝ се появи някакъв особен блясък, когато тя му отвърна с гордо вдигната глава:

— Аз изпълних моята част от нашето споразумение и вече съм твоя жена. Но няма да легна с теб тази вечер, освен ако не ме заставиш насила.

Обзе го ярост от тези предателски думи. Настъпи тягостна тишина. Когато заговори, в гласа му прозвуча стоманена нотка.

— Не, Рейна, не е вярно, че си изпълнила докрай твоя дял от нашата уговорка! И не се преструвай, че не разбираш за какво ти говоря!

Девојката не помръдна от мястото си, макар че брадичката ѝ предателски се разтрепери.

— Не разбираш ли, че ако моите бойци узнаят за твоя отказ да ми дадеш това, което всяка жена дължи на мъжа си, веднага ще те убият заедно с Рагар и Харалд?

За миг тя се поколеба, след което прошепна:

— Ще ме накараш да легна с теб по принуда?

— Не — изрече младият викинг с нескрито презрение. — За разлика от теб аз нямам намерение да се унижавам.

— Аз няма да ти се отдам доброволно и няма да ти се подчиня — изсъска тя.

Лицето му се изкриви от гняв и той размаха юмрука си към нея.

— Истинската любов няма нищо общо с подчинението. Когато се обичат, мъжът и жената се отдават един на друг с любов. И по-добре и двамата да загинем в тази кървава вражда, отколкото да те изнася, Рейна. — С тези думи той изхвърча от стаята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рейна захлупи лице на леглото и заплака. Притисна кожената завивка до лицето си и се опита да заглуши риданията си. Чувството за вина задавяше гърлото ѝ. Тя и само тя беше виновна за гневното му напускане. Е, да, наистина неговите хора ѝ бяха нанесли смъртна обида и унижили гордостта ѝ, но Виктор Безстрашния не беше виновен за техните безобразия. Освен това и тя имаше вина, защото нито една жена от племето не си беше позволявала да ги предизвиква с поведението си като нея.

Всъщност съпругът ѝ изпълни своята част от тяхното споразумение, като спаси живота на Рагар и Харалд, а тя малодушно се опита да се отрече от своите обещания. И въпреки всичко непрекъснато трябваше да се бори със себе си и да потиска желанието да бъде с този красив и мъжествен викинг. Младият ѝ съпруг притежаваше вродена способност да привлича и очарова всички хора, а на нея — о, никога досега тя не бе срещала мъж, който да ѝ въздейства толкова дълбоко, който така да смущава чувствата ѝ, да я принуждава да се усеща покорена и зашеметена. Рейна трябваше да признае пред себе си, че силата на неговия чар всъщност беше истинската причина да го отблъсне от себе си. Девојката се страхуваше, че ако го допусне прекалено близо до себе си, тя ще трябва да се разголи пред него не само телом, но и духом, че ще се превърне в негова робиня, в кораб, направляван от неговите желания. Все пак грешка беше, че го отблъсна, независимо от подбудите ѝ... По всички закони сега трябваше да лежи до мъжа си в брачното им легло.

Виктор нервно крачеше в съседната стая. В душата му се развихряха противоречиви чувства, защото беше наранен както никога досега. За бога, как може да спечели сърцето на тази своенравна и опърничава, но красива валкирия? Опита всичко, което беше по силите му, обаче Рейна като че ли имаше сърце от камък. Нима никога няма да му повярва, нима никога няма да го допусне до леглото си? Нима, ако

наистина не изпитва и капчица обич към него, не се тревожи поне за бъдещето на Ванахейм?

В този миг от съседната стая до слуха му достигна тих звук — нещо подобно на трескав шепот. Отначало младият викинг отказа да повярва на ушите си. Нима Рейна плаче? Нима тази валкирия все пак има сърце и съвест?

В сърцето на вожда се бореха две чувства — наранената му гордост и страстното желание да я вземе в прегръдките си и да я утеши с ласките си. Надделя страстта и той се хвърли към вратата между двете стаи. Очакваше да я намери хленчеща в леглото, но тя се беше свила на кълбо в ъгъла и тихо стенеше. Заля го вълна от нежност, която бързо помете остатъците от гнева му. Така както преди малко тя успя да го докара до ярост с отказа си, така и сега за миг го накара да се почувства отчаян, като видя страданията ѝ.

Виктор с два скока се озова в ъгъла и приклепна до нея, за да я прегърне през кръста. При първото му докосване тръпка пролази по гърба ѝ и тялото ѝ след това се вцепени, но не му оказа съпротива. Окуражен, младият мъж я притисна леко към гърдите си. Щом усети как тя се довери и остави да я прегърне, веднага го обля топлата вълна на надеждата. Отмести косите ѝ, целуна нежния, едва забележим мъх по врата ѝ и тялото му потръпна от неочаквания трепет. Усещаше топлината и извивките на тялото ѝ, сгушено доверчиво в него, но излъчващо безнадеждност дори и сега, когато беше с гръб към него. Бедрата ѝ се опираха в набъбналите му слабини, кръстът ѝ потръпваше в ръцете му. Уханието на косата ѝ и допира до нежната копринена рокля го влудяваше в този миг още повече. Макар че знаеше колко много прегради се издигаха между тях, непреодолими като крепостни стени, поне му позволи да я докосне. А за него нямаше по-голямо щастие...

Притихнала до него, девойката се бореше с раздиращите я чувства. Та този мъж вече беше неин съпруг и имаше правото дори да я изнасили или да грабне кожения ремък и да я пребие до посиняване. Но вместо това, което би хрумнало и на най-последния войник от племето му, младият викинг се опитваше да я утеши с нежни ласки, поднасяше ѝ своята предана любов в краката ѝ и сега тя се чувстваше смазана. Сърцето ѝ започна да прелива от радост, а тялото ѝ властно искаше своето. А Виктор беше така възбуден, така горещ, тъй близо до

нея... и сватбената му туника бе толкова тънка, че през нея усещаше всяка част от мъжественото му тяло, тяло на воин, тяло на истински мъж. Допирът до него като че ли изгаряше кожата ѝ, особено там, където бедрата ѝ се опираха до неговата корава и гореща мъжественост...

Виктор притисна устни зад ухото ѝ и се усмихна, когато долови тихата въздишка, която се отрони от устните ѝ.

— Нима в сърцето ти има само омраза, Рейна? — прошепна той. — Дори и сега, в нашата първа брачна нощ?

Тя се извърна, за да го погледне в очите. Изтръпна, като видя страстта, изписана на лицето му. Самата тя не успя да скрие объркването си, нито дори да избърше сълзите си.

— Не мога да те намразя толкова силно, колкото би трябвало, викинг.

Изненадан и покорен от нейната откровеност, Виктор Безстрашния не успя да се сдържи и се усмихна, покъртен от кристално-честните ѝ очи.

— Бог ми помага да понасям твоето презрение, Рейна.

— Не те презирам — отвърна тя и сведе поглед.

— Наистина ли? — възбудено възкликна той, защото в главата му като вихрушка се завъртяха спомените от последното им спречкване. — Дори и в онзи проклет ден, когато ме заплю в лицето?

Тя смутено хвана огърлицата, окачена на шията ѝ. Този невинен жест, израз на пълна безпомощност, успя да накара да трепне сърцето на младия викинг.

— Не успя да забележиш, че Егил, най-свирепият от воините на Волфгард, беше готов да забие копието си в гърба ти.

— А-ха, това ли била причината? — промърмори той, едновременно трогнат и възхитен. — И затова ли се нахвърли върху стражите с викове да не ме нападат?

Тя кимна, но все още избягваше да го погледне в очите.

— А защо се изплю в лицето ми, Рейна? — намръщено попита младият вожд.

Повече не можеше да крие погледа си от него. Вдигна глава и го погледна в очите, като от смущение прехапа долната си устна.

— Трябваше да убедя мъжете от бащиния ми род, че не си заслужава да вадят мечовете си, за да те убият, че дори си недостоен за

презрението им. Не можех да им разкрия колко силно ми въздействаше всеки твой жест. Макар че тогава не вярвах... както не ти вярвам и сега.

— Но нали сега си в прегръдките ми, мила — нежно прошепна той. — Защо трябва да се заливаш в сълзи?

— Плача, защото наруших клетвата си — подсмъркна девойката. Виктор щеше да се засмее, ако тя не го гледаше с очи, плувнали в сълзи.

— Нима твоето обещание пред мен все пак означава нещо за теб? — попита младият викинг, без да успее да прикрие огорчението си.

В очите ѝ отново блесна познатото гневно пламъче.

— Нали се бяхме разбрали? Затова ми е толкова мъчно.

— Тогава защо ме обиди така жестоко, че трябваше да излизам от спалнята ни, и то тъкмо по време на първата ни брачна нощ? — Тя не отговори, само виновно наведе глава, но Виктор бързо протегна ръка и повдигна главата ѝ, за да я накара да го погледне в очите. — Кажи ми истината, Рейна! Струва ми се, че е крайно време да престанеш с лъжите!

Тя нищо не му отговори, очевидно разкъсвана от душевната си борба.

— Защо ме накара да изляза от спалнята? — повтори той.

— Защото твоите целувки ме влудяват! — призна му тя и потръпна под изгарящия му поглед. — Предизвикваш ме, викинг, още от първия ни ден с всеки твой жест, с всяка твоя дума. И откакто съм с теб, като че ли не съм на себе си, като че ли не съм аз. А това никак не ми се нрави.

Виктор Безстрашния едва успя да прикрие радостта, която обля сърцето му при това признание в любов.

— Но какво те вълнува повече: моите целувки или това, че те отвлякох? — опита се да се пошегува, за да успокои бясното туптене на сърцето си.

— Нито едното, нито другото, викинг.

— Нима не си подвластна на страстите като всяка жена, скъпа моя?

— О, да, да, да — прошепна девойката с треперещ глас.

Той само изохка от предвкушаната наслада.

— Кажи ми, че ме желаеш...

Пред смаяния му поглед неувереността в очите ѝ отстъпи на паниката, обхванала я докато в гърдите ѝ страстта се бореше да надделее над желанието ѝ да остане честна пред него и пред себе си, а също и над страха да не се разкрие докрай пред този неумолим мъж. Виктор побърза да сложи край на мъките ѝ и потърси устните ѝ. Тя изхлипа от страх, невярваща в щастието си, и той уплашено се отдръпна. Но този път тя обви ръце около врата му, притисна устни към неговите и в следващия миг той вече беше забравил за опасенията си.

— Ох, Рейна, Рейна... — промърмори Виктор, обсипвайки с целувки красивото ѝ лице. — Нима вече си готова да ми се отдадеш?

— Да.

— Защо?

— Защото си най-красивият мъж, когото съм виждала през живота си — отвърна тя и погали с пръст лицето му. — И защото си толкова мил, макар че това е доста странно за един викинг. И защото съм се заклела да ти бъда вярна съпруга до последния ми час.

Виктор се затрудни в преценката си коя от тези причини е най-важна за любимата му.

— Все пак позволи ми да се надявам, че не си решила да ми отдадеш душата и тялото си само заради този тъй набързо сключен брак и то при такива необичайни обстоятелства.

Можеше да се закълне, че долови как някаква болезнена сянка за миг помрачи погледа ѝ.

— А нима ти не ме желаеш, викинг?

— Разбира се, че те желая с цялото си сърце — отговори той със светнало лице.

— Ако наистина ме искаш така силно — усмихна се Рейна, — трябва да спазваш условията, за които се разбрахме преди да решим да се оженим. И си мъж, на който винаги може да се разчита?

Виктор едва успя да скрие усмивката си, защото не искаше да рискува и да провали крехкото примирие, което с толкова мъки бе постигнал. Затова само я изгледа шеговито и попита:

— Хм, откога започна толкова добре да разбираш постъпките и подбудите на мъжете?

— Не, все още не разбирам много мъжете, обаче Сибеал ме предупреди за тази опасност. Каза ми без всякакъв свян, че щом се събудя утре сутринта, ще знам много повече за мъжете, отколкото съм научила през целия си живот досега.

— Нима винаги се вслушваш в съветите на прислужницата си?

Тя го изгледа невинно изпод дългите си извити мигли и младият вожд усети как кръвта му закипя.

— За някои неща винаги следвам съветите на Сибеал.

— Тогава ми остава само да се надявам, че ще заслужи височайшото й одобрение — промърмори той и притегли девойката към гърдите си.

Рейна отново леко изхлипа, но този път от страст и възбуда. Устните ѝ бяха сочни, като че ли залети с мед, тръпнещи от вълнение, възпламеняващи и жарки. Струваше му се, че цял живот бе копнял за този миг. Изгаряше от желание да я съблече и да я направи жена. С трескаво движение спусна ръце покрай стройните ѝ бедра и хвана подгъва на ризата ѝ, полека започна да повдига дрехата ѝ нагоре, без да спре да я обсипва с пламенни целувки.

Девойката го отблъсна и рязко се изправи. Виктор я изгледа смаяно.

— Защо се отдръпваш от мен? — дрезгаво попита той.

— Не трябва да ти позволявам да ме събличаш — задъхано отговори зачервената девойка. — Сибеал ще ми се скара, ако узнае за това, защото не съм се приготвила да те посрещна в леглото както подобава на една истинска съпруга.

Виктор с жаден поглед гледаше как Рейна бавно започна да издърпва изящно извезаната копринена риза и да разкрива дългите си красиви крака.

— А може би това трябва да правя именно аз, твоят съпруг, Рейна... Но дори и да не съм длъжен, ще те съблека с удоволствие.

Тя го изгледа с многозначителен поглед.

— По-добре е да се погрижиш за това, което прави всеки мъж в такива мигове.

— И какво е то, скъпа?

Тя издърпа ризата си през глава и я запрати на леглото.

— Как ти, Виктор Безстрашния, ще ме направиш жена, като още не си започнал да се събличаш?

— Това ли било!

Младият вожд не можеше да откъсне очи от разголеното ѝ, като че ли изваяно тяло. Сърцето му бясно затуптя. Тя изглеждаше като чародейка, излязла от приказките. Дългата ѝ коса обвиваше бялата ѝ шия и заоблените ѝ рамене. Високите ѝ красиво изваяни гърди с всяко свое повдигане замайваха главата му. Пламналият му поглед се втренчи в прелестните извивки между бедрата ѝ. Изведнъж почувства как дрехите му започнаха да го стягат.

Въпреки девствеността си тя като че ли не се срамуваше нито от голотата си, нито от възбуденото му състояние и набъбващата му мъжественост. Именно тази липса на престорен свян в този блажен миг го изпълни с възхищение.

— Ти си невероятна! — прошепна той.

Рейна протегна ръка, вплете я в неговата и изрече с треперещ глас:

— А сега ще ме направиш ли твоя жена?

Виктор смъкна туниката си, с нервен жест я запокити на другия край на спалнята и притисна девойката към гърдите си. Младият викинг изстена, когато усети как твърдите ѝ гърди с набъбнали зърна се притиснаха към кожата му. Като че ли някой хвърли още дърва в пещта на неговите страсти. Рейна изохка от радост, погали раменете му с фините си пръсти и усети как тялото му потръпна от копнеж.

Виктор прошепна набързо няколко молитвени фрази, за да успее да запази самообладание, за да успее да слее с нея много бавно и много нежно, да не ѝ причини болка, да не я засегне с нещо. И странно, но му се струваше, че винаги е познавал това великолепно тяло, макар че сега му се виждаше някак променена, девствена и неопитна. Като че ли трябваше да преоткрие една жена, която му беше до болка позната, но същевременно нова и все още непокорена, а именно това го влудяваше.

Започна да я успокоява и приласкава с нежни целувки, да я дразни с език, да я окуражава да слее устни с неговите в една единствена безкрайно дълга целувка. Когато усети, че притеснението започна да я напуска и девойката започна да се задъхва в прегръдката му, той спусна устни към прелестната ѝ шия, а оттам към гърдите ѝ. Тя се изви рязко, когато той достигна нейните розови и възбудени зърна.

Рейна прегърна зад тила му и го притисна към себе си. Нежните му ласки я накараха да се просълзи. Мъжът започна жадно да смуче гърдите ѝ и девойката не можа да се удържи да не изкрещи от насладата, която започна да я облива отвсякъде.

В следващия миг той я претърколи над себе си, обгърна с ръце голото ѝ тяло и я притегли към лицето си. Искаше да почувства мекия полъх на златистата ѝ коса, разпиляна като морска пяна около крайбрежна скала, искаше да зърне влюбения поглед на кафявите ѝ очи, приковани в неговите, замрежени от изгарящото желание.

Пръстите му погалиха врата ѝ и той ѝ предложи устните си за още една трепетна целувка. Този път тя му отговори разтреперана, широко отворила своите устни, за да навлезе страстният му език. Това го подлуди. Започна да гали гърба ѝ, после стисна бедрата ѝ с двете си мускулести ръце и започна ритмично да се приближава и отдръпва от нея.

— Искаш ли още, скъпа? — прошепна той, когато устните им се разделиха за миг.

Тя кимна енергично, задъхана, после му върна целувката. С всеки миг ставаше все по-дръзка. Спусна се надолу по опънатия му гръден кош и се сгуши между разтворените му бедра, а той изпъшка възбудено. Внезапно Рейна се дръпна назад и Виктор бързо я хвана през кръста, уплашен, че отново ще му избяга. Видя смущението, изписано на пламналото ѝ лице.

— Но той е много голям! — изохка тя.

Младият вожд се усмихна и я погали по зачервената буза.

— Ще те боли само първия път — нежно започна той. — Знаеш ли това?

Тя поклати глава с напълно сериозно изражение и плахо попита:

— При всички ли мъже е толкова голям?

Той се засмя.

— Можеш да ми вярваш, скъпа, че не съм ги разпитвал, а и освен това съм уверен, че и ти не би се заела с това.

Тя само леко се усмихна.

Виктор отново я претърколи в леглото и сега той легна върху нея. Започна да я целува разгорещено, а пръстите му милваха златистите ѝ къдрици. Докато тя охкаше и се извиваше под него, той нежно разтвори бедрата ѝ и погали нейната малка и чувствителна пъпка. Тя

извика и се нахвърли към него като млада пъргава кобила и той трябваше да положи много усилия, за да не се озове на пода. Желаше я както никога досега, мозъкът му пламтеше, но все пак успя да си наложи да действа много леко, бавно и нежно.

А в това време младоженката ставаше все по-нетърпелива. При всяко негово докосване младото ѝ тяло се извиваше в дъга, като че ли пронизано от кинжал. Доближи устни до неговите и задъхано прошепна:

— Виктор, моля те, искам...

— Знам, любов моя — промърмори той и отмести завивките. — Но имай малко търпение, съвсем малко, уверявам те. Ей сега ще получиш това, за което копнееш.

Започна да я милва под кръста, погали с пръст нейната женственост и лицето му пламна от радостна възбуда, като видя как тя цялата изтръпна и се овлажни. Погледна я право в очите ѝ, изпълнени с огън.

— Това ли искаш, скъпа?

Лицето ѝ се обтегна от усилието да стисне зъби и да не закрепци от страст.

— Да, мили, искам те, ох, как те искам...

Виктор изохка от екстаз и зарови лице в шията ѝ. Никога не се беше надявал, дори и в най-смелите си сънища, че жена му така силно ще го желае, че така ще изпълва гърдите му с лекота и опиянение! Тя отново се притисна към него и дръзко обхвана с ръце втвърдената му мъжественост. Той загуби дъха си, докато нежните ѝ пръсти галеха най-чувствителните му места.

Докато тя продължаваше да го гали, Виктор съвсем леко я докосна между бедрата, невярващ, че съвсем скоро те двамата ще постигнат тъй дълго бленуваното пълно блаженство. Когато дишането ѝ се учести дотолкова, че той дори започна да се страхува за нея, а тя прехапа долната си устна и започна отчаяно да мята глава, той започна да я възбужда още по-усърдно, този път с два пръста, отначало по-предпазливо, а след това все по-настойчиво, докато накрая тя извика и заби нокти в раменете му.

— Съжалявам, скъпа, но няма друг начин, за да те подготвя — прошепна той и разтвори още малко бедрата ѝ, след което продължи да

се притиска към нея с неотслабваща сила. — Отпусни се. Така ще ти бъде по-леко.

Тя изпълни съвета му, без да спре да охка, а той продължи да я възбужда, омаян от въздишките ѝ, изпълнени с копнеж. Накрая доволен, че успя да я накара да се забрави, отдръпна ръката си и притисна върха на своята мъжественост към пулсиращата влага между бедрата ѝ.

При първото му проникване девойката изкрещя и от удоволствие, и от болка.

Гласът му звучеше измъчено, когато се отдръпна и започна да ѝ се извинява:

— Рейна, наистина ли искаш да...

— Не, не, не спирай! Ох, не спирай!

Изтръпнал от опиянение, младият викинг я погледна в очите и се притисна още по-плътно към нея. Когато наближи преградата, символ на нейната невинност, девойката изохка. Той веднага започна да я целува отчаяно и да прониква все по-дълбоко в нея, задъхан от неземното щастие да усеща как топлото ѝ тяло го обгръща от всички страни. Най-после те бяха едно цяло! Наистина незабравим миг!

— Какво изпита, скъпа? — прошепна той.

Може би я болеше, но изгарящата наслада да се слее с мъжа си беше причината всякаква болка и страдание да избледнеят в ума ѝ. Усещаше го тъй плътно в себе си, слети и телом, и духом, така, както винаги бе виждала в мечтите си и в страховете си, макар че сливането им веднага пропъди всичките ѝ опасения, за да ги замести с необуздан екстаз и необикновено усещане за щастие.

— Чувствам се като зряла жена — промърмори тя през сълзи и се изви нагоре към лицето му, за да го целуне отново.

Думите ѝ и жарката ѝ целувка го зашеметиха окончателно, особено когато младата жена продължи да му доказва с всяко свое движение, че е подчинила изцяло всяка своя фибра на техния стремеж да изпият докрай чашата с наслада. Той започна бавно да се отдръпва от нея и наново да прониква, като се стараше да не ѝ причинява повече болка, макар че нежните ѝ движения го подлудяваха. Когато тя пое езика му в устата си, викингът не издържа и се отказа повече да се сдържа. Целувката му едва успя да заглуши охканията ѝ, когато той се

втурна яростно в нея, отново и отново, докато се разтопи при последното дълбоко проникване и внезапно избухна в нея.

Виктор нежно я прегърна, неспособен да спре туптенето на сърцето си и да успокои дишането си. Протегна ръка, изтри сълзите ѝ и леко се отпусна върху опънатото ѝ тяло. Като чу как тя потръпна, той ѝ се усмихна виновно.

— Съжалявам, че ти причиних болка, скъпа.

— А аз не съжалявам — безсрамно отвърна тя. — Беше чудесно, макар че ме заболя, особено в началото.

— Повече няма да те боли — обеща ѝ той.

— Наистина ли? — попита тя и за негова изненада, се засмя дяволито. — А може ли да го повторим?

— Опасна палавница си ти! — засмя се Виктор и я целуна по носа. — Не искаш ли да отдъхнеш поне за няколко минути?

Тя го огледа и дори само погледът ѝ се оказа достатъчен, за да вдъхне живот на отпадналата му мъжественост.

— А какво е станало с тялото ти, съпруге мой?

— Моето тяло — усмихна се той, — е преситено от щастие и уморено от толкова много наслада.

Рейна се сгуши доволна в обятията му.

— О, беше възхитително и незабравимо, несравнимо с нищо друго! Накара ме да си спомня...

— Какво ти напомни, любима? — Той улови ръката ѝ и започна да целува пръстите ѝ.

Но тя не му отговори и Виктор я изгледа учудено. Изглеждаше странно замислена, макар че очите ѝ още горяха.

— Каж ми, скъпа — започна да я убеждава той. — Сега, след като станавме толкова близки, не трябва да крием нищо един от друг. Каж ми за какво ти напомниха нашите вълшебни любовни мигове.

Една сълза се отрони от окото ѝ.

— За щастieto. Толкова отдавна не съм се чувствала тъй щастлива, може би дори никога не съм изпитвала така, като че ли имам криле...

— О, любов моя — целуна я той, — нима толкова отдавна не си била щастлива и безгрижна?

Тя кимна замислено.

— Припомних си един отдавна отминал ден, когато бях принцеса в Лоара и берях цветя на поляната край замъка. — Спомените задавиха гласът ѝ. — Ти, Виктор, ме накара да си спомня за онзи забравен миг. Сега си го припомних за пръв път от много години насам. И съм ти много благодарна, съпруге мой.

Той я обгърна с ръце и притисна устни до челото ѝ.

— Скъпа, аз трябва да ти благодаря за цялата радост, с която ме дари. За мен няма по-голяма щастие от миг като този.

— Струва му се, че онова щастие е завинаги изгубено за мен — добави тя и тъжно въздъхна.

— Можеш отново да го намериш, Рейна.

— Нима? — недоверчиво попита младата жена.

— Да. Ще го намерим двамата заедно.

Рейна се намръщи.

— Всъщност, понякога не зная какво да мисля. Бях щастлива, но толкова години изтекоха от тогава. Но в бъдещето... — Тя се извърна и сви рамене.

Младият викинг я обви с ръцете си и отново я притегли към гърдите си.

— Ще се увериш, мила моя, че ще има край за твоите страдания, ако ми разрешиш да ти помогна. Искам да си щастлива, искам го повече от всичко на света.

— Защо? — възкликна смаяната младоженка и отново се отдръпна от него.

„Защото те обичам...“ Загледан в притъмнените ѝ очи, Виктор Безстрашния едва се сдържа да не изрече тези думи, но нещо го възпря. Разбираше, че все още не можеше да разкрие цялата дълбочина на своята любов към нея, защото дори и сега се страхуваше, че тя може да използва обичта му като оръжие срещу него. Но тя беше разкрила сърцето си пред него, макар и за малко, затова той се почувства длъжен да ѝ отвърне със същото.

— Защото разбирам мъката ти — призна ѝ той. — Знаеш ли, че и аз съм изгубил най-скъпите за мен хора?

Тя го изгледа изумено.

— Ти? Кого си изгубил?

Лицето му потъмня от скръб.

— Майка ми, баща ми, сестра ми...

— Къде е станало това? Когато си бил в другия си живот ли?

— Да.

— Трябва всичко да ми разкажеш и то още сега — настоятелно го подкани Рейна.

— Ще ти разкажа всичко, скъпа моя, но не сега. Тази вечер не желая нищо да помрачава нашето щастие. — Лицето му внезапно придоби сериозно изражение. — Мислиш ли, че ще бъдем щастливи, Рейна?

Тя го изгледа натъжено.

— Трябва да ме разбереш, Виктор, че досега съм живяла само сред хора, изпълнени с гняв и омраза, планове за отмъщения или за грабежи.

— Но не беше ли щастлива преди малко, когато се сляхме?

— Да.

Пръстите им се преплетоха.

— Тогава има надежда за нашето щастие, скъпа.

— Може би наистина има — усмихна се тя.

— И ако постигнем щастието си чрез любовта си, то това ще ни принуди да се любим по цял ден, без да се занимаваме с нещо друго — пошегува се той.

— Може би ти ще се справиш и с това, викинг. — Тя лениво се протегна и обви врата му с ръцете си. — Ще бъде разкошно, нали, мили?

— Ще изпълня всички желания на моята господарка — галантно ѝ отговори той.

И отново я притисна към себе си. Мускулестите му бедра раздалечиха нейните, той погледна надолу и за миг се поколеба, когато видя капките кръв по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Може би ще бъде по-разумно да не избързваме.

— Остави аз да преценявам това, скъпи — отвърна младата жена, с един скок се извърна, обърна го по гръб и се метна на гърдите му, като го притисна от двете страни с коленете си.

Той се намръщи подозрително.

— Откъде си научила това, жено?

Тя се усмихна самодоволно.

— Нима си въобразяваш, че никога не съм виждала как мъжете повалят жените си по скамейките?

Докато тя се наместваше върху него, той погали гладката кожа на бедрата ѝ. Тя го погледна с любопитство и той строго я укори:

— Но при нас е съвсем различно, Рейна. Ние не го правим само заради животинската похот.

За миг тя се намръщи, докато осъзнае думите му. Виктор усети, че е прекалил и е засегнал достойнството ѝ. Рейна можеше лесно да се обиди и да сложи край на очарователното им изживяване.

Но вместо това тя накара сърцето му отново да се разтупти, като му прошепна нежно:

— Не, ненагледни мой, ние го правим само заради щастието да се сливаме.

Виктор дори се просълзи, разтвори ръце и я притисна тъй силно към себе си, че тя едва успя да изохка. После тя се отдръпна, за се почувства по-удобно върху него, с блясък в погледа си, с разтворени влажни устни, задъхана, с туптящо сърце.

За Виктор Безстрашния оставаше само ролята на възторжен наблюдател. Рейна леко се изви на дъга, а пръстите ѝ обвиха неговата набъбваща мъжественост. С притворени очи тя разтърка върха ѝ, после я докосна до своите най-интимни части и с предизвикващи движения я пое в себе си. Най-после беше открила извора на своята наслада...

Виктор стисна зъби и започна да диша тежко. Със страстни въздишки тя започна да го всмуква, като полека се отпускате върху него. Младият мъж също се задъха и започна да стене. Топлото ѝ стегнато тяло го обгърна отвсякъде и му дари такова удоволствие, каквото дори не бе сънувал. Викингът не издържа, стегна ръцете си като обръч около талията ѝ и проникна напълно в сторещената ѝ плът. Рейна не му позволи да спре, нито успя да сдържи виковете си, като се спускаше все по-ниско в него.

Накрая тя отвори очи и въздъхна.

— По-полека, скъпа — започна да я успокоява той, — да не се нараниш. След няколко дни ще бъдеш съвсем наред.

— А какво ми е сега? — запита учудено тя.

— Скъпа, ти вече успя да превъзмogneш и болката, и страха. Само се отпусни, за да се наслаждаваме един на друг.

Виктор успя да наложи по-бавен ритъм. Рейна отново изохка и се сви върху него, когато сладостни тръпки пропълзяха под кожата ѝ. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и започнаха нежно да ги гаят.

Дишането ѝ се учести. Когато започна да извива бедрата си, той не можа да издържи, стисна я с все сили през кръста и завърши с необуздани тласъци, които доведоха и двамата до екстаз. От гърдите ѝ се отрони силен вик.

— Рейна... Рейна, скъпа моя — прошепнаха пресъхналите му устни.

Виктор притегли главата ѝ към лицето си и с пламенна целувка запечата в нея спомена за тази незабравима любовна нощ.

На другия бряг на фиорда противникът на Виктор предвкушаваше удоволствието от обладаването. Волфгард се приближи полугол към леглото, загледан похотливо в треперещата робиня, която току-що стражите му бяха довели по негова заповед. Девојката нямаше повече от двадесет и две лета и беше свежа като прясно откъсната ябълка.

Волфгард винаги се дразнеше, че жените се разтреперваха в негово присъствие и започваха да хлипат неудържимо, когато той им разтваряше бедрата и набързо ги обладаваше. Е, срещаше и някоя погорда от останалите, която мълчаливо изживяваше позора си. Дори и жена му толкова зими бе лягала безропотно под масивното му тяло, безстрастна и покорна като тръстика, и само някое по-жестоко проникване можеше да я накара да изохка от болка.

Понякога се чудеше дали няма да успее да си достави по-голямо удоволствие сам, със собствената си ръка. Но за прославен и могъщ вожд като него беше немислимо да се обслужва сам, пък и обичаше да гледа как жените се подчиняват на волята му. Затова и досега, след толкова много зими, той все още прибъгваше до най-груб подход, за да се увери, че поредната робиня е напълно покорна, като тесто, в силните му ръце. Когато жената се разплакваше или започваше да го моли за милост, това го разяряваше още повече.

Вождът гледаше с презрение плахата робиня.

— Сваляй си дрехата, робска душо, и застани на колене между бедрата ми.

Тя започна да се тресе от ужас.

— Моля ти се, господарю, не ме карай... отново...

— Направи го или ще ти прережа гърлото! — изрева Волфгард.

Треперещите пръсти на жената свалиха брошката, с която беше пристегнат колана на дрехата ѝ, а Волфгард облиза устни в очакване и протегна ръка към слабините си. За миг се спря, намръщен, защото в стаята нахлу Егил, а след него още някаква тъмна сянка.

Вожде, твоят съгледвач е дошъл.

— По дяволите, не разбра ли, че точно сега не бива да ме смущаваш? — избухна вождът.

Егил се вцепени от страх, но не напусна стаята.

— Моля те, Волфгард, прости ми дързостта, но твоят човек носи някаква много важна вест.

Волфгард ги изгледа свирепо, след което щракна с пръсти към робинята.

— Остави ни сами.

Ужасената жена не се нуждаеше от втора заповед, за да побегне от стаята.

— Какво толкова важно имаш да ми съобщаваш? — намусено запита Волфгард и се обърна към съгледвача си.

— Твоята заварена дъщеря се е омъжила за крал Виктор — отговори непознатият.

Волфгард скочи на крака с преbledняло лице.

— Трябваше още на времето с двете си ръце да удуша тази изменница!

— Но вожде, та тя се омъжи за Виктор Безстрашния само за да спаси живота на сина ти и на Харалд.

Волфгард гневно изсумтя и пристъпи напред.

— Какво!? Какво е станало със сина ми?

— Рагар и Харалд бяха пленени от хората на Виктор. Тъкмо се канеха да започнат да ги измъчват с нагорещено желязо и след това да ги убият, дъщеря ти се появи изневиделица, развика се, падна на колене и предложи да стане жена на Виктор, ако пощадят брат ѝ и Харалд.

— И всичко това заради този глупак, сина ми! — изръмжа вбесеният вожд.

— Освен това разбрах, че скоро ще ги освободят.

— Това ли всичко, което ми носиш?

— Да.

Волфгард гневно закрочи из стаята, смръщил чело и стиснал устни. В един миг отново спря погледа си върху вестоносеца и кимна на Егил.

— Плати му колкото трябва за усилията и се погрижи да премине невредим на отсрещния бряг на фиорда.

— Слушам, вожде.

Когато двамата мъже се насочиха към вратата, Волфгард внезапно извика зад гърба им:

— Спрете, елата за малко при мен.

И двамата се обърнаха.

— Щастлива ли е младоженката? — запита Волфгард с лукава усмивка.

— Хм, не зная... — смутолеви мъжът.

— Когато разбереш, искам да ми го съобщиш.

— Ще бъде изпълнено, вожде — поклони се той.

Когато остана сам, Волфгард седна на стола пред камината и се замисли, загледан в пламъците. Винаги си е бил такъв некадърник този негов син! Да попаднат толкова лесно в лапите на стражите на Виктор!

Значи сега Рейна е жена на Виктор Безстрашния... Тогава изходът е само един — тя трябва да умре! И за това трябва да се погрижи лично той, Волфгард, и то непременно преди тя да е родила син на смъртния му враг. Ако Рейна умре, той ще има повод да наруши примирието с Виктор и да заграби земите му, след което ще може да пороби племето му.

— Да върви по дяволите тази валкирия! Проклетата да е Рейна!

Късно през нощта Волфгард вече беше довършил с подробности пъкления си план за убийството на заварената си дъщеря. Искаше да я накара да страда заради предателството си, искаше да я види сломена, унижена и просеща милост в краката му, искаше да види как ще изтече кръвта ѝ. Само тогава щеше да бъде удовлетворена непресъхващата му жажда за мъст.

Волфгард си припомни, че може да заповяда отново да му доведат нещастната робиня, но в този миг гневът му беше по-силен от похотта му. „Така се случило, че на онази нещастница ѝ се размина“ — помисли си той. Ако сега някоя жена се озовеше в леглото му, щеше да я измъчва до припадък, а можеше и да нареди да я бичуват до смърт. За какво друго са създадени робите. Ако поиска, може да ги убие до един.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Виктор се събуди много преди разсъмване и още с отварянето на очите погледът му се плъзна по спящата до него жена. Изглеждаше миловидна и прелестна като ангел, затопленото ѝ тяло се беше сгушило върху гърдите му, а великолепната ѝ златиста коса се разливаше като водопад около очарователното ѝ лице. Какво щастие му даде тази нощ, как сладко му се отдаде... Може би все още не му вярваше докрай или не го обичаше с цялото си сърце, но той вече знаеше, че с времето чувствата ѝ към него ще се задълбочат. А засега му стигаше да е до него, да я люби и милва, да я приласкава и успокоява... но не трябва да забрави да се погрижи и за тяхното бъдеще — имаше ли по-силна връзка между двама влюбени от едно дете? Може би именно детето им ще я привърже още по-крепко към него и ще свърже съдбите им? Той затвори очи и потъна в сладки мечти, дори видя в просъницата си Рейна, красивата Рейна, с дете в скута си...

Когато отново повдигна клепачи, тя вече беше будна и го гледаше със сериозен поглед, без следа от игривите искри в очите ѝ, които така го възпламеняваха през тази незабравима нощ. За миг му се стори дори, че е успяла да прочете мислите му.

— Добро утро, женичке моя — приветства я той с глас, пресипнал от среднощните преживелици, и се наведе да целуне сочните ѝ устни.

Но се закова на място, сепнат от израза на неувереност в очите ѝ. Като че ли виждаше как в мозъка ѝ се завъртяха като вихри несвързани мисли, примесени със спомените от първата им брачна нощ, заедно с предишните им спречквания и дразги. Като че ли красивата, но буйна валкирия се питаше какво прави тук, в тази спалня, в това легло, с този гол мъж до себе си. Сега, след любовното опиянение от вечерта Виктор Безстрашния не можеше да ѝ позволи отново да се отдръпне от него и да се затвори в себе си.

— Недей... — прошепна младият викинг и докосна с пръст върха на носа ѝ.

— За какво говориш? — учудено попита тя.

Ръката му се плъзна по голия ѝ гръб.

— Не искам да ми се изплъзваш, Рейна... Защото, кълна ти се, ще те сграбча в прегръдките си и няма да те пусна, докато не се уверя, че всички съмнения и мрачни помисли за бягство или смърт са се изпарили от мислите ти.

Тя отвори уста, за да му отговори, обаче Виктор не можеше повече да устои на изкушението само да гледа потръпващите ѝ чувствени устни и я целуна страстно. Тя отвърна на целувката му със същата страст и като че ли пламък му се надигна в гърдите. Викингът изохка от насладата, която изпълваше всяка негова пора с живот, и се притисна още по-близо до нея, за да обгърне с шепи заоблените ѝ високи гърди. В този миг му се искаше животът да спре и целият останал свят да върви по дяволите заедно с всичките си проблеми. Имаше ли нещо по-прекрасно от това да започне деня в леглото с очарователната си млада съпруга, в обятията на любимата жена? А тя беше толкова топла... младото ѝ тяло ухаеше на утринна свежест... Искаше да я има отново и отново...

Двамата влюбени се стреснаха от някакъв силен шум. След секунди към леглото им се втурнаха трите вълка, изплезиха езици и започнаха да се умилкват около тях.

— Хм, виждаш ли, любима, колко навреме се досетиха вълците да ни поднесат сутрешния си поздрав — промърмори Виктор и погали Хати по ушите, докато тя се сгуши в краката му.

Рейна се засмя, защото Тор набързо я близна по лицето.

— Може би твоите вълци искат да ме пазят от теб, съпруге мой?

— Да те пазят от мен? — намръщено повтори Виктор. — Та нали именно ти се опита да ме убиеш, след като те отвляхох?

— А не се ли чувстваш полумъртъв след нощ като тази, господарю мой? — пошегува се тя.

— Да, за това имаш право — той се пресегна над тръпнещото тяло на Гери и я целуна по устните. — Искаш ли днес да си направим един хубав пикник?

— Какво е това... пикник?

— Ще наредя на слугите да ни приготвят храна и медовина, за да прекараме деня само ние двамата, без никой да ни досажда, сред дивните цветя на тундрата.

— Но защо? — Рейна изглеждаше заинтригувана, но леко объркана.

Той само се усмихна и леко погали разкошните ѝ гърди.

— За да се наслаждаваме един на друг, за да се любим на воля, скъпа моя.

От устните ѝ се отрони замечтана въздишка, но след миг нещо ѝ хрумна и тя попита с детинска невинност:

— Нека вземем и вълците с нас!

Виктор се намуси, леко отблъсна Хати от себе си и стана от леглото.

— По-добре е да не ги взимаме с нас. — При тези думи той дяволито смигна на младата си жена. — Все пак сме още в началото на нашия меден месец и не мога да търпя никого около себе си освен теб, любима.

Той започна да се облича и Рейна не можа да откъсне поглед от изваяното му тяло. Очите ѝ се плъзнаха по мощните му рамене, стегнатите му бедра и стройните му нозе. Тя си спомни как силно я притискаха тези бедра през изминалата вълшебна нощ в миговете преди да проникне в нея. О, беше болезнено, ала тъй сладко, и болката ѝ веднага се заглуши от невероятната наслада, която се разля по вените ѝ! При този спомен бузите ѝ пламнаха и възбудата отново се загнезди в тези чувствителни кътчета на нейното тяло, въпреки все още незагълъхналата болка. Нима наистина не беше способна да изпитва свян? Не можеше да скрие нито от себе си, нито от него, че дори само мисълта, че притежава този прекрасен и страстен мъж, я изпълваше с неподозирана радост.

Но в гърдите ѝ се прокрадна някакво ново, непознато съмнение. Все още се съмняваше защо все пак Виктор Безстрашния така неочаквано се реши да я вземе за своя жена. Опасяваше се, че може би иска по този хитър начин да я използва за своите цели. Пък и можеше ли младата жена да забрави собствената си клетва, че няма да позволи на нито един мъж да властва над нея, че няма да стане играчка в ничии ръце?

Тя не отделяше погледа си от него, докато младият мъж обуваше панталоните си. Той усети погледа ѝ и се обърна с гръб към нея. Обаче тя успя да забележи колко е възбуден въпреки страстната любовна нощ. И в този миг нещо първично се събуди в нея, обляха я горещи вълни и тя стисна юмруци, за да се удържи да не извика. Виктор ѝ беше казал, че днес се чувства „влюбен“ като юноша. Рейна не беше много наясно какво означава тази дума, защото никой от викингите от двете племена не я използваше. Може би никой не беше „влюбен“ в жената, с която споделяше леглото? Но интуитивно усещаше, че съпругът ѝ говори за същото пламенно чувство, което изпитваше и тя към него, и докато това чувство го възбуждаше, тя тръпнеше от страх.

Рейна видя как той направи някаква неясна гримаса, докато прикриваше с дрехите си набъбналата си мъжественост, и се засмя.

— Искаш ли да ти помогна, господарю мой? — попита го тя предизвикателно.

Виктор посрещна с усмивка шеговитото ѝ подмятане. Съпругата му продължи да го наблюдава внимателно, докато той продължаваше да се облича. Устните леко се разтвориха, косите се разпиляха по голите ѝ рамене, гърдите ѝ започнаха буйно да се повдигат и спускат. Изглеждаше някак първична, заобиколена от трите вълка, но толкова привлекателна, макар че беше доста разчорлена от бурната нощ, че му се прииска да се върне в леглото и да я притисне в прегръдките си. Но това не бе така лесно в този миг, когато бе обкръжена от трите огромни звяра.

Гласът му прозвуча леко отчуждено:

— Нямам нужда от помощта ти. Стани и се облечи. Трябва да излизаме.

Виктор бързо привърши с обличането си и се приближи до ниската масичка, за да вземе купите с овесената каша и чашите с мътеница, докато тя все още избираше коя дреха да сложи. Постави закуската на един грубо скован дървен поднос и го поднесе на жена си, седнала отстрани на голямото легло, наметната с дълга роба от кафява вълна. Дори беше успяла да обуе ботушите си от мека кожа и да се вчеше с гребена от китова кост. Младият викинг седна до нея и нагласи подноса в скута си.

Рейна надигна чашата с мътеница.

Какво ще стане с Рагар и Харалд? — нервно попита тя. — Ще ги пуснеш ли да се върнат при хората на Волфгард?

— Тази сутрин им предложих да ги изпратим, Рейна — предпазливо отговори Виктор. — Но брат ти пожела да остане още няколко дена при нас, за да се увери, че нищо не те заплашва.

Рейна се намръщи. Виктор знаеше, че в този миг тя отново си припомня неприятните обстоятелства, които ускориха тяхната сватба.

— Може би Рагар и Харалд ще се съгласят да дойдат с нас на този... пикник.

Виктор никак не се зарадва на това предложение.

— Не искаш ли да бъдем само ние двамата?

Искам да съм спокойна, че нищо няма да им се случи, докато се разхождаме в тундрата, далеч от селото.

— Никой няма да ги нападне, Рейна — успокои я той. — Ще наредя на брат си, Свейн, да не ги изпуска от погледа си, дори може да отделим няколко мъже да ги охраняват. И разбира се, ще ги поканим на вечеря. — Виктор изгледаше напълно искрен, докато ѝ обясняваше как ще прекарат деня. — Сега доволна ли си?

— Да — отвърна тя и го дари с ослепителната си усмивка.

След половин час те вече напускаха селото. Виктор яздеше своя жребец Слейпнир, а Рейна го следваше на своето черно пони. Сутринта беше студена въпреки яркото слънце, защото полъхваше хладен вятър.

Като видя как жена му се намества на седлото, Виктор се засмя.

— Боли ли те, мила моя?

— Да — призна си тя с унил тон.

Няма да яздим много надалеч.

— Е, да, нали не искаш да се преуморя, за да мога довечера да бъда свежа в леглото ти — закачливо подметна младата жена.

— Не, скъпа, единственото, което желая, е да не се измъчваш.

Продължиха бавно към възвишенията в подножието на планината, като подминаха пътеката към убежището на монаха Пелагиус. Дори го видяха в далечината на билото на хълма. Отшелникът също ги забеляза, размаха ръце за поздрав и ги прекръсти, като че ли още веднъж ги даряваше със своята благословия.

Щом отминаха монаха, Виктор я погледна и въпросително повдигна вежди.

— Нима си мислиш, че мога да харесам този монах? — засмя се Рейна.

— О, не, нима допускаш, че мога да те подозирам в такива греховни помисли? Пък и съм убеден, че този отшелник не търси нищо на този грешен свят освен божията благословия.

Спряха на една широка поляна. Виктор постла вълненото платнище и двамата младоженци подредиха трапезата — медовина, лешници, къпини, хляб и пушена риба. Около тях се простираше необятната тундра, изпъстрена с диви цветя — белият арктически памук, оранжевият слънчоглед и безчет по-дребни розови и жълти цветя. Над главите им, високо сред безоблачното небе, кръжеше самотен ястреб.

Виктор взе къпините от ръката на жена си и наля медовина от рога. Сърцето му преливаше от радост. Струваше му се, че навред цари хармония и мир, който никога няма да бъде смутен. За пръв път сядаха да обядват само двамата, съвсем сами, без никакви тревоги за бъдещето, заобиколени само от обайващата тишина под купола на яркосиньото небе.

Същите нежни чувства изпълваха и нейното сърце. Има ли нещо по-приятно от това да имаш млад, красив и смел съпруг, който да ти угажда на всяка крачка? Никога досега мъж не ѝ бе слагал трапезата, никога досега мъж не бе изпивал всяка капка медовина от устните ѝ! Все още се страхуваше да го обикне докрай, да му отдаде цялото си сърце, защото се опасяваше, че Виктор Безстрашния ще я превърне в безропотна робиня, както майка ѝ бе стъпкана от безжалостният Волфгард. Но много тайни криеше от нея този красив и смел воин и тъкмо това разпалваше любопитството ѝ. Рейна никога не бе срещала мъж като него — силен, но нежен, страстен, но неуловимо далечен и някак изплъзващ се... Затова сега нищо за нея не бе по-важно от опитите ѝ да разбере какво се таи в душата му.

Продължаваше да я измъчва загадката на живота му. Виктор ѝ бе намекнал нещо, наистина съвсем неясно, че живял другаде... а може би това не е предишен живот? Нима там е придобил тези странни качества, които го отличаваха от грубите, недодялани и безсърдечни викинги? Но къде бе това „там“? Очевидно той познава някакви светове, за които тя дори не е сънувала, които жадуваше да опознае, но

трябваше да разчита единствено на него. Ако той се реши да сподели всичко с нея...

Ето, например тази смуцаваща дума „пикник“... Откъде е научил съпругът ѝ тази дума? И защо още по време на бракосъчетанието им Виктор сложи гривната на глезена ѝ, а след това постави на пръста ѝ този красив кехлибарен пръстен? Снощи се канеше да го запита за този странен ритуал, но жарките му ласки не я оставиха нито за миг спокойна.

Рейна се усмихна, като видя как весело просветна едрият камък на пръстена ѝ, подарен от съпруга ѝ. Погледна мъжа с нескрито любопитство и отпи от чашата с медовина.

— Защо постави този пръстен на ръката по време на брачната церемония и сложи гривната около глезена ми?

Виктор внимателно остави на платницето рога, от който наливаше медовина в чашите и се замисли.

— Пръстенът е традиционен накит в онзи свят, на който аз принадлежа. Нарича се венчален пръстен или брачна халка. Младоженецът го поставя на пръста на своята избраница като символ на тяхното обвързване завинаги, така както всеки пръстен няма начало и край. А онази гривна... — той замълча за малко, — е, тя си беше твоя, мила моя.

— Да, но ти ми я задигна!

В усмивката му нямаше и следа от разкаяние.

— Да, много добре си спомням, но очевидно ти не искаш да ми простиш тази волност. — Той побутна гривната с крака си. — Все пак тази гривна наистина е твоя и аз исках да ти я върна. — Младият викинг се засмя чистосърдечно. — Пък и с тази гривна може да се опитам да те задържа, ако решиш да ме изоставиш някой ден.

Тя дръзко вирна глава и отпи от медовината.

— Нима наистина мислиш, че искам да избягам толкова скоро, викинг?

— Дори и да се опиташ, няма да успееш — засмя се той и я привлече към себе си, за да я целуне.

Изминаха няколко минути в мълчание, преди тя да продължи да го подпитва:

— Няма ли все пак да ми разкажеш поне малко за другия ти живот, Виктор?

Младият мъж отметна кичура от челото си и я изгледа с нескрито любопитство.

— А какво точно искаш да узнаеш?

Рейна смутено оправи ръкава на туниката му.

— Бих искала да разбера къде си научил тези чуждоземни обичаи, като например поставянето на тази... брачна халка на пръста на младоженката или за този... как беше... пикник... Мога ли да те попитам и откъде си се научил да бъдеш такъв превъзходен любовник?

Той още веднъж я целуна нежно и усети вкуса на медовината по устните ѝ.

— Искаш да кажеш, че мъжете в твоето време не са толкова влюбчиви и страстни?

— Поне доколкото може да знае една неопитна жена Като мен — рече тя и небрежно повдигна прелестното си рамо, — нашите воители никога не се прехласват по някоя жена, дори да е истинска красавица.

— Много тъжно ми звучат тези думи.

— Тогава още повече искам да ми разкажеш откъде си дошъл — продължи тя с все по-настойчив тон. — Или къде си живял след завръщането си от Валхала. — Рейна сведе Очи и тихо прошепна: — Трябва да ти призная, че те видях в онзи незабравим ден.

— Какво си видяла?

— В деня на твоята гибел аз се промъкнах тайно на брега и незабелязана от никого, видях обряда на твоите воители, когато те изпращаха към Валхала. Едва по-късно узнах, че си се върнал от царството на мъртвите.

— А аз си мислех, че си знаела за връщането ми от Валхала! — възкликна Виктор. — Излиза, че си ме дебнела още от онзи незабравим ден?

Тя се опита да избегне отговора, като побърза да му зададе следващия си въпрос:

— Нима искаш да кажеш, че преди да се върнеш при нас, ти си живял друг живот.

Той само ѝ кимна и я изгледа замислено.

— Но как може толкова бързо да изтече другият ти живот?

Виктор се замисли за миг, защото наистина никак не беше лесно да го обясни дори и на себе си.

— Има много загадки в тази история, Рейна, които дори и аз не мога да проумея. Зная само едно: пред теб, любима моя, аз съм искрен докрай и такъв ще си остана до края на дните ни.

— Но все пак къде беше ти, викинг, след престоя ти във Валхала? — Рейна явно нямаше никакво намерение да се отказва от разпита.

— Красивият викинг отново се поколеба, защото не беше уверен доколко тя ще може да разбере от тази заплетена приказка, в каквата се беше превърнал неговият живот. И можеше ли някой да му подсказе каква част от предишното си съществуване можеше да разкрие пред това неопитно момиче, което едва вчера той бе направил жена, без да рискува да бъде изобличен като нечуван лъжец?

— Пътувах в един бъдещ свят — смутено избъбри той след дълъг размисъл.

— Бъдещ свят! — ахна тя. — Никога не съм чувала нещо подобно. Това, разбира се, е десетото небе, нали?

— Какво искаш да кажеш с това „десето небе“?

— Всички викинги вярват, че има девет небеса и девет свята под тях — обясни му Рейна. — Ние живеем в нашия свят, под нашето красиво небе и този свят, както дори и децата знаят, се нарича Мидгард. Това е земята, по която ходим, светът, в който се раждаме всички ние. Следва Йотунхейм, обитаван само от зловеците великани и от злите горски джуджета като тролите например. Третият свят е Ванахейм, царството на бог Ванир. Нашият остров е наречен на името на това небесно царство. Има още и ад или царството на съгрешилите мъртъвци, и, разбира се, Валхала, божественият дворец на Один, където отиват душите на загиналите с чест воители. Нали ти си се върнал именно оттам? — засмя се Рейна. — Да, да не забравя, че има още няколко небесни свода и под всеки от тях има един свят, недостъпен за останалите. А сега очевидно се е появил и още един свят — светът на бъдещето, Футургард.

— Светът на бъдещето — замечтано повтори той. — Да, името Футургард много ми харесва.

— Моля те, съпруже мой, разкажи ми за този загадъчен Футургард. Там ли се научи да говориш така странно?

— Да. Но все пак не съм съвсем сигурен... — Виктор се усмихна смутено. — Ох, не зная как да започна... Този свят, любима моя, в

който съм живял досега, може да ти се стори доста странен. Там всичко е съвсем различно.

— Искаш да кажеш, че съм прекалено глупава, за да разбера думите ти? — намръщи се тя.

— Не, не, разбира се, че не мисля така. Но всичко е толкова...

— Моля те, разкажи всичко за този невидим Футургард. Ще се постарая да те разбера.

Като видя напрегнатото ѝ лице, Виктор повярва на думите ѝ, затова пое дълбоко дъх и започна:

— Светът, в който живееш досега, е много напреднал, много сложен и по-разумен от твоя свят, Рейна, с огромни сгради от бетон и стомана...

— Хм... Но какво е това... „бетон“? И какво означава „стомана“? Той размаха пръст пред изуменото ѝ лице.

— А-ха, увери ли се, че никак няма да ти е лесно да ме разбереш?

Като че ли сянка падна върху прелестното ѝ лице. Виктор побърза да я хване за ръката и да започне да я утешава.

— Моля те, сърце мое, не бързай да се отчайваш. Ще се постарая да ти обясня всичко най-подробно.

И той наистина успя да ѝ разкаже дори как се добива стомана и как се отливат невиджано високи къщи от бетон. Като че ли го разбра по-лесно, когато Виктор прибягна до сравнението, че стоманата е подобна на желязото, от което викингите изработваха своите мечове, а бетонът е нещо като камъка и хоросана, от които северните народи строяха своите дълги и ниски къщи.

Унесена в разказа му, в първия миг след последната му дума тя остана мълчалива, загледана неподвижно в очите му, но веднага след това се сепна, тръсна златистите си коси и извика с глас, нетърпящ възражение:

— Не! Не спирай! Искам още да чуя!

Виктор се засмя.

— Бъдещето е време, наситено с чудесни, направо невероятни открития, които трудно ще проумее дори и най-видният мъдрец на твоята епоха. Навсякъде е претъпкано с машини, които могат да вършат едва ли не всичко: от полети във въздуха или почистване на дрехите до най-сложните процеси на мисълта.

Младата му съпруга изглеждаше като омагьосана.

— Нима искаш да кажеш, че нещо, сътворено от човека, може да лети като птица?

— Да и при това е толкова огромно, че на него се качват десетки хора, много повече, отколкото на най-едрия жребец в Мидгард.

Рейна млъкна, намръщи се гневно, докато се напругаше да си представи такава гигантска птица, в чийто търбух могат да влязат всички мъже от племето на Виктор. И да останат невредими? Или може би гигантската птица ги сграбчва в огромните си нокти?

— Хм, не е ли безкрайно опасно да се лети така в небето? Нима боговете не се гневят?

— Може да се каже, че понякога наистина става доста опасно. Не зная дали причината е божественият гняв... — Виктор спря, защото внезапен спомен преряза като с нож сърцето му.

Рейна усети с шестото си чувство, като всяка истинска представителка на своя пол, че се касае за нещо лошо.

— Зле ли ти е, съпруге мой? — загрижено прошепна тя и докосна ръката му.

Той въздъхна и кимна умислено, с отсъстващ поглед, но след малко продължи:

— Внезапно си спомних, че именно така загина цялото ми семейство, най-близките ми хора на този... ох, не, исках да кажа на онзи свят. Те се качиха на самолета и...

— А какво означава думата... „самолет“? — продължи да го разпитва неуморимата валкирия. Но преди да ѝ обясни, тя бързо щракна с пръсти и възкликна. — Ах, да, сетих се! Искаше да ми кажеш, че внезапно е задухал ужасният северен вятър и онази огромна птица ги е изпуснала от грамадните си нокти, нали?

Ако споменът не бе тъй мъчителен за него, Виктор би се усмихнал на наивното ѝ тълкуване.

— Да, може и така да се обясни. Самолетът се разбил в планинските скали заедно с майка ми, баща ми и сестра ми.

— И всички са загинали? — възкликна тя и Виктор видя как мъката се надига в насълзените ѝ очи.

— Да... Загинаха всички... до един. — Той импулсивно стисна ръката ѝ до болка, но тя не пророни стон. — Затова снощи ти

прошепнах, любима, че не само ти знаеш каква мъка е да загубиш близък човек.

Внезапно тя се отдръпна от него и отклони погледа си от неговия, като че ли се страхуваше да се сближат прекалено много чрез споделяне на преживените от тях страдания.

— Виктор... това беше толкова отдавна — промърмори тя, — когато съм била само на три лета. Но все още го помня...

— Зная това, скъпа.

— А кога загуби своите близки във... Футургард?

Той се усмихна иронично, затруднен от въпроса ѝ.

— Ох, Рейна, не зная дали можеш да си го представиш, че е станало около хиляда години след днешното време!

— Нима? — възкликна изумената жена.

— Да, точно така е, не те лъжа.

— Не! — извика тя, без да сваля изуменият си поглед от лицето му.

— Да — отново потвърди Виктор и се усмихна тъжно.

Рейна плесна с ръце като малко дете, смаяно от новата си играчка.

— Разказвай ми още, още...

Младият съпруг разбра, че не може да устои на молбата в очите ѝ, затова се наложи да ѝ разкаже, макар и съвсем накратко, за всичките главозамайващи чудеса на Футургард. Набързо описа прогреса на човечеството в продължение на столетия, спомена ѝ за изобретяването на невиждани машини, за дръзките открития на учените, за напредъка в медицината и за откриването на изумителни лекове за десетки смъртоносни дотогава болести. Тя го слушаше напрегнато, но често го прекъсваше, особено когато не разбираше някоя от новите думи. Най-удивителното бе лекотата, с която младата му съпруга възприе странната история на неговия живот. Дори в един миг трябваше сам да напомни на себе си, че все още се намират в епохата на смелите, но свирепи викинги, когато хората са били безкрайно суеверни, вярвали са в много богове, в тролове и елфи, феи и самодиви, в щастието да минеш под дъгата или в страховитите чудовища, които дебнат корабите в морето. Може би разказът му ѝ се струва не чак толкова невероятен, щом тя е била приучена от дете да вярва в митовете и легендите на древните викинги.

Разказът му се проточи с часове. Виктор отчаяно се опитваше да скрие от любимата си жена всички ужасяващи страни на напредъка на човечеството, особено се страхуваше да не се изтърве и да спомене по случайност за страховитите нечовешки оръжия за избиване на хората в размери, за които древните викинги дори не са и сънували. Тя продължаваше да го слуша в захлас, с лице, подпряно на ръката ѝ, като само понякога го прекъсваше, за да уточни някое понятие.

Когато най-сетне той се задъха и остана съвсем без глас, тя го изгледа вцепенено, като че ли го виждаше за пръв път. Когато се съвзе и заговори, гласът ѝ прозвуча съвсем плахо:

— И ти, Виктор Безстрашния, ме обичаше в този свят?

— Да.

— И тъкмо това си искал да ми кажеш тогава в банята.

— Повярвай ми, скъпа, никога няма да забравя онзи миг.

Лицето ѝ помръкна.

— Но ако наистина си ме обичал в този твой... Футургард, защо аз не помня това?

— Може би защото все още не си започнала своя втори живот — започна той с предпазливо предположение.

Тя се намръщи още повече, замислена над думите му.

— Тогава как съм се казвала аз?

— Моника.

— А каква жена е била тази Моника?

— С много свободно държане, лишена от всякакви предразсъдъци — ухили се Виктор.

— Какво, по дяволите, означава това „предразсъдъци“?

Щеше да избухне в смях, но се осъзна навреме, като си каза, че една потомка на древните викинги всъщност е напълно права да задава такива въпроси, колкото и смешни да му се струват на него, единствения човек, познал две съвсем различни епохи.

— Ами... ти реши да посветиш целия си живот на кариерата в киното.

— А сега какво пък значи това... „киното“?

Трябваша още няколко минути, за да обясни на Рейна какво е картина, а след това и доста по-сложното понятие — движеща се „картина“. Скоро те потънаха в разгорещено обсъждане на всичко,

свързано с тази велика илюзия, докато накрая тя се заяде с него за разлика между истинския живот и имитацията на възприятия.

— Нима искаш да ме убедиш, че аз съм обичала там, във Футургард, тези мърдащи се картинки повече от теб? — учуди се тя.

— Нали искаше непременно да станеш звезда...

— Не те разбрах за коя звезда ми говориш, викинг? — промълви тя и вдигна поглед към ясното небе.

Виктор с мъка успя да скрие усмивката си.

— Не, скъпа, исках да кажа, че ти искаше да станеш прочута актриса.

— А ти обичаше ли ме тогава? — повтори тя.

— Обичах те до безумие — отговори Виктор и я погледна в очите.

Тя се изчерви от напрегнатия му поглед и от страстта, с която той изрече думите, които нито една жена от която и да е епоха няма да отмине с безразличие.

— Тогава защо ти, Виктор Безстрашния, ме изостави?

— Защото ти искаше да скъсаме.

— Нищо не разбрах. Какво съм искала да „скъсаме“?

— Така наричаме в нашето време, когато един мъж не иска повече да живее с жена си. Или ако някоя жена разлюби мъжа си... Ти отказа да се омъжиш за мен и да ми родиш дете.

Този път Рейна го изгледа студено.

— Може би и сега не съм по-различна.

Оскърбен от този внезапен отказ, Виктор я притисна до гърдите си.

— Рейна, любима, моля те, не ме изоставяй! Не сега, след като вече сме наистина мъж и жена, след като се заклехме пред хората и пред всички божества.

Наведе се да я целуне, но тя не го допусна до устните си, защото опря ръце на гърдите му.

— А как се озова в нашия свят, викинг?

Отчаяна въздишка се изтръгна от гърлото му. Вече се беше уморил от безкрайните й въпроси, особено сега, когато отново закопня да я обсипе с ласките си.

— Искаш да разбереш как моето тяло се е пренесло хиляда години назад във времето?

— Вече ми стана ясно, че си дошъл при нас, но не мога да разбера как ще се върнеш обратно при своите хора?

— Пристигането ми беше доста странно — замислено процеди той. — Разбираш ли, аз изпълнявах главната мъжка роля в един филм за някакъв прославен вожд на викингите, наречен Ивар Непобедимия.

— Не! — изкрещя ужасената Рейна.

— Точно така се казваше този герой и не разбирам защо трябва да ми крещиш на ухото. Прощавай, скъпа, но вече няколко часа не ме оставяш да си отдъхна с въпросите си. Така... докъде бях стигнал. А-ха, да, а ти... искам да кажа Моника, играеше ролята на моята предана съпруга.

Неочаквано тя се засмя, но продължаваше да го гледа, омаяна от разказа му.

— Филмът свършва с една сцена, в която Ивар потегля в своето последно пътуване към Валхала, положен в средата на горящ кораб, както според традицията древните викинги са погребвали най-знатните си вождове, показали невиждана храброст в боевете. Нали именно така е бил изпратен и най-славният от тях, Виктор Безстрашния. Както и да е, лежах със затворени очи в средата на кораба, обгърнат от страхотни пламъци, и следващото, което си спомням, беше това, че се озовах във Ванакхайм и оттогава аз наистина съм Виктор Безстрашния.

Тя остана с отворена уста.

— Нима искаш да кажеш, че си се върнал в горящия кораб, за да се превърнеш отново в този вожд, който си бил преди толкова много години?

— Да — намръщи се той. — Макар че не си спомням да съм живял преди под образа на Виктор Безстрашния.

— И къде изгуби паметта си? Във Валхала или после, в онзи... Футургард?

— Не зная точно, но явно е станало или във Валхала, или в бъдещето. Все пак може би никога не съм се превъплътил в крал Виктор, а само съм бил изпратен да го заместя.

— Защо?

Той я погледна многозначително.

— За да живея с тези хора. За да живея с теб, Рейна. Последните думи младият „викинг“ произнесе с такъв плам, че Рейна дори се

уплаши. Виктор видя как по красивото ѝ лице се изписа смесица от неувереност, страхопочитание и първичен страх. А за него не можеше да има по-ярко признание от чувствата, които тази русокоса самодива изпитваше към него. Затова не каза повече нито дума, а я притегли със силните си ръце към сърцето си и обсипа с целувки изплашеното ѝ, но обаятелно лице. След последната нощ я чувстваше по-близка от всичко на света — особено сега, след като тя го изслуша без нито за миг да се усъмни в невероятните му приключения — и копнееше да се слее с нея. Устните не спряха нито за миг — по бузите ѝ, по шията ѝ, по устата ѝ — и когато тя затрепери като лист в ръцете му, той разбра, че тя отвръща на чувствата му.

Тогава младият викинг усети как един влажен нос се отърка о бузата — не, това не можеше да бъде нослето на Рейна. Озадачен, той вдигна глава и видя дребна арктическа лисица, която ги душеше с любопитство. Виктор се засмя. Животното наистина беше много красиво, пременено в лятната си кожа на сиви и кафяви петна с все още къс косъм. Не беше по-дълго от половин метър, с тънки лапи и едри златисти очи.

Жена му се отдръпна уплашено и се изправи, огледа се с панически поглед и вбесено подвикна на лисицата:

— Махай се! Махай се!

Дребното животно я изгледа смутено и излая няколко пъти.

Виктор се развесели, като видя как Рейна отчаяно замаха с ръце, а лисицата решително отказваше да помръдне от мястото си.

— Рейна, скъпа, какво правиш? Защо гониш лисицата? Нали не искаш да я убия и да ти заповядам да я сготвиш за вечеря?

Очевидно не искаше, защото в следващия миг той се озова по гръб, а Рейна притискаше гърдите му с коляно и размахваше кинжала си пред смаяното му лице.

— Само посмей да я убиеш и ще ти го забуча в гърлото — изфуча тя като истинска валкирия.

Виктор тихо подсвирна, озадачен от внезапния изблик на любимата си.

— Но защо ми е да убивам това красиво животно?

При тези думи тя въздъхна и отпусна коляното си, приседна до него с преbledняло лице. Кинжалът трепереше в ръката ѝ. Лицето ѝ красноречиво издаваше съжалението и срама от този с нищо

необясним изблик. Дори отвори уста, за да промълви някакво извинение, но се сепна, защото си припомни последните му думи.

— Знаеш защо! — изкрещя тя.

Виктор се изправи, разтри врата си и с облекчение си припомни, че само преди миг можеше да изпита колко е остро наточен кинжалът.

— Един ден те наблюдавах в тундрата заедно с твоята лисица. — Той протегна ръка и погали животното зад ушите. — А след това те видях заедно с онзи монах, Пелагиус.

— Ти си ме следил?

— А ти не ме ли следеше? — ядоса се Виктор и многозначително повдигна вежди. — И не можеш да отречеш, че аз, за разлика от теб, никога не съм искал да те убия.

Тя се усмихна виновно.

— Но наистина си ме следил. Току-що го призна.

Той погали бедрото ѝ през дрехата.

— Трябва да ми простиш, скъпа. Ти така ме беше омагьосала, че наистина не знаех какво върша.

Рейна нищо не отговори, но изглежда молбата му постигна целта си.

— Рейна — въздъхна младият мъж, — нима си помисли, че мога да убия лисицата?

Тя сви рамене, сведе поглед и бързо премигна с дългите си мигли.

— Войниците на Волфгард биха го обявили за признак на слабост, за липса на мъжество. Разбира се, аз се стараех да не разберат, че обожавам това зверче. Ако знаеха, веднага биха я убили само и само да ме накарат да страдам.

След това трогателно признание сърцето му се изпълни с нежност към това гордо, но прекалено милостиво момиче. Вдигна лицето ѝ и я погледна в очите.

— Ох, Рейна, скъпа моя, така съжалявам, че си била подложена на такива страдания и унижения! Сигурно там, в бивака на Волфгард, си се чувствала като в ада...

— Много по-тежка беше съдбата на майка ми — промълви тя и погледът ѝ помръкна от горчивите спомени. — Онова чудовище, Волфгард, сломи последните остатъци от гордостта ѝ, отрови дните ѝ и сърцето ѝ не издържа.

— Никога няма да ти се случи да преживееш такъв ужас, любима, кълна ти се — пламенно изрече младият викинг и стисна ръката ѝ до гърдите си.

— Не зная, ох, все още не зная дали да ти вярвам — изхлипа младата жена и отпусна глава. — Нали и ти искаш същото, като всички останали мъже.

— Не, съвсем не е същото — разгорещено отвърна той. — Не се ожених за теб само за да те превърна в моя робиня, Рейна. Нима още не си разбрала какво си ти за мен? С мен можеш да бъдеш свободна както никога досега, свободна да бъдеш истинска жена, любима, съпруга и майка, свободна да се наслаждаваш на любимите си животни или на каквото и да е друго, което ще ти доставя радост. Можеш да вярваш на думите ми.

„Може ли да му се вярва?“ — този кошмарен въпрос не я напускате вече от толкова много дни и нощи. Погледна го още веднъж и се почувства изтощена до смърт. Вече знаеше, че Виктор Безстрашния е напълно различен от Волфгард, обаче той все още като че ли искаше да ѝ налага решенията си и вкусовете си, макар и доста по-нежно от безсърдечния и свиреп Волфгард. А нея с всеки изминат час се надигаше предателското желание да му се покори напълно...

Младата жена вдигна глава и видя как ръката на Виктор нежно галеше козината на лисицата, а животното доверчиво се притискаше към крака му. За миг я досмеша въпреки обърканите ѝ мисли. Нима всички женски животни не могат да устоят на чара на този мъж?

Виктор проследи погледа ѝ и забеляза замисленото ѝ изражение.

— А как се нарича твоята лисица?

— Фрея, на името на всемогъщата богиня на викингите — плахо прошепна Рейна.

— Знаеш ли, че скоро ще трябва да роди? — попита я той, след като погали животното по корема.

— Нима? — Рейна се наведе и прегърна любимата си лисица, увери се, че мъжът ѝ е имал право, и се усмихна щастливо. — Май и този път си познал. Фрея има приятел, един доста едър лисугер. Вече няколко пъти съм ги виждала как се усамотяват сред хълмовете. Но лисугерът никога не се е осмелявал да се приближи до мен.

— Като я гледам колко е наедряла, струва ми се, че скоро ще роди малките си. Гордея се с теб, Рейна. Щом си толкова загрижена за

зверче като това тук, няма съмнение, че бъдеш много грижовна майка.

Лицето ѝ пламна от възмущение.

— Да, сигурно трябва да ти родя син, наследник на царството ти, за да спечелиш и този път срещу Волфгард.

Той рязко се обърна към нея и я погледна умолително.

— Рейна, защо винаги трябва да намесваме гордостта си? Никога ли не си мислила, че човек може да се ръководи и от други причини? — Той се наведе на нея и я целуна по бузата. — Желая те, скъпа, и затова желая да имаме дете.

Тя замълча, стиснала ръце в скута си.

— Снощи ми говореше как някога, преди много години, си била щастлива малка принцеса. Нека донесем подобно щастие на всички жители на Ванахейм. Нека да имаме нашия малък принц или малка принцеса и да се погрижим отсега детето ни да израсне щастливо.

Тя го погледна с копнеж, примесен с безпокойство. О, как умееше този мъж да я обайва с красиви думи и прелестни картини! Отдавна не си бе позволявала да мечтае за щастие и спокоен живот. Сърцето ѝ бе изпълнено само с омраза и желание за отмъщение. Но този необикновено деликатен мъж я накара да си припомни за невинната душа на отдавна изчезналото дете, което бленуваше за щастие край бреговете на Лоара. И това я уплаши, защото отново се превръщаше в лесно наранимата девойка, каквато бе до неотдавна, защото ако и Виктор Безстрашния я разочарова, вече на никого нямаше да повярва до края на дните си. Все пак трябваше да признае, че съпругът ѝ неусетно успя да промени мисленето ѝ до неузнаваемост. Дори не разбра кога той успя да покори сърцето ѝ. Нима тя беше същата онази Рейна, за чието непокорство се носеха легенди сред обитателите на Ванахейм? Ето че сега трябваше да се отбранява не само от бруталния свят, който я заобикаляше, но и от неотразимия чар на Виктор Безстрашния... Да, той успя да постигне целта си и тя вече трудно можеше да издържа на изкушението да се превърне в негова покорна съпруга, дори робиня. Никога досега не бе попадала в такъв съдбоносен кръстопът.

Замислена за участта си, Рейна дори не забеляза, че той я гледа внимателно, макар че с нито един жест не наруши покоя ѝ.

— Време е да се връщаме у дома — неспокойно прошепна тя. — Тревожа се за Рагар и Харалд, защото ги оставихме сами сред твоите

свирепи викинги.

— А не се ли тревожеше за себе си, за това, че дойде тук само с мен? — предизвикателно я запита Виктор.

— Може би и това ме плаши — призна си младата жена. Наведе се и погали лисицата по меката козина. — Сбогом, моя лисичке. Никак ми се ще да те оставям сама точно преди да родиш, но няма как да ти помогна.

— А защо не я вземем с нас? — предложи Виктор.

— Ще ми позволиш ли? — попита го смаяната жена и очите ѝ светнаха от радостна надежда.

— Разбира се.

— Но какво ще стане с твоите вълци? Дали няма да се нахвърлят върху нея?

— Ще заповядам да ги държат по-далеч от новата ни любимка, докато тя роди малките си лисичета — засмя се той и целуна Рейна по бузата.

„И аз ще бъда далеч от съпруга си, докато продължавам да се колебая дали мога да разчитам на него... и на себе си“ — помисли си Рейна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Виктор и Рейна бавно яздеха по обратния път към селото, следвани от лисицата Фрея. Макар че се налагаше Рейна често да я подканя с жестове и подвиквания, тя се радваше, че дребното зверче ѝ се подчини и реши да ги последва. Но неизмеримо повече се зарадва на предложението на Виктор да приберат лисицата в техния дом. След няколко минути ще се приберат у дома, Фрея ще се отпусне на постелята от слама и вече нито гладът, нито хората няма да заплашват любимото ѝ животно и нейните малките лисичета, които може би много скоро щяха да се родят. Нито пък щеше да ги измъчва студът, защото Рейна щеше да събира около огнището всичките си домашни любимци през студените арктически нощи.

За сетен път Рейна се замисли за удивителната доброта и отзивчивост на младия ѝ съпруг към всички живи същества наоколо, които страдаха от суровата природа или от не по-малко суровите обитатели на острова. Никога не бе очаквала, че ще срещне викинг с такова меко сърце, затова не бе чудно, че с всеки изминат ден любовта ѝ към този красив и мъжествен вожд постоянно нарастваше, а съпротивата ѝ срещу него затихваше все повече и повече. Младата жена отново си припомни, че не трябва да забравя какво иска всъщност той от нея. Ако не внимава, в най-скоро време ще бъде напълно покорена от него или, както се подиграваха бойците, „опитомена“. Мразеше тази дума! Нищо чудно до няколко седмици да забременее от него и той ще се възползва от това, за да я превърне в напълно послушна робиня. И колкото повече я завладяваше копнежът за неговите ласки, толкова по-силно се събуждаше в нея войнственият инстинкт на валкириите, които винаги са се съпротивлявали на всяко потисничество и унижение...

Докато гледаше как Рейна подмамваше лисицата да тръгне след тях, лицето му си оставаше замислено и загрижено. Виктор беше изумен от мигновената ѝ реакция, когато тя го повали по гръб върху влажната трева и притисна острия си кинжал към гърлото му. Какви ли

жестокости ѝ се е налагало да понася, щом не искаше да повярва дори и на него и то за такъв дребен повод — за някаква си дребна лисица! А може би жена му се страхуваше да се издаде пред него, да се покаже слаба и уязвима... Постепенно младият мъж започна да се убеждава, че му предстои да измине дълъг път, преди да завоюва доверието ѝ и накара да престане да упорства срещу всяко негово решение. Виктор се надяваше, че с последното си предложение да приберат тази самотна лисица в дома им е успял поне малко да ускори сближаване между тях.

Когато влязоха в голямата къща, дребната лисица веднага се упъти към огнището. Но край него вече се бяха настанили трите вълка, които скочиха на крака и залаяха срещу новодошлата Фрея. Дребната лисица се уплаши и се скри под полите на Рейна. Вълците, доволни от победата си, отново налягаха около огнището.

Виктор Безстрашния скочи от стола и сграбчи трите вълка.

— Спрете, зверове непокорни! Дяволите да ви вземат, трябва да спрете този лай! Така ли трябва да посрещате гостенката си?

В това време разтревожената Рейна галеше по козината разтрепераната лисица, после я взе на ръце и се приближи към съпруга си, за да му помогне да укроти едрите животни. Вълците се изскубнаха от ръцете му и се хвърлиха закачливо към нея, но оголените им зъби още повече уплашиха Фрея.

— Долу, Гери! Долу, Хати! — извика сърдито Рейна. — Няма да ви разреша да плашите моята лисица!

Вълците излаяха сърдито и продължиха да се умилкват около Рейна, която вдигна по-високо ръцете си, обгърнали треперещата лисица.

— Достатъчно! — кресна Виктор, рязко отвори вратата и започна да подкарва с камшика трите вълка към вратата. — Хайде навън, безмилостни зверове! И няма да ви пусна обратно, докато не се научите как да се държите с лисицата!

Най-после ръмжащото кълбо от косми се озова на двора, а Виктор се обърна с извинителна усмивка към жена си, която все още успокояваше Фрея. Ушите на малкото животинче трепереха, златистите му очи бяха разширени от ужас и цялото му тяло се тресеше.

— Съжалявам, Рейна. Не очаквах, че вълците ще я посрещнат с такава ярост. Ще успееш ли да я успокоиш?

— Много се разтревожих, като видях как тези чудовища ѝ се нахвърлиха. Страх ме е да не роди преждевременно.

Рейна погали лисицата по гърба и се усмихна.

— Все пак е красива, дори и сега, когато трепери от страх. И аз не допусках, че вместо да се почувства щастлива в нашия дом, ще ѝ се наложи да преживее такава изпитание и да обърне всичко наопаки.

— Милейди, не знаеш ли — намигна ѝ Виктор, — че тук всичко се обърна наопаки още в мига, когато ти влезе през прага? А може би си успяла да промениш и живота в цялото село, ако се вярва на слуховете...

Рейна едва се удържа да не прихне от смях.

Погали Фрея и заедно с мъжа си се отправи към трапезарията, където Отар, Орм, Роло, Кнут и Свейн вече се бяха събрали около масата. На вечерята бяха поканили дори и зложниците Рагар и Харалд. Всички погледи се отправиха към дребната лисица в ръцете на Рейна.

— Какво виждат очите ми, вожде? — дръзко започна Кнут. — Нима сте донесли жива мръвка за печеното за вечерята?

Рейна го погледна презрително, с див блясък в очите. Това не убягна от погледите на Роло и Орм и те не закъснях да се захият по най-просташки начин. Виктор косо изгледа Кнут и смръщи вежди.

— Донесохме у дома любимата лисица на жена ми, която отсега нататък ще живее с нас. И да му мисли този от вас, който се опита да ѝ причини зло.

— Ами че тя не е по-едра от плъх — Орм се опита да блесне с остроумието си. — По-добре е да му спести мъките на това дребосъче и да го одерем още днес.

Рейна пребледня, ядосано измърмори нещо и Виктор не издържа, скочи от стола и извика сърдито:

— Тази лисица скоро ще роди и всеки, който се осмели да ѝ причини зло, ще се разправя с мен, ясно ли е?

Роло, Орм и Кнут се спогледаха и изръмжаха недоволно, но никой не посмя открито да се опълчи срещу вожда. Младата жена му отправи признателен поглед и тръгна към стола си с лисицата в ръцете

си. Когато минаваше покрай стола на Рагар, тя се спря, изгледа брат си с тревога, наведе се и му прошепна на ухото:

— Как се държат с теб и Харалд?

Рагар се усмихна и погали Фрея.

— Е, засега сме добре, сестричке, макар че не ни позволяват да излизаме от къщата. Пускат ни само дотук, до къщата на вожда. Повече се тревожа за теб.

— За мен не се тревожи — отговори тя. — Съпругът ми е много внимателен мъж. — Тя кимна към Харалд. — Искам вие двамата да напуснете селото преди воините на Виктор Безстрашния да изгубят търпение и да се нахвърлят върху вас. Знаете как се отнасят с вражеските пленници, нали? И най-важното: Виктор ми каза да ви предам, че от днес сте свободни и може да се върнете в домовете си.

— Не, Рейна, предпочитаме да останем тук и да се грижим за теб — настоятелно рече Харалд.

Рейна въздъхна примирено.

— Не се безпокойте за мен. Нищо не ме заплашва — твърдо отвърна тя и зае мястото си край дългата маса.

Когато поднесоха печеното, хляба и медовината, Рейна остави Фрея на пода. Дребната лисица се огледа смутено, замаяна от присъствието на толкова много хора и от смесицата на апетитните миризми, които се разнасяха около масата. Някой ѝ подхвърли парче месо и животинчето лакомо го захапа. Щом го изяде, пристъпи няколко крачки и се шмугна под краката на Кнут и той се приготви да я изрита, но навреме улови намръщения поглед на Виктор и се отказа от намерението си.

Кнут отрязва парче от овнешкото с ножа си, подхвърли го на лисицата и изръмжа:

— Много е послушна любимката на жена ти, вожде. Може би и самата ни господарка е станала по-кротка след първата брачна нощ?

Орм и Роло се захиха на непристойното подмятане на Кнут, а Свейн, Отар, Харалд и дори Рагар се подсмихнаха. Само Рейна пламна от гняв.

— Това не е твоя работа, ясно ли е? — процеди Виктор с леден тон.

Кнут безгрижно сви рамене и надигна чашата си с медовина. Лисицата се премести под стола на Роло, който се наведе и я погали,

след което се ухили похотливо.

— Кажи ми, вожде, да не би и нашата господарка да е бременна като лисицата?

Всички се изсмяха гръмогласно. Виктор скочи от стола си и тръшна юмрука си върху масата.

— Спрете! Достатъчно се наслушах на глупостите ви! И прекалено дълго търпях мръсните ви шеги за мен и жена ми! Сега Рейна е моята кралица и няма да позволя на никого да я обижда по този начин! Ще ви науча да я почитате като истинска господарка!

— А не трябва ли първо тази малка валкирия сама да заслужи нашето уважение? — подигравателно се обади Кнут.

— Тя даде обет за вярност към нашето племе — възрази му Виктор. — И оттогава не се е спречквала с нито един от вас, затова и вие ще се отнасяте с нея по същия начин. Всеки, който не е съгласен с мен, може да излезе веднага на двора с меча си, за да си уредим сметките още сега. Кълна се в името на Один, че ще запомни как се обижда господарката на този дом.

Роло, Кнут и Орм мълчаливо сведоха глави. Само Свейн се опита да помогне на Виктор.

— Нашият вожд има право. Трябва да го слушаме и да пазим честта на нашата кралица.

— Да — съгласи се Отар. — Ако обиждаме жена му, все едно обиждаме него.

Другите трима бойци си прошепнаха нещо, после Орм заговори от името на тримата с изненадващо смирен тон:

— Вожде, вярно е, че ти спечели почитта на всички нас, като се осмели да вземеш за своя жена и да опитомиш тази необуздана валкирия. — Той остро изгледа Рейна. — Ти си прав, като настояваш да се отнасяме с по-голямо уважение към жената, която може би още тази година ще ти роди син, от което Волфгард ще побеснее.

При тази нова, много по-силна обида, Виктор ядосано изфуча, а Рейна измъкна кинжала от пояса си и го опря в гърдите на Орм. Но в този миг трите вълка на Виктор нахлуха с лай в стаята и нарушиха напрегнатата тишина, защото погнаха лисицата на Рейна из ъглите на просторната стая и настъпи невъобразима врява. Вълците вдигаха олелия до бога, а ужасената лисица скочи върху масата и катурна няколко чаши. Вълците се втурнаха след нещастното зверче и с два

скока се покатериха на масата след него. На всички страни се разхвърчаха чаши и чинии, Фрея впи остриите си нокти в голямата изпоцапана купа, обърна я и заля слисаните гости със соса от печеното овнешко. Най-после лисицата скочи от масата, профуча на една педя от остриите зъби на трите разярени вълка и с невероятен скок се метна на рамото на Роло. Впи нокти в дрехата му и викингът изрева от болка, но в следващия миг остана безмълвен, с широко отворена уста, защото вълците го връхлетяха като лавина и го събориха на пода.

Като че ли нямаше край тази бясна гонитба и шумотевица. Орм и Кнут ядосано бършеха мазния сос от лицата и дрехите си. Само Рагар и Харалд се смееха в захлас. Вбесената Рейна рипна от стола и се опита да хване лисицата. Виктор отчаяно се мъчеше да улови вълците, но само си спечели многобройни драскотини от остриите им нокти, а по дрехите му полепнаха още остатъци от трапезата.

— Кой, по дяволите, пусна вътре тези зверове? — изкрещя вождът и се хвърли да хване опашката на Хати.

В трапезарията се втурна Сибеал с ужас в очите.

— Ох, вожде, прости ми, вожде! Излязох на двора да изтупам една черга и тези три звяра внезапно се втурнаха зад гърба ми.

— Защо не си отваряш очите! — кресна Виктор и се вкопчи в рунтавата Хати. — И не ме гледайте глупаво, а ми помогнете да хванем тези подивели зверове преди лисицата да се качи на масата!

Настъпи още по-голям хаос, защото всеки се опитваше да се докопа до някой вълк. Прекатуриха се още три стола, подът стана хлъзгав от мазния сос и след секунди Роло и Орм се стовариха с цялата си тежест под масата, без да успеят да се доберат до Тор. Фрея се шумугна мълниеносно под краката на Кнут и го ухапа по глезена. Едноокият гигант се строполи като отсечен ствол на пода с нечувани псувни и бесни закани. Харалд и Рагар се опитаха да настигнат Гери, но, разбира се, само вдигнаха още пушилка край огнището. В този миг Фрея вече беше на сигурно място в ръцете на Рейна, а Гери, Тор и Хати изскочиха през вратата, подгонени от Виктор и Сибеал. Най-сетне настъпи покой, но в стаята цареше пълен безпорядък.

— Вожде, лисицата на твоята господарка застрашава мира в този дом! — заплаши го Кнут и сърдито разтърка натъртения си задник.

— Аха, това зверче ще ни донесе само беди и нещастия — подкрепи го Роло и избърса кръвта от рамото си.

— И на всичкото отгоре си останахме гладни. Виж, цялата ми вечеря е наплескана върху дрехите ми — оплака се лакомият Орм.

Виктор, който също едва се сдържаше да не избухне, не им остана дължен:

— Нима трима смели викинги не могат да се справят с една дребна лисица? Сигурно съм се лъгал, щом съм се надявал, че за смели бойци като вас дори и смъртта не е страшна.

Надвисна неловка тишина.

— Стига, вожде, какво толкова е станало? Дори беше много смешно. Я се погледнете на какво приличате! Пък и никой не пострада — намеси се Свейн, който винаги запазваше присъствие на духа. — Е, останали сме една вечер гладни... Нима трябва да се отчайваме. По-добре Сибеал да се погрижи за господарката, а ние, мъжете, да оправим този хаос.

— Благодаря ти, Свейн.

Виктор заповяда на хората си да подредят масата и столовете, а той хвана жена си за ръка и я поведе към спалнята. Погледна Рейна и задъханата лисица в ръката ѝ и се засмя. И жена му, и любимото ѝ зверче бяха изпоцапани чак до носовете с мазния сос и с какво ли още не. Младият викинг отиде до коритото с вода и намокри кърпата, повесена на гредата.

— А сега стойте мирно и двете — рече той и започна да бърше лицето и ръцете на жена си, след което се зае с косата ѝ. След като приключи с Рейна, започна да търка козината на лисицата.

— Наистина ние двете обърнахме къщата ти нагоре с краката — смутено промълви младата жена, докато гледаше с каква загриженост съпругът ѝ чистеше лапите на Фрея.

— С течение на времето ще се научим да се справяме с всички трудности — решително отвърна той. Огледа лисицата, реши, че засега е достатъчно изчистена и я взе от ръцете на жена си, грабна една по-голяма кърпа от скамейката и уви с нея изплашеното зверче.

Рейна се протегна към третата кърпа, намокри я в коритото и се приближи към мъжа си.

— А сега, позволи ми да те изчистя, съпруже мой. Гледай, цялото ти лице е оцапано, даже и косата ти. — Тя се надигна на пръсти, за да стигне до темето му, но не успя и се намръщи. — Много си висок. Седни на тази скамейка.

— Твоето желание е закон за мен.

Виктор седна на скамейката, доволен, че жена му прояви такава грижа към него, а тя внимателно избърса лицето му, косата му, ръцете му. Гледаше очарован ловките движения на кръшното ѝ тяло. Не издържа дори една минута, сграбчи я през кръста и я придърпа в скута си. Тя все още се опитваше да избърше последните петна по дрехата му, а той вече успя да протегне едната си ръка към гърдите ѝ, а с другата затършува под полите ѝ.

— Стига! Сега ли намери да... — опита се да протестира тя, но гласът ѝ издайнически се разтрепери.

— Само се опитвам да ти помогна. Искам да си по-близо до мен, за да ме обслужиш по-добре. — Той впи устни в прелестната ѝ шия, а свободната му ръка плътно се притисна към бедрото ѝ.

— Ти си полудял! — извика Рейна.

— Да, луд съм, но само по теб...

В това време лисицата ги наблюдаваше отстрани с любопитство. Младата жена го удари през ръцете, но Виктор не се смути, а само отмести косата от лицето ѝ.

Рейна скочи от скута му и с гневен жест запрати мръсната кърпа в лицето му.

— Ето, можеш и сам да се изчистиш! Само гледаш да се възползваш от добротата ми.

— Не само от добротата ти, но и от още нещо — допълни той и дяволито повдигна вежди.

Тя му се изплези.

Виктор се засмя и избърса лицето и ръцете си с кърпата. Проследи с поглед как жена му грабна Фрея на ръце, внимателно я уви с парчето плат, заговори ѝ ласкаво и тръгна към огнището.

Виктор бързо се надигна, настигна жена си и сложи ръка на рамото ѝ.

— Знаеш ли, скъпа, онзи тип май наистина е познал. Ти ще бъдеш чудесна майка.

Тя го изгледа възмутено.

— Но какво толкова лошо казах? — смутено попита младият викинг. — Нима още се ядосваш заради нахлуването на вълците?

— Не — рече тя и тръсна глава. — Всеки вълк се ражда с инстинкта да преследва лисици.

Виктор се усмихна и я завъртя към себе си.

— Така както аз съм се родил с инстинкта да те желая.

Жената замря от изненада и тихо промълви:

— Да, сигурно затова искаш да зачена от теб, точно както го предсказа непоносимият Орм.

— Скъпа — смутено започна Виктор, — искрено съжалявам, че моите войници тази вечер отново се държаха непристойно с теб. Ще видиш, че ще ги науча да се отнасят към жена ми както подобава на една истинска принцеса, защото твърдо съм решил да ти осигуря почитта, която заслужаваш. — Той примирено въздъхна. — Но моля те, нека да не вгорчаваме любовта си заради недодяланите им подмятания.

Рейна бързо примигна с дългите си мигли и стисна зъби. Явно не беше успял да я убеди.

— Все още пред любовта ни има прекалено много препятствия, викинг.

Той нежно погали с пръст сочните ѝ устни и заговори припряно:

— Тогава да се опитаме да отстраним в леглото тези проклетни препятствия.

При тези възбуждащи слова тя се изчерви, а дишането ѝ се учести. Бавно тръгна към спалнята, но на лицето ѝ бе застинало надменно изражение.

Той я настигна, хвана я за ръката и я обърна към себе си.

— Но какво сбърках, Рейна? С нищо не исках да те обидя. Нима съм виновен, че те желая така страстно, че дори не съм на себе си... Не ме ли желаяш повече?

Златокосата красавица рязко се извъртя и го изгледа с горчива насмешка.

— Искам да ме желаят заради самата мен, а не да служа само като разменна монета в нечии стремежи за покоряване на острова.

Виктор отново въздъхна скръбно, а сърцето му се сви от жалост към нея.

— Скъпа, как можа да повярваш, че не те желая от все сърце?

В гласа ѝ прозвуча стоманена нотка:

— Вярвам само на едно — съгласен си да ти родя дете, за да увековечиш властта си над целия остров.

— О, Рейна, скъпа, това са чисти глупости! Когато се любя с теб, правя го само заради вълшебната наслада, с която ме даряваш. За мен няма нищо по-чудесно от това да се слея с теб, момичето ми... И ако небесата ни дарят с рожба, какво лошо ще има, ако това дете, този плод на нашата любов помогне да се възцари вечен мир на нашия изтерзан остров?

Тя не отговори, но по лицето ѝ пролича как вълнението разтърсваше душата ѝ.

Виктор обхвана с пръсти брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към своето и впери поглед в красивите ѝ очи. Прочете смущението в тях и нежно прошепна:

— Рейна, кралице на моето сърце, искам да бъде истинско семейство. Не можеш да отречеш, едно дете ще ни сближи както нищо друго!

Изопнатите черти на лицето ѝ внезапно се отпуснаха и той разбра, че тя се колебае, объркана от връхлитащите чувства.

— Не, викинг, убедена съм, че искаш това дете, за да разшириш владенията си.

— Не, любов моя, искам това дете, за да бъдем щастливи, ти и аз — поправи я Виктор.

Тя отново замълча.

— Или може би... не искаш дете от мен?

Рейна бавно повдигна очи и прехапа устни.

— Ако можехме да се махнем оттук, далеч, където няма никакви царства и спорове за земи, ако нямаше вражда между нас, тогава... да, тогава може би щях да се радвам да ти родя дете, викинг. Но искам това дете само за нас двамата, а не да го използваш като средство при преговорите за примирие с Волфгард. Ясно ли ти е сега какво искам?

Той я притегли към гърдите си и целуна намръщените ѝ вежди.

— Ох, Рейна, да знаеш само как желая да се озовем в такъв приказен свят... И може би ще постигнем тази мечта, но след като уредим примирието на острова.

Тя рязко се изскубна от ръцете му, отиде до огнището и сведе поглед към дребната лисица, увита в платнището.

Виктор бързо се приближи зад гърба ѝ и я прегърна през раменете. Окуражен от това, че този път тя не го отблъсна, младият викинг поляка спусна ръце по тялото ѝ и обгърна гърдите ѝ.

— Нима искаш да ме изоставиш?

Младата жена остана смълчана, като че ли до слуха ѝ не беше достигнал този отчаян въпрос, но я издадоха бързите тръпки, които предателски пробягнаха по кожата ѝ, когато ръцете му притиснаха гърдите ѝ, а устните му — нежната извивка под ухото ѝ.

— Рейна, кажи ми истината, моля те... — Гласът му се задави от несподеления копнеж. — Искаш ли да се разделиш с мен? Защото ако останем заедно...

— Харесвам удоволствието, което ми доставяш — признанието се отрони тихо от устните ѝ. — Но не приемам да ме използваш като средство за някакви други цели, колкото и да са благородни.

— Но, скъпа, никога не съм кроял такива замисли! — опечалено възкликна младият викинг.

— Не съм убедена в искреността на думите ти, викинг.

Лицето му пламна. Стисна я с яките си ръце и я извъртя към себе си.

— А какво ще кажеш, ако ти предложи да се любим, без да те принуждавам да ми раждаш син? Тогава ще ме пожелаеш ли?

Рейна се изчерви като божур и го попита смутено:

— Не разбирам за какво ми говориш.

Но Виктор разбираше, и то много добре. Дори само мисълта за този изход го изпълни с вълнение.

— Тогава ще ти докажа, че те обичам заради самата теб, любима. Наистина имаш право да бъдеш желана заради самата теб. Точно така те желая и аз, твоят предан съпруг. Желая те тъй силно, че съм съгласен да ти даря удоволствие дори и ако не получа своето.

— Но как?

Той я изгледа замислено.

— Трябва само да ми имаш пълно доверие. Мога ли да се надявам поне на това?

За миг тя се поколеба, но след това прошепна:

— Да, викинг.

— Тогава ела с мен.

Рейна беше силно смутена, но едновременно с това я глождеше някакво неясно любопитство. Виктор Безстрашния я хвана за ръката и я поведе към леглото им, накара я да легне, а после се изпъна до нея. Тя заплака беззвучно и той се вцепени от тревога. Трябваше да

изминат няколко безкрайно дълги и тягостни минути, докато нежните му ръце галеха само косите ѝ, а очите му не се отделяха от нейните. Рейна не издържа дълго на втренчения му поглед и отклони глава на едната си страна. Виктор веднага я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към своето.

— Виктор, моля те...

— Не — твърдо отсече той. — Не искам да избягваш погледа ми, скъпа.

— Защо? — изплашено извика тя.

— Защото това е част от любовната игра, скъпа.

Рейна не му се подчини, обаче пръстите му се впиха в брадичката ѝ и тя беше принудена да се обърне към него. Погледът му я изгаряше като нагорещено желязо и младата жена потръпна, омагьосана от невероятните му сини очи, докато викингът бавно сведе лице до нейното. След секунди тя вече започна да се задъхва от непоносимото напрежение и когато най-после устните им се сляха, от гърлото ѝ като че се надигна пламък. Целуваше я с неописуема нежност, предизвикателно и изкусително, отново и отново, и отново, докато пред очите ѝ затанцуваха кръгове. И тъкмо в мига, когато ѝ се струваше, че повече не можеше да издържи, нежната му целувка внезапно се преобрази в свиреп натиск. Мъжът яростно впи устни в нейните, после ги разтвори със зъби и потоци езика си в топлата ѝ уста. Рейна така беше залята от разтърсващото усещане, че тръпки от страх пролазиха по гърба ѝ. Но това бе само началото на мъчението. Щом отлепи устните си, Виктор започна бясно да дърпа връзките на корсажа ѝ и след няколко мига заоблените ѝ гърди изскочиха над разкопчаната ѝ дреха. Погледът му отново замръзна, прикован за един безкраен миг в прелестната ѝ гръд. Смаяната жена усети как зърната ѝ се втвърдяват болезнено дори още преди първото му докосване.

От глъбините на тялото ѝ се надигна нетърпение. Искаше да я докосне, да я погали, да я притисне до себе си.

Едва успя да изохка: „Моля те... моля те...“ и с двете си ръце притегли главата му към голите си гърди.

Очарован, Виктор ѝ се подчини с възторжена усмивка, захапа зърното ѝ, започна да го смуче, а другото притисна с горещата си длан и леко го разтърка. Рейна се сгърчи и заби пръсти в косата му, после вдигна лицето му от гърдите си и го обсипа със страстни целувки.

Той едва успя да се усмихне и веднага се зае да дърпа надолу полата ѝ, но в този миг ръката ѝ спря неговата. Тя го гледаше в недоумение, защото все още не можеше да си обясни как този ловък мъж ще успее да ѝ достави наслада, ако ще се лиши от своя дял.

Той ѝ се усмихна мило и я погали по бузата.

— Добре, щом искаш, можеш сама да свалиш полата си.

— И ще ме обладаеш? — недоверчиво попита Рейна.

— Не. Има и друг начин да те доведе до екстаз.

Тя се поколеба, все още смутена и объркана. Но безграничното му търпение и жаркият му поглед отслабиха съпротивата ѝ. С треперещи пръсти младата жена изпълни заповедта му, повдигна полите си и разкри треперещите си колена.

Той погали стегнатата ѝ плът и отново се усмихна.

— Не, скъпа. Още повдигни полата, чак до кръста.

Останалата без дъх жена мълчаливо се подчини.

Тогава Виктор я погали по венериния хълм и по-надолу между бедрата ѝ. Тя изохка и пръстите ѝ конвулсивно се свиха.

— А сега разтвори краката си — прошепна младият викинг.

— Защо?

— За да мога да ти се насладя, мила. И това е част от магията.

Думите му и развихрянето на сексуалното ѝ въображение след тези сладострастни нашепвания едва не я подлудиха. Тя веднага разтвори крака и вече си мислеше, че ще припадне от захлас, докато той продължаваше унесено да я съзерцава.

— Толкова си красива, кралице на моето сърце — прошепна Виктор. — Знаеш ли какво изпитвах снощи, когато бях в теб?

Тя поклати глава и едва успя да продума задъхано:

— Не. Кажи ми.

Рейна беше готова да се закълне, че погледът му я пронизваше като огнен меч и може би затова в слабините ѝ се надигна гореща вълна.

— Като че ли бях част от теб — прошепна страстният мъж. — Така здраво ме притискаше отвсякъде. Стори ми се, че никога няма да ме пуснеш да се отделя от топлото ти тяло.

Като си спомни онзи блажен миг, младата жена се сви в сладостна тръпка. Трябваше да стисне зъби, за да потисне желанието

си отново да поиска от него да навлезе в нея, буен и горещ. И не беше сигурна дали няма да се опита да го задържи завинаги в себе си.

— А ти какво почувства, когато бях в теб, любима? — попита той.

— Като че ли бяхме едно цяло — долетя като че ли отдалеч задъханият ѝ отговор.

— И ние наистина бяхме слети в едно, Рейна — въодушеви се Виктор. — Дори и когато не сме в леглото, ние си оставаме свързани един с друг както никоя друга двойка на този свят. И на който и да е друг свят. Ох... обърках се вече с тези светове. Зная със сигурност само едно: любовта между нас никога няма да изчезне.

Но тя не проговори, защото гърдите ѝ се раздираха от неудовлетвореното ѝ желание.

— А сега ще те докосна — рече той. — Първо с пръстите си, а след това с устните и езика си...

— Не трябва да правиш това! — извика тя, ужасена, но заедно с това изкушена да се подчини на странното му желание.

Пръстът му се допря до гънките на нейната женственост.

— Само ми кажи кога да спра, скъпа... когато ти кажеш.

— Не... Не спирай — нежното му докосване я накара да забрави за всякакъв свян.

Той се усмихна и продължи да я докосва, галеше я с пръста си, а желанието се разпростираше и разгаряше като въглени в слабините. Когато пръстът му проникна в нея, насладата се разля като водопад по вените ѝ и Рейна изохка от сладострастие, пот изби по челото и тя се замята като побесняла в леглото.

— Точно това исках да ти направя, скъпа. А сега се притисни до мен.

— Как? — тя го погледна замаяно, любопитна и напрегната.

— Ще ти покажа.

Без да отделя погледа си от красивото ѝ лице, Виктор плъзна едната си ръка под талията ѝ, изви я нагоре, за да усилите натиска на пръста си и наложи ускорен ритъм, за да ѝ достави още по-голямо удоволствие. Рейна изкрещя и започна да се движи още по-бързо. Едва понасяше връхлитащите я вълни от наслада, мускулите на бедрата ѝ започнаха да се сковават от напрегането да погълне всяка секунда от възпламеняващото усещане. В един миг младата жена се почувства

изтощена и леко се отпусна по гръб, изплашена от наелектризиращите тръпки, разнасящи се по кожата ѝ, пораждани от неуморимата му ръка, довеждащи я до екстаз, от който ѝ идваше да закрепци...

Когато Виктор плъзна двата си пръста, тя изхлипа, а ноктите ѝ се впиха в леглото. Натискът му бе още по-силен, а опиянението ѝ достигна върха. Другата ръка на Виктор отново беше повдигнала кръста ѝ и галеше настръхналата ѝ кожа.

Стори ѝ се, че ще изгуби разсъдъка си.

— Виктор, моля те, повече не мога да понасям...

— Не, скъпа, можеш. Можеш да издържиш още много...

— Не!

В отговор пръстите му така я раздразниха, че тя се изпъна на дъга и закрепци от връхлетялото я удоволствие:

— Спри! Ще ме умориш до смърт!

Той само се засмя, но не отстъпи, като че ли бе решен да я докара до лудост.

Едва когато си помисли, че повече наистина няма да издържи и сърцето ѝ ще се пръсне, Виктор се наведе, за да замени непоносимо сладостното мъчение с нежния допир на устните си...

Рейна изпадна в паника, опитвайки се да се съпротивлява на зашеметяващото удоволствие, така разкъсващо, че се уплаши дали ще оцелее след тези незабравими мигове. Бедрата ѝ се стегнаха като менгеме около главата му, но с това конвулсивно движение младата жена само успя още повече да увеличи сладкото си мъчение, защото не спря да го подтиква с движенията си устните му да навлизат все по-надълбоко в горещата ѝ плът, докато най-накрая езикът му се добра до чувствителната ѝ пъпка. Рейна изкрещя, облята от радост, изпотена, агонизираща...

— Не се съпротивлявай на природата си, скъпа — подкани я съпругът ѝ, без да спира да мърда припряно езика си нагоре-надолу, без да спира проникването на пръстите си.

Тя изохка и удари с юмрук по леглото.

— Отдай се на любовта ми. Остави се да те понесат вълните на насладата — прошепна Виктор.

Лявата му ръка не се отделяше от кръста ѝ и притискаше нейното гърчецо се тяло към езика и пръстите му на дясната ръка. В тази безмилостна хватка тя не можеше да избяга от водопада от

влудяващи усещания, с които я заливаше този невероятен любовник. Нямахше спасение от гъвкавите му пръсти. И тогава до слуха му достигна, като че ли от много далеч, отчаяното ѝ стенание. Тялото ѝ се разтърси в конвулсии, чуха се хлипове, сълзи намокриха красивото ѝ лице, задъханите ѝ викове накараха мозъка му да запулсира в някаква огнена мъгла. Когато коленете ѝ кой знае как се озоваха на раменете му, а кръстът ѝ се пречупи в остра дъга, тя си помисли, че потъва в него, а той разбра колко е сладко нейното отдаване и вкуси насладата на нейното извисяване...

Притисната на кълбо под него, Рейна усети как в слабините ѝ избухна огнено кълбо. Поднесе треперещите си устни към устата на своя съпруг. Виктор, ох, Виктор, той я доведе до този връх на екстаза и я дари с този незабравим миг. Младата жена внезапно рязко отметна глава назад и с усилие пое дълбоко въздух.

Когато всичко свърши, когато той отпусна уморените си крака край нейните и се изпъна на омачканото легло, тя все още тръпнеше конвулсивно и преживяваше последните мигове на своето щастие. Потъмнелият ѝ поглед смътно съзираше очертанията на лицето му. Но успя да види сълзите в сините му очи и сладостта от съпреживяването. Той я целуна безмълвно, устните ѝ усетиха парливия вкус на мъжките сълзи и тогава си каза, че навярно душите им са се слели в едно.

— Ето — прошепна Виктор, като не преставаше да я пие с очи. — Толкова те обичам, скъпа, че съм готов на всичко само и само да си щастлива, да си скътана в прегръдките ми. Искан ми се да не напускам това легло чак до смъртта ни. И съм готов да ти давам тази наслада, без да искам моята, ако това ще те направи щастлива.

Сега тя едва се сдържа да не се разридае, така я покърти това любовно признание, поднесено след този океан от наслада, с който той я дари напълно безкористно. Отчаяна, че не може да го възнагради със същото блажено усещане, тя приседна в леглото и започна да развързва дрехите му. Искаше го гол до себе си, без нищо да пречи на сливането им.

— Вземи ме... моля те — помоли го тя.

Виктор се надвеси над нея, трогнат от жеста ѝ, но неуверен.

— Само ако си съгласна да ми се отдадеш.

— Ще бъда твоя, викинг, изцяло твоя. А сега ме вземи по-бързо, ох, моля те, по-бързо... — изохка тя.

— Сигурна ли си? — попита изтерзаният мъж.

— Да, съпруже.

Сега Рейна беше готова да избухне от ярост, ако той откажеше да изпълни тялото ѝ със своята мъжественост, твърда като скала. Полудяла от желание, тя го повали по гръб и само с едно пъргаво движение се озова върху него.

Ръцете му я спряха, а гласът му потрепери:

— Дори и ако от това ще трябва да ми родиш дете?

Думите му я накараха да потрепери само от мисълта, че семето на Виктор ще проникне дълбоко в утробата ѝ и ще покълне в нея. Но сега вече нищо друго нямаше значение, след като си бяха споделили всичко. Къде изчезна моминската ѝ гордост и неукротимият ѝ нрав? В този миг младата жена наистина желаше да има дете от този прекрасен воин, от този безкрайно нежен и любящ мъж. С цялото си сърце, с цялата си душа жадуваше за това неземно щастие.

— Да, дори и ако трябва да ти родя дете — прошепна тя и се спусна върху здравия му член.

Той още не беше проникнал докрай в нея, а тя вече се извиваше в екстаз. Виктор не можеше повече да се сдържа. Рейна беше толкова гореща, влажна, гънките на нейната женственост така плътно го обгръщаха, пламнали от оргазма ѝ. Достатъчно му беше само да си припомни, че те наистина са слели телата си и че тя му се отдава без всякакви задръжки, за да загуби самоконтрола си. Младият мъж се развълнува, мощната му гръд се надигна, лицето му пламна, той се напрегна, влезе в нея докрай, а в следващия миг се отдръпна и тя диво изкрещя.

— Не, мила, само не искам да те нараня — прошепна Виктор.

Когато Рейна усети, че не я заболя въпреки мощното му нахлуване, радостта ѝ сякаш нямаше край. Обсипа лицето му със страстни целувки, заглушавайки неговите и своите викове, докато пурпурни кръгове започнаха да се въртят пред очите ѝ...

При тази страстна прегръдка от самоконтрола на Виктор не остана и помен. Искаше в този миг да я погълне, да я притисне с все сила така, че никога да не се изплъзне от обятията му. Обърна я по гръб, веднага се качи върху нея, а тя с безпогрешен инстинкт обгърна кръста му с бедрата си и погълна мощните му тласъци, прехапала устни, за да сподави виковете си. Устните му трескаво затърсиха

нейните. Меката вътрешна страна на бедрата ѝ се търкаха о неговите мускулести крака и успяха да го накарат да се забрави. Потъваше все по-надълбоко в горещото ѝ тяло, докато накрая семето му се изля дълбоко в нея и остана без дъх. Те се вкопчиха един в друг, разтърсвани от сладостни тръпки.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

На следващата сутрин Рейна получи разрешение от съпруга си да посети Рагар и Харалд в тяхната колиба край селото, където обикновено затваряха пленниците. Докато излизаше от селото и се изкачваше по невысокото възвишение, младата жена си припомняше всички незабравими моменти от нейното страстно покоряване под непреодолимото въздействие на горещите ласки на Виктор през изминалата нощ.

Покоряване... Преди няколко седмици само тази дума ѝ беше напълно чужда и отблъскваща. Коравосърдечната епоха, в която ѝ бе съдено да се роди, не познаваше нежност и състрадание, милост и благородство, затова покоряването означаваше безмилостно третиране, пълно подчинение, страдания, мъчения и дори смърт. Но ето че в прегръдките на своя мъж тя откри ново, напълно неочаквано значение на тази дума: покоряването ѝ бе донесло само невиждана радост, нежност, екстаз. Наистина, тя щеше да бъде много по-щастлива, ако Виктор също бе получил своя дял от насладата още от първия миг, вместо да се старее така безкористно само за нейното удоволствие.

Чувстваше се безпомощна в ръцете му и това откритие я поразиха и очарова, макар че заплашваше да срути всичките ѝ вярвания, с които бе отраснала. Пък и как можеше да се опази от вихъра на чувствата, щом вече тя самата отчаяно се стремеше към това неподозирано щастие?

Рейна успя да си наложи да не мисли повече за съкровения си блян, защото пред нея се извиси силуетът на колибата. Пред вратата на пост беше Отар, макар че явно не се престараваше. Ето че не я забеляза, макар че младата жена вървеше право насреща му. Рейна погледна встрани и видя причината за разсейването на боеца — до него бе седнала робинята Ива, Отар се беше навел над главата ѝ и галеше лицето ѝ, очевидно прехласнат по красотата ѝ.

— Добро утро — отдалеч извика Рейна, за да им даде време да прикрият любовните си погледи.

Двамата скочиха на крака и се спогледаха гузно. Отар пръв се окопоти и вдървено се поклони на господарката.

— Добро утро, кралице. С какво мога ти бъда полезен?

Като видя изчервеното лице на Ива, Рейна се изкуши да се пошегува с Отар, но навреме се опомни и само се усмихна.

— По-добре отключи вратата. Съпругът ми разреши да посетя брат си.

— Разбира се, милейди. — Отар веднага се захвана да отмества тежката греда, залостена напречно на масивната дъбова врата.

На прага Рейна се спря, обърна се и весело намигна на смутената Ива, а после заповяда на Отар:

— Може да довършиш това, с което се беше захванал.

Тя влезе вътре и замижа, когато тежката врата хлопна зад гърба ѝ. Трябваха ѝ няколко секунди, за да привикне с полумрака и неприятната миризма. Видя брат си и Харалд седнали до огнището, свели глави над купите с овесена каша. Пристъпи към мъждукащото кандило и с радост отбеляза, че сега двамата пленници изглеждат доста по-добре. Дори белезите им бяха започнали да зарастват.

— Добро утро — поздрави ги тя.

Добро утро, сестро — усмихнато я посрещна Рагар. — Ще се присъединиш ли към скромната ни трапеза?

— Не, вече закусих. — Рейна се отпусна на сеното до брат си, кръстоса крака и кимна на Харалд. — Дойдох, за да ви помоля двамата да се измъкнете от този унизителен плен. Не забравяйте, че Виктор все още е благосклонен към вас, но никой не може да предскаже какво ще ни донесе бъдещето. Трябва да побързате, преди свирепите му воини да решат, че е крайно време да се разправят с вас.

Разгорещените думи на сестра му накараха Рагар да се замисли. Той погледна към братовчедата си, а после се обърна отново към Рейна.

— Сестро, Харалд и аз вече разговаряхме затова, но и двамата не желаем да се връщаме в стана на баща ми. Ето че сега си жена на вожда на това племе и нищо чудно да започнат жестоки битки между двата народа. Ако се присъединим към войската на Волфгард, може да се наложи да се бием с бойците на Виктор, твоят съпруг. Но аз отказвам да вдигна меч срещу Виктор и неговите хора — не, докато ти си негова жена.

Рейна погледна към Харалд.

— И ти ли изпитваш същите чувства?

— Да. Брат ти и аз няма да се подчиним на заповедите на Волфгард.

Рейна кимна в знак, че разбира жестоките душевни терзания, на които са били подложени двамата пленници.

— Тогава наистина е най-добре да останете тук и да не се връщате във войската на Волфгард...

— Но възможно ли е това — прекъсна я Харалд. — А какво ще стане, ако Волфгард нападне селото на Виктор, а ние стоим заключени в тази жалка колиба?

— Ох, много е опасно и войната е вече на прага ни — въздъхна Рагар. — Все пак можем да се надяваме, че от известно време Волфгард, не зная по какъв начин, успява да проследи всяка стъпка на Виктор Безстрашния. Подозирам, че баща ми е подкупил някой от хората на мъжа ти и този подъл подслушвач му донася за всичко.

— Знаеш ли кой може да е той? — тихо попита Рейна.

— Не — отговори Рагар. — Но ако Волфгард нападне, как да те защитим? Нима трябва да вдигнем мечове срещу баща ми?

— Но можем ли да не те защитим? — намеси се Харалд.

Тя се намръщи.

— Трябва да разберете, че аз съм се заклела да остана тук, освен ако моят съпруг не ме освободи от клетвата и ме изгони от дома си. Макар че ми беше много трудно, трябваше да обявя, че ще бъда върна на Виктор и племето му, за да спася живота на двама ви.

— Това го разбрахме — изрече смутено Рагар и стисна ръката ѝ. — Никога не сме желали да се жертваш заради нас и да се отдаваш на Виктор, но вече всичко е свършено и не трябва да те убеждаваме да му измениш. Само че Харалд и аз... — Рагар поклати глава. — Ние се озовахме в капан, от който сега не виждаме изход.

Рейна горчиво се засмя.

— Наистина, и тримата сме попаднали в жесток капан.

Изминаха десетина дни. Понякога между Виктор и Рейна избухваха дребни свади, но очарованието на любовните нощи успяваше да изглади всички недоразумения. Рагар и Харалд често се шляеха из селото, сприятелиха се с доста от обитателите му и

постепенно Виктор успя да убеди своите хора, че могат да дарят пленниците с по-голяма свобода.

Една вечер всички в голямата трапезария бяха изненадани, когато стражите довякоха двама непознати пленници с вързани ръце и белези по лицата.

— Какво става тук? — ядосано попита Виктор.

Преди стражите да успеят да му обяснят, Рейна се намеси:

— Това са Дирк и Грам, двама бойци от войската на втория ми баща.

— Но... как са се озовали тук? — учудено възкликна Виктор.

— Вожде, заловихме тези двамата в една лодка до брега на фиорда — обясни единият от стражите. — Опитвах се да се промъкнат на брега в мрака.

Кнут скочи с пяна на уста и извади меч си.

— Остави ме да се разправа с тях, вожде!

Роло също скочи от стола си.

— Да, вожде! Но нека на мен да се падне тази чест. Кълна се, че ще умрат много бавно и мъчително. — Той измъкна кинжала си и се ухили злоещо. — За мен е истинска радост да изтръгвам сърцата на враговете ми.

Като видя как лицата на пленниците посивяха като пепел, Виктор се изправи и вдигна ръка.

— Почакайте. Трябва да запазим хладнокръвие и да разучим по-внимателно всичко около пленниците.

— А защо е нужно това, вожде? — намръщи се Орм.

— Първо трябва да разберем защо са се опитвали да преплуват фиорда.

— Тогава ми ги дай и така ще ги измъча, че ще си разкажат и майчиното си мляко — предложи Кнут и кръвожадна гримаса обезобрази лицето му. — Ще си глътнат езиците, щом ги накарам да стъпят върху нажежени въглени.

Виктор стисна зъби, отвратен от услугите, които Кнут му предлагаше с такава охота, и се приближи към изплашените до смърт нещастници.

— Може би няма да се наложи да ги подлагаме на мъчения — отсече той и спря, за да провери как пленниците възприемат думите

му. — Но само ако те доброволно ни разкрийт причината за неочакваното си посещение.

Макар че единият пленник запази гордо мълчание, вторият започна припряно да говори:

— Волфгард ни обясни, че Унищожителката го е предала и трябва да я убием.

В следващия миг погледите на всички се насочиха към Рейна. Обаятелна в своя гняв, тя скочи на крака и изтегли кинжала си.

— Тогава аз сама ще убия Волфгард заради подлостта му, но преди това ще забия този кинжал в гърдите на убийците, които е изпратил за мен.

При тези гневни думи Роло, Орм и Кнут нададоха тържествуващи викове. С кинжала над главата си, младата жена тръгна към нещастните пленници, но Виктор ѝ препречи пътя и я хвана за китката. Двамата съпрузи се вкопчиха в яростна схватка и сред размахващите се четири ръце понякога зловещо проблясваше острието на смъртоносния кинжал.

— Недей, Рейна! — извика младият викинг и изви китката ѝ, за да я принуди да пусне кинжала на пода.

Но упоритата валкирия продължаваше да се съпротивлява, за да се освободи от ръцете на мъжа си, а очите ѝ го пронизваха с погледи, остри и заплашителни като мълнии.

— Тези мерзавци са дошли тук, за да ме убият — мен, разбираш ли това, мен, а може би и нашето неродено дете — а ти искаш да им подариш живота?

— Не трябва да убиваме беззащитни хора! — извика в отговор Виктор и кимна към Свейн. — Погрижи се тия двамата да бъдат затворени в една от колибите за пленници, но без да падне косъм от главите им.

Дори и Свейн изглеждаше разочарован от прекалено хуманната заповед на вожда.

— Хм, вожде, аз наистина не разбирам каква полза можем да имаме от тези двама злодеи?

— А какво ще стане, ако ги убедим да се присъединят към нас? — запита Виктор Безстрашния и в очите му блеснаха гневни искри. — Каква по-голяма победа над злия Волфгард, ако разбере, че двама от най-верните му главорези са му изменили и са преминали на наша

страна? — Благородният предводител видя как всички се спогледаха недоумяващо и се обърна към пленниците. — Освен това може би ще ни помогнат да разкрием предателя сред нас, съгледвача на Волфгард.

Всички в стаята въздъхнаха облекчено. Да се разкрие и насече на парчета вражеския съгледвач — о, това вече беше нещо съвсем друго — добро дело, понятно дори за децата.

— Нима Волфгард има верен човек сред нашите редици? — навъси се Роло.

Виктор погледна към Свейн, а после кимна на Роло.

— Отдавна подозирах, че сред нас има предател.

— Позволи ми аз лично да изтръгна показанията от гърлата на пленниците, вожде! — изрева Орм.

— Рано или късно ще се доберем до истината, но без да прибъгваме до жестокост — твърдо отсече Виктор.

Макар че някои изръмжаха недоверчиво, в крайна сметка воините се подчиниха на своя вожд и се примириха със заповедта му, че пленниците няма да увиснат още тази вечер на клоните на високия дъб до големия огън в средата на селото. Дори Роло извика, обсебен от необичайна за него щедрост.

— Да, и аз съм склонен да се подари живота на тези двама негодници и дори да ги привлечем на наша страна. Ами че как успя Унищожителката да измени на баща си и сега е готова да се сражава с нас срещу проклетия Волфгард!

Кнут се изпречи пред Рейна, изгледа я намръщено със здравето си око и ехидно просъска:

— А защо не ги изпратим двамата да слухтят в стана на Волфгард и да ни съобщават какво замислят враговете ни, тъкмо както тук има някой, който се е закълел да служи на това псе Волфгард и редовно му предава какво се говори в тази стая?

Като видя гневния блясък в очите на жена си, вождът едва се удържа да не стисне за гърлото противния Кнут. Но не успя дори да извика, когато Рейна се наведе и вдигна кинжала от пода. Виктор се вцепени, но тя спокойно го прибра в канията на пояса си, мълчаливо отиде до масата и седна на стола си. Свейн и Отар поведоха пленниците към затворническата колиба, а останалите бавно насядаха по местата си.

Виктор беше много смутен от тази сцена, особено от новото доказателство за непресекащата заплаха от стана на Волфгард. Неговите хора също вгорчиха духа му — вече не помнеше кое поред бе това разочарование — като се проявиха като диви и зли първобитни хора спрямо беззащитните пленници. Отчаяно си каза, че може би въобще са обречени на провал опитите му да очовечи свирепите викинги. Може би враждата между двата народа никога нямаше да пресекне... Тогава защо да се старее с всички средства да победи Волфгард, но без да пролива кръв? Всички хора от племето му, дори и невръстните деца, знаеха, че начело на войската им ще се сражава един непобедим и смел вожд. Има ли смисъл тогава да се мъчи да ги умиротвори, когато тези невежи и коравосърдечни люде засмукват омразата към себеподобните си още с майчината си кърма? Как да накара бойците си да се вразумят, когато не може да промени дори собствената си съпруга — най-близкото му същество в този ужасен свят...

Към края на вечерята Рагар стана от стола си и предпазливо заговори на вожда:

— Ако ми разреши домакинът на този дом, бих желал да кажа нещо на всички присъстващи.

Виктор хладно кимна в знак на съгласие. Все пак този млад боец, макар и враг, вдъхваше симпатия с откритото си лице и с твърдостта си.

— За всички нас е напълно ясно, че в твоя дом, Виктор, назрява страхотен сблъсък, особено след като се реши да вземеш сестра ми за жена — бавно започна Рагар и огледа всичките сътрапезници. — Братовчед ми Харалд и аз много си говорихме за тази тревожна обстановка. Аз явно не съм роден за воин и ако остана тук, ще попадна между двете враждуващи страни като между чука и наковалнята, без да зная откъде ще ме връхлети смъртта.

Рейна заговори, без да успее да прикрие тревогата си:

— Какво искаш да ни кажеш с тези неясни встъпителни думи, братко?

— Искам всички да разберат, че съм решил да се върна в страната, където е родена нашата майка, Рейна — отвърна Рагар.

— В Лоара? — ахна смаяната Рейна.

— Да. Харалд се съгласи да тръгне с мен. А аз искам да те помоля и ти да ни придружиш, сестро. — Рагар погледна нерешително към Виктор. — Може би и твоят съпруг ще иска да се присъедини към нас?

При тези неочаквани думи Рейна настръхна и веднага се обърна към мъжа си. „Господи, защо по-рано не се сетих сама... Та нали едно такова пътуване може да ни спести всичките мъки тук, на този проклет остров!“

— Убеден ли си, че точно това желаш? — намръщи се Виктор и замислено изгледа Рагар.

Рагар кимна с глава и отговори с решителен глас:

— Както вече ви казах, Харалд и аз обмисляме това решение от няколко дни. Искам да видя замъка, който майка ни е оставила в наследство на мен и на Рейна. И кой знае, може да се окаже чудесно място и да остана там завинаги... — Той погледна сестра си и въздъхна. — Трябва да призная пред всички смели и доблестни воители в тази зала, че отказвам да вдигна меч срещу родния ми баща или срещу прекрасната ми сестра. По-скоро съм съгласен да умра, отколкото да пролея тяхната кръв.

— Да. И аз се присъединявам към него — добави Харалд.

Виктор беше трогнат от искреността на двамата мъже.

— Разбрах. И ще се погрижа да получите малък кораб и няколко мъже, за да стигнете безопасно до Лоара.

— Благодаря ти, вожде — признателно се поклони Рагар, но не забрави да попита веднага, щом изправи глава. — А какво решаваш за сестра ми?

Преди Виктор Безстрашния да успее дори да отвори уста, в стаята се разнесе звънкият глас на Рейна:

— Мога ли да замина с тях за Лоара?

Всички затаиха дъх в очакване да се разрази гръмотевична буря между младоженците. Виктор разбра, че отново е изправен пред съдбоносен избор. Можеше да разбере подбудите на Рейна, непрекъснато и обиждана от коравосърдечните мъже от свитата му и заплашвана от безскрупулния Волфгард, но го вбеси решението на жена му да го напусне толкова лесно. Особено го ядоса неприкритото й желание да замине час по-скоро в далечната Франция.

— Няма да обсъждаме това пред свидетели — процеди той и всички настръхнаха от ледения му тон.

Рейна сведе глава и отчайващи мисли нахлуха в главата ѝ. Вече не беше необходимо да изчаква отговора на съпруга си. Ясно беше какъв ще е той.

— Защо да не мога да замина с Рагар и Харалд за Лоара?

Това бяха първите думи от устата на младата жена, когато двамата съпрузи се озоваха в спалнята си. Край огнището дребната лисица на Рейна се изправи, наостри уши и ги загледа напрегнато, с настръхнала козина, като че ли предсещаше нещо лошо.

Виктор мрачно погледна към нея.

— Нали знаеш, че не мога да ти позволя да заминеш.

— Защо? — предизвикателно вирна глава младата жена и дори само с този жест отново му напомни легендите за непокорните валкирии.

— Защо искаш да се преселиш в Лоара, Рейна? — сприхаво я запита той.

— Защото именно там живее моят народ и там съм се родила.

— Знам това. И не си мисли, че не разбирам колко щастлива ще бъдеш там. Но ти пък трябва да проумееш, че сега тук е твоят дом, тук, до мен, до нашето огнище. И трябва заедно да търсим щастието си.

— Не!

— А защо не? — сърдито попита той. — Защо не се опиташ поне веднъж да мислиш другояче, да допуснеш, че може би грешиш в преценките си? Толкова ли не вярваш, че е възможно да изградим щастието си тук, във Ванахейм?

— Ти си този, който мисли като кон с капаци, викинг! — Рейна пристъпи към него и заговори още по-яростно право в лицето му. — Трябва най-сетне да проумееш, че повече от всичко на света искам да се махна от тук и да живея щастливо в родината си.

— Повече и от желанието ти да споделяш леглото с мен? — горчиво попита Виктор.

Увлечена в гнева си, тя отговори, без да се замисля:

— Да.

Категоричният ѝ отговор подкоси силния като канара мъж. Виктор се олюля и бавно се отпусна на стола. Тя веднага изпита съжаление заради лекомислието си и го прегърна, притисна ръцете му в своите, погали го по косата, след което внезапно се наведе и без никакво обяснение започна да развързва връвта от обувките му.

— Не исках думите ми да прозвучат така остро — тихо продума Рейна.

— Тогава как искаше да прозвучат? — отвърна той, без да успее да прикрие горчивината в гласа си, а в очите му заблестя гневен пламък. — Нима нашата любов означава толкова малко за теб?

— Не. За мен тя е много, много скъпа — прошепна младата жена и виновно сведе очи.

— Но въпреки това искаш да ме напуснеш — Виктор сърдито размаха ръце, — и си готова да ме захвърлиш, като че ли съм нещо помаловажно дори от твоята лисица.

Рейна въздъхна тежко.

— Да, искам да ми позволиш да замина, викинг, защото Рагар и Харалд наистина ще отплават за Лоара.

Той стисна зъби, но не каза нищо.

— Но нали и ти можеш да дойдеш с нас — плахо добави тя.

— И да изоставя този народ, това ли искаш от мен?

— Нима за теб, жестоки и недодялани, тези хора са по-важни от мен?

— Не, това не е вярно. Обаче съдбите ни, и твоята, и моята, се преплетоха именно тук, на Ванахейм, и тук трябва да останем завинаги, Рейна. И трябва да знаеш, че не мога да се примиря с мисълта за раздялата с теб.

— Откъде си толкова сигурен, че никога няма да се разделим?

Виктор стана от стола, нервно разтърси рамене и я погледна в очите.

— Всичко това съм го видял в мечтите си или бляновете си, още когато бях в онзи приказан свят, който ти така сполучливо нарече Футургард. Видях как ти и аз обединяваме враждуващите племена от целия остров Ванахейм. Освен това ние си принадлежим един на друг, Рейна, скъпа, и то тук, във Ванахейм, а не в далечната и непозната Лоара.

Тя се намръщи и дълго обмисляше думите му. Странното видение, което Виктор Безстрашния ѝ описа с такава увереност, я развълнува и колебанията разтърсиха душата ѝ. Обаче натрапчивата идея да се завърне в Лоара я привличаше по-силно от изкушението да остане във Ванахейм и да доживее сбъдването на мечтата на съпруга ѝ. За нея в този решаващ момент като че ли нямаше нищо по-важно от завръщането в страната, където се беше родила, а ето че Виктор искаше да ѝ отнеме радостта от това избавление.

Затова упоритата млада жена ядосано тръсна глава, уморена от колебанията и страховете си и внезапно го попита:

— Вярно ли е онова, което ми каза миналата нощ?

— За какво намекваш?

— Вярно ли е, че ме обичаш?

— Да — прочувствено прошепна той. — Обичам те до полуда, скъпа...

— Но как можеш да откажеш да тръгнеш с мен, щом твърдиш, че ме обичаш толкова силно?

Безмилостните ѝ думи прободоха сърцето му, като че ли бе забила острия си кинжал в него.

— Как можеш да използваш любовта ми към теб като оръжие срещу самия мен? Нима не разбираш, че именно защото те обичам повече от всичко на този свят, аз, като твой съпруг, винаги се старая да ти осигуря най-доброто? И трябва да мисля не само за теб, Рейна, но и за бъдещата ни рожба.

Объркана и разгневена, младата жена тропна с крак.

— Тогава защо не си съгласен да заминеш с мен?

— Не, скъпа, няма да замина. Нито ти ще заминеш — отвърна непреклонният викинг.

— Но ще позволиш на Рагар и Харалд да потеглят за Лоара, нали?

— Те са мъже, скъпа, при това са свободни да избират къде да живеят. А ти си моя съпруга. Или вече и това си забравила?

Тя стисна зъби, изгледа го сърдито и започна да крачи из стаята. А Виктор се отпусна уморено на стола, за да събуе обувките си. Не можеше лесно да преглътне огорчението от непоколебимото решение на жена му да го напусне, за да замине за Лоара. Едновременно с това съжеляваше за резкия си тон, но как иначе можеше да излезе на глава с

такава своенравна жена? Положението му се струваше едва ли не безнадеждно — в никакъв случай не можеше да позволи на Рейна да го изостави и да потегли за далечната Лоара, тъй като тогава тяхното бъдеще щастие можеше да си остане само една прекрасна, но несбъдната мечта.

Но за него нямаше по-силно мъчение от гледката на разстроената, нервно кършеща пръсти Рейна, която се спираше само за му хвърли още един разярен поглед. След незабравимите им преживявания, след миговете, изпълнени с неподозирано и за двамата щастие, младият викинг не можеше да понася полъхът на хладина и отчуждение между тях. Защото дори и при най-разгорещения спор между тях страстният и красив вожд на викингите се почувства възбуден. Като че ли тялото му бе отказало да се подчинява на мозъка му и копнееше за своите наслади, без да се интересува от отчуждението между душите им. Докато жена му сновеше вбесена от единия до другия ъгъл на стаята, от погледа му не убягваха сладострастните извивки на кръшната ѝ снага, трепкането на високите ѝ гърди, полюшването на заоблените ѝ, но дълги бедра. И това още повече разпалваше жаравата, тлееща в гърдите му, още повече усилваше желанието му да не позволи на своенравния ѝ характер да вбие клин между тях и да го лиши от щастието да я притежава.

— Рейна, нима тъй бързо забрави, че ние сме мъж и жена — търпеливо започна Виктор. — Затова очаквам да бъдеш винаги до мен. Нима не разбираш, че за мен няма по-жестоко наказание от раздялата с теб?

Тя го погледна предизвикателно и сви упорито устни.

— Ела при мен. Искам да те целувам и галя, а не да се дебнем с намръщени погледи — неуверено прошепна той.

— Върви по дяволите! — изкрещя Рейна и рязко се отдръпна от него.

Този път нервите му не издържаха. Виктор скочи и я сграбчи с две ръце, насила я домъкна до стола, отпусна се задъхано на него и я сложи на коленете си. Тя се опита да се отскубне от ръцете му, като не спираше да го ругае.

Тогава младият викинг притисна устни към лицето ѝ. Тя ахна от изненада, но след миг продължи отчаяната си съпротива. Той успя да я притисне здраво в прегръдките си, но непокорната валкирия не спря да

се мята на всички страни, та дори се наложи да я ощипе здравата по задника. Рейна изкрещя гръмогласно, но той само ѝ прошепна на ухото:

— Съжалявам, че се налага да бъда груб с теб. Но няма да мине много време и ще се убедиш, че го правя за твое и мое добро.

— Пусни ме! — гневно изфуча тя.

— Не! — Притисна бузата ѝ до своята и започна да повдига полите ѝ. — Ти си моя жена и аз искам да те натупам едно хубаво, а след това ще те тръшна на леглото и ще те накарам да забравиш за всичко останало на този свят...

Тя се изви в ръцете му, но и този път не успя да се освободи. Лицето ѝ беше разярено.

— Добре, направи го тогава. Вдигни полите ми и ме обладай на тази скамейка, както онези диваци, твоите проклети викинги се гаврят с нещастните робини! И ти не се оказа по-добър от тях!

Виктор кипна и я блъсна от коленете си.

Рейна политна напред, но успя да се задържи, погледна към него с ярост, от която за миг хлад повя в душата му, а после бавно пристъпи към огнището, клекна до него и тъжно погали козината на любимата си лисица. Всъщност в душата ѝ се разкъсваше от желанието да го напусне и да замине за Лоара, но част от нея честно признаваше, че Виктор и този път има право да настоява тя да остане при него. Именно затова бе толкова вбесена, затова му отказа така категорично.

За нещастие, докато бе стояла на коленете на мъжа си, гневът ѝ започна да отстъпва на възбудата, предателски плъзнала по цялото ѝ тяло. Очите ѝ като че ли неволно се насочиха отново към стройната фигура на Виктор. Мълчаливо го гледаше, докато той сваляше дрехите си с нервни движения и ги мятеше върху скамейката. Когато го зърна напълно гол, с великолепно изваяни ръце и крака, устата ѝ пресъхна. Още когато седеше на коленете му, младата жена усети, че е много възбуден, защото непрекъснато усещаше под дрехата си пулсирането на набъбналата му и втвърдена мъжественост. Пръстите ѝ се впиха инстинктивно в козината на Фрея, когато в съзнанието ѝ изплуваха незабравимите мигове в спалнята им. Можеше ли да забрави какво изпита веднага щом той проникна в нея — толкова горещ, толкова голям, как я изпълни и сърцето ѝ едва не се пръсна от вълнение, а

после продължи да я обладава, още и още и още, докато накрая тя започна да крещи от нетърпимата наслада.

Погледът ѝ се насочи по-нагоре, към стегнатия му корем, мускулестите гърди, рамене и ръце — тези ръце, които я бяха притискали тъй крепко през последната нощ. А ето и устата му, този инструмент, с който я беше измъчвал в най-интимните ѝ кътчета, но това мъчение беше така сладостно, така опияняващо... Видя и упоритата му брадичка и внезапно изпита остро съжаление, че той не падна на колене в краката ѝ, когато тя надменно му заяви, че ще замине дори и без него. Никога досега не се интересувала от страданията на хората около нея, но сега внезапно я загложди неприятното чувство, че е много виновна пред този очарователен мъж. Едва сега внезапно ѝ просветна, че те наистина вече са едно цяло и ако го принуждава да страда, ще страда и тя самата.

Гърлото ѝ отново пресъхна, когато разбра, че иска само да го прегърне, да склони глава на силните му гърди, да се почувства защитена в обятията му и да му помогне да забравят за всички обиди и несгоди.

Лицето ѝ преbledня, раменете ѝ се разтрепериха. Не можеше да устои на заливащото я желание. Как можеше да му се сърди, да го измъчва и тормози, когато го желаше така страстно и неудържимо? И най-необяснимото беше, че колкото повече я вбесяваше, толкова повече жадуваше за ласките му!

Виктор очевидно бе уловил втренчения ѝ поглед, защото и той я погледна пламенно. Когато заговори, гласът му прозвуча необикновено глухо и сърдито:

— Какво си се загледала в мен, жено?

— Мислиш ли, че ще се съглася да легна с теб? — предизвикателно му отвърна Рейна, като се постара отговорът ѝ да прозвучи колкото може по-дръзко.

Той отново се отпусна на скамейката и започна на сгъва дрехите си.

— А защо пък не? Има ли някакво значение?

Господи, колко усилия ѝ бяха нужни, за да стисне зъби и да му се предложи:

— Ще легна с теб, ако се съгласиш да замина за Лоара.

Младият викинг само вдигна глава и изсвири с уста.

— Женски работи! Мислех, че си нещо повече от останалите жени, Рейна, и няма да прибягваш към класическите хитрини на опитните съпруги. Много повече ти подхожда да ми забиеш кинжала си в сърцето ми... или в гърба ми.

Едновременно заинтригувана и обсебена от чувство за вина, младата жена бавно пристъпи към него.

— Искаш да кажеш, че съм забила кинжал в сърцето ти!?

— Ха! — възкликна обиденият викинг. — Искаш да ме напуснеш и да заминеш за оная проклета Лоара...

— Не ме ли чу? Предложих ти да дойдеш с мен!

— Колко щедро от твоя страна — озъби й се той и продължи да събира дрехите си.

Тя опря ръце на кръста си и го изгледа вбесено, но в душата си се чувстваше още по-виновна и неуверена, защото неутолимото желание в гърдите и слабините й подкосяваше краката й. Само метър я разделяше от голото му мускулесто тяло и коравата му мъжественост.

— Нима ще прекараш цялата нощ на тази скамейка? — извика тя.

— А трябва ли да легна до жена си, щом това няма никакво значение за нея?

Тя седна на скамейката до него и се протегна, за да погали внушителната му мъжественост.

— Има значение, и то огромно.

Дъхът му секна, но очите му продължаваха да искрят от гняв.

— Тогава излиза, че си ме излъгала.

— Не бях на себе си от яд.

— А нима има значение само защото мислиш да ме подчиниш на капризите си? — настойчиво я попита той.

— Не.

— Не? Тогава къде е причината, Рейна?

Тя пое дълбоко дъх и му го тръсна без капчица свян:

— Защото те желая, викинг, и това е по-силно от гнева ми.

Виктор безпомощно стисна юмруци. Не можеше да отрече, че тази валкирия знаеше как да измъчва мъжете. Опитваше се да го съблазни, при това най-безсрамно, че и напълно успешно, на всичкото отгоре!

— Мила моя, няма толкова много съм се издигнал в очите ти! — промълви той и се опита да се усмихне. — Искаш да кажеш, ще похотта ти е изместила гнева ти, така ли?

— Точно така, понякога двете чувства се преплитат в едно — прошепна тя, сломена от безплодните опити да надделее над женската си природа.

Виктор стисна зъби и затвори очи. Не можа да измисли какво да ѝ отговори, макар че виждаше как пръстите ѝ се разтрепериха и се убеди, че жена му е напълно искрена в този миг. Дъхът му замря, когато спомените за страстното ѝ отдаване нахлуха в главата му. В следващия миг вече беше забравил за какво беше започнала свадата.

Тя не спираше нежно да го гали, бавно и умело, като че се беше родила с този древен талант, с който се ражда всяка истинска жена.

— Чудех се как ще се успокоиш, съпруге, ако не ме обладаеш веднага.

Той изненадано я погледна.

— Това ще те поддържа цяла нощ във възбудено състояние. Или поне така ми се струва — предизвикателно зашепна младата жена, надвесена над ухото му. — Толкова е подут. Но не те ли боли?

— За Бога, Рейна!

— А мен ме заболява, когато започвам да те желая — продължи тя с глас на опитна изкусителка и смело посрещна пламналия му поглед. — И когато си целия в мен, както през миналата нощ. Бедрата ми все още ме болят от притискането, а дълбоко вътре в мен като че ли тлее огнена жарава.

С див вик Виктор сграбчи жена си и започна да я целува като обезумял. След секунди вече я беше възседнал и трескаво запретваше полите на дрехите ѝ. Когато я съблече, жадно впи устни в нейната женственост, а после проникна в стегнатото ѝ тяло и тя изохка от болка и наслада.

— Кажи ми къде те боли — прошепна младият викинг, все още без да е проникнал в нея докрай, като само търкаше предизвикателно предната част на утробата ѝ с коравия си член. — Тук ли е, скъпа?

— Да... да — яростно изкрещя Рейна, разкъса връзките на елечето със замах разголи заоблените си гърди и ги поднесе към устата му.

Той захапа лакомо лявата ѝ гръд и продължи да я тласка в онова тайно, свръхчувствително място, бавно влизаше и излизаше от нея, измъчваше я, удължавайки насладата и очакването на върховния миг, докато тя накрая тя започна да крещи за него, нетърпелива да го погълне в тялото си. Виктор повече не можеше да се владее, разтвори ръцете ѝ, впи устни в алабастровата ѝ шия, след това прокара с целувки пътечка до подножието на корема ѝ и там огнените му целувки изтръгнаха поредица от задъхани стонове от пресъхналото ѝ гърло. Но той не отдръпна лицето си от горещото ѝ тяло, а започна да разтрива с ръце изпъкналите ѝ полукълба и да навлиза все по-дълбоко в нея, устремен към върха на нейната и на неговата наслада.

— Тук ли е? — едва успя да прошепне младият викинг.

— О, да! — устните ѝ трепереха, докато тръпнеше от целувките му.

Необуздани спазми разтърсиха телата им, вплетени в опияняваща прегръдка, докато Виктор я притегли още по-близо към себе си и проникна в нея, за да избухне почти веднага, докато тя се сгърчи от необикновено мощния си екстаз.

Вдигна я на ръце и внимателно я постави на леглото, съблече я и опря голия ѝ гръб на гърдите си. Погали изваяните ѝ бедра, задника ѝ, гърдите ѝ. Страстните му милувки дълго не ѝ позволяваха да заспи.

— В един миг я обърна с лице към него и тя се вцепени, защото разбра, че е дошъл моментът да му каже решението си.

— Трябва да ме разбереш — тихо започна Рейна. — Искам само едно — да се върна в своята родина.

Сърцето му отново се сви от болка.

— Рейна, но нали тук е твоята родина...

— Не, не е тук, Виктор, и вече ти казах, че не искам нищо друго — повтори изтерзаната му съпруга.

„Не спомена дори дума за мен или за нашето бъдеще дете...“ Нямаше смисъл да продължат да спорят, защото последните ѝ думи бяха достатъчни, за да посипят с пепел и скръб чувствителната му душа. Въпреки прекрасните любовни мигове те все още живееха в различни светове. Оставаше му само да се моли да доживее деня, в който жената до него ще го обикне и ще му повярва така, както и той я обичаше и ѝ вярваше.

Но сега нежеланието му да изпълни нейната мечта бе изкопало пропаст между тях. Виктор тъжно си помисли, че меденият им месец е свършил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Пази се, братко. И нека Бог те закриля!

На следващата утрин Виктор и Рейна изпратиха Рагар и Харалд по пътеката към брега на фиорда малката група изпращачи зъзнеше на дървения пристан в мразовитото утро. До тях в ледените води се полюшваше дългият викингски кораб. Квадратното платно, изтъкано на синьо-бели ромбове, се изпъваше от вятъра. Корабът беше напълно готов да потегли към устието на Лоара заедно с Рагар и Харалд на борда. Бяха натоварили тежките торби с храна и меховете с прясна вода. До веслата бяха застанали тримата бойци, които Виктор беше отделил от войската си, за да придружават Рагар и Харалд в опасното пътуване през океана.

Виктор гледаше замислено жена си, която дълго не се отделяше от прегръдката на своя брат. От внимателния му поглед не убягна как се разтресоха раменете ѝ, макар че съпругата му винаги се стараше да прикрива сълзите си. Рагар и сестра му бяха тъй млади и невинни, така се обичаха и закриляха един друг... От тези тягостни мисли настроението на викингския вожд съвсем се помрачи. Никак не го радваше, че тя се бе покорила на категоричната му заповед да се откаже от всякаква надежда за пътуване с брат си и Харалд към бленуваното царство край Лоара. Испитваше тягостно чувство на вина, като че ли той бе причината да се разделят членовете на семейството им.

Но нима той вече не е член на семейството на Рейна? Нима няма право да настоява жена му да бди над тяхната любов? Нали това сега е най-важното за тях двамата? Може ли бъдещето им да бъде стъпкано само заради желанието ѝ да се върне в родината си? И как, по дяволите, да успее да убеди своенравната си, но романтична съпруга, че съдбата им е отредила да останат тук, във Ванахейм, че не трябва да се изселват в далечната и чужда за него Лоара?

Рейна отново се притисна към Рагар и го целуна по челото. „Е, това навярно вече е последната целувка“ — помисли си притесненият

съпруг.

— Ще се моля да имаш попътен вятър и да не ви връхлети буря, братко — окуражи го младата жена. — Ох, да знаеш как се тревожа за теб! Очакват те дълги и тягостни седмици, с Харалд ще бродите съвсем сами в необятния океан...

— Ще видиш, че всичко ще приключи успешно — успокои я Рагар. — Ако боговете се смилят над нас, лятото приближава и аз съм убеден, че зимните бури са зад гърба ни. — Той смутено се изкашля. — Хайде, сестро, време е да се прибиращ, за да не протинеш на този вятър. Ех, но за едно се измъчвам най-много — очаква ви тежка битка за бъдещето на остров Ванахейм. Така ми се искаше да мога да ви помогна...

Рейна се извърна, погледна виновно съпруга си и тъжно кимна.

— За нас не се тревожи. Много добре знаеш, че мога и сама да се браня. И да знаеш, че ще дойде денят, когато ще се прегърнем в Лоара. Кълна ти се, че ще го направя!

Рагар се обърна към Виктор, който намръщено слушаше прощалните им думи.

— Благодаря ти за щедростта и помощта. Без теб нямаше да можем да потеглим на това дълго пътуване.

— Това беше най-малкото, което бях длъжен да сторя за вас — отговори вождът. — А сега се качвайте на борда и бъдете много предпазливи, защото не тръгвате на разходка във фиорда.

Братът и сестрата се прегърнаха за последен път. По-къртен от трогателната сцена, докато Рейна бършеше сълзите си и махаше с кърпа на Рагар и Харалд, изправени край извития борд на лодката, Виктор Безстрашния отново се почувства виновен за тази раздяла. Но нищо не можеше да го разубеди, че Рейна трябва да остане при него. Лодката се плъзна по ледените води на смълчания фиорд, съпрузите мълчаливо впериха взор към бавно изчезващото платно, а Рейна не спираше да маха с кърпичка. Сълзите се лееха от прекрасните ѝ очи като бистър планински ручей дори когато корабът се скри зад скалите.

— Скъпа, вече е крайно време да се прибираме у дома — подкани я Виктор, след като търпението му се изчерпа.

Тя го погледна сърдито и мокрото ѝ лице се сви в спазъм.

— Не. Ще яхна коня си и ще сляза надолу по брега за да видя поне още веднъж платното на кораба им, преди да навлязат в

проклетия океан.

Той протегна ръка, за да изтрие сълзите от лицето ѝ.

— Рейна, защо искаш още да се самоизмъчваш?

— Защото е мой брат! — извика тя и гневно отблъсна ръката му.

— А аз пък съм твоят съпруг! — тежко въздъхна младият викинг.

— И затова ще дойдеш с мен.

— Не! — изкрещя жена му, после внезапно сведе глава и тихо добави: — Остави ме, моля те... имам нужда да постоя за малко сама.

Виктор се замисли и накрая въздъхна примирено.

— Разбирам, че се измъчваш заради загубата на Рагар и Харалд. Но ако те оставя сама да скиташ край брега, ще ми обещаеш ли, че няма да се опиташ да им дадеш знак по някакъв начин, за да върнат кораба до брега и да те вземат на борда?

Тя се засмя надменно.

— Нима си въобразяваш, че твоите войници с радост ще ме приемат на борда на кораба? Нали знаят, че като се върнат във Ванахейм, ще ги очаква най-суровото наказание за измяна на властния вожд, Виктор Безстрашния?

— Имаш право, но все пак имам ли твоята дума, че няма да се опитваш да ме напуснеш?

— Да, обещавам ти, викинг — се съгласи се тя, но гневните искри в очите ѝ не угаснаха.

— А ще ми обещаеш ли още нещо: че няма да се опитваш да избягаш от мен, макар че Рагар и Харалд вече не са мои заложници?

— А къде мога да се скрия от теб, викинг? — изхлипа тя и отчаяно махна с ръка. Нима допускаш, че мога да се върна при онзи звяр, Волфгард, който изпраща убийци по следите ми? Благодарение на теб, Виктор Безстрашния, аз вече нямам свой дом...

Този път вождът окончателно изгуби търпение и избухна тъй яростно, както Рейна не помнеше досега.

— Твоят дом е при мен, Рейна! И никога не трябва да забравяш това!

— Не, Виктор! В Лоара е моят дом! И сърцето ми отплава там, в океана, с кораба на Рагар!

Вбесен от думите ѝ, Виктор усети как внезапна болка прониза сърцето му като кинжал. Запита се защо всъщност тя му се беше

отдала миналата нощ. За миг му се прииска да я попита откровено, но се уплаши, че няма да може да понесе безсърдечния ѝ отговор.

Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не избухне.

— Рейна, зная, че сега ти е много тежко. Добре, разходи се покрай брега, но, заклевам те, любов моя, не се бави много дълго. Тревожа се за теб, защото никой от нас не знае дали наблизо не се скитат бойците на Волфгард.

Ръката ѝ докосна дръжката на кинжала в пояса ѝ.

— Мога и сама да се защитавам. Ще пробода смъртоносно всекиго, който се опита да ме нападне.

Виктор си каза, че наистина вдъхваше страх дори и в сърцата на най-смелите мъже.

— Добре, но все пак, моля те, скъпа, да бъдеш много предпазлива.

Рейна не каза нито дума, метна се на седлото на коня си и препусна покрай безлюдния бряг.

Докато яздеше по обратния път, тревогата, загнездена в гърдите му, не само че не изчезна, но нарастваше с всеки изминат час. Младата му жена може би беше по-уязвима, отколкото си мислеше. Пред очите му изплуваха зловещите лица на убийците, изпратени от варварския му противник, припомни си предупреждението на Рагар, и едва сега се убеди окончателно, че войната с Волфгард е неизбежна. Имаше ли въобще някакъв изход, възможно ли е да победи враговете си без ненужно кръвопролитие?

Щом наближи селото, той забеляза Отар и Ива, които се целуваха унесено под клоните на близката плачеща върба. Усмихна се, скочи от седлото и се приближи към влюбената двойка. През последните дни често ги срещаше заедно, хванати за ръка. Дори веднъж ги забелязал как Отар помагаше на девойката при чепкането на вълната.

— Добро утро — поздрави ги той.

Двамата влюбени скочиха със зачервени лица и се спогледаха смутено.

— Добро утро — отвърна Отар с дрезгав глас.

Виктор се изправи пред тях, усмихна се леко и посочи с кимване към девойката.

— Ива, без да се обиждаш, остави ни за малко сами. Трябва да си кажем нещо.

— Слушам, господарю — притесненото момиче се поклони сковано и се затича към селото.

— С какво мога да ти бъда полезен, вожде? — попита Отар.

— Имам едно важно поръчение за теб — започна Виктор и смръщи вежди. — Но първо трябва да ми обясниш какви са ти намеренията спрямо Ива. Струва ми се, че сте като родени един за друг. Между другото, жена ми ми спомена, че те е видяла да се навърташ около колибата на Ива.

Лицето на момъка пламна.

— Вожде, разбирам, че това може да не се хареса на мнозина от бойците в селото, защото Ива е само една безправна робиня, но смятам да я направя своя жена. — Вдигна глава и гордо добави: — Пък и тя ми рече, че си й обещал да й подариш свободата.

— Да, мислил съм за това. Всъщност искам да премахна робството на Ванахейм веднъж завинаги.

— Говориш за всички роби? — изуми се Отар.

— Да.

— Но защо, вожде?

— Защото робството е позор за нас и трябва да се научим да обработваме земята много по-справедливо. Не може един да работят цял живот, а други да живеят на техния гръб. Само тогава земята ще успее да ни изхрани и да забравим за недоимъка.

— Сигурно си прав, вожде — кимна Отар. — Но кога мислиш да подариш свободата на Ива... и на останалите?

— Ще освободя всички роби или трали, както ги наричат тук на Ванахейм, когато сложа край на враждата с Волфгард. Може би тогава ще е най-подходящото време за такива важни промени, за обявяването на забраната за всякакви братоубийствени кръвопролития. Ох, зная, че никак няма да е лесно да убедя свирепите викингски воители да претопят мечовете си, за да се изковат плугове... Доста пот ще трябва да пролея, за да обясня на племето ми защо трябва да се сложи край на робството и на войните.

От тези нечувано смели думи на момъка му се зави свят.

— Нима наистина си въобразяваш, вожде, че ще успееш да постигнеш примирие във Ванахейм?

— Категорично съм решен да сторя всичко необходимо и няма да се спра пред нищо, но ще постигна целта си.

— И тогава ще мога да се ожения за Ива — щастливо усмихна се Отар.

— Да, но... трябва да изчакаш да навърши осемнадесет.

Момъкът зяпна от изумление.

— Осемнадесет! Та това е след две лета, пък и аз съм само на седемнадесет! Нима Виктор Безстрашния никога не е чувал, че на Ванакхайм всеки над дванадесет години може да се жени? Ами че майка ми е умряла при раждането на четвъртото си дете, преди да навърши двадесет години! Ами ако и Ива не издържи раждането? Остава ни толкова малко време да сме заедно! Не, вожде, толкова много да чакаме, за да стане на осемнадесет... Не, вожде, моля те, отмени тази заповед!

Виктор стисна зъби, но успя да преодолее гнева си и дори се усмихна.

— Като си спомням как страстно се целувахте, е, може би наистина за вас двамата трябва да помисля дали не може да се направи изключение.

— Моля те, вожде. Готов съм на всичко, само и само да отмениш тази прекалено сурова заповед.

— Толкова ли много я обичаш?

— Да — твърдо отговори Отар.

— Способен си да трогнеш и най-коравото сърце — замислено произнесе Виктор Безстрашния. — Но трябва да знаеш, Отар, че няма да можете да се наслаждавате безметежно на щастието си преди да се сложи край на враждата между двете племена. Островът е прекалено малък, за да го превърнем в поле за нескончаеми схватки. Надявам се, че искаш да настъпи царството на вечния мир не по-малко горещо отколкото да видиш любимата си девойка свободна за цял живот.

Отар кимна и заговори разпалено:

— Преди да се завърнеш от царството на мъртвите, аз не бих се съгласил, вожде. И аз, както и всички останали, съм се клел, че няма да се уморя да въртя меча докато не победим смъртните си врагове на другия бряг на фиорда. Но ти успя така да ни омагьосаш, че само с думите си ме накара да се замисля за неща, които винаги са ми изглеждали напълно естествени, за които няма смисъл даже да се

говори. Ти наистина успя да ме промениш дори повече от любовта ми към Ива. Да, сега за мен няма нищо по-важно от това моята любима и моето семейство да живеят в мир. — Младежът наведе глава и въздъхна. — Но не мога да спя спокойно, защото зная каква страшна заплаха тегне над главите ни. Волфгард е много, много опасен, вожде.

— Не, ако успеем да го надхитрим.

— Но как?

— Остави тази грижа на мен. А сега имам едно много важно поръчение за теб.

— Цял съм слух, вожде.

— Искам ти и Свейн да се промъкнете тази нощ в селото на Волфгард. Трябва да бъдете много предпазливи, защото ако ви заловят... знаеш каква участ ви очаква.

— Да — намръщи се Отар.

— Искам да огледате селото на Волфгард и да се помъчите да разберете дали са готови да ни нападнат. Особено важно е докъде е стигнал строежът на новия му кораб.

— Да, вожде. Можеш да бъдеш сигурен, че всичко ще проучим най-грижливо и ще си отваряме очите на четири.

Пладне отдавна преваля, а Рейна все още не се завръщаше в селото. Виктор започна да се безпокои. Яхна Слейпнир и препусна към брега, но не забрави да вземе и вълците — нямаше на света по-добри следотърсачи от тези калени и жилави животни.

Младият мъж стигна до пристана по-бързо от всеки друг път. Огледа се, но не видя никого и яростно пришпори коня си. Слейпнир изцвили и веднага препусна покрай криволичещите очертания на брега, заобикаляйки с пръхтене острите издатини на мрачните базалтови скали. Повече от час измина в мъчително бродене сред безлюдната местност, но от Рейна нямаше и следа. Започна да се върти в кръг, отчаян да не би да е пропуснал някой трудно забележим отпечатък от копитата на коня ѝ, но нищо не откри и от тревога сърцето му бясно заби. Жребецът вече се задъхваше, но юздата отново и отново се впиваше в муцуната му и го принуждаваше да се напряга докрай. Виктор вече започна да се отчайва, че ще намери съпругата си. Проклинаше за кой ли път глупостта си, загдето ѝ бе разрешил да се усамоти край навъсения бряг. Дори си помисли, че може да са я видели от кораба на Рагар и да са спрели до брега, за да я вземат на борда

въпреки тържественото ѝ обещание. Разбира се, тя поне в това прояви честност, като му призна, че войниците му, изпратени като придружители на брат ѝ и Харалд, навярно няма да се съгласят да пътува с тях през океана, но въпреки всичко ясно беше, че той, прославеният вожд, Виктор Безстрашния, е постъпил неразумно като хлапак, щом ѝ разреши да язди сама край брега.

И в този миг, когато отчаянието вече бе свило гнездо в гърдите му, той я зърна отдалеч, приседнала до водата, в малък и скрит залив, под стръмните канари, приведена над пясъка, с прегънати крака, скръстила примирено ръце в скута си, а вълните връхлитаха само на няколко крачки от нея! Дори не потрепна, когато една висока вълна се разби в нозете ѝ. За Бога, да не е полудяла? Нима иска да намери смъртта си, като дочака ледените блокове, влачени от черните води на фиорда, да я затиснат към надвисналите скали?

Виктор скочи от коня си на двадесетина метра от мястото и затича към нея, заобиколен от лаещите вълци. Рейна дори не извърна глава, макар че глутницата вдигаше олелия до небето, и това само го разтревожи още повече. Ледената вода намокри кожените му ботуши. Младият викинг потрепери от студ, но в следващия миг се спусна върху нея, веднага я хвана под мишниците, изправи я на крака и я задърпа навътре към скалите.

— Да не си си изгубила ума? — изкрещя той, но викът му се удави в грохота на прибоя.

Трите измокрени и задъхани вълка ги заобиколиха в сянката на стръмната скала. Виктор се вгледа в унесеното ѝ лице и в гърдите му отново се надигна гняв. Младата жена трепереше от студ, устните ѝ бяха посинели, кожата по ръцете ѝ беше настръхнала. Но най-силно го изплаши отчаянието в погледа ѝ. За миг той си помисли, че тя въобще не е забелязала присъствието му.

— Рейна, отговори ми! — извика Виктор и силно я разтърси.

Най-после тя се сепна, погледна го и като че ли го позна. Думите едва се отрониха между тракащите ѝ зъби:

— Гледах как кораба на Рагар бавно изчезва в океана. И като че ли съм изгубила представа за времето...

— И си рискувала живота си? — изкрещя Виктор. — Не виждаш ли, че приливът ще те залее? Нима животът с мен толкова ти тежи, та си решила да се самоубиеш?

Внезапно в помътнелите ѝ очи избухна гневна искра и Рейна сърдито извика:

— Пелагиус понякога седи е часове на брега на океана, съзерцава вълните и очаква знак от Бога. — След това тя продължи със саркастична усмивка: — Помниш ли, че веднъж ти ми каза, че заслужавам да получа благоволенieto на Бога?

Той посочи вълните в гневен жест.

— Прибойт не може да ти донесе Божията милост, Рейна, а ще те завлече в студените и бурни води. И никога няма можеш да се измъкнеш от тази ледена прегръдка.

— Може пък вълните да ме отведат до Лоара — промълви тя.

— Защо не опиташ? — ядосано кресна Виктор. — Започвам да си мисля, че ще трябва да те заключа и да не те пускам никъде сама, без мен, докато не се научиш да се подчиняваш на съпруга си. Нима искаш да се отнасям с теб като с робиня?

Лицето ѝ пламна, а очите ѝ блеснаха.

— Кога най-после ще ме оставиш на мира, викинг? — кресна побеснялата жена. — Докога ще ме мъчиш?

Но Виктор не се уплаши, а притисна треперещо ѝ тяло до себе си.

— Забравяш, скъпа, че аз съм твоят съпруг, забравяш, че те обичам повече от себе си, малка глупачке! А сега трябва да се прибираме колкото може по-бързо у дома, край огнището, преди да си се вкочанила от студ.

Виктор изтича до коня на Рейна, който кротко дъвчеше някакви треви под скалата. Доведе го до брега, грабна я с две ръце и я настани на седлото, хвана юздата на коня ѝ, качи се на Слейпнир и двамата потеглиха към селото. Вълците не закъсняха да ги последват.

Когато приближиха селото, край конюшната Виктор видя Невин и още един младеж, заети с разстилането на сеното. Вождът насочи жребеца си към младежите и те се завтекоха да му помогнат. Не го попитаха защо жена му и той са мокри от главата до петите, макар недоумението да се четеше ясно на лицата им, а без да губят време поведоха Рейна към къщата. Вълците сновяха около тях и виеха, отърсвайки капки вода от рунтавите си козини.

Виктор настигна младежите, отдръпна ги от нея с решителен жест, вдигна я на ръце и я понесе към вратата.

— Отведете вълците и конете до огъня под навеса в задния двор, за да не стоят измокрени на студа. После им дайте нещо за ядене — сухо нареди вождът.

— Слушам, вожде — отговори Невин и замислено поклати глава, като гледеше как Виктор бавно понесе Рейна към къщата.

Още от прага ги посрещна Сибеал. Като ги видя, отскочи изплашено назад и ахна при вида на измокрената си господарка, трепереща от студ, с посиняло лице и настръхнала кожа по ръцете.

— Господи, вожде, какво се е случило с моята господарка?

— Завлякла се на морския бряг да търси Божията милост — изръмжа Виктор и продължи напред. — Изтичай и донеси най-дебелите завивки!

— Веднага, вожде.

Виктор връхлетя в стаята, остави я на леглото и веднага се зае да сваля мокрите ѝ дрехи.

— Не! — изкрещя тя и затисна полите си с ръка.

Виктор се намръщи и я изгледа свирепо.

— Рейна, ти си съвсем мокра. Трябва да се съблечеш, изсушиш, преоблечеш и след това — веднага в леглото.

— Не! Остави ме! Не съм малко дете! Мога и сама да се погрижа за себе си.

Той се засмя горчиво.

— Нима ти си същата онази лекомислена и упорита Рейна, която само преди половин час бе решена да се самоубие на морския бряг?

— Махай се! Искам да остана сама!

— Не, скъпа, никога вече няма да те оставя сама. Не ти ли мина през ума, че там, на онзи безлюден бряг, те чака ужасна смърт?

С тези думи младият мъж отново хвана полите на дрехата ѝ. И тя отново го отблъсна с гневен жест.

Този път търпението му се изчерпа и той вдигна яката си десница пред лицето ѝ.

— Рейна, ако още веднъж се опиташ да ми попречиш, кълна ти се, така ще те зашлевя, че няма да можеш да станеш от леглото!

Тя уплашено се сви на леглото и дори не посмя да се обади.

— Добре. Сега е по-добре — уморено въздъхна Виктор и измъкна роклята ѝ през главата ѝ, после се пресегна, грабна една кърпа и започна яростно да я разтрива по цялото тяло. Взе още една суха

кърпа и уви косата ѝ с нея. — За Бога, цялата си посиняла! Да не си посмяла днес да ставаш от леглото!

В този миг влезе Сибеал, понесла висок куп от дебели завивки, чевръсто я загърна и Рейна побърза да се сгуши под тях, но все още трепереше като зверче, уловено в капан.

— Но, вожде, къде може да се е простудила така господарката ми? И как може да скита сама в такъв студен ден?

— Ще се оправи, Сибеал, не се тревожи — измърмори Виктор, също вкочанясан от студ. — Ще се погрижа за нея. И мога да ти обещаая, че такава лудория никога повече няма да се повтори.

— Имам вяра само на теб, вожде — продума прислужницата и излезе от стаята.

Виктор я зави с още одеяла. Зъзнещата Рейна с удивление видя как мъжът ѝ започна да смъква мокрите си дрехи.

— За какво се приготвяш? — попита тя.

— Може би не си успяла да забележиш — саркастично отвърна той, — но аз съм не по-малко измокрен и измръзнал от теб, докато се опитвах да те откажа от налудничавата ти идея да дочакаш Божията милост на пустия и негостоприемен бряг. Затова, скъпа, искам сега да легна при теб и да се топлим взаимно.

— Не! — изкрещя тя.

Той захвърли туниката си и я изгледа сърдито.

— Защо, Рейна? Пак ли ще измислиш някакво скалъпено оправдание за отказа да допуснеш съпруга си в леглото?

— Не мога да ти простя, че ме раздели с Рагар! — извика тя и сълзи бликнаха от очите ѝ.

Виктор свали мокрите си гамашаи.

— Това ли била причината? Като че ли малко ни бяха караниците снощи. Ако не искаш да живееш с мен, защо ми отдаде любовта си с такава страст? Или е имало друга причина, заради която ме обсипа с горещите ти ласки.

— Какво искаш да кажеш, викинг?

— Няма нужда да ме питаш — горчиво се засмя младият викинг. — И без това вече си достатъчно опитна, както в скандалите, така и в леглото.

Тя се изчерви, смръщи вежди, но се досети за нещо и виновно наведе глава.

— Прав си. Снощи наистина прекалих и позволих на гнева да заслепи разума ми, но сега вече всичко се промени. Рагар замина и не мога да се преборя с мрачното предчувствие, че няма да го видя до края на живота си.

— Хм, — замислено промърмори мъжът ѝ, — кой знае, може би имаш право. И на всичкото отгоре не си доволна, защото не успя да постигнеш целите си, като ме съблазниш, така ли е или не?

Тя го изгледа сърдито, но не отрони нито дума. След като смъкна гамашите си, Виктор продължи сърдито:

— Слушай, Рейна, нека не превръщаме леглото в бойно поле. Леглото е създадено само за спане или за любов, а не за да се лъжем или пазарим кой какво ще даде и кой какво ще получи. Леглото е свещеното място, където аз ти отдавам тялото си и душата си, както и ти на мен. А за причината да си толкова озлобена срещу мен... — Напълно гол, младият викинг се приближи към нея, с пламък в очите, от който тя забрави за студа и отново потръпна, но този път от страх. — Независимо дали ти харесва или не, сега ние сме мъж и жена, и когато останем сами в нашата спалня, трябва да забравяме за всички грижи или обиди, спорове или недоразумения между нас, трябва да захвърляме гордостта си зад вратата на спалнята ни.

Младата жена преглътна с усилие, без да може да откъсне погледа си от прекрасното му тяло, излъчващо мъжественост, мускулесто, но хармонично развито, почти като изваяно. Стигаше ѝ само да го погледне гол и красив като гръцки бог, за да го пожелае още в следващия миг. Ох, защо този самец не я остави на мира веднъж завинаги, защо винаги разтуптяваше сърцето ѝ и опустошаваше мислите ѝ! В гърдите ѝ се надигна копнеж да му се покори, да се разтопи в жарките му ласки, ала той искаше прекалено много от нея в замяна — трябваше да се откаже от всичко, което досега бе ценно за нея и вместо това да се научи да преценява живота според неговите вкусове и схващания.

— Каза ми да забравя за гордостта си преди да вляза в спалнята — гласът ѝ трепереше, когато Рейна се опита да му обясни какво я измъчва. — Нима си въобразяваш, викинг, че това е лесно за мен? Разбираш ли въобще каква жертва искаш от мен — да се откажа от всичко, което ме е крепяло досега в този свиреп свят...

— И защo си толкова вбесена? — Той отметна завивките и легна до нея. — Нима не разбираш, че ние двамата всъщност доста си приличаме в едно много важно отношение. И двамата сме уязвими, защото не сме създадени за този груб и безмилостен свят. И двамата вярваме единствено в нашата любов.

Докато младият викинг се приближаваше към нея, сгусена в другия край на просторното легло, тя усети как надигащото се в гърдите ѝ желание накара гърлото ѝ да пресъхне. Едрото му топло тяло така плътно се притисна към нейното, а топлината му я обля отвсякъде и набързо я накара да забрави за тръпките, причинени от студа. Отново, за кой ли път вече, младата жена се озова в мъчителния водовъртеж между досегашните си вярвания и все по-задълбочаващото се нейно чувство към този нежен, но решителен мъж, който я омагьосваше и смуцаваше както никой друг.

Устните му бавно се приближаваха към бузата ѝ, а от горещият му дъх по гърба ѝ пролазиха тръпки.

— Не съм роден за воин, Рейна — разпалено зашепна Виктор на ухото ѝ, — но заради теб съм готов да се сражавам с всекиго, който се опита да те отнеме от мен, любов моя... и на никого няма да те дам.

Преди да успее да си поеме дъх, устните ѝ вече бяха впити в неговите, а телата им се сплетоха в страстна прегръдка. След секунди тя дори не си спомняше, че преди малко е треперила от студ, защото сега цялата се разтърсваше от топлите вълни, извиращи от пламналите ѝ слабини. Младият и красив вожд още не беше отлепил устните си от нейните, когато тя отново се изпълни с непоколебима увереност, че този прекрасен рицар ще излезе на двубой заради нея дори и срещу най-страшния враг и непременно ще го срази...

— Сега по-добре ли ти е, скъпа? — загрижено я попита той.

— Да — прошепна тръпнещата жена, сгусена на гърдите му. — Ти си толкова топъл, направо горещ.

Той радостно се засмя.

— Винаги можеш да разчиташ на мъжа си, ако ти е студено в леглото. — Притисна лицето ѝ с ръцете си и я погледна напрегнато в очите. — Рейна, скъпа, така съжалявам за грубите думи, които ти наговорих днес. И не си мисли, че ми беше лесно да ти откажа да заминеш за Лоара.

Виктор не разбра в първия миг, че е допуснал грешка. Осъзна го едва след малко, когато видя как жена му стисна зъби и се опита да отклони погледа си от лицето му, макар и безуспешно.

— Разбери ме, скъпа моя. Аз наистина нямах друг избор — настойчиво продължи той, без да ѝ позволи да отбягва втренчения му поглед. — Няма ли да го разбереш най-после?

— Не!

— Да не би да искаш да кажеш, че не се чувстваш задължена да останеш с мен?

— Не съм казвала подобно нещо! Казах ти само, че не те разбирам и нищо повече!

— Нима?

Тя отново се опита да се изскубне от ръцете му, но устните му се спуснаха върху нейните като сокол върху плячката си и протестните викове бяха заглушени от дълга целувка, по-гореща от всичките им целувки досега. В този миг поне едно тя успя да разбере — защо сърцето ѝ биеше бясно, до пръсване.

Едва когато дъхът му секна, Виктор повдигна глава, притисна чело до нейното и прошепна:

— Моля те, любима, обещавай поне едно — повече да не се впускаш в необмислени скитания край пустия бряг. Много е опасно за теб, повярвай ми.

Тя не му отговори и той се отдръпна леко от нея, за да я погледне в очите.

— Рейна?

— Добре, съгласих се — примирително измърмори младата жена.

Виктор се наведе, за да целуне заоблените ѝ гърди, а после погали зърната с горещите си пръсти.

— Едва не полудях от тревога, докато те намеря там, под скалата, цялата измокрена, зъзнеца, при това съвсем сама, затова сега имам право да се тревожа за бъдещето ни. Не зная какво ще направя, ако още веднъж ти хрумне да скиташ сред крайбрежието.

— Можеш да бъдеш спокоен, викинг — гордо отвърна тя. — Винаги съм имала желязно здраве. И сега ще се оправя.

Той продължи да я гледа напрегнато, докато ръката му бавно проследяваше изящните извивки на тялото ѝ.

— Рейна, зная, че се мислиш за войнствена и непобедима, като легендарните валкирии, но те моля да не забравяш, че всички сме смъртни и не можеш да победиш стихииите.

— Не мога дори теб да победя — прошепна страстно тя, грабна ръката му и я притисна към гърдта си.

Виктор изохка от възбуда. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се нахвърли още в този миг върху прелестното ѝ тяло, но нещо продължаваше да измъчва съзнанието му.

— Рейна, трябва да разбере нещо.

Тя се намръщи и замря в очакване.

— Снощи, когато се любихме, нима ти ми се отдаде само защото се надяваше да изтръгнеш от мен разрешение да отплаваш с Рагар?

За негова изненада, очите ѝ се наляха със сълзи.

— Не — прошепна младата жена и отчаяно отклони очи от него.

Виктор кипна, хвана брадичката ѝ и рязко обърна лицето ѝ към своето.

— Истината ли говориш?

Тя прехапа долната си устна, но не успя да намери кураж да го излъже:

— Може би отначало съм се надявала, че ще успея да те накарам да ме изпратиш в Лоара.

— Рейна...

— Но ти веднага ми отказа, а после...

— После какво?

Ръката ѝ погали красивото му лице.

— После открих, че те желая.

Виктор задиша учестено, пръстите на ръцете им се преплетоха. В душата му се всели страх, че ще няма да издържи на изкушението, ще зарови лице в гърдите ѝ и никога няма да научи отговора, който в момента го вълнуваше повече от всичко на света.

— Ако ми се отдаде само заради насладата да се любим, защо днес тръгна сама да скиташ по крайбрежието?

— Може би защото ме измъчваше отказът ти да задоволиш желанието ми да замина за Лоара, и то след като се бяхме любили тъй пламенно.

Погледът му потъмня от мъка.

— Аха, това ли било! Значи си решила да ме изиграеш въпреки всичките ти уверения, че ме обичаш?

— Не! — гордо отвърна тя. — Не мога да те мамя след като съм се заклела да ти бъда вярна съпруга до гроб. А още по-малко мога да те лъжа когато се съвокупляваме.

— Искаш да кажеш „когато се любим“ — поправи я Виктор.

— Да, когато се любим — прошепна тя. — В такива мигове не те лъжа, кълна ти се, викинг.

Виктор отново впи пламтящите си очи в прелестното ѝ лице и се замисли дали може да ѝ вярва. Надеждата, че не е бил излъган от жена си, постепенно надделя над недоверието му.

— Но защо се остави да те погълнат вълните?

— И аз не зная! — отчаяно изкрещя младата жена. Може би защото не исках да изгубя брат си — единственият ми родственик сред това враждебно племе. А може би и защото не съм забелязала, че от прилива вълните са станали толкова високи. И защото просто не бях на себе си! Аз се разкъсвам между семейството ми, клетвите ми и теб, викинг. — Тя издърпа ръката си от неговата и отново започна да гали красивото му лице. — Но е достатъчно само да ме докоснеш и забравям за всичко останало. Това чувство е по-силно от мен и напразно се опитвах да го изтръгна от сърцето си. Като че ли е наказание от ада.

— Или благодат, изпратена ни от небето. — Виктор не издържа на предизвикателните ѝ ласки и ръцете му започнаха в отговор да галят великолепните ѝ форми. — Трябва да забравим за всякаква вражда, за всички огорчения и страдания, Рейна...

— Може би ще успеем — прошепна младата жена и обсипа с целувки шията и гърдите му. — Зная само, че съм готова да забравя всичко, освен теб.

На лицето му се появи нежна усмивка.

— Помниш ли как ми каза, още в началото на нашата любов, че ние всъщност си споделяме щастието?

Тя кимна.

Той я целуна нежно, без да спре да шепне любовни признания, от които Рейна настръхна.

— Скъпа, за да узнаеш в какво се крие щастието, не е необходимо да ме напускаш, не е необходимо да заминаваш за Лоара.

Тя се сви на кълбо в прегръдката му, а пръстите му продължаваха да я гаят от вътрешната страна на бедрата ѝ. Рейна внезапно поиска да може да вярва на всяка негова дума, да може отново да се надява, че те ще бъдат безкрайно щастливи и нищо няма да я разочарова. Винаги, щом този красив мъж започваше да ѝ доказва колко много я желае, цялата ѝ гордост и упоритост се стопяваха, изчезваха в някаква гореща мъгла и за нея времето спираше хода си. Въпреки че му казваше, че доста често не го разбира, вродената ѝ интуиция ѝ помагаше да схване най-важното. Тайно в себе си Рейна се гордееше, че притежава сърцето на този не само красив, но и много умен и благороден вожд, пред когото бледнееха всички обитатели на острова. В края на краищата тя беше неговата съпруга и беше напълно естествено той да не се съгласи да я изпрати в далечната Лоара. Мисълта, че трябва да се раздели с него, че ще загуби любовта му, я изпълваше с ужас и само в страстните му прегръдки можеше да намери утеха. Когато телата им се вплитаха едно в друго и устните им се сливаха, всички мъчнотии изчезваха някъде далече, много далече, а за тях оставаше само неописуемата радост и наслаждение.

Виктор я притегли под себе си и я погали по бузата.

— Запомни добре, малка принцесо, че когато някой мъж или жена открие любовта, не трябва повече от нищо да се страхува, освен от едно — да не загуби този най-скъпоценен дар на живота. Затова, умолявам те, не си играй с чувствата ми. Не си играй и с твоите чувства. Трябва да вярваш на любовта ми, защото искам и затова ще бъда с теб винаги и навсякъде!

Младата жена го изгледа с благоговение. Как успяваше този странен мъж винаги да отгатва безпогрешно чувствата ѝ, да чете мислите си, да намира тъкмо най-нужните думи и жестове? И каква магия криеха ръцете му, та я даряваха с такова блажено спокойствие само като я докосваха? Може би отново ще заприлича на онази весела, безгрижна и невинна девойка, когато не мислеше за любовни ласки и не ѝ се налагаше да съчинява недодялани лъжи? Допреди малко не вярваше, че това е възможно, но Виктор умееше така лесно да ѝ вдъхва надежда дори и когато ѝ се искаше да заплаче...

— Така ми се иска да се махнем оттук, поне за малко — въздъхна тя, опряла глава на рамото му.

Той свали кърпата от главата ѝ и разроши все още влажните ѝ коси.

— Ще ходим още много пъти на пикници в тундрата. Ще лудуваме в банята. Ще ти разкажа такива истории, каквито дори не си сънувала...

— Наистина ли? За Футургард? — оживи се тя.

— Да. Ще ти разкажа за всичко, което те интересува. Но само ако ми обещаеш, че няма да бъдеш толкова опърничава и твърдоглава.

— Искаш да ме опитомиш? — засмя се тя.

— Да, макар че не искам и другата крайност. Прекалено покорните жени са доста скучни, нали? Но своенравието ти понякога ни пречи да бъдем щастливи и да се наслаждаваме един на друг.

Небрежно подхвърлената забележка я накара да прехапе устни, но успя да се сдържи и само попита:

— Какво друго можем да направим, за да познаем щастието?

— Когато нощите станат по-топли, ще яздим нощем сред тундрата, ще ходим и на брега, ще пием вино, ще се любим на звездите.

Рейна се унесе в мечти.

— Но няма ли да бъде опасно? Забрави ли, че убийците на Волфгард все още бродят наоколо?

— Е, на всичко това ще му дойде краят, но първо трябва да осигуря мира на острова.

Лицето ѝ отново помръкна.

— Изглежда този мир за теб е най-важното нещо.

— Грещиш, скъпа — прошепна Виктор, разтвори бедрата ѝ и започна да я гали със своята мъжественост. — Най-много желая теб. Теб и само теб, любима. Нима не усещаш как тялото ми тръпне за теб?

— Може би още ти е студено — промърмори тя. — А може би не си се стоплил навсякъде...

Думите ѝ замряха и сподавен стон се изтръгна от гърдите ѝ, когато горещият му член проникна дълбоко в нея...

В полунощ Волфгард отново се срещна със своя съгледвач край задименото огнище в средата на голямата стая.

— Казвай по-бързо какви новини ми носиш — грубо заповяда Волфгард, без да престава да крачи с ръце на кръста си.

— Твоята заварена дъщеря като че ли е на седмото небе от щастие в леглото на проклетия Виктор, а синът ти и братовчед му Харалд отплуваха за Лоара.

Волфгард изгледа свирепо вестоносеца.

— Що за лудост! Нима синът ми е заминал за Лоара?

— Да.

— Но защо, по дяволите?

— Чух, че пожелал да остане във Франция завинаги.

— Нима искаш да ми кажеш, че никога няма да го видим във Ванахейм?

Мъжът кимна.

— Чух също, че не можел да понася безкрайните вражди и войни на острова, особено сега, когато сестра му е пленена и се намира в стана на Виктор.

Гняв изкриви лицето на Волфгард и думите изригнаха като лава от устата му:

— Заради тази кучка изгубих сина си!

Ругатните му се лееха като мътен порой. Грабна първия глинен стакан, който му попадна пред очите, и яростно го запокити в стената. Чашата се счупи на дребни парчета и в полумрака замириса на медовина.

Вбесен от безсилната си ярост, Волфгард изскочи навън и изкрещя на стражите:

— Да се разтръби още утре сред цялата ми войска: Унищожителката трябва да умре колкото може по-скоро! Този, който ми донесе главата ѝ, забучена на копие, ще получи тридесет сребърника!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Виктор Безстрашния се събуди, обзет от ужас.

Събудиха го приглушените викове на жена му, долитащи откъм вратата на спалнята им. Тръпки полазиха по гърба му, когато чу смразяващия вик на Рейна:

— Умри, кучи сине!

Виктор скочи от леглото и разтърка очи, за да вижда по-добре. Инстинктивно разбра, че навън е съмнало, макар че около него всичко тънеше в полумрак — от никъде не проникваше светлина, само няколко буци торф все още тлееха в огнището в средата на спалнята.

На пода до вратата жена му, облечена само с ленената си риза, беше притиснала коленете си върху гърба на един едър, непознат мъж. С едната си ръка Рейна държеше китките на мъжа извити на гърба му, а с другата притискаше кинжала си до гърлото му. Лицето ѝ бе изкривено от гняв, а пленникът се тресеше от страх и стенеше от болка. Край тях бе застанала с настръхнали уши Фрея, малката лисица на Рейна, уплашена до смърт.

Виктор веднага се озова при тях, без дори да се замисля, че е напълно гол.

— Рейна, какво правиш? — дрезгаво извика той.

Тя отметна глава нагоре, изгледа го сърдито и процеди през зъби:

— Ще го убия този кучи син. Промъкнал се е като змия чак до спалнята ни, за да ни убие докато спим.

— Какво? — извика Виктор, смаян от думите ѝ.

— Волфгард изпратил още един убиец, за да ни наръга с кинжал в леглото — обясни му Рейна. — Преди малко си играех с Фрея, защото вече се бях наспала, а не исках да те будя толкова рано. Внезапно видях през процепа на вратата как този негодяй се промъква на пръсти в съседната стая с кинжал в ръка. И тогава този глупак се нахвърли върху мен, но не ме улучи с кинжала си.

Виктор се приближи към вратата и разгледа мястото, където се беше забил кинжала на убиеца.

— Господи, но защо не извика, защо не ме събуди веднага?

— Ами не исках да ти смущавам съня, съпруже мой. Не исках да се измъчваш, нали и без това имаш толкова много грижи. Сега по-добре се върни в леглото. И без теб ще се оправя с този кучи син. Като усети острието на кинжала ми в гърлото си, няма да посмее дори да гъкне.

При тези безмилостни думи на младата господарка пленникът ги изгледа от пода, в очите му се изписа ужас, а от скованите му устни едва чуто се отрони молба за милост. Виктор клекна до нея на пода и я хвана за ръката, изплашен, че жена му ще забие кинжала си в гърба на пленника.

— Недей да бързаш, мила. Не трябва да убиваме този нещастник.

— А нима той щеше да ни пощади? — изкрещя тя.

— Не, нямаше да ни пощади, но и двамата знаем, че трябва да го оковем във вериги при другите двама убийци, които стражите ми заловиха на брега на фиорда, и едва по-късно ще решим участието им.

— Не! — възнегодува непокорната валкирия. — Трябва да го убия и то още сега!

— Не! — отсече вождът. Гласът му проехтя по-силно дори и от нейния. — Забранявам ти да го убиваш!

За миг погледите им се кръстосаха като два меча. Но Рейна, внезапно отвратена от мисълта да убие със собствените си ръце това сляпо оръдие на коварния Волфгард, с рязко движение пушна ръцете на пленника и захвърли кинжала си в ъгъла на спалнята. Виктор с ужас видя как освобожденият пленник рипна от пода като пантера, с един скок се добра до кинжала, така лекомислено запокитен от Рейна в ъгъла, и се нахвърли върху него! Вождът с отчаяно усилие успя да отскочи в последния момент, когато нападателят, стиснал дългия кинжал в ръка, с рев връхлетя отгоре му.

Виктор, гол и обезоръжен, го издебна отзад и го хвана за ръката, изви китката му и успя да го накара да пусне кинжала на пода в мига, когато смъртоносното острие беше на сантиметри от гърдите му. Двамата мъже се вкопчиха в схватка на живот и смърт, а Рейна побърза да вземе в ръцете си изплашената лисица отиде до леглото, седна и започна да гали животинчето. Сякаш изобщо не забелязваше двамата мъже, които се бяха вкопчили един в друг и се търкаляха по земята.

Виктор Безстрашния трябваше да напегне всичките си сили, за да се справи с обезумелия нападател.

Най-после вождът успя да го повали на пода с един съкрушителен удар под брадата.

— Много ти благодаря, Рейна — рязко рече Виктор през рамо. — Трябваше да напегна всички сили, за да се справя с този негодник, а ти дори не помръдна.

Тя го погледна възмутено от леглото, без да спира да гали лъскавата кожа на дребната лисица.

— Много си красив отзад — небрежно рече тя.

— Май трябва да те съблека гола и добре да те натупам по задника, заради поведението ти. Защо постъпи така, Рейна?

— Струва ми се, че напоследък си прекалено милостив към хората на Волфгард — рече тя и сви рамене. — Надявам се, че най-после успя да се убедиш от собствен опит, че тези убийци не заслужават милост.

— Не мисли, че ще пожая и теб, милейди, ако продължаваш да си стоиш безучастно на леглото! Ела по-бързо и откъсни две парчета от ленената си риза, за да вържем ръцете на този негодник.

Рейна се подчини, макар и без да бърза. Тя и Виктор мълчаливо вързаха китките на пленника, вождът се облече и тримата тръгнаха към вратата.

По пътя към колибата, в която държаха затворниците, Виктор срещна Орм и двамата си размениха поздрави.

— Къде водиш този пленник, вожде? — попита Орм и изгледа намръщено непознатия нападател.

— Заловихме още един от наемните убийци на Волфгард. Успял да се промъкне покрай нашата стража край брега на фиорда и дори проникнал в къщата ми.

— Хм, но това е ужасно! — възкликна Орм. — Има ли някой пострадал, ти или Унищожителката?

— Името на моята кралица е Рейна — ядосано го поправи Виктор. — Не, никой не е ранен, макар че трябваше да спасявам този негодник от кинжала ѝ. — Той побутна пленника към Орм. — Ето, заведи го при другите в колибата на затворниците. Ще го разпитам след един час.

— Слушам, вожде — кимна Орм, измъкна меча си, опря го в гърба на заловения и го подкара нагоре към хълма.

Виктор се върна в къщата си в отвратително настроение. Щом влезе в спалнята, намръщеният вожд видя жена си, все още изтегната на леглото, галеща любимата си лисица, с унесен поглед и замрежени очи. Като че ли нищо страшно не се бе случило само преди половин час, като че ли преди минути животът му не висеше на косъм, тук, в тази стая! Младият викинг ядосано стисна юмруци, наведе се, за да мине под ниската сводеста врата, и едва се удържа да не наругае съпругата си. „Понякога тази жена наистина е способна на такива постъпки, че може да влуди всеки мъж!“ — помисли си разгневеният вожд.

— Защо се държиш толкова странно тази сутрин, Рейна? — сърдито измърмори той. — Едва не загинах тази сутрин, а ти дори не помръдваш от леглото.

Тя се усмихна злъчно.

— Но този злодей беше много по-тромав от теб, господарю, и аз си помислих, че лесно ще се справиш с него.

Този път Виктор Безстрашния не можа да се овладее и извика като обезумял:

— Не отговори на въпроса ми! Защо му позволи да се добере до кинжала?

В очите ѝ се появи познатия му гневен блясък. Непокорната валкирия с един бърз жест отмести лисицата от скута си и възбудено скочи от леглото.

— Защото ти трябва да разбереш най-важното. Това не е игра, Виктор Безстрашни. Това е борба на живот и смърт. И само един глупав наивник може да бъде милостив с тези жестоки убийци.

— Аз не съм глупав наивник!

Тя опря ръце на кръста си и го изгледа свирепо.

— Тогава докажи, че си истински мъж! Докажи, че си истински воин!

Той се приближи към нея и я хвана за раменете.

— Силата не се демонстрира чрез брутално насилие, Рейна. Много по-трудно е да напрегнеш ума си, за да успееш да предотвратиш кръвопролитията...

— Не! Това е признак на слабост!

— Не, скъпа, това е признак на сила — възрази съпругът ѝ. — И нали мечтаем да осигурим мир за целия остров Ванакхайм, да премахнем всякакво насилие. Затова всички трябва да се променим, дори и ти, скъпа моя палавнице.

Тя отскочи още при първото докосване на ръцете му.

— Не! Аз съм войнствена жена и не мога да се променям. И не вярвам на никого, освен на своя кинжал!

— Дори ако забременееш? — удиви се Виктор. — Нима си готова да потеглиш на бой и да рискуваш живота на моето... на нашето дете?

Лицето ѝ се изчерви и тя започна нервно да крачи из стаята.

— Откъде си сигурен, че ще ти родя дете? — А когато младият викинг повдигна въпросително вежди, тя побърза да добави: — Ами ако се окаже, че не мога да имам деца?

Той пристъпи към съпругата си, която внезапно сведе омърлушено глава, хвана я за брадичката, повдигна с властен жест лицето ѝ и я изгледа пронизващо:

— Ох, не, само това не, Рейна. Та ти си плодородна като майката Земя...

— Какво означават тези думи? „Майката Земя“?

— Няма значение — той докосна бузата ѝ с ръка. — Сигурен съм, че ще имаме наше дете. Помниш ли моя сън?

— За какво говориш? — намръщи се тя и се опита да си припомни. — За онова видение, за което ми разказа? За онзи приказен Футургард?

Виктор кимна и заговори възбудено:

— В моите сънища, в моите мечти видях как държа в ръцете си нашия новороден син. Ти стоеше до мен и всички викинги, мъже, жени и деца, бяха коленичили около нас, за да ни отдадат почести като на кралско семейство, като на спасители на острова. — Той се усмихна замечтано. — Виждаш ли, скъпа, мирът на нещастния остров Ванакхайм ще настъпи когато се роди нашият син.

Рейна го слушаше като омагьосана, покъртена от така живо описаната сцена. Думите му звучаха много убедително, защото младата жена вярваше, че нейният необикновен съпруг наистина е живял друг живот в един съвсем друг свят. Тя знаеше от безброй поверия и легенди, че такива прозрения, изпратени от боговете, са

свещени и винаги се сбъдват. Но въпреки това не можа да обуздае докрай гнева си. Как може любимият ѝ мъж да постъпва така лекомислено и да дарява живота на враговете си, на тези безмилостни убийци? Ако не я беше спрял, онзи коварен нападател отдавна да беше получил заслужената си участ! В душата ѝ се бореха две противоречиви чувства — бясната омраза към хората на Волфгард и женствената доброта, която Виктор майсторски умееше да събужда в чувствителното ѝ сърце.

А имаше и нещо още по-важно — ако се остави в ръцете му, ако се подчини на напътствията му и реши да го следва в осъществяването на странните му блянове, младата жена трябваше да се прости за цял живот с мечтата за Лоара. Макар че със всеки изминат ден тя все повече се влюбваше във Виктор Безстрашния против волята си, Рейна не можеше да забрави нито Рагар и Харалд, нито далечната и бленувана Лоара — нейната истинска родина. Най-тъжното бе, че по никакъв начин не можеше да съчетае мечтите на съпруга си със своите.

От острия му поглед не убягна загрижеността, която се изписа на красивото ѝ лице, затова Виктор побърза да я притисне до гърдите си.

— Рейна, не искам да крия бляновете си от теб, защото за мен сега ти си най-ценното на този свят. Нима не желаеш да споделиш с мен остатъка от дните си? Защо, любима, поне веднъж не се опиташ да ми повярваш и да започнеш да споделяш всичко с мен така, както аз споделям с теб дори и най-съкровениите си мечти?

В очите му тя прочете непреодолим и страстен копнеж да я покори на волята си и да я отнесе със себе си в приказното царство на неговите мечти и някакъв неведом глас в нея започна да ѝ нашепва, че за нея няма да има по-голямо щастие от това да му се покори и да го следва докрай. Но в следващият миг замаяната жена си припомни, че Виктор Безстрашния не е видение, измислено от нея, а мъж от плът и кръв, който желае не само душата ѝ, но и тялото ѝ. Едва сега разбра с поразяваща яснота, че този неумолим викинг няма да се примири да я притежава само отчасти. Заради него ще трябва да се откаже от всичко — от волята си, от войнствените си инстинкти, от мечтата за Лоара. Този странен мъж искаше от нея да пожертва всичко най-скъпо за нея, без той самият да жертва нещо от своя страна... От тази тъжна равностетка на лицето ѝ отново застина маската на гордото непокорство.

— Не, викинг, не трябва да разчиташ прекалено много на мен — отсеке тя и се отдръпна от него.

С каквото и да се захващаше, през целия ден Виктор не можа да се успокои. Не можеше да забрави суровите думи на жена си. Беше споделил с нея най-съкровените си мечти, а Рейна ги беше отхвърлила с лека ръка.

Младият мъж разбираше, че тя все още не може да му прости отказа да и разреши да замине за Лоара с Рагар и Харалд, а освен това войнствените ѝ инстинкти продължаваха да доминират в поведението ѝ. Разбира се, Виктор не искаше тя да му се подчинява като безропотна робиня, напротив — той копнееше да доживее деня, когато ще взимат заедно най-важните решения. За съжаление жена му досега не проявяваше желание да действа според намеренията му. Виктор си повтори, че не трябва да забравя, че пред него не стои просветена жена от двадесетото столетие, а представителка на мрачното Средновековие, със всички страсти и разбирания, присъщи на хората от това далечно минало. Привикнала е от малка да вижда как свирепи воители размахват мечове и превземат крепости, а жените плачат или безмълвно понасят тежкото си ежедневие. Всичко изглеждаше тъй отчайващо, че понякога дори и неговата вяра се изчерпваше и той бе готов в следващия миг примирено да отпусне ръце... Но не, въпреки всичко не трябваше да позволи на Рейна да постъпва лекомислено и да следва единствено гласа на кръвта, защото тогава никой не можеше да предвиди последиците за тях двамата... и за бъдещите им деца. Трябваше да продължи да настоява тя да се грижи най-вече за семейството им. А него очевидно го очакваха още много дни, през които, въоръжен с безкрайно търпение и любов, ще трябва да се опита да я облагороди. Бавно и неотстъпно, както се шлифоват необработените диаманти...

Но сега между тях имаше все още много противоречия и бяха потребни големи усилия за да постигнат пълната хармония в мислите, чувствата и постъпките им. Ако в някой миг той чувстваше Рейна като най-близкото си същество, в следващия тя бе способна с един замах да събори всичко. Това го влудяваше, но въпреки това беше дяволски възбуждащо и заинтригуващо.

През цялата сутрин Виктор се мъчеше да реши какво да прави с тримата пленени наемни убийци, изпратени от злия Волфгард, за да го лишат от любимата му жена. Вече два часа ги разпитваше в колибата,

временно превърната в затвор, но тези груби и зле възпитани мъже или не знаеха много, или старателно укриваха истината от неприятелския вожд. Виктор се интересуваше най-много кой може да е съгледвача на Волфгард в селото, но скоро се убеди, че пленниците не можеха да знаят самоличността на предателя — това се доказваше от изумените погледи, които си разменяха по време на разпита.

Към пладне се върнаха Отар и Свейн от разузнаването в селото на Волфгард. И двамата изглеждаха доста угрижени. Вождът се навъси, обхванат от лошо предчувствие, и побърза да събере личните си воини, за да изслушат Отар и Свейн в голямата трапезария.

— Волфгард се готви да ни нападне — заяви Свейн. — Вече са отсекли едно огромно дърво, от което ще издялат гредата за кила на новия му боен кораб.

Мъжете замърмориха тревожно и тогава се намеси Отар:

— Освен това всички мъже от племето им редовно провеждат обучения за нападения. Гледахме ги през целия ден, отдалеч, скрити в храстите, чак до залез.

Виктор ги изслуша, смръщил вежди, след което даде знак всички да млъкнат.

— Тази сутрин залових нов нападател. Беше успял да проникне чак до спалнята ми. За щастие жена ми го усетила като влиза, скочила и го заплашила с кинжала си.

— Валкирията успя ли да го пониже с кинжала? — запита Роло.

— Не, но го пленихме и сега е при другите двама, които заловихме по-рано — продължи Виктор, още по-намръщен. — Но нито един от тримата не ни каза нищо по-важно. Затова съм решил да вземем по-сурови мерки за опазването на селото. Ще поставим нови стражи около селото и около къщата ми.

Няколко мъже кимнаха одобрително.

— А как мислиш да се справиш с Волфгард? — попита Свейн.

— Не мога да кажа, че съм измислил най-сигурния начин, но искам да се опитам да сложа край на тази безсмислена вражда без да проливаме нови реки от кръв. Може би Волфгард ще се съгласи да се закълнем, той и аз, да сложим завинаги оръжие, когато Рейна ми роди син.

Последните му думи бяха посрещнати със сърдити възгласи. Мъжете не криеха недоверието си, когато се заговореше за Волфгард.

— Вожде, ще минат няколко зими преди жена ти да те дари със син — изтъкна Орм. — Какво ще правим ние през това време, ако Волфгард не се откаже да ни напада? Да оставим мечовете си да ръждясат и да умрем като овце?

При тези гневни, но справедливи думи Виктор отново смръщи чело. В суматохата се надигна едноокият Кнут и яростно стовари юмрука си върху масата.

— Той има право, вожде. Не може да накараш нашите смели мъже да се примирят и да се оставят да бъдат поробени от Волфгард.

— Все пак трябва да има някакъв изход — замислено рече Виктор. — Трябва да спечелим без да се превръщаме в необуздани и кръвожадни варвари.

— Вожде, едно агне не може да победи един лъв — промърмори Орм.

— Да — мигом откликнаха останалите.

Виктор беше потънал в мисли сред врявата на воините, когато силен вой долетя от съседната стая и прекъсна разгорещения спор между мъжете. В голямата трапезария врхлетя лисицата на Рейна, следвана от трите грамадни вълка.

Тор се завъртя около стола на вожда и едва не го събори. Виктор яростно изруга и скочи от стола. Същото направиха и няколко от воините му.

— Триста дяволи! Кой пусна тук тези побеснели зверове? — ядосано извика Виктор.

Бойците не успяха да му отговорят, защото в стаята настъпи голяма бъркотия. Свейн и Отар вече бяха погнали вълците, а Кнут с ръмжене се хвърли към дребната лисица, която в бързината се шмугна между краката му.

Внезапно дотича Рейна с ужасено лице.

— Спрете ги! Не им позволявайте да се нахвърлят върху Фрея! — Жената се опита да вземе лисицата от ръчищата на Кнут, но едноокият я изпусна и зверчето хукна из трапезарията, последвано от Гери, с изплезен език, и от ругаещият Кнут.

Всички наскачаха от столовете и събориха стаканите с медовина. Най-после треперещата лисица се озова на сигурно място, в ръцете на Рейна, а трите вълка бяха хванати от Отар, Роло и Орм.

— Заведете ги в старата конюшня — нареди Виктор и умерено махна с ръка.

Мъжете замъкнаха там разбеснелите се животни.

Виктор се доближи до жена си и с кимване посочи уплашената лисица.

— Ранена ли е твоята любимка?

— Страхувам се да не пометне след такова бясно преследване — отговори Рейна, с тревога огледа лисицата и тръгна към вратата.

Като гледаше след нея, Виктор въздъхна. До него се доближи Свейн и смутено го заговори:

— Хм, вожде, може би... не искаш да се сражаваме с Волфгард, но трябва да ти напомня, че тези мъже са отрасли с инстинктите си да убиват всеки, който се опита да ги заплашва, така както вълкът от рождение е научен, че трябва да преследва всяка лисица.

— Да, същото ми го спомена и жена ми. Дори ми показа, че и в нейните гърди бушуват тези варварски инстинкти.

Младият вожд излезе на поляната пред къщата, измъчван от чувството за безнадеждност. Да, трябваше да се бори с най-първичните инстинкти на всички около себе си, дори и с най-скъпия си човек — Рейна. Нима тези хора са обречени, до девето коляно, само да се избиват, по-зли и от дивите зверове? И което е още по-лошо — те бяха много по-изобретателни от невинните животни... Отчаянието понякога се оказваше по-силно от надеждите му, че ще успее да промени двата народа на Ванахейм, дори имаше мигове, когато се запитваше дали не върви по напълно погрешен път, дали не е прекалено наивен и добродушен, като се грижи за тяхното добро, вместо да се занимава само със собственото си благополучие.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

В спалнята Рейна беше седнала със скръстени крака до огнището и галеше козината на любимата си лисица. Дребното зверче все още не се беше успокоило и цялото трепереше от ожесточената гонитба с трите грамадни вълка. Рейна най-после успя да я успокои и я накара да се излегне до нея на мечата кожа, постлана на пода недалеч от огнището. За да постигне този успех, трябваше около час да я милва покрай ушите и да ѝ говори успокоителни думи.

— Сега си на сигурно място, моя малка приятелко — ласкаво мърмореше Рейна. — Тук, в спалнята, можеш да родиш малките си и да се грижиш за тях.

Докато я успокояваше, младата жена неволно си зададе въпроса всъщност не е ли и тя самата като тази лисица, закътана на топло и сигурно място тук, в тази спалня, благодарение на всеотдайната любов на Виктор Безстрашния. За пръв път се замисли дали ще може винаги, до края на живота си, да разчита на закрилата му и да живее с него, без да се страхува за утрешния ден.

Най-после изтощената Фрея се отпусна и задряма. Рейна я отнесе до огъня. Часовете се изнизваха неусетно и скоро над смълчаното село се спусна вечерният мрак. Тогава в гърдите на младата жена започна да се надига тревога, защото Виктор още не се беше прибрал в къщата. Припомни си спора между тях тази сутрин и се почувства виновна, че пак се беше държала зле с него, но всичките ѝ инстинкти бяха възнегодували, когато Виктор Безстрашния ѝ беше забранил да убие подлия нападател. Никой не я бе учил на друго поведение, освен на прастарото правило да се отмъщава на враговете с всички средства. От векове викингите се славеха като суров народ, който не знае що е милост към победените неприятели. А ето че се появи този странен мъж, който предизвикателно се опълчи срещу всички морални норми и разбирания, който говореше така дръзко и необичайно, че тя дори се изплаши от неизвестността, към която я зовеше Виктор.

Все пак тя нямаше право да му извика в лицето, че не вярва в мечтите му и плановете му. Макар че Рагар ѝ липсваше много, макар че тя беше вбесена от отказа на Виктор да ѝ позволи да замине за Лоара, младата жена не можеше да забрави как мъжът ѝ се намеси, за да спаси живота на Рагар и Харалд. Та нали именно заради тази негова благородна постъпка тя се беше примирила с участта си да стане негова жена и се беше заклела да му бъде вярна до края на живота си. Ала сега беше престъпила думата си и му се противопоставяше на всяка крачка. Нали беше сключила сделка с него и трябваше да спазва своите задължения? Дори и да не знаеше как да му помогне в това твърде заплетено положение или ако вродената ѝ гордост не ѝ позволяваше да се примирява с всичките му решения.

Рейна загледа с копнеж просторното легло. Може би, когато Виктор се върне в спалнята им, те двамата отново ще се спречат по някакъв повод, най-често незначителен, но ще се помирят в леглото. Може би всички семейни кавги се уреждат най-добре в леглото. Успокояваше я дори самата мисъл за миговете, когато те двамата можеха в леглото да забравят за целия останал свят.

Но той все не идваше. В сърцето ѝ се надигна тревога и вече се готвеше да излезе да го потърси по стайте или навън от къщата, когато се появи Сибеал с подноса с вечерята.

— Знаеш ли къде е съпругът ми? — попита господарката, като се стараеше гласът ѝ да прозвучи небрежно.

Сибеал остави подноса на грубо скованата маса.

— Струва ми се, че господарят все още не е приключил военния съвет със своите приближени. Видях как Невин им занесе още един поднос и кана с медовина, за да напълни отново роговете на мъжете.

— Заплахите на Волфгард стават все по-нагли — ядосано измърмори Рейна. — Представи си, Сибеал, тази сутрин един от неговите убийци се промъкна чак тук, в нашата спалня. Може ли да си представиш? Опита се да убие мен и мъжа ми.

— Но как е посмял да се промъкне чак тук, в спалнята на вождата? — удиви се прислужницата и уплашено закърши ръце.

Рейна вдигна рамене.

— Добре стана, че успях да го усетя този кучи син и да го заплаша с кинжала. Щях да го понижа още тук, но Виктор не ми

позволи да му отнема живота. Заповяда да го приберат при другите двама затворника.

Сибеал замислено изгледа навъсената си господарка.

— Струва ми се, че нещата между вас двамата не вървят към добро.

— Откъде знаеш? — настръхна Рейна.

— Няма да забравя вчерашната сцена, — рече Сибеал и повдигна вежди, — когато господарят те довлече измокрена и премръзнала. Нима си искала да сложиш край на живота си, господарке?

В очите на Рейна блесна гневен пламък.

— Седях на брега и гледах след кораба на Рагар, докато изчезна в безкрайния океан... и забравих за прилива.

— Добре, че господарят се е досетил къде да те търси и те е намерил преди да е станало прекалено късно.

— Така мечтаех да отплавам за Лоара... — замечтано прошепна Рейна.

— Но, господарке, вече си омъжена.

— Да, зная — въздъхна Рейна, — но нали помниш, че бях принудена да се омъжа за него.

Сибеал я изгледа учудено, като че ли отказваше да повярва на ушите си.

— Виктор Безстрашния не те спечели с измама или принуда. Ти сама избра тази участ, за да спасиш живота на брат си.

— Но сега трябва да му се подчинявам на всяка крачка...

В погледа на Сибеал се четеше тъга по младостта на прелестната ѝ господарка, но примесена с мъдростта на годините.

— Господарке, никак не е хубаво, че за всички мъже съдиш само според спомените си от Волфгард. Зная, че много пострада от втория си баща. Обаче Виктор Безстрашния е съвсем друг мъж, красив и обаятелен, добър и справедлив. Не може и дума да става за сравнение между него и онези негодници, които отвлякоха теб и майка ти.

— Кой знае, може и да се окажеш права, може би Виктор никога няма да ме обиди — замислено процеди Рейна, — но много пъти не се съгласява с мен.

Сибеал не успя да се сдържи и избухна в смях.

— Ха-ха! Това ли било! Ами че какво искаш от един мъж? Що за мъж ще бъде този, който с лека ръка ще се съгласи жена му да го

напусне? Господарке, цялата работа е в това, че си прекалено горда жена, която мъчно се пречупва...

— О, моля те, стига с тези приказки за моята гордост! — ядосано изфуча Рейна, изгубила търпение да чака съпруга си. — Откакто видя за пръв път Виктор Безстрашния, винаги си на негова страна, дори ако трябва да се опълчиш срещу господарката си!

Прислужницата благоразумно си замълча и побърза да напусне спалнята.

Рейна ядосано изруга, защото разбираше, че нямаше право така да се нахвърля върху преданата Сибеал. Всъщност истинската причина за гнева ѝ бяха думите на Виктор от сутрешния им спор. Изминаха няколко минути, тя се успокои и се замисли. Нима можеше да се оплаква от Сибеал, която винаги ѝ казваше честно какво мисли, винаги беше загрижена за нея, като не пропускаше да я упрекне, когато гордостта на Рейна взимаше връх над благоразумието ѝ.

Вече беше съгласна да прекърши гордия си нрав и да го посрещне с блага усмивка, като истинска предана съпруга, но за нещастие Виктор все още не идваше. Отново я споходиха тревожните мисли за бъдещето им, когато чу стъпките му в съседната стая. „Странно, какво прави там“ — запита се учудено младата жена и отвори вратата. Видя го и ахна...

С гръб към нея, гол до кръста, мъжът ѝ се бършеше с някаква влажна кърпа. Когато го видя, Рейна застина на прага с отворена уста.

Той като че ли имаше очи дори на гърба си, защото се извърна към нея, метна кърпата на рамото си и я изгледа смутено.

— Къде е Фрея?

— Вече се успокои и задряма край огнището.

— Добре — успокои се Виктор, отново се обърна с гръб към нея и продължи да разтрива мускулестия си гръб с кърпата. През вратата проникваше слабата светлина на огъня и мускулите му проблеснаха в полумрака.

Рейна смутено се изкашля.

— Защо си тук, съпруже, а не дойдеш в спалнята?

Той отново се обърна към нея, изгледа я мълчаливо и тя, като всяка истинска жена, надарена с шесто чувство, долови израза на нараненото му мъжко достойнство в този красноречив поглед.

— Нали ми каза, че не трябва да ти вярвам. Може би ще бъде по-добре тази нощ да спя тук, в тази стая, за да не ме убиеш докато спя.

Виктор зачака отговора ѝ, а Рейна едва не заплака. Думите му я пронизаха като кинжал, още повече че тя си бе заслужила този суров упрек. За миг през пламналия ѝ мозък като мълния пробягна изгарящото предчувствие, че ще го изгуби. Какво трябваше да направи, за да се отърси от непоносимото усещане за вина, как можеше да го върне при себе си?

— Никога не бих ти посегнала — тихо промълви измъчената жена.

— А, така ли, значи отсега нататък вече мога да ти имам доверие? — хапливо попита той.

— Казах го без да мисля.

— Без да мислиш?

— Да. А освен това бях разгневена.

Виктор замълча, но продължи да се трие с кърпата, а после пристъпи към леглото. Сърцето ѝ заби като бясно, когато видя, че той започна да сваля и останалите си дрехи. Отблясъците от огъня играеха по мускулестите му бедра. Видът на стегнатото му, напълно разголено, като че ли изваяно мъжко тяло я възбуждаше и измъчваше. Желаше го, но не знаеше какво да направи, защото досега нито веднъж Виктор не беше отбягвал леглото им. Гърлото ѝ се сви, когато видя как той се пхна под завивките на леглото в стаята пред спалнята им.

— Е, Рейна? — попита той. — Имаш ли да ми казваш още нещо? Защото съм толкова уморен, че...

— Да! — Младата жена се приближи към леглото с гордо вирната глава. — Ти, викинг, наруши твоето правило. Нашето правило.

— И какво е то?

— Щом сме женени и обвързани с клетва, докато смъртта ни раздели, трябва да се научим да оставяме гнева и гордостта си пред прага на спалнята. На нашата семейна спалня. А ето че сега ти, самият ти, изневери на това, което се опитваше да ме научиш.

Виктор се засмя, поразен от мисълта ѝ, но след миг се опомни и заговори с неотстъпчив тон:

— Може би трябва наистина да спазвам това правило, но все пак не се решавам да споделям леглото с жена, на която не вярвам.

Рейна гневно започна да крачи из стаята.

— Защо трябва всичко да се усложнява толкова много?

— Аз ли съм този, който усложнява нашите отношения?

— Да! Нима не разбираш как се измъчвам? Ти, викинг, ме накара да се откажа от всичко, само и само за да постигнеш целите си!

— Нима съм те упреждал някога несправедливо?

— Понякога имам такова усещане — призна тя, но видя как той надменно стисна челюсти и побърза да добави. — Но все пак не трябва никога да забравям, че ти спаси живота на Рагар и Харалд. За тази смела постъпка ще ти бъда благодарна до края на живота си, Виктор.

Той се обърна и започна да нагласява кожите, които му служеха вместо възглавница.

— Може би е по-добре вместо да изпитваш благодарност, просто да се държиш по-мило с мен. Защото не искам нищо повече от теб, Рейна.

Тя отчаяно изхлипа, когато той се обърна с гръб към нея и я остави с отворена уста, обхваната от неувереност. В този миг ѝ се прииска да го удари с все сила, за да го научи колко мъчително е да си играе с чувствата ѝ. Плашеше я властта му над сърцето ѝ, защото никога не се помнеше да е била така отчаяна, опустошена и безпомощна.

Най-после, след няколко мъчителни, като че ли безкрайни минути, тя събра смелост и промълви:

— Какво искаш от мен, викинг?

— Мисля, че знаеш, Рейна — едва чуто промълви той.

— Каж ми го пак.

Виктор отметна кожата, с която се беше завил на леглото, и се обърна с лице към нея, надигна се на лакът и я изгледа навъсено.

— Искам да споделяме всичко, мислите си и страховете си, чувствата си и надеждите си, искам да се сливат не само телата, но и душите ни. Но за да постигнем това щастие, трябва да си вярваме един на друг, докрай, без остатък, а ти вече успя да разклатиш доверието ми в теб.

Смаяната жена не каза нито дума, поразена от страданието, бликащо от всяка негова дума. Трябваше да събере цялата си смелост, за да не побегне засрамена, а да се приближи към него и безмълвно да прикове очи в измъченото му лице.

— Съжалявам — прошепна тя след дълго мълчание.

Той я хвана за ръката, готов да я утеши, но от лицето му не изчезна строгият израз, който изпълваше сърцето ѝ е неясна тревога.

— Само това ли ще ми кажеш?

Рейна въздъхна, измъкна кинжала си от канията и бавно го постави в ръката му.

— Можеш да ми вярваш, Виктор.

Младият викинг погледна към кинжала и усети как: му олекна, като че ли камък падна от плешките му. За нея предаването на кинжала означаваше, че от днес ще му се покорява напълно, като всяка безупречна съпруга.

— Нима искаш да ми дадеш твоя кинжал?

— Да — тя решително тръсна глава, после с нетърпелив жест повдигна завивката и плъзна любопитен поглед по голото му тяло. Разбра, че женската ѝ интуиция и този път не я беше излъгала. Нейният съпруг я желаше. — А ти ще ми дадеш ли своя кинжал?

В отговор Виктор запрати кинжала надалеч от леглото, сграбчи я с две ръце и страстно я целуна.

— Господи — прошепна той, — как се радвам, че най-последно сложихме край на проклетите ни спорове! И как се радвам, че отново си в прегръдките ми! Макар че нищо не се знае. Може отново да си покажеш рога в един прекрасен ден...

— Какви рога? — учуди се тя. — Аз нямам никакви рога.

Виктор се засмя, като си припомни как някъде много далеч, в един съвсем друг свят, Моника беше говорила за рога и опашка.

— Не знаеш ли, че имаш рога и опашка? — Той я погали по отзад и добави: — При това най-прекрасната опашка на този свят.

Тя се сви до него на леглото.

— Знаеш ли, не само че нямам рога, но и се уморих да се боря с теб всеки ден, всеки час. Искане ми се между нас да цари мир, поне докато сме в спалнята.

— Нима доживях този прекрасен миг, когато моята необуздана валкирия иска да склучи мир с мен? — възкликна учудено Виктор.

— Нали ти дадох кинжала? Не ти ли стига това доказателство? — ядосано запита Рейна.

— Май вече си забравила как лекомислено тази сутрин го подхвърли в ъгъла и онзи убиец го докопа, което едва не ми струваше живота? — хапливо подметна той.

В отговор тя се усмихна и унесено започна да го гали по косата.

— Нямахте да му позволя да те убие. През цялото време не го изпусках от погледа си. Само ако те беше одраскал, щях да го скопя, без да ми мигне окото. Знаеш, че мога да нанасям смъртоносни удари преди още противникът ми да си е поел дъх.

— Толкова ли си страшна с кинжал в ръка? Ами ако аз се изпреча срещу теб? Ще ме прободеш ли с един замах? — престорено се намръщи Виктор, повдигна полите ѝ и започна да я дразни с втвърдената си мъжественост. — А защо си готова да ме спасяваш с цената на всичко, дори и ако трябва да убиеш всеки, който ме нападне?

Тя изохка, възбудена, докато се опитваше неуспешно да се скрие от неговото набъбнало пулсиращо острие.

— Защото си толкова красив.

За миг Виктор се вцепени от изненада.

— Само за това ли ме харесваш?

Тя смутено прехапа устни.

— И защото си много добър с мен.

— Няма ли още нещо в мен, което да те привлича?

— И защото си толкова... ох, недей, ох, като че ли тялото ти е създадено за моето... Изпълваш ме цялата... Ох!

— Искам да се любим, Рейна, скъпа!

— И аз искам!

— Каж ми... още нещо сладко за нас двамата.

Тя се усмихна разкаяно.

— Може би с времето ще измисля още причини.

Той отново се загледа в прелестното ѝ лице, нежно отмахна косите от челото и очите ѝ, и тъкмо щеше да проникне в горещото ѝ тяло, когато внезапно се чу драскане зад дървената врата.

Рейна внимателно отмести бедрата му и се надигна с неохота.

— Това е Фрея. Напоследък е много неспокойна.

Виктор въздъхна примирено, стана от леглото, облече се, отиде до лисицата и клекна до нея. Опипа слабините ѝ и рече на жена си:

— Коремът ѝ е много подут и корав. Струва ми се, че контракциите вече са започнали.

— Контра... кции? — учудено премигна Рейна.

— Искам да кажа, че скоро ще роди, скъпа.

— О, милостиви Боже! Но... ние трябва да ѝ помогнем по някакъв начин.

Докато Рейна пренасяше любимата си лисица в другата стая, Виктор навлече останалата част от дрехите си. Двамата съпрузи седнаха върху мечата кожа край огнището и се приготвиха да помагат на дребното зверче по време на великото тайнство на раждането на новия живот. Стараеха се, колкото можеха, да облекчат болките на лисицата, докато тя самата, сред непрекъснат вой и скимтене, успя да изтласка от подутия си корем първото лисиче със сребристокафява кожа. Рейна веднага се зае да го мие и свестява. Жената засия от щастие, когато новороденото започна да врещи в мокрите ѝ ръце, след което побърза да го постави до корема на майка му. Виктор се усмихна и избърса сълзите от очите на съпругата си, горд от неочакваното ѝ умение. Вече не си спомняше добре, но му се струваше, че никога не я е чувствал толкова близка, мила и трогателна. Само в един миг с тъга си зададе въпроса кога ли ще може да избърше едни други радостни сълзи от прелестните ѝ сини очи, кога ли ще вдигне в ръцете си тяхната първа рожба.

Вече бяха окъпали и второто лисиче, когато от двора долетя бесен лай. Двамата тревожно се спогледаха.

— Нима вълците пак ще нахлуят в стаята? — попита уплашено Рейна.

— Не. Този лай не е от вълците — успокой я той. — Освен това нали наредих да ги затворят в старата конюшня. — Виктор се наведе и набързо я целуна по изпотеното ѝ чело. — Чакай ме тук и не изпускай Фрея от погледа си. Ще отида да проверя какво става навън.

Той излезе, но за голяма нейна радост се върна много бързо. В бързината, засуетена около тежко дишащата лисица, Рейна видя бегло, че зад него идва още някой и Виктор разговаря за нещо с непознатия.

— Ела — прозвуча подканващо гласът на мъжа ѝ, — ела при нас. Не се плаши, нищо няма да ти се случи.

В първия миг Рейна не повярва на очите си. След Виктор в стаята неуверено пристъпи едър сивокафяв полярен лисугер, с неспокойно размахваща се опашка и уплашени очи.

— Нима това е лисугерът на Фрея! — възкликна тя. Животното се стъписа от вика ѝ, глухо изръмжа и отстъпи назад.

— Внимавай! — предупреди я Виктор. — В момента е много объркан и не знаем какво ще му скимне да направи. Страх ме е да не се нахвърли върху малките. — Той прегърна жена си и весело ѝ намигна. — А кой знае, може и да иска да подири сметка от любимата си Фрея?

Лисугерът започна предпазливо да се приближава, после внезапно се спря, огледа подозрително Фрея, подуши наоколо и в следващия миг отскочи назад, защото лисицата отново се присви в гърчове и роди третата си рожба.

Рейна посочи с кимване към неканения гост.

— Все пак не можах да проумея, мили, защо го домъкна чак тук, в стаята?

— Струва ми се, че всичко е въпрос на инстинкт — прошепна Виктор. — Внезапно си спомних, че много отдавна бях чел някъде за лисугерите, които често помагали при раждането на малките. Искан да те накарам да се убедиш с очите си, че не винаги мъжките зарязват своите половинки при ражданията.

Рейна се засмя и отново погледна смутения лисугер, който нервно драскаше с нокти по пода и не смееше да откъсне жълтия си поглед от хората.

— Виж, не ни изпуска от очи. Какво да правим?

— Ами да го изчакаме да се успокои — смутено предложи Виктор.

— Ох, Господи, само той ми липсваше в тази бъркотия! Хайде да се залавяме за работа, пък дали този лисугер ще ни помогне, не знам и не искам да мисля и за това...

Двамата продължиха да помагат на Фрея да даде живот на още три полуслепи и мокри лисичета, докато лисугерът ги наблюдаваше предпазливо от другия край на просторната стая, като само от време на време се намесваше с провлачен вой, ръмжене или сумтене. Два-три пъти се осмели да направи няколко кръга около огнището, но на безопасно разстояние от хората. След като раждането приключи, Виктор донесе мокра кърпа, за да може Рейна да си избърше ръцете, а след това отиде да се измие.

Когато се върна и я погледна, младият викинг остана удивен от сълзите в очите ѝ.

— Защо пак плачеш? Но какво ти става, цялата трепериш!

Рейна се извърна към новородените лисичета, а после внезапно прегърна съпруга си и изхлипа:

— Толкова е хубаво... Едва сега започвам да разбирам защо искаш да имаме дете. Това ме плаши.

Виктор уморено въздъхна и я притегли още по-плътено към себе си.

— Ох, скъпа! — В този миг чу зад гърба си нетърпеливо скимтене и добави: — Струва ми се, че е най-добре за малко да оставим щастливото семейство на спокойствие.

— Да... време е и нашето семейство да се усамоти — промърмори тя.

Виктор не изчака втора покана, я вдигна на ръце и я понесе към широкото легло. Сгушиха се под купчината еленови кожи и мълчаливо започнаха да съзерцават как лисугерът на Фрея се окопоти, предпазливо пристъпи към рожбите си и започна да ближе родилката, след което дойде и редът на новородените. Накрая лисичето семейство се сви накуп като живо кълбо и всички заспаха като упоени. Гледката бе тъй трогателна, че младата жена отново се заля в сълзи и доста целувки бяха нужни на мъжа ѝ, докато ги пресуши докрай.

Любиха се на леглото — двамата млади, силни и великолепни, страстни и ненаситни. Преплетени едно в друго, телата им се затъркаляха сред просторното легло, изпомачкаха всички завивки, докато най-сетне задъханите им устни се намериха, Рейна се озова върху него и двамата се сляха отначало бавно, но постепенно Виктор започна да налага все по-ускорен ритъм и накрая я обърна под себе си, за да избухнат и двамата в неописуем екстаз.

Отпуснати и запъхтени, те лежаха един върху друг, с преплетени ръце. Виктор внезапно усети как сълзи се надигат в очите му при мисълта за невероятната наслада, с която го даряваше любимата му жена. Целуна я галювно зад ухото и прошепна:

— Искаш ли след малко да го повторим? — Усети как ръката ѝ пролазиха под раменете му в опит да се освободи от прегръдката му и побърза да я хване за китката. — Ох, скъпа, моля те, не ми позволявай да свършвам тъй бързо... не искам да излизам от теб.

Тя потръпна под него и той усети как отново кръвта започна да нахлува в слабините му.

— Защо си така унесена, Рейна? За какво мислиш в този миг? — попита той още по-настойчиво.

— За твоите видения.

Той се вцепени от неочакваните ѝ думи.

— Но след грубите обиди, които си разменихме тази сутрин, защо пак...

— Да, да, признавам, че бях несправедлива и жестока. Нарочно ти наговорих онези думи, защото ме беше страх. А може би и заради проклетата ми гордост.

— От какво те е страх, Рейна?

Тя подсмръкна през сълзи.

— Каж ми, скъпа? Какво те измъчва?

Думите ѝ откъслечно започнаха да се отронват от устата ѝ.

— Че ще ми се присмееш, ако ти призная за какво си мисля понякога. — Спря, опита се да си поеме дъх, за да му обясни. — Когато майка ми умря, аз се заклех на гроба ѝ, че никога никой мъж няма да успее да ме смаже така, както Волфгард смаза майка ми, а след това я захвърли като парцал.

Виктор се изуми.

— Нима наистина си мислиш, че имам такава цел? Да те пречупя, да те направя своя робиня?

— Нали искаше да ме опитомиш — възрази му тя. — И вечно ми нареждаш какво трябва и какво не трябва да правя. Да не убивам онзи злодей, да не заминавам за Лоара...

— Обаче се стараех да съветвам така, че да бъде най-добре за теб, скъпа — търпеливо се зае да ѝ обяснява Виктор. — Но нито веднъж не съм искал да ми се подчиняваш безропотно. Хайде, сега ще бъде най-добре да поспиш малко, а като се съвземеш и започнеш да мислиш по-разумно, ще поговорим за всичко, което те измъчва.

— По-разумно? — недоверчиво го изгледа Рейна. — Искаш да кажеш: щом започна да мисля като теб, нали?

Той се засмя и я целуна по челото.

— Какво още те плаши, скъпа?

Очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Може би именно това, че започнах да мечтая за твоите видения дори по-страстно и от самия теб.

— Нима? — прошепна младият викинг и избърса сълзите с топлите си устни.

Рейна отново се разтрепери и изплашено го прегърна.

— Да. Особено след като видях как роди любимата ми лисица. Искам дете от теб, викинг, искам един ден и ние да бъдем така щастливи, както са сега Фрея и нейният лисугер.

— О, скъпа!

Думите му бяха придружени със страстна въздишка, която се отрони от гърдите му в мига, в който отново усети как кръвта нахлу в слабините му и мъжествеността му пак започна да се втвърдява. Притисна се до нея, тя ахна, обзета от страст и нетърпение, а той отново потъна в горещото ѝ тяло.

Рейна обви гладките си бедра около кръста му.

— Ох! Говори ми още за твоите видения, докато се любиш с мен. Разкажи ми какъв красив син ще имаме. Искам да доживея деня, когато ще ви гледам двамата, баща и син, един до друг. Ох! Не спирай... Говори ми за твоя странен Футургард. Така обичам да ми шепнеш на ухото, съпруже...

Не можеше да откъсне погледа си от красивите ѝ очи. Поиска му се да я притисне тъй силно към себе си, че да не ги раздели никаква сила на този или в другия свят.

— Не съм сигурен — задъхано прошепна той, — че ще мога да ти говоря точно в такъв миг.

— Затова няма да бързаш, мили — прошепна му тя и се прилепи още по-плътно към него.

Но думата „бавно“ не успя да стигне до съзнанието му, защото гласът на кръвта заглуши всичко останало и младият викинг потъна в огнената стихия на второто си изригване. Едва когато ѝ дари същата радост и на нея, той я прегърна морно и след това ѝ нашепваше на ухото странните разкази за Футургард, за неговите видения и блянове за тяхното прекрасно бъдеще, докато младата жена не издържа и неусетно се унесе в сън.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Виктор Безстрашния не можеше да мисли за нищо друго, освен за прелестната си съпруга.

Стана рано на разсъмване, яхна Слейпнир и препусна през безкрайната тундра. Копитата на жребеца звънко отекваха по замръзналия торф. Екотът им се разнасяше на стотици метри сред леденото мълчание на тундрата и отдалеч вдигаше във въздуха подплашените ята от диви патици. Виктор искаше да остане сам сред необятния простор на суровата северна природа, за да проясни главата си и да подреди мислите си. Само след няколко седмици навярно проклетият Волфгард ще довърши строежа на новия си боен кораб и ще връхлети върху племето му.

Но дори и надвисващата заплаха не успя да измести лъчезарния образ на младата му съпруга от мислите му. Рейна, която така сладострастно му се отдаде миналата нощ; Рейна, която беше способна да слуша в захлас по цели часове неговите разкази; Рейна, която го събуди посред нощ с гореща целувка, обвила пръсти около неговата мъжественост...

Снощи отново ѝ разказа за своите блянове и видения, допълнени с нови разкази за приказния Футургард: стигна дори до ракетите, летящи към Луната; лодките, плуващи под водата; невъобразимо високите сгради, достигащи до облаците. Младата му съпруга му зададе десетки въпроси. Любопитството ѝ нямаше край. Заспаха късно през нощта, някъде около първи петли, задъхани от утоляването на страстите си, ненаситни един към друг. Но въпреки че бе спал само два-три часа, на сутринта младият викинг се събуди свеж и бодър, само главата му беше замаяна от възбуждащото ухане на косата ѝ.

Никога Виктор не бе изпитвал такава всепоглъщаща страст към една жена. Дори любовта му към Моника бледнееше в настоящето пред изгарящата треска, в която изпадаше само при едно докосване до изваяното тяло на Рейна. Сега я чувстваше безкрайно близка и телом, и

духом. Никога, дори и в най-дръзките си юношески мечти Виктор не бе сънувал такова щастие...

А как примираше, сгушена на гърдите му, когато той започваше да ѝ разказва за другия свят, светът на бъдещето! Готова бе да не мигне цяла нощ и само да го слуша, обаяна от фантастичните силуети, които въодушевеният ѝ съпруг описваше неуморно. И щом отвори очи на разсъмване, веднага го прегърна и поиска да продължи да ѝ разказва. Ох, защо не може така лесно да промени и свирепите викинги?

Но защо пък да не може? Виктор потъна в размисъл, припомни си вечерта на празника, когато беше успял да предотврати кръвопролитията само с помощта на убеждението, без да ги заплашва с телесни наказания. Всички мъже и жени, скупчени около огъня, се смееха на шегите му, с които той ловко изпъстри разказа си за пребиването си във Валхала.

Нима тези простички люде няма да се захласнат по разказите му за Футургард както Рейна? Досега Виктор не смееше да спомене дори една дума за едва ли не свръхестествените си познания за загадъчното бъдеще. Примитивните и свирепи викинги можеха да го сметнат за смахнат или да си въобразят, че вождът им ги заплашва с магии и на бърза ръка да го насекат с бойните си секири. Но нали вече опозна доста голяма част от техните обичаи, бит, поверия и легенди, знаеше какво обичат и от какво се страхуват. Сега всичко бе по-различно от онези първи дни, когато често не знаеше как да постъпи. Припомни си с каква жажда Рейна очакваше да започне следващия разказ — както малките деца чакат поредната приспивна приказка — и си каза, че ще успее да накара да му повярват дори и най-суровите и скептични воители, преживели десетки битки и твърдо вярващи в езическите митове. А не може ли да стигне по-далеч — да използва познанията си за бъдещето и да им помогне с мъдри съвети, за да ги научи да живеят в мир с размирните си съседи?

Да, може би ще успее. И ако трябва да благодари на някого за това необикновено ценно прозрение, това е само неговата прелестна слушателка, неговата любима жена. Нали всички отговори могат да се намерят само с помощта на любовта?

Рейна влезе в старата конюшня, за да хвърли един поглед на трите вълка на Виктор: Тор, Гери и Хати. Хищниците я посрещнаха с оглушителен вой и с радостно въртене на опашките, веднага я

наобиколиха и налягаха около нея с глави на лапите си. Но ѝ се стори, че забеляза следи от меланхолия в очите и на трите звяра.

— Съпругът ми ви прогони от голямата къща само временно, докато се научите как да се държите с по-слабите и по-беззащитните от вас — ласкаво им обясняваше младата господарка. — Ще се съгласи да ви пусне отново в къщата само ако обещаете, че няма да се нахвърлите с острите си зъби срещу Фрея, нейните рожби или нейния любим лисугер.

Вълците я слушаха навъсено.

— Все пак ми е жал за вас, непослушни зверове. Зная, че преди да доведе Фрея, винаги сте живели в къщата. И сега сигурно сте ми много сърдити и ме ревнувате от любимата ми лисица. На ваше място и аз бих ревнувала. Повярвайте ми, зная колко боли, когато те изхвърлят отнякъде. Само че Виктор, моят съпруг, е много твърдоглав и не мога да го разубедея, когато си науми нещо. Искане в къщата да царят ред и спокойствие, затова се опасявам, че няма да се съгласи да ви допусне отново в голямата къща, ако не е убеден, че сте се поучили от изгнанието в тази стара и вмирисана конюшня и че ще се държите кротко.

Вълците наостриха уши и започнаха да я душат, защото Рейна измъкна от джоба си няколко парчета овнешко месо. Размаха месото пред тях и ги изгледа с усмивка. Хищниците размахаха опашки и изплезиха езици. Младата жена раздаде на трите вълка по едно парче.

— Ето, това е за вас, но искам да не се нахвърляте повече върху моята Фрея и нейните лисичета.

Животните лакомо заръфаха месото, а тя продължи да им се любува. Утре ще дойде отново при тях, но преди това ще си поиграе с лисичета и после ще накара вълците да подушат ръцете и дрехите ѝ, за да привикнат с острата миризма на новородените лисичета. Разбира се, в първия миг вълците няма да одобряват непознатата миризма, ще започнат да ръмжат сърдито, но постепенно ще се успокоят, тя ще им донесе още месо, ще ги погали по настръхналите им уши, а после ще се върне при лисичетата, които пък ще трябва да привикнат да не се плашат от миризмата на вълците. Защото Рейна твърдо бе решила да върне вълците в къщата...

Внезапно вратата на конюшната се отвори със скърцане и тя се сепна. Към нея се приближи Невин, конярят на Виктор.

— Какво правиш тук, момиче?

Вълците се надигнаха и заръмжаха застрашително. Рейна се ядоса и бързо се изправи.

— Чуй ме добре, робе. За теб не съм „момиче“, а кралица на твоя вожд, ясно ли ти е? Трябва да се отнасяш с уважение към мен.

— Уважение? — намуси се конярят. — Към теб, Унищожителката, която предаде собственото си племе?

— Никога не съм се клела да бъда вярна на Волфгард и на племето му — гневно възрази Рейна. — Бях тяхна пленница, както сега ти си пленник на племето на съпруга ми.

— Да, пленница, която успя да си уреди живота чрез предателство.

Рейна едва се сдържа да не се нахвърли върху младежа.

— Как смееш да ме обиждаш, негоднико! Какво искаш да кажеш с мерзките си подмятания?

Невин размаха пръст на неспокойните вълци.

— Искам тези противни зверове да се махнат от моята конюшня.

Господарката отговори с леден тон:

— Това не е „твоята конюшня“, робе, защото принадлежи на моя съпруг. А тези вълци ще стоят тук и ще чакаш моето нареждане. И се постарай да се държиш кротко с тях.

— Ха! — изсумтя сърдито младежът, излезе от конюшната и затръшна вратата след себе си.

Рейна се намръщи, седна отново върху купа слама и започна да успокоява настръхналите животни, да ги гали около ушите и да им говори ласкаво, като че ли можеха да я разберат. „Как може да има такива грубияни“ — помисли си тя и отново се натъжи. Без съмнение Невин беше един от многото, които не искаха да я признаят за своя господарка, може би защото и тя като него беше доведена във Ванакхайм като робиня.

Досега само веднъж беше разговаряла с вечно навъсения коняр, когато трябваше да открадне един жребец от конюшната, за да избяга. Още с втурването ѝ в конюшната Невин започна да я ругае с най-обидни думи, но не се осмели да ѝ попречи да избяга. Рейна тъкмо беше отместила преградата, за да изведе коня, когато помощникът на Невин скочи върху нея и я заплаши, че ще я намушка с вилата. Младата жена успя да избие вилата от ръцете му и да го повали на

пода, но се смили над младостта му и не се реши да го пониже с кинжала си. Само скочи на крака и побягна към брега на фиорда. Там я настигна Виктор...

Може би всичко приключи благополучно, въпреки че все още се ядосваше защо бе позволила на Виктор да я спечели толкова лесно на своя страна и да я накара да омеква като глина в ръцете му само като го види. Нали сега бе дошла при вълците с надежда да ги примамва да се върнат в къщата, но без да се нахвърлят върху любимата ѝ лисица. Целта ѝ беше да зарадва с нещо съпруга си. Неговите цели вече бяха станали и нейни цели — беше съгласна дори и дете да му роди и вече копнееше не по-малко от Виктор да притисне това дете в ръцете си... Виктор бе успял да я съблазни, да я подчини на волята си със своите омайни сини очи и с вълшебните си приказки за някакъв Футургард...

Ох, нямаше изход за нея! И което беше най-страшното, тя бе безумно влюбена в този очарователен мъж.

— Мъже, искам да ви разкажа за моето най-вълнуващо пътуване!

Една седмица след последните събития Виктор Безстрашния беше повикал най-близките си воители в залата, където се събираше военният съвет. Свейн, Отар, Кнут, Роло и Орм се бяха настанили около дългата маса и надигаха роговете с медовина, а по лицата им вече лъщяха пиянски усмивки.

През последните дни вождът на няколко пъти обмисляше какво да им каже, как да започне, напрегнато се опитваше да си припомни още подробности от странния свят на бъдещето. Беше решил да не крие нищо от хората си, да им опише както добрите страни, така и недостатъците на Футургард — за оръжията, които за секунди поразяваха повече невинни жертви, отколкото тези свирепи викинги можеха да избият всички заедно за целия си живот, а също и за поуките от предишните опустошителни войни.

— Искаш да ни разкажеш за пребиваването си във Валхала, нали, вожде? — добродушно подметна Свейн.

— Да... но извърших и още едно много интересно пътуване. — Виктор пое дълбоко дъх и след това изрече поразяващото си признание: — Аз преживях още един живот.

Настъпи гробно мълчание. Петимата бойци впериха изумените си погледи в лицето му.

Пръв се опомни Кнут и плахо го попита:

— Но как може един човек има няколко живота, вожде?

— Нима вие, най-смелите викинги на острова, не вярвате, че загинали със смъртта на храбрите живеят поне два пъти — веднъж тук, в Мидгард, и втори живот във Валхала? — предизвикателно попита Виктор.

— Да, така си е — отговори Орм, а останалите мълчаливо кимнаха.

— Точно това исках да ви кажа. След като се озовах във Валхала, оттам се пренесох в съвсем друг свят, там преживях своя трети живот и едва след това се върнах при вас.

Отново настъпи неловка тишина. Недоумяващите мъже се спогледаха намръщено.

— Но не си имал време за трети живот, вожде — възрази Роло. Как можеш да живееш на три пъти? Та ние те изпратихме във Валхала след залез, а ти се завърна при нас посред нощ.

— Да, никакво време не си имал — съгласи се Кнут.

— Там, където бях, не е същото време — заяви Виктор, като се постара да изглежда напълно сериозен.

Бойците останаха с отворени уста.

— Но... как е възможно това? — смутено промълви Орм.

— Не мога да кажа, че и на мен ми е напълно ясно... просто така се случи. Зная само, че съм живял там преди да се върна при вас.

Отново надвисна напрегната тишина, но този път Отар пръв се окопоти, изправи се и извика:

— По-добре ни разкажи с повечко думи, вожде. Поне аз дотук нищо не проумях.

На Виктор му се наложи отново да поеме дълбоко дъх.

— Озовах се в света, наречен Футургард. Това е десетият свят.

Възгласи на искрено удивление се надигнаха от всички страни на дългата маса.

— Нима искаш да кажеш, че светове са десет, а не само девет? — усъмни се Орм.

— Къде е този Футургард? — попита Свейн. Виктор избърса изпотеното си чело и продължи:

— Точно тук, на същата тази земя, на която живеем всички ние сега... само че след хиляда години напред във времето.

Разнесоха се възторжени ахкания, примесени със скептически възклициания.

— Ако добре съм чул, вожде, искаш да ни речеш, че си пътувал няколко столетия напред, така ли? — прошепна изуменият Отар.

— Да... във времето малко преди двехилядната година.

— Двехилядната година! — възкликна Отар.

— Да.

— И там си намерил твоя Футургард? — недоверчиво попита Кнут.

— Да.

Мъжете възбудено зашепнаха помежду си. Накрая всички кимнаха към Роло, той се изкашля смутено и заговори от името на петимата:

— Разкажи ни още нещо за този десети свят.

— Това наистина е свят на бъдещето, толкова напреднал, че доста трудно ще ви бъде да си го представите — обясни им Виктор. — В този приказен Футургард има такива умни машини, че на тях хората възлагат какви ли не задачи: от изкопаването на ровове в земята до полетите към Луната.

— Но как е възможно това? — изрева Кнут. — Не може една машина да замести човека!

— Не, не винаги е така — обори го Виктор. — Дори и тук, във Ванакхайм, се използват плугове и каруци за оран, сеитба и пренасяне на товари.

Няколко от мъжете кимнаха одобрително.

— Освен това трябва да ви кажа, че създаването и подобряването на тези чудати машинарии не е спряло и ще продължи, докато свят светува. Машините са се разпространили още в епохата, известна в бъдещите векове като промишлена революция и от тогава са ставали все по-сложни и по-съвършени. Гигантски тъкачни станове изработват платове, при това цял топ плат се получава само за половин ден. За същото време жената на всеки от вас няма да успее да изтъче дори една покривка за маса. А за пренасянето на хора и стоки на огромни разстояния са измислени огромни железни коне, наречени локомотиви.

Смаяните викинги откликнаха с възторжени викове.

— Моля те, вожде, разкажи ни още за тези небивали чудеса! — настоятелно го помоли Орм.

Младият вожд се зае да им опише по-подробно фантастичните машини на Футургард, като започна от простия пример с парната машина и съоръженията за земеделието, а после заговори за по-сложните изобретения като корабите, самолетите и автомобилите. Дори им спомена за едно от чудесата на двадесетото столетие — телефоните и компютрите, радиопредавателите и телевизорите, които изпращат и получават информация по въздуха. Спомена им, че може да се създават подвижни „картини“ от снимки на живи хора и животни, които после се гледат в огромни зали на големи екрани. Не забрави да им разкаже и за чудотворните лекарства, които понякога могат да спасят болните пред прага на смъртта.

Докато го слушаха, мъжете само се споглеждаха и мълчаливо поклащаха глави, без да успеят да скрият изумлението си. Само понякога някой задаваше един-два въпроса. Виктор беше изпълнен с радост, че инстинктивно беше налучкал подхода към тези необразовани, но любопитни мъже. Както Рейна, така и те слушаха с нескрит интерес фантастичните му разкази, дори с поведението си му напомняха за деца в училище. Вождът разбра също, че не е най-важното дали ще успеят да запомнят всяка негова дума, по-важното бе да схванат общите очертания на далечното бъдеще.

Внезапно Виктор се намръщи и смени темата:

— Има и други машини, които са предназначени да избиват враговете по време на война — оръдия, ракети и бомби.

— Не може ли да ни научиш да направим някакво ново и страхотно оръжие, с което да пометем войската на Волфгард? — запита Кнут с блеснали очи.

— Не — твърдо отвърна вождът и побърза да обясни отговора си, защото мъжете се помръднаха смутено на столовете си. — Трябва да разберете, че в бъдещата история има епохи, когато човечеството едва не се е самоизтребило до крак с помощта на тези ужасни оръжия. Именно затова аз сега живея втори живот — за да ви науча на най-важния урок — войната носи само разруха и смърт, а бъдещото развитие на човешкия род е възможно само ако цари мир.

Последните му думи воините посрещнаха с открито недоверие, затова Виктор беше принуден да прибегне до обширни сравнения

между събитията в загадъчния Футургард и живота на остров Ванахейм. Разказа им за две армии, които след кръвопролитни, но безуспешни атаки и обсади на някаква непревземаема крепост сключили примирие и така крепостта била спасена от разрушаване до основи; за многогодишна жестока война между два народа, които най-после подписали клетва за вечен мир и едва тогава настъпило всеобщо благоденствие; за двама братя, изправени един срещу друг в безсмислено свирепо сражение, които си подали ръце, захвърлили оръжията и се завърнали в родния си град.

— Всичко се дължи на този порочен инстинкт да се сражаваме със себеподобните. Това е най-голямата пречка за напредъка на човечеството — обобщи Виктор и избърса челото си.

— Нима искаш да ни кажеш, че повече няма да воюваме? — учудено запита Свейн.

— А какво ще правим когато Волфгард ни нападне? — запита ужасеният Кнут. — Какво искаш от нас? Сами да си подложим главите на дръвника?

— Не — отговори Виктор, отчаян, че няма да може скоро да приключи тази трудна беседа. — Разбира се, че ще се отбраняваме. Ако се наложи, може дори да загинем, но не трябва да позволим на врага да завземе кралството ни. Исках да ви кажа нещо друго: не трябва ние първи да започваме нова война и не трябва да мислим само как да сторим зло на съседите си. И на първо място трябва да помислим как да предотвратим войната с Волфгард.

Тези думи бяха посрещнати с мрачно мълчание.

— Е, воини? Разбрахте ли поне част от това, което ви разказах? — нетърпеливо попита Виктор.

— Да, вожде, и ще се опитаме да разберем и останалата част — отвърна Роло от името на петимата. — Само не искай от нас веднага да схванем всичко наведнъж. Много... чудато говориш, много странни думи чухме от устата ти. И може ли още да ни обясниш за онези невиджани машини?

Виктор не можа да ги успокои, преди да им разкаже всичко отначало, но още по-подробно от първия път. Когато свърши, нощта преваляше над заспалото село.

В спалнята Рейна седеше край огнището и галеше лисугера, който вече бе кръстила Фреки. Още вчера бе наредила на слугите да

донесат повече месо за нейните питомци и така успя да спечели доверието им. До Фреки се беше изпънала Фрея, а дребните светлокафяви лисичета лакомо бозаеха от нейната гръд.

Докато гледаше как малките се бутат едно друго, нетърпеливи да се доберат до корема на лисицата, Рейна за сетен път се увери какво велико тайнство е майчинството. От няколко дни мислеше само за бъдещата си рожба, защото вече беше сигурна, че носи под сърцето си дете от Виктор. Цикълът ѝ се наруши, напоследък беше отпаднала, често ѝ се доспиваше, апетитът ѝ нарасна, гърдите ѝ започнаха да наедряват, усещаше промени в цялото си тяло. Вече бе сигурна, че напролет ще дари съпруга си с дете и ако предчувствието ѝ не я лъжеше, тя и Виктор щяха да имат син.

Замисли се дали детето ѝ ще се радва на детство, по-щастливо от нейното. Но копнежът ѝ за безоблачно бъдеще бързо помръкна и се измести от коварните тръпки на страха — все още се опасяваше, че Виктор ще използва появата на сина им за своите цели — да стане владетел на целия остров. Само това я спираше да сподели с мъжа си радостната вест...

В следващия миг се сепна и се запита къде ли се бави дотолкова късно. Преди да я остави в спалнята, Виктор ѝ беше споменал, че ще му се наложи да закъснее, понеже тази вечер ще събере военния съвет в голямата зала. Отдавна не бяха оставали дотолкова късно в залата. Какво има толкова да обсъждат, защо се бави съпругът ѝ?

Изтича до вратата към третата стая и попита Сибеал кога робинята ще донесе вечерята.

— Знаеш ли защо мъжът ми и неговите воители все още говорят дотолкова късно в голямата зала?

Сибеал сви рамене.

— Не зная, господарке. Много добре знаеш, че там никога не допускат жени.

— Искаш да кажеш, че Виктор дори не е разрешил да Кнут и Роло да се закачат с робините, които им носят храна и медовина? — учуди се Рейна.

— Не — засмя се Сибеал. — Дори и това не им е разрешил, защото нито една робиня не е била допусната в залата. — Прислужницата погледна подноса на Рейна. — Ще хапнеш ли нещо, господарке?

Младата жена кимна, но мислите ѝ бяха изпълнени с тревога за Виктор. Усещаше как с всеки изминал час търпението ѝ се изчерпва и в нея отново се надига гняв.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

През следващата седмица Виктор продължи да разказва за Футургард на своите воители, насядали по скамейките и столовете около дългата маса в голямата зала, използвана дотогава само за тържествени случаи и за заседания на военния съвет на племето. В селото плъзнаха слухове, че техният вожд събира всяка вечер най-знатните воители и им говори до късна нощ. С всяка следваща вечер идваха все повече мъже, отначало пристъпваха боязливо, но постепенно се отпуснаха и слушаха в захлас небивалите истории, с които ги засипваше сладкодумният и мъдър вожд. Залата се пълнеше с все повече мъже, така че накрая не оставаше място дори за правостоящите викинги, струпани чак до вратата.

За да поддържа интереса на простодушните си слушатели, Виктор дори се видя принуден да добавя някоя и друга измислица, но само като украса, в допълнение на разказите за истинските събития в далечното бъдеще. Но не забравяше дори и в измислиците да набляга на най-важното — хората трябва да престанат да се дебнат и избиват като диви зверове. Така например им описа небивалите приключения на незнаен мореплавател, който плавал под водата в огромна лодка, наподобяваща формата на кит, и научил огромните и свирепи морски чудовища да живеят в хармония помежду си. Добави и легендата за пътешественика между звездите, който отлетял към Луната на крилете на една странна машина, нещо като гигантска птица, и открил там дребни зеленикави същества, които непрекъснато воювали, но успял да ги убеди да сложат край на неспирните сражения.

За да ги подготви за деня, когато тържествено ще бъде обявено освобождаването на робите, вождът им разказа в напълно реалистичен стил за робството във Футургард, като не пропусна да подчертае колко жестоко е един човек да властва над себеподобните си, как милиони хора са страдали и продължават да страдат, колко племена постепенно са измирили от глад и са изчезнали от лицето на Земята.

Виктор се убеди, че най-после мисията му започва да се увенчава с успех, едва в онази вечер, когато стражите му заловиха двама непознати бойци. Странниците бяха заловени в далечния край на залата, вързани с ръцете на гърба и доведени за разпит от вожда. Двамата разтреперани мъже коленичиха пред него. Знаеха, че участието им е предрешено и може да бъде само една — смърт.

— Кой са тези хора? — властно попита вождът.

— Съгледвачи на Волфгард, вожде — обясни един от стражите. — Заловихме ги точно когато подслушваха отвън, до вратата на залата.

Виктор изгледа сурово уплашените подслушвачи.

— Можете ли да кажете нещо в свое оправдание?

— Вожде, кълнем ти се, че не сме дошли с коварни намерения! Искахме само да чуем една от твоите необикновени проповеди! В цялото село на Волфгард се говори само за теб и за твоите чудеса...

В този миг избухна дружен смях, всички глави се обърнаха към нещастните пленници и от четирите ъгъла на залата се разнесоха весели подвиквания. Може би това реши съдбата на чужденците.

— Хей, вожде, та ти дори враговете ни успя да опитомиш с твоите небивали истории! — възкликна Роло.

Виктор се усмихна, въодушевен от скромната си победа. Макар и малка, тя недвусмислено доказваше, че ще успее да поведе след себе си дори и войниците на най-злия му враг — Волфгард — и ще спечели войната без проливане на кръв. Затова с царствен жест великодушно разреши на пленниците да останат до края на беседата му, след което веднага продължи да обайва слушателите си с нови примери за превъзходството на човешкия разум над кървавите, но бездушни божества на войната. Още не беше свършил, когато пленниците заявиха, че не искат да се връщат в селото на Волфгард, после се заклеха във вярност към племето на Виктор и дори започнаха да надигнат роговете с медовина под одобрителните погледи на новите си приятели.

На следващата вечер Виктор пожъна още по-голям успех — тримата наемни убийци на Волфгард, затворени в колибата край селото, сами изявиха желание да чуят думите му. Двамата от тях се заклеха да бъдат верни завинаги на Виктор и неговите хора, само Дирк слушаше мълчаливо, без да помръдне от мястото си.

Обикновено Виктор се прибираше късно и намираше жена си заспала в просторното легло. Само сутрин рано им оставаше време да се любят. А вечерта тя се сгушваше в просъница сред мускулестите му ръце, опираше глава на гърдите му и продължаваше да спи, най-много да измърмори няколко неясни звуци, доволна от допира до топлото му тяло. Ако се случваше някоя нощ да се разсъни и да го запита недоволно къде се е бавил толкова до късно, той бързаше да я успокои с думите, че отново е превъзпитавал бойците си да заживеят като нормални и миролюбиви хора, да престанат да мислят само как да причинят повече зло на себеподобните.

Но търпението на Рейна се изчерпи на осмата вечер от началото на беседите на Виктор в голямата зала. Вождът тъкмо се беше досетил да им опише с възторжени и цветисти слова как двама рицари от Футургард решили някакъв ожесточен спор чрез турнир на шах, вместо да кръстосват мечове и да трошат щитовете си и главите си, когато стражите отвориха масивната дъбова врата и в залата влезе Рейна. Виктор я видя и веднага спря да говори и да ръкомаха, защото безпогрешно разпозна признаците на надигация се гняв по лицето на съпругата му. Нищо добро не можеше да очаква младият викинг при тези нейни погледи, които като че ли мятаха мълнии.

— Вожде! Залових жена ти да слуша пред вратата! — извика пазачът.

Преди Виктор да успее да каже нещо, Кнут скочи на крака.

— Жени не се допускат на военен съвет!

— Да! — извикаха още няколко разгневени воини.

— Изгонете тази женска от залата! — изрева Орм.

— Рейна, какво търсиш тук? — попита Виктор.

Тя се приближи и размаха юмрук пред лицето му.

— Нима им разказваш за Футургард!

Виктор изгледа от главата до петите разгневената си съпруга, после отмести очи към смаяните викинги, а накрая отново погледна жена си.

— Затова ще говорим по-късно — отсече той.

— Страхливец! — изкрещя Рейна.

Виктор се изчерви, стисна зъби и бавно процеди:

— Рейна, няма да обсъждаме това пред всички тези хора.

Един от стражите се опита да я изведе от залата, но тя се отскубна от ръцете му, изгледа гневно съпруга си, вирна гордо глава и сама тръгна към вратата.

Виктор набързо приключи беседата си, защото знаеше каква буреносна сцена го очаква в спалнята. И не се излъга. Още с влизането му Рейна скочи като тигрица насреща му.

— Кучи син!

Виктор се вцепени.

— Рейна, скъпа, какво ти става? Защо си така настръхнала срещу мен? В какво съм се провинил?

Тя гневно го сръга в гърдите.

— Нима се осмели да разказваш на воините си за нашия Футургард?

— Да — призна той, все още недоумяващ.

— Предател! — изсъска тя.

Младият викинг с изумление видя как се насълзиха красивите ѝ очи.

— Но защо да съм предател?

Сълзите рукнаха по бузите ѝ.

— Защо им разказваш за Футургард.

— Да, Рейна, разказвам им и нямам намерение да го крия от теб.

Тя изхлипа, но след малко тръсна глава и сърдито го попита:

— А не им ли разказа и за нашата мечта за... твоето видение и за нашия още нероден син?

— Хм, от кога започна да казваш „нашата мечта“, скъпа? — нежно се усмихна Виктор.

Тя побърза да се отдръпна от него.

— Не ме наричай повече „скъпа“, ясно ли ти е? И отговори на въпроса ми, проклетнико!

Учуденият вожд изсвири с уста.

— Чакам отговора ти, викинг!

— Не — спокойно отвърна Виктор. — Разбира се, че не съм им разказвал за нашия син.

Тя въздъхна, но гласът ѝ продължаваше да трепери от гняв и обида.

— Но си им разказал всичко за нашия Футургард!

— Рейна, защо си толкова ядосана?

— Защото не ме попита!

— Нима трябваше да те питам какво да говоря с мъжете от племето?

— Да! Тези разкази бяха само за нас двамата, не разбираш ли, викинг? А ето че сега всичко развали.

Виктор бе трогнат от това доказателство, че жена му наистина пази като най-скъп спомен в сърцето си всичко, което се беше случило между тях в леглото. В този миг му се прииска да грабне с две ръце своята горда и прекрасна жена и да я притисне до гърдите си. Но когато протегна ръце, тя сърдито ги отблъсна.

Младият викинг се изчерви още по-силно, дишането му се учести, а гласът му изведнъж стана дрезгав:

— Рейна, нима не разбираш, че бях принуден да им разкажа тези истории само с една единствена цел — да помогна за възцаряването на вечен мир на този размирен остров.

— Но ти не ме попита и това никога няма да ти го простя, викинг!

Виктор я погледна в очите, светещи от ярост като въглени, а после погледът му се спусна върху развълнуваната ѝ гръд, стиснатите ѝ юмруци и в този миг осъзна, че може би наистина не разбира какви бури се вихрят в душата ѝ. Но прекрасно разбираше, че трябва да намери начин да успокои нараненото ѝ сърце и да ѝ докаже, че никога не е помислял да я предаде.

— Може би имаш право — започна той с по-отстъпчив тон. — Първо трябваше да те попитам. И затова те моля да ми простиш.

Тя го изгледа смутено. По лицето ѝ бе изписано колебание.

— Тези разкази бяха посветени само на мен.

— Те си остават твои, Рейна — усмихна се той.

— И ти си само мой, Виктор — промълви младата жена и се приближи към него.

— Разбира се. — Той я прегърна, притисна се към нея, за да усети възбудената му мъжественост, след което страстно прошепна на ухото ѝ: — А това тук е само за теб и за никоя друга, скъпа.

— Дано само някой ден не ме събудиш с думите, че си забравил за пламенните си обещания, викинг.

— Как бих могъл? — Погали я по бузата и отново прошепна. — И много те моля, не се дръж като луда.

Рейна се опита да се изскубне от ръцете му, но той не я пусна. Тогава младата жена ядосано тропна с крака, но Виктор само се усмихна и я стисна още по-здраво.

— Защо ми каза преди малко, че се държа като луда? — настойчиво го попита тя. — Само съм разгневена, но в никакъв случай не съм луда.

— А може би ревнуваш? — подхвърли той.

— Не, викинг, само че не обичам да си лягам без теб в леглото — избухна тя.

Виктор започна бавно да я гали по гърба и се усмихна облекчено, когато видя как от красивото ѝ лице започнаха да изчезват тревожните тръпки.

— А какво ще кажеш, ако те поканя да седиш до мен край дългата маса по време на разговорите ми с мъжете от племето? Може би тогава ще се успокоиш, защото ще бъдем заедно през цялото време?

Тя прехапа долната си устна и по лицето ѝ се изписаха противоречиви чувства.

— Но твоите викинги никога няма да се примирят с присъствието на една жена на техния военен съвет!

— Моите викинги ще трябва да се простят с много от навиците си. — Виктор се усмихна. — Освен това нямам намерение да ги питам къде да водя съпругата си. Пък и ти ще бъдеш единствената жена, на която ще бъде разрешен достъпът до военния съвет на племето.

Тя се поколеба за миг. Вдигна ръка, за да отметне косата от челото си.

— Е, Рейна? Какво решаваш? И ще се съ согласиш ли да продължа да им разказвам моите истории, ако и ти присъстваш?

— Но нали няма да им споменаваш за нашия син?

Виктор я притисна още по-плътнo към гърдите си и целуна трепкащите ѝ устни.

— Никога, скъпа.

— Много добре — съ согласи се тя. — Можеш да продължиш да им разказваш за бъдещето. Но само в мое присъствие.

— Чудесно! — Той закачливо я потупа по заоблени я задник. — А сега хайде в леглото. Искам да те целувам, искам да те любя до зори. Обаче тя се намръщи и го отблъсна.

— Не. Все още не съм в настроение да се любя с теб.

Озадачен, Виктор повдигна вежди.

— Нали ти самата ме упрекуваше, че не спазвам нашата уговорка? Нали се бяхме разбрали да оставяме гордостта и гнева пред прага на спалнята?

Рейна надменно изправи глава.

— Ти, викинг, наруши нашите правила още когато реши да разказваш на своите воители за Футургард. А освен това не ми е преминал гневът.

Виктор отново я прегърна и я погали по слабините. Младата жена изохка от страстния допир на горещата му ръка, защото грубият вълнен плат на роклята ѝ се впи между бедрата ѝ.

— Зная едно място по тялото, което може да те накара да забравиш за всички неприятности — прошепна той. — И ще полудееш наистина, но този път от страст...

Опита се да се измъкне от обятията му, но Виктор ловко я удържа, клекна пред нея и повдигна полите на роклята ѝ. Рейна започна да се извива като тръстика в ръцете му, когато устните му се впиха ниско под корема ѝ. Още веднъж се помъчи да се освободи от него, но и този път безуспешно. Изпъшка и се изви настрани, но това само го възбуждаше още повече. След миг, за нейна изненада, тя се оказа прикована на място, повдигнала полите си, за да улесни достъпа на устните и ръцете му до най-интимните части на тялото ѝ.

Виктор разтвори с устни гънките на меката ѝ като кадифе женственост и я обсипа с нежни целувки. Тялото ѝ го опияняваше като гъсто вино, но въпреки това успя да забележи едва доловимите признаци на нейната бременност — не само гънките на нейната женственост, но и алвеолите ѝ бяха потъмнели, а гърдите — наедрели, по-апетитни от всякога. Припомни си, че от деня на сватбата им тя нито един ден не му беше отказвала да се люби с него и само това беше достатъчно, за да се усъмни, че носи под сърцето си тяхното дете. Нима тя не усещаше, че е бременна? Или пък искаше да крие от него това толкова важно събитие?

Както и да е, сега нищо нямаше значение, освен едно — той я обича до обезумяване и ще бъде щастлив, ако трябва да очаква дете от нея, дори и Рейна да се опита в началото да скрие това от него. Може да има нещо на ум, може ли да разбереш какво си мисли една жена?

Пък и това сега не е най-важното. Сега кръвта му кипеше във вените. Сграбчи я в силните си ръце, изви я назад и страстно я целуна...

— Ох, Виктор, Виктор! — извика зашеметената Рейна и зарови пръсти в косите му.

Младият мъж замря за миг, загледан в полуотворената уста и мятация се език на своята любима. Продължи да я възбужда с устни, език и ръце, докато от гърдите ѝ се изтръгнаха викове за още и още наслада. Жената не можеше повече да издържа на изкушението, краката ѝ отмаляха и тя се отпусна на колене, без да спира да го обсипва с жарки целувки. Когато Виктор легна по гръб и я притегли върху гърдите си, огнената ѝ страст го накара да забрави за всичко наоколо...

Докато Виктор и Рейна се любеха до забрава, Волфгард отново разговаряше със своя съгледвач. Двамата се срещнаха около огнището в голямата стая в къщата на Волфгард.

— Четирима от твоите бойци се оказаха предатели — обяви шпионинът.

— Лъжеш! — гневно изкрещя вождът.

— Не. Крал Виктор успя да омагьоса своите бойци с разказите си за някакъв приказен Футургард...

— Какъв е този „Футургард“?

— Това било името на десетия свят, за който Виктор твърди, че познава много добре от другия си живот. Разказите му са фантастични и всички мъже го слушат със зяпнали уста, укротени като агнета. Двамата съгледвачи, които ти наскоро изпрати, бяха доведени в залата на военния съвет и се заклеха във вярност към Виктор и неговото племе, ако им разрешат да слушат небивалиците на вожда. Освен това бяха заловени и тримата мъже, които трябваше да убият Рейна от засада. След като им дадоха възможност да чуят тези разкази, само Дирк ти остана верен.

Волфгард потрепери от гняв.

— А какво стана с Рейна?

— Виктор успя да опитоми и нея.

Волфгард яростно изруга.

— Трябва да разбереш, че всички бойци на Виктор обожават своя вожд и са готови да умрат за него. Вярват, че е бил благословен от боговете със свръхестествена сила, вярват дори на нечуваните измислици, че е успял да се завърне от Валхала и Футургард.

— Но той е най-обикновен човек и нищо повече! — изкрещя Волфгард. Веднага щом привърши строежа на новия боен кораб, ще преплуваме фиорда и ще изтръгна предателското сърце на моята заварена дъщеря. А когато се върнем, ще забучим главата на съпруга ѝ на мачтата на кораба!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Изминаха няколко седмици. Лятото навлезе в разгара си и жителите на остров Ванакхайм можеха да се радват на дългите летни дни и топлото време. Тундрата беше осеяна с диви цветя и разлистени дървета. Наближаваше денят на лятното равноденствие, когато здрачът траеше най-дълго и най-бавно отстъпваше на вечерния мрак.

Всяка вечер в голямата зала на къщата около масата, на която заседаваше военният съвет на племето, Виктор продължаваше да разказва своите истории. Той никога не пропускаше удобните случаи и много често добавяше от себе си примери за моралната възвишеност на измислените от него герои, за да подготви хората си за пълен отказ от кръвопролитните битки.

След няколко буйни сцени мъжете се отказаха повече да протестират и Рейна най-после беше допусната на вечерните сбирки. Винаги сядаше на стола до мъжа си. Отначало воините на Виктор мърмореха недоволно, когато тя се появяваше в залата, изпълнена само с мъже, но младата жена успя да разсее тревогите им, като не реагираше на подмятанията и обидните намеци, дори промърморваше нещо в знак на благодарност, че са ѝ разрешили да присъства. Една вечер, когато Невин се разболя и не можа да присъства, за да налива медовина в роговете на мъжете, Рейна го замести и всички останаха много доволни. Виктор с удивление следеше тези признаци на успокояване и зрялост в поведението на жена си. Освен това вождът беше трогнат от необикновено разпаления интерес на Рейна към неговите беседи. Тя първа от присъстващите протестираше, когато Виктор ставаше от стола си с молба да прекратят за тази вечер, защото се е уморил. Не, тя беше неуморима и искаше още да слуша за приказното бъдеще.

Но сърцето на Виктор тръпнеше от тревоги за предстоящата война с Волфгард. Отар и Свейн продължаваха да се промъкват в стана на неприятеля и редовно осведомяваха Виктор за военните приготовления на противника. Един ден му докладваха с тревога, че

още на следващата сутрин новият боен кораб на Волфгард ще бъде напълно готов за прекосяване на фиорда, защото мъжете от племето са приключили със запушването на прорезите с кълчища и смола. Когато узна за тази бъдеща тревога вест, Виктор отново нареди да се удвоят стражите около селото и по протежението на техния участък от брега на фиорда. Поставиха още постове около къщата на вожда, защото не трябваше в никакъв случай да допуснат още убийци да се промъкнат в покоите на Рейна. Младият вожд дълго обмисляше начин за отблъскване на атаките на войската на Волфгард, без да се дават много жертви и от двете страни, дори се зае да конструира бойни машини, за да облекчи задачата си. През двадесетото столетие, по време на обучението му в колежа в Италия, Виктор усърдно беше посещавал лекциите по средновековна история и натрупаните знания сега се оказаха изключително полезни при създаването на стенобитни, метателни и обсадни машини. Младият вожд предпочиташе да се лиши от много часове от съня си, но да изобрети дори и най-сложните съоръжения, само и само да ограничи кръвопролитията.

Когато Свейн му съобщи, че е време да съберат всички мъже от острова за годишното събрание, което в племето наричаха Великата Тинга на Ванакхайм, Виктор реши да даде още един последен шанс на противника си. Искаше да покани коварния Волфгард на това събиране и там, пред всички воители, да го изобличи. Реши да изпрати съобщението чрез Дирк, защото само той от всички пленници не беше изменил на Волфгард.

Виктор отиде до колибата, в която спяха пленниците, за да говори с Дирк. Когато влезе в помещението, пред погледа му се изпречи едрият мъж, седнал на пода, небръснат и мръсен, сърбащ овнешка чорба от една нащърбена купа. Като видя кой е дошъл, пленникът остави купата настрана и изгледа вожда със зле прикрита недоверчивост.

— Здравей — рече Виктор.

Дирк не продума, само опули очи, посегна към каната с мътеница и отпи три глътки от нея.

Виктор се приближи към него и приклепна, но се намръщи от нетърпимата воня, която се разнасяше от пленника.

— Дирк, зная, че твърдо си решил да останеш верен на своя господар, и трябва да знаеш, че те уважавам за това, въпреки че ще си

останем врагове. Обаче мога да ти подаря свободата, ако изпълниш едно поръчение...

— Никога няма да предам своя вожд! — гневно изкрещя пленникът.

— Никой не иска това от теб — успокой го Виктор. — Вече се убедих, че няма да се откажеш от Волфгард.

— Да! — гордо извика Дирк. Протегна дясната си ръка и на безименния му пръст Виктор видя сребърен пръстен с инкрустирана на него драконова глава. — Волфгард ми подари този пръстен за смелостта ми при предишното нападение срещу твоето племе. Никога няма да наруша клетвата, която съм дал на Волфгард.

— Разбирам, но отново ти заявявам, че никой не иска да ставаш предател. Искам само да му предадеш едно мое предложение.

— Какво е съобщението, което трябва да отнеса на Волфгард? — запита изненаданият Дирк.

— Искам да му предадеш поканата ми да се срещнем на събора след няколко дни, който тук наричаме Великата Тинга. Кажи му, че искам да съобщи в какво ни обвинява и какво иска от мен, за да се опитаме да уредим споровете по мирен път.

Дирк се засмя презрително.

— Сигурен съм, че Волфгард няма да приеме.

— Дори и когато узнае, че отказът му да преговаряме ще бъде причината да се проляят реки от кръв?

Дирк се намръщи, но нищо не каза.

— Все пак ще предадеш ли тази моя покана на господаря си, или да търся друг вестоносец?

Пленникът се замисли, а след това кимна.

— Да. Ще предам твоето съобщение.

Виктор се изправи.

— Добре. Ще изпратя един роб да ти донесе едно ведро с вода. Трябва да се измиеш и преоблечеш. А след това ще дойдат двама от моите хора, за да те придружат до брега на фиорда и да се уверят, че благополучно си стигнал до отсрещния бряг.

Дните бавно се нижеха, но за Виктор и Рейна всеки ден беше щастлив. Двамата често разговаряха до късните часове на нощта. Той й разказа още много от видяното и наученото през двадесетия век, а тя го отрупваше с десетки въпроси. Но младата жена обикновено не

изчакваше и половин час, зарязваше темите от общ характер и неизменно насочваше любопитството си към неговия личен живот. Той ѝ описа най-подробно детството си в Италия, разходките край реката с баща си с въдиците на рамо, пътуванията на семейството до ски-курортите в Алпите. Понякога в очите му бликваха сълзи — когато отново го налягаше скръбта по изгубените си близки. Рейна го утешаваше с нежни думи и гальовни ласки.

— Сега ти си моето семейство, скъпа — шепнеше ѝ той в нощта. — Ние сме всичко един за друг...

— Да — долиташе задъханият ѝ отговор.

Понякога го молеше да ѝ разкаже за другите жени, които е срещал във Футургард. Особено се интересуваше от любовниците му и най-вече от Моника.

— Рейна, моля те, стига с тези любовници — раздражено мърмореше младият съпруг. — Знаеш, че никак не ми е приятно да ти разказвам за Моника.

— Да, зная, но ще видиш, че един ден и аз ще замина за твоя приказен Футургард и тогава ще издера очите на всяка, която се доближи до теб — сърдито процеди Рейна през стиснатите си зъби и се доближи до него. — Защото ти си мой, викинг, мой и само мой ще останеш.

— Разбира се, скъпа, нима някой може да оспори това. Искам да ми го повториш още веднъж и да ме целунеш...

А на този, пък и на който и да е друг свят нямаше нищо по-сладко от целувките ѝ!

Възхищението, с което Виктор гледаше на жена си, достигна върха си по време на събора за Великата Тинга. Съборът по традиция се устройваше в тундрата. Летният ден беше топъл. Над цветята се носеше топъл вятър, който навред разнасяше уханието им. Виктор и Рейна се любуваха на празника от върха на близкото възвишение, седнали на богато украсени кресла, приличащи на тронове, а над главите им вятърът изпъваше пурпурния копринен балдахин, който робините бяха изтъкали специално за празника. Рейна беше облечена във великолепна рокля от синя коприна, достойна за една истинска кралица. Огърлица със златни амулети украсяваше шията ѝ, а лъскавата ѝ коса беше пристегната чрез една светлорозова сърмена панделка. Туниката на Виктор Безстрашния беше от тъмножълта

коприна, захваната за раменете му с катарамии от кована мед. На краката си носеше ботуши от мека еленова кожа.

В деня на празника Виктор и Рейна бяха оставили лисиците в къщата, освен три от лисичетата, които тя реши да вземе със себе си и които сега надничаха уплашено от голямата кошница, оставена на земята до креслото ѝ. Малките лисичета вече бяха на три седмици, рошави, игриви и очарователни като котенца. Рейна прекарваше два или три часа всеки ден с тях — търсеше ги из цялата къща или ги галеше в скута си. А вълците на Виктор бяха пуснати да обикалят в надпревара в подножието на възвишението. Само че на вожда му се стори странно защо Тор, Гери и Хати упорито избягваха да се доближават до кошницата с трите лисичета.

За празника мъжете от племето искаха да уредят бой между млади необяздени жребци — варварско зрелище, което често завършваше със смъртта на единия от двата коня — и не по-малко жестоки кръвопролитни двубои между млади бойци, жадуващи да спечелят уважението на сънародниците си с умелото размахване на тежките бойни секири. Виктор забрани и двете зрелища, но трябваше да положи доста усилия, за да успее да убеди хората си да изберат по-миролюбиви начини за забавление. Дори и сега застаналите недалеч от него Кнут и Роло продължаваха да мърморят недоволни, докато Отар и Свейн се приготвяха за състезанието по стрелба с лък. Ива се мъчеше да се удържи на гърба на едно черно пони, заобиколена от рояк развеселени малчугани. Орм забавляваше десетина жени чрез ловко жонглиране с железни плочи. Наблизо двама мъже се биеха ревностно с дървени мечове и щитове. На двадесет метра от балдахина на вожда юношите от селото се надпреварваха в точно мятане на речни камъни, големи колкото яйца.

Повечето от тези игри беше предложил Виктор, но Рейна бе вложила много усилия, за да насърчава хората от племето, за да ги накара да забравят за древните, но жестоки забавления. Дори се досети да настани Сибеал край една маса, за да предсказва бъдещето на всеки жител на селото.

Като гледаше от креслото си възбудената тълпа, Виктор почувства прилив на гордост, че той и жена му бяха успели да укротят първобитните инстинкти на хората от племето и празникът ще премине без проливане на кръв. Усмихна се на съпругата си, която

галеше едно от трите лисичета, докато останалите две се мъчеха да уловят с лапите си гривната от кована мед, която тя беше стегнала около глезена си.

— Щастлива ли си? — попита я той.

— Никога не съм била по-щастлива — отговори му тя и го стисна за ръката.

Виктор се наведе, вдигна от земята едно от лисичетата и го сложи в скута си, но веднага го дръпна, защото усети остриите му зъбки през ръкава на туниката си.

Вождът се наведе напред, огледа долината, изпълнена с развеселени мъже, жени и деца, и радостна усмивка огря лицето му.

— Никога не съм вярвал, че ще доживея такъв празник, когато дори Роло и Кнут няма да размахват мечове или секири.

— Ти успя да опитомиш дори и най-свирепите мъже от племето, господарю — похвали го Рейна.

— Но не преставам да се тревожа кога ще успея да опитомя теб — пошегува се той и весело ѝ намигна. — Или моята непокорна валкирия най-после ще признае, че се е уморила да се бунтува срещу заповед на нейния вожд?

Тя сбърчи нос, но нищо не му отговори.

По пладне всички насядаха около трапезата, за да се нахвърлят върху препълнените блюда и да надигнат роговете с медовина. Рейна и Виктор не забравиха да подхвърлят парчета месо на лисичетата. Виктор беше много щастлив от празничното настроение на племето, но като змия, свита на кълбо, в душата му беше спотаена тревогата за заплахата от непредсказуемите действия на Волфгард, който не доведе хората си на празника.

След празничния обед отново се събра военният съвет на племето. Вниманието на Виктор беше привлечено от дългата редица хора, които чакаха реда си, за да се оплачат от старейшините или от своите близки. Един мъж обвиняваше съседа си, че оскърбил жена му, но Виктор бързо успя да уреди този дребен спор, като заповяда на виновника да даде на съседа си една крина жито. Друг селянин, с дребни, но хитри очи, искаше да накарат приятеля му да му отстъпи две от новородените кутрета, защото кучката на втория мъж е била заплодена от кучето на първия селянин. Виктор раздели кученцата по равно между двамата. Повечето от оплакванията бяха много наивни,

но младият вожд вече бе разбрал, че в селото може всеки миг да избухне кървава схватка и от най-дребния спор.

Денят вече преваляше. С всеки изминал час ставаше все по-очевидно, че Волфгард няма да се появи на празника. В гърдите на вожда се надигна плаха надежда, когато към залез на билото на близкия хълм се показаха два непознати конника, следвани от тримата часовои, които Виктор предвидливо беше изпратил край брега на фиорда. Новодошлите скочиха от седлата и бавно тръгнаха към креслото на вожда под балдахина. Първият от тях остави малка плетена кошница в краката на Виктор.

— Това е подарък от нашия вожд — рече пратеникът. — Волфгард ми нареди да ти предам съжаленията му, че не можа да удостои празника на твоето племе.

Виктор намръщено погледна към кошницата.

— Надявах се, че твоят вожд ще намери време за нас.

— Не можа, защото беше зает с важни дела — промърмори пратеникът.

— А няма ли поне ти да останеш с нас, да седнеш на трапезата ни? — предложи му Виктор.

Двамата бойци се спогледаха и първият поклати глава.

— Не, трябва да тръгваме, защото ще ни очакват да се завърнем преди да се стъмни.

Пратениците на Волфгард се обърнаха и се отправиха към конете си, без дори да се сбогуват с Виктор и хората около него. Стражите на Виктор изгледаха въпросително своя вожд, готови да се нахвърлят върху тях, но вождът махна с ръка да ги оставят да се приберат в селото си.

Загледан в отдалечаващите се пратеници на Волфгард, Свейн се замисли, после се обърна към Виктор и изкрещя в мига, когато вождът посягаше да вдигне капака на кошницата.

— Стой, вожде! Не вдигай капака! Сигурно е някакъв капан на проклетия Волфгард. Виж колко бързо препускат пратениците му. Може би е скрил отровна змия в тази кошница.

При тези думи Рейна преbledня и хвана ръката на мъжа си.

— Не вдигай капака, Виктор. Свейн може би има право.

Виктор пое дълбоко дъх и кимна към Свейн.

— Да, вярно е, че трябва да съм много предпазлив с подаръците на врага. Ела с мен. Ще отворим тази подозрителна кошница настрани от останалите.

Виктор занесе кошницата до близкото дърво, остави я на земята, а Свейн внимателно повдигна капака с меч си.

— Боже мой! — извика ужасеният вожд.

В кошницата беше захвърлена кървава китка от човешка ръка, безмилостно отрязана с бойна секира.

— Но, вожде, какво може да означава това? — запита Свейн.

Виктор сподави пристъпа на гадене в стомаха си, приближи се още към зловещия „подарък“ на Волфгард и гневно стисна челюсти.

— Това е ръката на Дирк. Познах я по пръстена с драконовата глава. Изпратих този нещастник да предаде на Волфгард моята покана да се срещнем по време на празненствата за Великата Тинга, за да уредим всички спорове. И ето какъв отговор ми изпраща Волфгард! Чувал съм, че понякога убивал пратениците, но това... Боже мой! Този кучи син не се е посвенил да убие един от своите, при това един от най-преданите си хора... само за да се опита да ме сплаши!

— Волфгард е коварен, безчестен и подъл! — мрачно изрече Свейн. — Трябваше да си го разбрал досега, вожде, няма да забравя какво видяхме с Отар, когато на два пъти ни изпрати да огледаме приготовленията му. Помни ми думата, Виктор, този кучи син ще се нахвърли върху нас с цялата си войска в най-скоро време! — Свейн посочи с кимване към кошницата си. — Особено след този зловещ „подарък“. Предзнаменованието е прекалено злокобно, за да не му обърнем внимание.

— Да, не можем да оставим това отвратително предизвикателство на Волфгард без последствия — процеди Виктор с мрачна решителност. — Ще се постарая да измисля заслужен отговор.

Вечерта Виктор се прибра в спалнята и видя Рейна на леглото. До нея лежеше Фреки. В краката ѝ си играеха три от лисичетата, търкаляйки кълбо прежда. На мечата кожа до огнището Фрея кърмеше останалите три от рожбите си.

Виктор се усмихна на тази идилична сцена и предпазливо се изкашля.

— Скъпа, трябва да свърша тази вечер една работа. Не трябва да се тревожиш за мен. Скоро ще се върна.

— Къде ще ходиш?

— По-добре е да не знаеш.

Тя вдигна брадичка и го изгледа ядосано.

— Виктор, много добре знаеш, че не съм малко дете, от което трябва да скриваш неприятностите. Аз съм твоя жена!

— Рейна, разбирам, че имаш право, но ми се стори, че...

— Да не би да е нещо свързано със зловещия „подарък“, който днес получи от Волфгард?

— Да.

— Какво си решил? — настоятелно попита младата жена.

— Повтарям ти, скъпа, че е по-добре за самата теб да не знаеш.

— Той седна на стола до леглото, свали празничната си туника и започна да надява тежката бойна ризница.

Рейна не го изпускаше от погледа си. На лицето ѝ се изписа тревога.

— Нима си решил да нападнеш стана на Волфгард?

Той се обърна към нея и навъсено рече:

— Скъпа, вече ти казах, че нямам право да го споделям с теб.

— Защо? Нима не ми вярваш?

— Това няма нищо общо с доверието между нас двамата.

— Ха! Как така нямало нищо общо? Та нали щеше да ми кажеш, ако ми имаше доверие?

— Рейна, скъпа...

— О, защо не се махнеш по-скоро от спалнята? — сърдито изфуча тя.

При тези гневни думи младата жена грабна кълбото прежда от лапите на трите лисичета и го запрати към Виктор. Разочарованите кутрета изскимтяха и се завтекоха към него, за да си върнат играчката.

Виктор хвана кълбото във въздуха и го запрати в кошницата до огнището, където спяха лисичетата. Те се спряха, проследиха ръката на Виктор и се насочиха към кошницата.

Той пристъпи към леглото и призова на помощ цялото си търпение. Дори успя да си наложи да се усмихне.

— Много ме изненадаха вълците днес по време на празненството. Нито веднъж не се доближиха до лисичетата... Как успя да ги опитомиш?

— Щом не споделяш плановете си с мен, и аз няма да ти казвам нищо за себе си — процеди тя през зъби, а лицето ѝ помрачня от гняв.

— Ох, Рейна, защо вечно се държиш като упорито малко дете... — изохка младият вожд.

— Не смей да ме наричаш упорита, защото ти си много потвърдоглав от мен! И си потаен, на всичкото отгоре!

Виктор въздъхна и отиде до скрина, за да измъкне от него меча и щита.

— Май ще е по-добре да тръгвам.

Тя не помръдна от леглото, стиснала зъби и свъсила вежди.

Но когато Виктор се доближи до вратата, младата жена не издържа и го повика. Той веднага се обърна към нея.

— Какво искаш да ми кажеш, скъпа?

— Пази се... — едва чуто прошепна тя.

— Разбира се — усмихна се Виктор.

След като остана сама, Рейна продължи да се измъчва в догадки. Поне едно беше почти сигурно — навярно проклетият Волфгард е изпратил някакво заплашително известие, защото само някаква много сериозна причина може да накара съпруга ѝ да я остави сама късно вечер — това не се беше случвало откакто се бяха оженили. Сигурно опасността е надвиснала неминуемо над техния дом и Виктор се готви да влезе в решителна схватка с племето на Волфгард. Но ако е така, защо не ѝ каза нито дума? Нима мъжът ѝ най-после е проумял, че нищо няма да постигне с мирни средства, но гордостта не му позволява да си признае грешката си?

Да, сигурно е така. Гордостта винаги принуждава човека да не споделя неуспехите си дори и с най-близките. Колко пъти тя самата беше изпадала в такава конфузна ситуация? Ето, дори не му беше съобщила, че носи дете от него под сърцето си, защото се опасяваше, че Виктор ще използва бъдещото им дете като довод да поиска цялата власт над острова. Не можеше да му признае дори как бе успяла да опитоми вълците и да ги настрои по-благосклонно към лисичето семейство. Можеше ли да му разкаже, че всяка сутрин водеше лисичетата в старата конюшня, за да свикнат вълците с присъствието им. Дори вълчицата Хати на няколко пъти си поигра с тях, като че бяха нейни рожби.

Рейна отново се замисли за спречкването им и се почувства виновна. Виктор вече ѝ липсваше и тя започна да се тревожи за него. Какво ще прави, ако го ранят или убият в нощната схватка? Нима ще я запомни само с горчивите упреци? Защо не му покаже още веднъж, че го обича безумно?

Повече не можеше да се излежава. Опасенията за съпруга ѝ не ѝ даваха покой. Скочи от леглото, приближи се до огнището, грабна кошницата и прибра лисичетата в нея.

— Хайде, малките ми, да отидем в старата конюшня и да видим какво правят вълците.

Наближаваше полунощ. На пристана на Волфгард трима мъже с дебели железни пръти в ръце се прокрадваха безшумно към гредата, на която се бяха облегли тримата часовои, които пазеха новопостроения боен кораб на Волфгард. Двама от тях играеха шах на оскъдната светлина на кандилото от китова мас, а третият не откъсваше поглед от дъската и се подиграваше на грешките на другарите си. Войниците не подозираха, че на петнадесетина метра от тях се спотайваха трима непознати мъже. Както се смееха, часовоите внезапно замлъкнаха и се строполиха в несвяст на земята, повалени от ловките удари на нападатели.

— Добре се справихме — промърмори Виктор, загледан в проснатите мъже. — Отар, завържи по една кърпа на устата на всеки от тях, после им вържи ръцете отзад на гърба. — Вождът се вгледа напрегнато в застрашителния силует на кораба, извисяващ се пред тях като скала. — Все пак, красив кораб, нали? Дори ме е срам, че трябва да пробием дъното му.

— Струва ми се, че фалшборът е доста дебел, вожде — начумери се Свейн. — Защо просто да не прережем въжетата и да го оставим да го отвлече течението към средата на фиорда?

— Не. Вече мина пролетното топене на ледовете, а на места фиордът е много плитък — отговори Виктор. — Корабът може да заседне в някоя плитчина недалеч от брега, а Волфгард може да изчака прилива, за да го изтегли до пристана и да го използва срещу нас.

— Хм, може би имаш право... Но доста по-трудно е да го изпратим на дъното.

— Защо пък да не го подпалим? — предложи Отар, докато набързо превързваше глезените на първия боец от зашеметените

стражи.

— Да, може, но от селото ще видят пламъците — възрази му Виктор.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да се залавяме за работа — кимна Свейн.

Виктор Безстрашния и Свейн се покачиха през борда и с железните пръти започнаха да пробиват отвори в дебелото дъно на кораба, който — като всички кораби на викингите — приличаше на дълга и тясна лодка. Отар привърши с връзването на стражите и побърза да се присъедини към тях. След половин час водата бликна през дупките и корабът започна бавно да се пълни с вода. Мъжете скочиха през борда, извадиха кинжалите си и започнаха да режат въжетата.

Виктор се усмихна доволно при вида на потъващия кораб.

— Е, сега, приятели, дори и да го намери, Волфгард няма да може да го използва за нападение.

Изтощеният Виктор се спря на вратата на спалнята, загледан в очарователната гледка. Рейна се беше изтегнала на леглото, заобиколена от Фреки, Фрея, шестте лисичета и... трите вълка! Трябваше да примига на два пъти, за да повярва на очите си. Да, наистина около жена му се бяха скупчили осемте члена на лисичето семейство и трите грамадни вълка! Две от лисичетата дори хапеха леко ушите на Тор, а той най-безгрижно се оглеждаше наоколо.

Виктор остави меча си и щита си, след което тихо пристъпи към леглото, без да свали учудената усмивка от лицето си. Веднага към него се насочиха дванадесет чифта очи, единадесет опашки неспокойно се помръднаха.

— Какво става тук? — попита я той.

Виктор можеше да се закълне, че долови израз на облекчение в кафявите ѝ очи.

— Връщаш се невредим от тайнствената ти разходка?

— Очевидно. А както виждам и ти не си сучала, докато ме нямаше.

— Да, вече всички сме добри приятели — промълви тя и погали най-близкото от лисичетата.

— Това на теб ли се дължи?

— Да.

— Но как го постигна?

Рейна вдигна във въздуха едно лисиче и го притисна към бузата си. Малкото създание я близна с езичето си и тя се засмя.

— Постепенно приучих вълците да свикват с миризмата на лисиците и ги възнаграждавах с месо, когато не се зъбеха. После занесох едно от лисичетата при вълците в старата конюшня. Първо го прие Хати. Останалото беше лесно.

— Ти си удивителна жена — усмихна се Виктор.

Тя сви рамене.

— Така ме изплаши с това неочаквано напускане на къщата посред нощ, че трябваше да измисля нещо, за да се успокоя. И ето, че трябва да седя тук и да ги галя, за да не мисля за непослушния си съпруг.

— А няма ли да погалиш и непослушния си съпруг? — намигна ѝ той.

Тя вирна изящното си носле и отвърна престорено надменно:

— Не съм сигурна дали е заслужил тази чест. Между другото, къде беше, съпруге?

— Трябваше да преплуваме фиорда, за да зарадваме Волфгард с няколко по-едри дупки на дъното на новия му кораб.

Неочаквано за него очите ѝ заблестяха от възторг.

— О, Виктор, та това е толкова вълнуващо! — В следващия миг сянка падна върху лицето ѝ. — Но защо не ми каза?

Виктор свали ризницата си и я остави в ъгъла.

— Защото нямаше да мога да те убедя да останеш тук сама.

— Наистина нямаше да можеш да ме спреш. Щях да дойда с теб! С радост бих пробила няколко дупки в сърцето на този звяр Волфгард! — Тя се наведе към него и го загледа напрегнато. — Сигурен ли си, че сте успели да го пратите на дъното?

— Да. Корабът вече го няма.

— Прекрасно! — Рейна погали Тор.

— Рейна, хм... не зная...

— Какво, скъпи?

Той се изчерви и се усмихна дяволито.

— Къде, според теб, трябва да легна? На леглото няма една педя свободно място.

Тя отметна косата от челото си, за да не се заплетат в него лапите на едно от лисичетата, което се катереше по рамото ѝ.

— Разбира се, че ще легнеш при нас.

— Но... как ще се съберем?

Тя се усмихна предизвикателно.

— Е, такъв смел воин заслужава да му се стори място в леглото, нали?

Той се пъкна при нея под завивките.

— А дали ще искаш да ме галиш? Заслужава ли един смел воин поне част от ласките ти, или те са запазени само за вълци, лисици и други зверове? Искам да кажа, готова ли си да посрещнеш съпруга си...

Рейна се намръщи, но после го погледна закачливо.

— Хм, още не съм готова, въпреки съблазнителната ти усмивка и опечаления ти поглед.

— Аз ли гледам опечалено?

Сега беше неин ред да се помъчи да сдържи усмивката си.

— Да, скъпи, не зная защо, но винаги ме гледаш така нажалено, когато се опитваш да ме съблазняваш.

— А пък аз сега именно с това съм решил да се заема.

Но в следващия миг, когато Рейна забеляза как в очите му се появи познатият ѝ пламък, тя вдигна ръка и се намръщи:

— Не мисли, че този път ще успееш да ме прелъстиш. Вярно е, че много те желая, с цялото си сърце, но не мога да ти простя обидата, която ми нанесе. Не очаквах, че ми нямаш доверие, особено след всичко, което преживяхме двамата заедно. Та ти се държа с мен като с малко дете, което не трябва да знае нищо за заниманията на възрастните!

Виктор отчаяно махна с ръка.

— Рейна, постъпката ми снощи няма нищо общо с това дали ти имам доверие или не. Цялата тайнственост снощи се обяснява само с желанието ми да не пострадаш, да те спра да не идваш с нас, защото беше извънредно опасно. Нали вече ти го обясних?

— Ха! Нима мислиш да ми се извиниш с това сухо обяснение? И откога престана да споделяш с мен най-важните си планове, викинг?

— Но нали току-що ти разказах с каква задача заминах снощи на отсрещния бряг на фиорда. Как можеш да ме упрекваш, че не съм споделял с теб?

— И ще продължавам да те упреквам! Защото си призна едва когато разбра, че не можеш да скриеш истината от мен. А това променя всичко!

— А нима ти не си скривала досега нещо от мен? — Като видя как очите ѝ гузно се опитаха да отбягнат втораченият му поглед, младият вожд побърза да добави: — Както сега например... Защо се опитваш да ме отблъснеш?

Тя се опита да погледне сърдито, но устните ѝ се разтрепериха, а погледът ѝ не можеше да се откъсне от мускулестото му тяло. Виктор вече бе успял да се съблече до кръста.

— Е, господарке на моето сърце? Кой от нас двамата не иска да споделя с другия?

Младата жена като че ли не чу последния му въпрос, защото очите ѝ жадно проследиха как мъжът ѝ свали останалите си дрехи от себе си. Гърлото ѝ пресъхна и започна да преглъща едва-едва.

Когато Виктор продължи да говори, гласът му бе станал дрезгав от трудно сдържаното му желание:

— Рейна, скъпа, стига сме се заяждали един с друг. Толкова съм уморен след снощното пътуване. А ти точно сега реши да ми докажеш, че завинаги ще останеш най-своенравната жена, която някога съм познавал. Не може ли да легна при теб и да се стоплим в леглото? Не може ли поне веднъж да отстъпиш и да бъдеш малко по-кротка, като всички останали жени на този и на който щеш още свят? Знаеш, че няма да се случи нищо добро, ако се опитваш да ми се противопоставяш на всяка крачка.

Тя въздъхна, но във въздишката ѝ се долавяше повече облекчение, отколкото примирение.

— Хм, така, значи... Ако правилно съм те разбрала, от мен се иска само да те целувам и утешавам.

— Най-последно! — Младият мъж захвърли последната дреха от себе си и се приближи към нея, като погледна с възторжен поглед към просторното легло, заето в момента от вълци и лисици. — Но, скъпа, как ще се любим в това пренаселено легло?

Тя посегна да погали наедриялата му мъжественост и облиза пресъхналите си устни.

— Досега ти си се справял чудесно при всякакви обстоятелства, викинг.

— Проклетата сладострастница!

Тя се усмихна нежно и го хвана за ръката.

— Хайде, мили ми съпруже! Наистина ми изглеждаш уморен. Ела в леглото при мен.

Голият Виктор успя някак да се вмести сред единадесетте животни, а след няколко минути дори се добра близко до тялото на жена си. Погледна Гери, който дишаше тежко в лицето му, докато Тор размахваше опашка зад главата му. В това време четири от лисичетата се заеха с нова игра — покатерваха се върху двамата съпрузи, опитваха малките си, но остри зъбки по краката им, а едното от тях дори се осмели да започне да гризе пръстите на краката на Виктор през завивката.

Виктор свирепо се намръщи.

— Рейна, но това е направо смешно. Искам да се любя с теб, но ми е трудно да го направя, когато се чувствам като попаднал в кучешка колиба, а единадесет псета следят действията ми с интерес. Така нищо няма да стане...

— Не, ще стане — дрезгаво прошепна тя и страстно се притисна към него. — Ела още по-близо до мен, мили мой, и аз ще ти покажа как две тела могат да заемат място колкото за едно тяло...

— Хмм... — промърмори младият викинг, вече готов да се наслади на урока ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

На следващата сутрин вбесеният Волфгард крачеше като разярен лъв в голямата зала на къщата си. Пред трона му на пода бяха свели чела тримата пазачи, които така лесно бяха допуснали нападателите до пристана, към който бе вързан големият нов боен кораб на Волфгард. Преди разсъмване смяната ги бе заварила вързани, със запушени уста, сгърчени на земята и премръзнали от студената нощ.

— Как можахте да допуснете да ви измамят така лесно, глупаци такива? — изкрещя Волфгард.

— Вожде, но ние бдохме на пристана точно според твоите заръки — започна да пелтечи първият от тримата нещастни провинени, без да отделя от Волфгард широко отворените си очи, в които се четеше ужас от неизбежното наказание. — Обаче коварният враг успя да ни изненада...

— А как успяха да ви вържат, щом сте гледали зорко във всички посоки? — изсумтя вождът.

— Но, вожде, наоколо цареше пълен мрак — опита се да се оправдае вторият.

— Глупости — намръщи се Волфгард. — Благодарение на вашата глупост сега враговете ни се надсмиват и то с пълно право. Но нека не бърза да тържествува Виктор Безстрашния. Ще го нападнем и ще го изпратим набързо във Валхала, но този път този негодник няма да успее да се върне от царството на боговете. Ще го убия, дори и ако се наложи цялата ми войска да преплува ледените води на този проклет фиорд...

— Да, вожде — дружно промълвиха тримата часовои. В стаята влезе още един от воините на Волфгард.

— Вожде — извика Егил, — този нещастник се опитва да те измами! Не са били на пост тази нощ.

Волфгард погледна смутените лица на тримата задържани, а после недоверчиво изгледа Егил.

— Откъде го разбра?

Егил пристъпи към Волфгард и му подаде дребна шахматна фигура, издялана от бивна на морж.

— Намерих тази фигура паднала между дъските на пристана. Признавам, че няколко пъти досега ги бях предупреждавал да не си пилеят времето с тази глупава игра и да си отварят очите на четири, но очевидно съм бил прекалено мек с тези глупаци.

При това зловещо обвинение тримата войници започнаха да треперят от страх. И тримата се проснаха на пода и започнаха да молят господаря си за милост. Волфгард остана за миг безмълвен, стиснал дребната фигура в едрия си юмрук, с отворена от изненада уста и почервеняло лице.

— Намери ли останалите фигури от проклетия им шах? — тихо запита той Егил, а в гласа му пропълзя зловеща заплаха, от която се смръзнаха телата на тримата провинени.

— Не. — Егил отмести поглед към тримата войника. — Но ми се струва, че макар и вързани, те са успели с крака да избутат останалите фигури от шаха във водите на фиорда, за да прикрият престъпната си небрежност... или може би вятърът ги е издухал във водата.

— Истината ли казва Егил? — диво изкрещя Волфгард към нещастните войници.

— Не, вожде, не! — отрекоха и тримата в един глас.

Волфгард запрати шахматната фигура в огнището и махна с ръка към първия от провинените.

— Нещастни кучи синове! С тази последна лъжа решихте съдбата си!

Без да обръща внимание на ужасените лица на задържаните, вождът прекоси стаята и измъкна внушителна бойна секира от скобите, забити в стената. До ушите на безжалостния Волфгард като че ли не достигаха сърцераздирателните вопли на обречените войници. Той се изправи пред тях като ангел на смъртта и вдигна секирата високо над главата си. Спря се само за миг, замислен дали ще успее да отсече две глави с един удар.

Успя да прекъсне с мощен замах стенанията им, а после бързо се извърна и замахна с грамадната секира към третия нещастник, полузадушен от сълзи и спазми на ужас.

В голямата зала настъпи мъртвешка тишина след ужасяващата сцена. На окървавения под се гърчеха обезобразени глави и тела. Само

пукотът на цепениците в огнището нарушаваше злокобната тишина.

Внезапно на врата се появиха още двама от воините на Волфгард, Бьорн и Лейф.

Без дори да потрепне от смразяващата гледка, Лейф бързо се доближи до вожда си и възбудено съобщи:

— Вожде, намерихме новия боен кораб заседнал на една плитчина надолу по брега на фиорда. Виктор Безстрашния е пробил на няколко места фалшборта, но все пак можем да се опитаме да спасим кораба.

Волфгард изтри мълчаливо окървавената секира в дрехата на една от своите жертви и устните му се изкривиха в зловеща усмивка.

Виктор знаеше, че той и неговото племе живеят в размирно време, че рано или късно безмилостният Волфгард ще ги нападне. И наистина имаше основания за тревога. Не бяха изминали три дни от повреждането на бойния кораб на Волфгард, когато Свейн му доложи тревожната вест, че воините на врага са успели да доплуват с лодките си до кораба, отнесен навътре във фиорда от течението и заседнал до някаква плитчина, след което веднага се заели да запущват пробойните, за да го върнат на пристана.

Затова Виктор Безстрашния сега беше принуден да прибегне до последното средство — да започне да подготвя войската за безмилостни битки с ожесточения противник. За два-три дни вождът подготви учения, в които да се набляга на защитата на тяхното селище и на брега на фиорда откъм неговите земи. При изработването на скиците за бойните машини му помагаха най-много верните оръженосци Ойрих и Свейн. Чрез тези машини вождът се надяваше да преодолее обсадата на Волфгард, ако се стигне до обсадни боеве. Всички воини от племето му с възхищение следяха неуморното изграждане на невижданите досега механизми за мятане на каменни гюлета. Някои модели наподобяваха гигантски прашки и предизвикаха небивало оживление сред юношите в селото. Главен конструктор, разбира се, беше Виктор, въпреки че всички жители щяха да се приковат на място от изненада, ако можеха да узнаят какво всъщност щяха да изстрелват тези метателни машини към войската на Волфгард. Когато най-после настъпи дългоочакваният миг за първото изпробване

на странните съоръжения и вождът нареди на Отар да се погрижи за запасите от „муниции“, слисаният момък едва успя да прошепне:

— Вожде, ти май се подиграваш с мен!

Но в отговор Виктор Безстрашния само поклати глава с напълно сериозен израз на лицето си.

Рейна също живо се интересуваше от фантастичните нововъведения на съпруга си. Една нощ, след първите петли, когато той все още не се беше прибрал в спалнята им, младата жена не издържа и тихо се промъкна до оградата пред къщата на селския ковач, където група мъже под водачеството на Виктор довършваха някаква бойна машина. На прага на къщата тя се спря, обзета за миг от нерешителност, и смутено огледа непонятната купчина от греди и въжета, струпана под навеса до входа. Грубо скованата конструкция беше издигната върху масивна рамка от четири дебели греди, подпрени на четири тежки дървени колела, с вертикален пояс по ширината им. Зад този пояс стърчеше яка греда с вдлъбнатина в отдалечения край. От двете страни гредата се придържаше с въжета към горния пояс на загадъчната конструкция. Мъжът ѝ стоеше с гръб към нея и опъваше въжетата, замислен за нещо.

Тя предпазливо се изкашля. Той се обърна и я видя.

— Рейна, какво правиш тук посред нощ?

— А какво прави моят мъж толкова късно? — скастри го тя.

— Само изпълнявам дълга си да защитавам своя дом и своя народ — троснато ѝ отвърна Виктор.

Тя го изгледа намръщено.

— Не ти е тук мястото.

— А къде, според теб, трябва да бъда в тези тревожни дни?

— В леглото при мен.

Обезоръжен, той се усмихна примирено.

— Скъпа, нима искаш да кажеш, че не можеш да заспиш без мен? И това след тази безкрайно дълга любовна нощ? Да не би да си решила да ме накараш да се стопя и да издъхна от любов по теб?

— Защо? Това не е ли най-приятният начин да убиеш някого?

— Разбира се — усмихна се щастливо Виктор.

Тя пристъпи напред със самодоволна усмивка на лицето си, след което се наведе, за да разгледа по-отблизо странното съоръжение.

— Какво е това, съпруже?

— Това е машина за мятане на камъни.

— Къде си се научил да измисляш такива чудати неща?

— Когато учех в колежа във Футургард, аз...

— Но какво значи тази дума „колеж“?

— Това е място, където младите хора придобиват знания.

Членувах в клуб на любителите на средновековната история и там изучавахме машини, използвани в битките през вековете. Тази тук е приблизително копие на истинските машини, които всъщност ще се появят в Европа след два-три века.

— А как работи? — продължи тя и кимна към бойната машина.

Той въздъхна.

— Ох, Рейна, страхувам се, че все още не работи както трябва. — Той се наведе и издърпа едно от въжетата. — Според замисъла трябва да се постави един голям камък в тази вдлъбнатина и да се дръпне рязко изтласкващият лост под горния пояс. — Виктор ѝ посочи частите, за които говореше. — После се нагласява натиска откъм задния край на машината, отпуска се гредата и камъкът полита нагоре...

— Към войниците на Волфгард? — оживи се младата жена. — О, та това звучи прекрасно!

— Е, това е най-общото обяснение.

— Но защо тогава не работи както ти искаш?

Виктор се намръщи.

— Проблемът е във въжетата. Не мога да накарам гредата да се притисне до лебедката...

— За женски лебед ли ми говориш?

— Не за лебед, а за лебедка — това е механизъм за повдигане на тежести — поправи я той и посочи някакво устройство под долния пояс на машината. — Въжетата придържат носещото рамо, а то от своя страна изтегля гредата. Но май въжетата са прекалено разхлабени. Готов съм да дам зеницата на окото си за сто килограма индийски коноп.

— Коноп? Това пък какво е? — запита озадачената Рейна.

— Разбираш ли, скъпа, въжето от кожени ремъци не е достатъчно здраво, а ремъците от кожа са прекалено еластични... ох, забравих, че не знаеш и тази дума. Исках да кажа, че прекалено много се разтягат и разхлабват. А без правилно изчислен тласък отгоре върху

гредата проклетият камък никога няма да полети към вражеската войска...

Рейна внезапно се разсмя, за голямо учудване на Виктор, и посочи с ръка към бедрата му.

— Тогава може би трябва да подберем правилно усилието, за да го накараме да се изправи?

— Дяволска жена — усмихна се той, но след миг ръката ѝ се впи между бедрата му и той започна да охка от възбуда. — Виждаш ли... там има един изстрелващ прът, който трябва да се подбере колкото може по-здрав и твърд...

— Да, колкото може по-здрав и твърд...

Младият вожд шумно пое въздух през стиснатите си зъби.

— Но за проклетия точно днес цялата машинария работи много нестабилно, като детска люлка.

— За каква детска люлка ми говориш пък сега?

Виктор неохотно се отдръпна от машината и натисна гредата, за да ѝ покаже колко разхлабени са въжетата.

— Ето, виж как се клатушка нагоре-надолу.

Рейна отново се приближи до него и продължи да го предизвиква:

— Хмм... Нагоре-надолу... Обичам това движение. — И го опря на дъските, които оформяха долния пояс на внушителното метателно съоръжение.

Младият вожд я изгледа с недоумение.

— Скъпа моя, какво си намислила? Искам да кажа, че ми стига и онзи път, че трябваше да го правим под погледите на всичките вълци и лисици...

Младата жена го притисна още по-плътено към гредите.

— Само искам да се опитам да ти помогна да се справиш с нагласата на твоя изстрелващ прът.

— Господи, какъв изстрелващ прът имаш предвид?

Тя се закиска неудържимо.

— Да не би да си седнал на него, съпруже мой?

— На какво да съм седнал?

— На дъската. Ти ще седнеш на дъската, а аз пък ще седна в скута ти, за да можем да се люлеем и клатушкаме нагоре-надолу и така постепенно ще можем да регулираме тласъка отгоре надолу.

— Какъв тласък? — Гласът му прозвуча дрезгаво.

— На възетата, разбира се — тя се усмихна предизвикателно и вкара ръката си между бедрата му. — Или какъвто и да е там тласък, стига да може да го държи изпънат, мили мой.

Той изохка, възбуден до крайност от дръзките ѝ пръсти.

— Тогава ще можем да накараме изстрелващият прът да удари силно женския лебед...

— Лебедката? — процеди той през зъби.

— Женския лебед — поправи го тя и посочи към дървения пояс. — И тогава прътът ще подскочи нагоре.

— Амин.

Виктор не се нуждаеше от повече подкани. Треперещ, той се опря на пръта, изтегна се по гръб върху дъските и притегли запъхтяната Рейна върху гърдите си.

— Ааах... — След няколко секунди младата жена се нагласи върху него и започна да охка от екстаз. — Обичам нашата люлка, нагоре-надолу, обичам това усилие..., обичам...

— Обичам женския ти лебед. — Виктор я сграбчи през кръста и буйно проникна в нея.

Тя го пое с нежна въздишка.

— Не ти ли помагам, съпруже мой? Не усещаш ли как те изпъва тласъка? Може би скоро ще изстреляме пръта към женския лебед — ох, не, лебедката — и тогава двамата ще се издигнем до...

— Наистина — изръмжа Виктор — вече започна...

Дългоочакваното нападение на Волфгард започна една седмица след тези събития, в една хладна и безлунна лятна нощ.

Волфгард натовари най-добрите си воители на новия си боен кораб. Изчакаха попътен вятър и прекосиха фиорда. Корабът акостира на пристана на Виктор някъде около полунощ. Злодеите имаха щастието дори и Луната да бъде на тяхна страна, защото призрачното небесно светило се беше скрило зад гъстите облаци, надвиснали над мрачния фиорд. Бойците тихомълком се прокраднаха към крайбрежните скали. За тяхна изненада никъде не се виждаха лодки, а още по-необяснимо беше отсъствието на стражи около дългия пристан.

Застанал на края на пристана, Волфгард властно вдигна ръка и всички бойци зад гърба му се вцепениха на място. Над главите им се

извисяваха почти отвесните скали, но нямаше нито един воин от пазачите на Виктор.

— Засега всичко е наред — прошепна вождът на Егил. — Много са се възгордели нашите врагове, ако си въобразяват, че са успели да повредят новия ни боен кораб и да ни откажат от плановете за нападение.

Егил се усмихна в мрака.

— Да, вожде. Замисълът ти се оказа успешен.

По сигнал на вожда всички воини започнаха да се катерят по стръмната пътека.

Но те не им беше съдено да достигнат до билото на мрачните скали.

Някъде по средата на стръмнината, след един тесен и остър завой, Егил, който водеше колоната, пръв се подхлъзна по слоя от китова мас. Пътеката се оказа обилно напоена с тази изключително хлъзгава материя. Най-преданият воин на Волфгард изрева от уплаха и изненада, изгуби равновесие и безпомощно се стовари на пътеката, допълнително натежал от ризницата, меча и щита си. Настъпи пълен хаос, когато той се затъркаля надолу по урвата, като повлече след себе си всички останали воини, които се бяха наредили в редица по един чак до подножието на скалата. Най-близките двама бойци изхвъркнаха от двете му страни в дълбоките падини. До настръхналите уши на останалите долетя силен рев и екота от падането на бойците в студените и дълбоки води на фиорда.

— Каква е тази лудница? — извика Волфгард, опитвайки се да запази равновесие върху хлъзгавата пътечка.

— Тези проклетници са намазали единствения проход към дяволското им село, вожде! — изкрещя един от мъжете в мига, преди и той да се строполи върху мазната почва и да се затъркаля по стръмния скалист склон към водата.

— Всички да се дръпнат от пътеката! — кресна Волфгард на пълпещите след него бойци.

С разтворени ръце и крака олюляващите се бойци започнаха да пълзят към надвисналите базалтови скали от двете страни на пътеката, но в следващия миг се вцепениха от ужас, защото някъде от височините над главите им долетя смразяващо свистене. След миг атакуващите се оказаха засипани от кал, тиня, дребни камъни и тор.

Разнесоха се люти псувни и грозни закани, чуха се стенанията на бойците с разкъравени глави. Един по един нападателите обръщаха гръб на вожда си и по гръб се сурваха надолу по урвата към спасителния бряг.

Със сетни усилия Волфгард успя да се задържи да не се претърколи по стръмнината, дори се опита да пролази сред непроходимите скали, но след минута се оказа почти заринат от камъните и боклуците, стоварващи се от билото на скалата. В този миг на върха се изправи в цял ръст неговият смъртен враг — Виктор Безстрашния. От двете му страни се виждаха смътните очертания на някакви невиджани машинни, сръчно управлявани от бойците на Виктор и засипващи нападателите с късове влажна оборска тор, камънаци, чакъл и всякаква мръсотия.

А над всичко това се разнасяше буйният смях на този кучи син, Виктор!

— Защо не излезеш с мен на двубой като истински мъж, жалък страхливец! — изкрещя той и размаха юмрук.

В следващия миг огромна пита от кравешко изпражнение цапна озъбеното лице на Волфгард.

Застанал на върха на хълма, Виктор се смееше и гледаше как долу, на петнадесет метра под билото, Волфгард и хората му отстъпват в безпорядък, на четири крака, или се пързаят по гръб по хлъзгавата пътека, или цамбурват един но един в мрачните води на фиорда. Вождът се обърна към Отар, Свейн и Роло, застанали до него, загледани в жалкото бягство на противниците им.

— Е, успяхме, приятели. Наистина ги победихме, без да се пролее дори една капка кръв — гордо заяви младият вожд.

— Така ли се сражават мъжете в онзи легендарен Футургард? — попита любопитният Отар.

— Не, драги, там битките са много по-жестоки.

Добре, че Отар навреме разбра, че са успели да възстановят повредения кораб — намеси се Роло.

— Да, не ни завариха неподготвени. Устроихме им такова посрещане, че дълго ще ни помнят.

— Пък и имахме късмет да не открият нашите лодки, укрити по-нататък в заливите край брега на фиорда — допълни Отар. — Иначе

Волфгард можеше да ни отмъсти за дръзкото ни нахлуване на неговия кораб, като изпрати всичките ни лодки на дъното на фиорда.

— Да, трябва да призная, че всичко беше великолепно замислено до последната подробност.

Виктор остави хората си да следят дали все пак някой безумец няма да се опита да се изкачи по стръмнината през остатъка от нощта. Вождът се метна на седлото на верния Слейпнир и препусна към селото, горд от достойната съпротива на своите бойци и радостен, че успя да обуздае войнствените инстинкти, заради които навред по света свирепите викинги си бяха спечелили мрачна слава. Дори и в най-смелите си мечти младият вожд не бе допускарал, че така лесно ще извоюва победата без всякакви кръвопролития и жестокости.

Обаче щом влезе в спалнята, Виктор остана поразен от киснатото изражение на лицето на Рейна. Радостта му от победата мигом се изпари.

— Нещо лошо ли се е случило, скъпа?

Изтегната на просторното легло, жена му галеше лисичетата, но имаше вид като че ли мислеше за нещо съвсем друго. Когато видяха Виктор на прага, вълците и лисиците дружно размахаха опашки, обаче Рейна смръщи вежди и го изгледа хладно.

— Вече е много късно, съпруже. Къде беше досега?

Той не успя да прикрие усмивката си, когато всички животни наскачаха от леглото и се втурнаха към него.

— Тази вечер посрещнахме дългоочакван гост на брега — самият Волфгард ни удостои с изненадващо посещение. Успяхме да го отблъснем.

Рейна ахна и го огледа от главата до петите.

— Да не би да си ранен?

— Не.

— Но можеше да те убият!

Виктор се наведе, погали вълците и лисиците, скупчили се в краката му с протегнати нагоре тесни муцуни.

— Нямаше никаква опасност за мен, както и за останалите воители. Разбираш ли, бяхме подготвили няколко неприятни изненади за втория ти баща. Моите хора предварително бяха намазали тясната пътека с китова мас и нашествениците се запързалиха неудържимо по склона, целите омацани като прасета, чак до водите на фиорда. А тези,

които по някакъв начин успяха да се задържат на четири крака по стръмнината, ги обсипахме с камънаци и мръсотия, оборски тор и какво ли не още. Едва ли скоро ще посмеят отново да ни нападнат. Повярвай ми, мила, в скоро време не ни застрашава ново нападение.

Тя остана като замряла, с отворена уста.

— Значи за това са ти били нужни онези чудати машини! Но защо не ги избихте там, на билото на хълма?

— Защото не е нужно.

— Негодяите на Волфгард се сражават с мечове, а не с кравешки лайна — разгорещено му възрази младата жена.

— Повярвай ми, скъпа, той за нищо на света няма да реши отново да се опозори пред цялото си племе.

Тя се приближи към него и го погледна замислено.

— Не искам да виждам нито една драскотина по красивото ти тяло, викинг.

— Нито пък аз искам някой да нарани прелестна ти снага, господарке на моето сърце — прошепна младият вожд и нежно я погали по красивото лице. — Само се опасявам, че никога няма да ми простиш, загдето не ти позволих да участваш в среднощната схватка.

— Знаеш, че мога да се сражавам не по-зле от всеки мъж — разгорещено отвърна Рейна. — Готова съм да убия десетина злодеи с тези две ръце, ако някой се нахвърли върху теб.

— Но сега се сражаваш само с мен — пошегува се Виктор.

Тя въздъхна примирено.

— Не, викинг, вече не се сражавам с теб. Ти наистина успя да ме опитомиш.

Виктор засия от щастие.

Но в следващия миг видя как очите ѝ отново пламнаха — безпогрешен признак, че е наранил гордостта ѝ — затова младият вожд побърза да целуне косите и усети как го обгръща приятното ѝ ухане.

— Скъпа моя единствена, аз съм във възторг, че вече не жадуваш да проливаш кръвта на враговете ни, защото само така ние двамата ще бъдем по-щастливи. И не само ние, а всички членове от племето ни.

— А какво ще правим с Волфгард? — напомни му тя. — Той няма да се откаже така лесно от дълго жадуваната си цел. Освен това е

много глупаво да се държиш с него като с някое малко дете. Или не ти достига смелост да го понижиш с меч си?

— Въобще не е въпрос за смелост — твърдо заговори Виктор, — а за морал и за чест. Понякога си мисля, че е нужен повече кураж да успееш да прекратиш враждата без кръвопролития, отколкото да яхнеш коня си, да вдигнеш меч над главата си и да поведеш войските на бой...

— Може би наистина е така — съгласи се Рейна, за искрена изненада на мъжа си, — но Волфгард няма да приеме да се сражава с такива детински оръжия. — Тя гордо се изправи и заговори с нетърпелива нотка в гласа. — Аз все още не съм забравила как се държи кинжал, викинг. И ти се заклевам, че ако този проклет и зъл вожд ти причини зло, ще го забия в сърцето му.

Виктор се усмихна като гледаше храбрата си съпруга, готова на всичко, за да го защити.

— Зная, че ще го направиш, скъпа. Но докато носиш нашето дете под сърцето си, не трябва да се приближаваш до бойното поле.

— Нима знаеш, че ще имаме дете? — сепна се тя и инстинктивно отскочи от него.

Той кимна и я погали по косата.

— Да, скъпа, разбира се, че знам. Не можеш да скриеш от мен признаците на бременността, пък и усещам с някакви загадъчни сетива, че скоро ще ми родиш син.

Тя прехапа устни.

— А защо не ми каза нищо досега?

— Защото изчаквах ти да заговориш първа.

В очите ѝ се появиха сълзи при мисълта за подозрението, което отдавна глождеше душата ѝ.

— Нима ще го съобщиш на Волфгард, за да се наслаждаваш на властта си над целия остров? — сподавено изрече Рейна и се отмести от него.

— Скъпа, не се опитвай да се скриеш от мен. Моля те, обърни се към мен и ме погледни в очите.

Тя се подчини, но от лицето ѝ не изчезна напрегнатото ѝ изражение.

— Не си ли щастлива, че ще имаме дете?

На устните ѝ разцъфна лека усмивка.

— Да, разбира се. Но не ме радва мисълта, че както използва мен, така ще използваш и нашето дете, за да постигнеш целите си като владетел.

— А нима ти самата не искаш да се сложи край на опустошителните войни, които от няколко поколения разтърсват този нещастен остров?

Рейна се намръщи и скръсти ръце пред гърдите си. Изглеждаше като че ли в сърцето ѝ се борят противоречиви чувства. Внезапно махна ядосано с ръка и заговори припряно:

— Вече и аз не зная какво искам! Всичко е толкова объркано! Зная само, че не искам това дете и аз да бъдем използвани заради нещо друго. Искам да ме обичаш такава, каквата съм. Искам да обичаш бъдещото ни дете като всеки простосмъртен баща, като последния бедняк в колибите на края на селото.

— Разбира се, че ще ви обичам и теб, и детето, скъпа. — Той я хвана за ръката, погали я по бузата и се взря в разтревожените ѝ очи. — Повярвай ми, Рейна, че горещо желая и теб, и детето, че те обичам, както никога не съм обичал през живота си и на този, и в бъдещия свят. Обичам те такава, каквата си. И не искам да те използвам за никакви користни цели. Но ако успея да постигна мир за всички хора на острова, това само ще ни помогне да живеем още по-щастливо — ти, аз и нашето дете. Нима не разбираш, че съдбата на нашето семейство и бъдещето на остров Ванахейм са неразривно обвързани?

Тя не каза нито дума, само кимна в знак на съгласие. Виктор вдигна ръка, за да изтрие сълзите от прелестните ѝ очи.

— Рейна, моля те да ми помогнеш да изградя по-щастлив свят за нашето дете, свят, в който ще царува вечен мир, в който нашият син ще расте силен, свободен и щастлив. А кой знае, може да имаме и дъщеря, нали? Една щастлива малка принцеса, каквата си била ти самата като дете. Ще ѝ нося най-красивите цветя от тундрата. От нашата тундра, сред която така много обичаме да се скитаме ние двамата, само ти и аз.

Кафявите ѝ очи отново се насълзиха и младият мъж усети как сърцето му се изпълва с жалост и нежност към нея. Тя плахо пристъпи към него. Треперещите ѝ ръце го обгърнаха през кръста.

— Да — прошепна тя със сподавена болка в гласа. — Една щастлива малка принцеса. Бих искала да имам едно малко момиченце, любов моя.

При тези трогателни думи сърцето му се изпълни с неопишуема радост.

— Рейна, моля те, кажи го... Не зная дали да вярвам на ушите си. Младата жена инстинктивно отгатна какво иска да чуе той.

— Обичам те, съпруже мой.

Една сълза се отрони от окото му и се плъзна по бузата, когато той я притисна до лицето си и я обсипа с целувки.

— О, Рейна... Рейна... ти ме направи толкова щастлив.

Целувката, с която му отговори тя, се удави в нейните сълзи от радост.

На следващата вечер Виктор получи съгласието на жена си да съобщи на най-близките си съратници, че в близките месеци Рейна ще го дари с наследник.

— Приятели мои — обяви щастливият вожд пред насъбралите се мъже в залата, където се събираше военния съвет, — жена ми и аз напролет ще очакваме появата на нашия първороден син.

Докато Виктор съобщаваше вълнуващата вест, Рейна седеше като на тръни, очакваща злоради и обидни подмятания от воините около масата. Но за голяма нейна изненада настъпи пълна тишина. Най-после се изправи Роло, повдигна рога с медовина и предложи да пият за щастливата поява на наследника на техния славен вожд. И добави за още по-голямо учудване на Рейна:

— Да прием и за нашата славна кралица. Дано нейният син бъде достоен вожд като своя баща, Виктор.

Всички се изправиха и надигнаха стаканите. Рейна не смееше да повдигне очи, но бе трогната от поздравленията, които се сипеха откъдето. Само се усмихна смутено на Виктор, а той весело ѝ намигна. Вечерта завърши сред празнично настроение. Свейн ѝ подари талисман с изображение на бог Тор, като настоятелно я убеждаваше, че предпазвал малките деца от зли сили. Орм се развика всички да млъкнат и изпя някаква набързо съчинена песен в чест на радостното събитие, а останалите не можаха да се начудят кога е успял да измисли така сполучливо подобрени стихове.

Очите на младата жена отново се насълзиха от щастие. Тя беше очаквала непристойни шеги и ехидни недомлъвки, а ето че смелите воини на съпруга ѝ вече се отнасяха като към своя господарка, кралица на техния народ. Едва тогава започна да осъзнава, че докато са

слушали десетки вечери безкрайно увлекателните и поучителни истории на Виктор, тези мъже неусетно са се променили и облагородили, а с това се е сменило и предишното им презрително отношение към нея. Същото важеше и за нейното отношение към тях.

Все пак, за нейно огорчение, я помолиха да ги остави сами, когато решиха да продължат с нескончаемите планове за войната с Волфгард. Защото преди да стане съпруга и майка, като истинска дъщеря на викинги, тя беше възпитана да живее и мисли като воин. Пък и не беше убедена, че мъжете винаги ще се досетят за най-хитроумния боен план.

На сутринта Виктор и Рейна изкараха вълците и лисиците от къщата, за да се поразодят в любимата си тундра. Прекараха много весело. Лисиците се втурнаха да ловят леминги, а вълците обикаляха около тях, готови да продължат игрилото преследване. Въздухът ехтеше от лай и ръмжене. Двамата съпрузи крачеха, заобиколени от любимите си питомци, хванати за ръце и увлечени в жив разговор.

Но Рейна не преставаше да мисли за тревожното им бъдеще.

— А какво ще стане, съпруге мой, ако Волфгард отново ни нападне?

Виктор се наведе и вдигна една пръчка от земята. Изсвири с уста, замахна силно, запрати пръчката надалеч и с усмивка проследи единадесетте животни, които с пръхтене, ръмжене и лай веднага се втурнаха в същата посока.

— О, не се безпокой, мила, моите воини са им приготвили такъв капан, че хората на Волфгард едва ли ще могат да се измъкнат невредими.

— Струва ми се, че подценяваш бойците на Волфгард — сърдито подхвърли Рейна.

Виктор смръщи вежди и замислено изгледа жена си, но реши този път да си замълчи. Понякога се уморяваше да спори с нея по цели часове без никакъв резултат.

Двамата съпрузи постлаха на земята мечите кожи, които носеха на седлата, и седнаха върху тях. След минута глутницата се завърна при тях начело с Гери, захапал пръчката и следван от шестте лисичета. Виктор взе пръчката от устата на вълка и отново я запрати надалеч. Животните отново се втурнаха с лай към мястото, където пръчката се беше изгубила сред високата трева.

Младият вожд се изпъна върху мечата кожа и я погледна недоволено.

— Ох, Рейна, много ще се зарадвам, ако се откажеш да се намесваш във военните дела на племето.

Но тя упорито тръсна глава и продължи:

— Според мен трябва да зареждаш твоите метателни машини не с дребни камъни и оборска тор, а с копия и кинжали. Това трябва да се стовари върху главите на онези злодеи от бандата на Волфгард. Само така ще спечелиш войната веднъж завинаги.

Виктор примирително въздъхна и си каза, че този спор няма да има край. За щастие в този миг вълците и лисиците отново се върнаха при господарите си. Той измъкна пръчката от зъбите на Хати, погали вълчицата по главата и пак хвърли пръчката. Успокоен от преданите погледи на четириногите си приятели, Виктор с обърна към жена си:

— Рейна, нима нищо не си научила от онези истории, които разказвах всяка вечер в голямата зала?

Погледна я с напрегнато изражение на лицето си и се успокои донякъде, като забеляза как тя сведе виновно очи.

— Много добре знаеш, че винаги съм обичала да слушам твоите разкази.

— Да, но нима нищо не научи от тях? Не разбираш ли, че съм решил да сложа край на тази дългогодишна вражда, на тези нескончаеми битки? И то без да проливам кръв?

Тя се намуси и побърза да му възрази:

— А как, според теб, ще успееш да сразиш коварния Волфгард, без да избиеш войската му до крак?

Виктор се подпря на лакътя си, а с другата ръка я прегърна през раменете ѝ. Притегли лицето ѝ към своето и нежно я целуна по устните.

— Е, щом знаеш повече от мен, ще изслушам съветите ти с благодарност.

Рейна стисна устни и се замисли. „Много по-трудно е да предложиш нещо разумно, отколкото само да упрекваш човека до теб“ — каза си младата жена. Но потокът от мисли внезапно се прекъсна, защото върху гърдите на мъжа ѝ връхлетя едрият Тор. Виктор започна да се боричка с вълка, успя да го отблъсне, скочи на крака и се втурна

да бяга. Единадесетте животни не закъснях да го подгонят с оглушителен лай.

Рейна се заля от смях, като видя как Тор отвори широко уста, пръчката се изплъзна от зъбите му и падна на земята, а гигантският вълк се хвърли по петите на младия мъж. Но за нейна изненада Виктор изненадващо се извърна, рязко зави надясно, върна се назад, наведе се, грабна пръчката от земята, захапа я между зъбите си, изрева тържествуващо и погледна весело към жена си, която вече се държеше с две ръце за корема, уплашена, че от прекалено много смях ще пострада детето, което носеше в утробата си.

На следващата нощ Волфгард отново заповяда да нападнат укрепленията на Виктор, като упорито настояваше пак да атакуват откъм пристана. Бойците слязоха на скалистия бряг сред непрогледна мъгла. Вече познаваха местността и успяха да се изкачат по стръмната пътека, която този път не беше хлъзгава както при предишното нападение, завършило с позорното им отстъпление.

Когато запъхтените нападатели се изкачиха до билото на склона, неочаквано се разнесоха някакви странни викове. От гъстата мъгла изскочиха облечени в бяло фигури, приличащи на привидения и размахващи дълги копия.

Воините на Волфгард изпаднаха в паника, скупчиха се на едно място и започнаха да захвърлят мечовете си. Някои дори се отпуснаха на колене на влажната трева и започнаха да молят боговете за милост. Други се втурнаха назад към урвата, която току-що бяха изкачили с много усилия. Настъпи страхотна суматоха. Десетина бойци се търкаляха по земята, повалени от другарите си. Никой не виждаше нищо освен смътните очертания на злите духове. Нощната тишина се разцепи от неистови крясъци. Нима се беше сбъднало поверието, предавано от поколения, от незапомнени времена, че Один изпраща сина си, Тор, начело на войска от духовете на загиналите герои, за да накаже всеки клетвоизменник?

Напразно Егил и още трима от оръженосците на Волфгард се мъчеха да надвикат уплашените до смърт бойци. Волфгард не можа дори да извика, а само яростно стисна зъби, докато трескаво обмисляше какво да предприеме. Никога не бе очаквал, че ще му се наложи да се бие с неземни същества. За това неговите бойци не бяха подготвени. И без това никой нямаше да се подчини на заповедите му,

никой нямаше да обърне внимание и на най-страшните му заплахи. Какво по-страшно от призрак, връхлитащ в нощната мъгла? Вождът осъзна, че всичко е изгубено, бясно изруга и се втурна назад сред обезумялата тълпа.

На върха на хълма Виктор, Орм, Роло и Кнут се заливаха от смях, докато събираха белите ленени покривала, с които успяха да изиграят ролята на среднощни призраци.

— Трябва да призная, че понякога жена ми има доста полезни хрумвания — сподели Виктор с мъжете, които го бяха наобиколили и весело го потупваха по раменете.

След две нощи Волфгард опита още веднъж да превземе селото на Виктор. Този път реши да заобиколи вражеските укрепления, като заповяда да отплуват с кораба доста по-надалеч от пристана на Виктор, в посока към устието на фиорда, преди излаза на океана. Волфгард стовари войската в един пустинен залив и заповяда да започнат обход на земите на Виктор от юг.

Нарамили тежките бойни секири, със запалени факли в ръцете на всеки десети боец, войниците поеха на север край извивките на брега. Прекосиха тундрата, без да се сблъскат с противника и вече всички се бяха успокоили, че този път ще успеят да нахлуят изненадващо откъм южния край на дългото селище, когато ужасяващият вик на Волфгард проехтя над смълчаните редици. Пред себе си вождът внезапно съзря неясните очертания на много дълбок ров, по-скоро някаква пропаст. Никой не бе очаквал това препятствие. Един от най-предните мечоносци не успя да се задържи и се строполи в мрачната пропаст. Някъде от дълбочината изкънтя смразяващия рев на нещастника, след което се чу глух удар и отново настъпи тишина. Ужасените бойци се сковаха на място, вперили погледи в дългия ров, след което отстъпиха назад и наобиколиха вожда си.

— Хвърлете едно въже и се опитайте да го измъкнете — гневно просъска Волфгард.

Трябваше им повече от половин час преди да успеят да го измъкнат. Нещастникът бе счупил левия си крак, целият беше изкалян и натъртен, а очите му се въртяха неистово от страх и зъбите му се тресяха, така че не можа да каже нито една смислена дума. В този миг зад гърба на групата мъже, заети със свестяването на първата жертва, изкрещяха още двама войника — първият попадна в друг ров,

незабелязан досега, пълен с огромни плъхове, а вторият се озова в широка яма, гъмжаща от змии. От писъците на следващите жертви тръпки пролазиха по гърбовете и на най-смелите бойци. Волфгард изрева от безсилен гняв, кресна на най-близкостоящите да направят каквото могат, но да накарат двамата страхливци да замлъкнат — дори завинаги, с помощта на копията и стрелите, ако не може другояче — и изпрати Егил напред да разузнае дали има още капани по пътя им. Егил не беше изминал и двадесет метра в непрогледния мрак, когато, за свой ужас, се сгромоляса на дъното на много дълбок ров. Стори му се, че е попаднал в истинска бездна, пълна със стотици морски птици. Когато едрият Егил се затъркаля по стръмния склон към черното дъно, птиците изхвърчаха с писък от гнездата си и го изплашиха до смърт с дивото пляскане на десетки криле.

Смаяните войници едва чуваха пресипналите крясъци на своя вожд да се съберат около него и да се вслушат в нарежданията му. Но тъкмо се скупчиха стотина от тях около Волфгард, бясно размахващ тежкия си меч, когато уплашените им очи отново зърнаха в далечината привиденията, които никой не беше забравил от последния опит за атака...

Настъпи неопишуема паника. Волфгард бе пометен от бягащата тълпа и стъпкан от десетки ботуши.

— Спрете, дяволски изчадия! Спрете, синове на Локи! — крещеше сгърчения в калта вожд. — Спрете, негодници! Мръсни псета!

Никой не го погледна дори. Всички търчаха като подгонени от самия дявол и панически захвърляха тежките мечове и щитове. Зад гърбовете им се приближаваше неотстъпно като стена страхотен рев, издаван от привиденията, ехтяха някакви неземни тръби, звуци, каквито нито един викинг не бе сънувал дори. Изпотъпканият Волфгард едва успя да се надигне и да се завтече назад...

В далечината Виктор отново се изсмя при вида на бягащия противник. Трябваше още веднъж да признае, че очарователната му съпруга понякога имаше блестящи идеи.

Но внезапно се намръщи. Явно Волфгард не бе решил да се откаже от пъклените си стремежи да покори целия остров. С течение на времето трябваше измисли все повече хитрини и капани, за да съумее да защити жена си, нероденото им дете, хората от племето си.

На следващата сутрин Волфгард бе събуден от стражите му с вестта, че го чака неговият съгледвач, който му донасяше за всичко в селото на Виктор.

— Волфгард, твоята заварена дъщеря е бременна — мъжът побърза да започне с най-неприятната за Волфгард вест, защото се страхуваше да не предизвика гнева му, ако се опита да премълчи тази много важна новина.

Лицето на Волфгард се разтреса от гняв. Проклета да е Рейна и онзи кучи син, нейния съпруг! Виктор Безстрашния вече на няколко пъти успя да го направи за посмешище в очите на собствените му воители, особено при последните два опита за нападения. Вече десетина бойци бяха избягали и бяха преминали към противника, а останалите никой не можеше да разубеди, че враговете им не притежават свръхестествени способности. Но поредицата от неуспехи само още повече ожесточаваше Волфгард.

— Как узна това? — сърдито попита той.

— Цялото село знае, защото крал Виктор го обяви пред военния съвет. Трябваше да ги видиш, тях двамата, доволни, вечно ухилени... И подлудяват цялото село с тяхната глутница. Представи си само — три грамадни вълка и осем лисици! Освен това подочух нещо доста странно: в селото се носят слухове, че Унищожителката помагала на Виктор да измислят нови и нови капани за твоите войски...

Проклета изменница! Значи се е оставила на Виктор да я опитоми?

— Да. Напълно. Вече се държи пред него като агънце.

На прага се показва Лейф и извика:

— Какво да правим, вожде? След като Унищожителката ще дари крал Виктор със син, ти си задължен да прекратиш нападенията.

— Тя ме измами! — изрева Волфгард. — И затова ще я удуша с ей тези две ръце! Да... Това е единственият изход. Заварената ми дъщеря трябва да издъхне, преди да роди син на моя най-зъл враг!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Отмина краткото северно лято и отново започна дългата и сурова зима. Волфгард не прекрати атаките си, но Виктор успяваше с умели набези да отблъсне неприятелските отреди. От стана на Волфгард дезертираха десетки бойци, уплашени от все по-изпъкващите пълководчески умения на Виктор и от слуховете за необикновените му, почти свръхестествени способности.

Повечето от тягостните и мразовити зимни дни Виктор и Рейна прекарваха насаме, потопени в любовната си идилия, без дори да забелязват мрачното небе и загрижените лица на хората около тях. Вечерите, които изглеждаха безкрайно тягостни и унили в очите на околните, за двамата млади влюбени преминаваха неусетно, изпълнени с весели закачки край огнището, заобиколени от единадесетте си питомци. Когато навън утихваше свирепият вой на вледеняващия арктически вятър, съпрузите обличаха дебелите шуби и заставаха под стрехата на голямата къща, за да съзерцават ослепителното великолепие на северното сияние, озаряващо нощното небе във всички цветове на дъгата.

С настъпването на зимата коремът на Рейна започна да наедрява. И след всеки изминал ден нарастваше загрижеността на Виктор за предстоящото раждане. В цялата долина не само че нямаше нито един лекар, но никой нямаше дори и бегло понятие от медицина. Но винаги, щом тревогата възпламеняваше мозъка му, пред погледа му отново изплуваше приказното видение, което често го спхождаше насън — как те двамата живеят във Ванахейм, заедно с първородния им син, сред мир, щастие и благоденствие.

Най-после дойде дългоочакваната пролет и снегът започна да се топи, фиордът се отърсваше от ледената си броня и тюлените вече се мяркаха в бистрите пролетни води. Небето се оживи от ятата на патиците и жеравите. Една сутрин хората от селото с удивление видяха как внушителната арктическа лисица, следвана от едрия лисугер и шестте дребни мъхести лисичета, да се отправят към тундрата. Осемте

члена на лисичето семейство все още бяха покрити с дебела пухкава козина. Рейна и Виктор стояха на прага на голямата къща и им помахаха за сбогом. Тъжно им бе да се разделят с любимите си животни, но не можеха да спрат зова на дивата тундра.

След няколко дни, по време на закуска, младото семейство бе изненадано от Орм и Роло, които нахълтаха в трапезарията с извадени мечове, а след тях стражите вкараха трима пленници. Виктор веднага забеляза, че непознатите бяха облечени много по-богато от местните жители. Никой на острова не носеше така добре изтъкани вълнени туники и такива изящно скроени кожени ботуши. От тримата се открояваше най-високият — млад мъж с руса коса и фино, почти аристократично лице.

— Заловихме тези съгледвачи край брега на фиорда започна Роло и ги изгледа презрително. — Сигурно Волфгард ги е изпратил с тайната задача да убият теб и господарката ни.

Рейна се взря в тях и промърмори:

— Не, Роло, тези мъже не са от хората на Волфгард. Никога не съм ги виждала в селото на заварения ми баща.

— Не е вярно — проговори високият пленник, без да откъсва поглед от красивата господарка. — Виждала си ме преди много, много години в Лоара. Но изглежда вече не можеш да ме познаеш. Аз съм Ален, твоят брат.

Младата жена пребледня и веднага стана от стола. Виктор се уплаши да не ѝ прилошее, приближи се до нея и я прегърна през раменете.

Рейна смаяно гледаше непознатия млад мъж. Като че ли пред нея се беше изправило някакво привидение. Когато се опомни, веднага ѝ направи впечатление очебийната прилика между чертите на новодошлия и нейните. „Господи, — помисли си младата жена, — нима не сънувам! Същите скулести очертания, същите тъмнокафяви очи!“

— Не може да бъде! — извика тя. — Брат ми Ален отдавна е мъртъв! Волфгард го осъди на смърт само заради вродения му недъг...

— Заповядай на стражите да напуснат стаята и ще ти покажа този дребен недъг — тихо промълви непознатият мъж.

Рейна погледна въпросително към Виктор, а той кимна на Роло и Орм. Двамата бойци прибраха мечовете и мълчаливо се отдалечиха в

ъгъла на трапезарията. Мъжът, който твърдеше, че се казва Ален, се приближи към нея и започна да сваля ботуша си.

— Пред изумения ѝ поглед се откри странното ходило на непознатия — с шест пръста на десния крак.

— Истина е! Господи, този мъж не лъже, Виктор! Това... няма... да, това е Ален, моят изгубен брат!

— Да, сестричке — усмихна се непознатият и заговори на френски.

Рейна изкрещя, обезумяла от радост, и го прегърна.

— Ален! Ален! А аз, глупачката, бях убедена, че си убит! Боже мой, не мога да ти опиша каква радост изпитвам в този миг!

— И аз не мога да се опомня от щастие, сестричке моя!

След като утихнаха радостните изблици между брата и сестрата, Рейна побърза да го настани на стола до себе си, избърса сълзите си и започна да го оглежда внимателно. Като че ли се опасяваше, че в следващия миг ще изчезне от очите ѝ. Ален смутено помоли да го извинят за нахълтването в къщата и припряно обу ботуша си. Тогава Виктор бавно се приближи към него и го прегърна сърдечно.

— Добре дошъл във Ванахейм! Не ти, а аз трябва да ти се извиня, че стражите ми са те помислили за вражески съгледвач. Но се налага да бъдем постоянно нащрек, защото Волфгард не се е отказал да ни покори. Нека да седнем край масата и да си поговорим. Страхувам се, че Рейна преживя неочаквано силно вълнение, а както сам виждаш, тя сега е в доста деликатно състояние.

При тези думи на вожда Ален се вгледа в него с нескрито подозрение, а после се обърна към сестра си.

— Това ли е твоят съпруг?

— Да. Наричат го Виктор Безстрашния.

Ален презрително сви устни.

— И ти си се съгласила да родиш дете от този викинг?

Рейна и Виктор размениха недоумяващи погледи, изненадани от оскърбителната нотка в гласа на неочаквания гост.

— Нека да се настаним тримата около масата и да поговорим разумно, като зрели хора — повтори Виктор поканата си, а после кимна на Орм. — Погрижи да настаниш някъде придружителите на нашия гост, но не забравяй първо да ги нагостиш добре.

— Слушам, вожде.

Роло и Орм поведоха навън двамата непознати, пристигнали заедно с Ален, а Рейна се настани на стола си между мъжа си и брат си.

Подаде му чаша с мътеница и се опита с усмивката си да разчупи неловкото мълчание.

— Мили братко, не мога да намеря думи, с които да опиша радостта си от твоята неочаквана поява. Повярвай ми, вече се бях примирила, че никога няма да доживея щастието отново да те прегърна.

— Да, трябва да ти призная, сестро, че едва успях да избегна смъртта в Лоара.

— Трябва всичко да ми разкажеш, особено най-важното: как успя да се спасиш от палачите на Волфгард — настоятелно го помоли Рейна.

Красивите кафяви очи на Ален потъмняха от болезнения спомен.

— След като Волфгард ме захвърлил, още когато съм бил съвсем малък, и отплувал с теб и майка ми, някакви селяни ме намерили сред храсталаците край замъка в Лоара и ме спасили от гладна смърт. Те бяха прости селяни, бедни и скромни, но с добри сърца. Израснах при тях, но когато станах на четиринадесет, узнах, че произлизам от много знатен род и че имам право да нося почетната титла принц на Лоара.

— Нима сега си истински принц? — попита Рейна и в очите ѝ проблесна възхищение.

— Да. Сега живея в стария замък на нашите предци — продължи Ален, но не пропусна да изгледа подозрително Виктор, — същия този замък, който навремето е бил опустошен от свирепите викинги, когато баща ни е загинал сред пламъците, а майка ни е била отведена в плен. Сега възстановявам някогашния блясък на замъка и на цялото имението около него. Именно затова пътувах чак до този див остров — за да те върна обратно в нашия замък, там, където си родена, там, където трябва да царуваш, сестро.

Вкопчила ръка в неговата, Рейна досега го слушаше в захлас и постепенно се унасяше в спомените от детството си до такава степен, че Виктор се усъмни дали жена му е чула добре последните думи на Ален.

— Но, моля те, Ален, не ме мъчи повече... Веднага трябва да ми разкажеш как си успял да ме откриеш чак тук, толкова далеч на север!

— А, това ли те интересува? Да... Помогна ми описанието на острова, което получих от нашия прероден брат, Рагар. Именно той ми обясни как да стигна до Ванахейм.

— Нима си се видял с Рагар? — извика тя и стисна тъй здраво ръката на брат си, че младият мъж изохка от болка. — Значи е успял да доплува до френския бряг здрав и читав?

— Да, разбира се. Рагар сега живее при мен в Лоара, дори успя да се ожени за една очарователна францужойка. Името ѝ говори достатъчно за външността ѝ, защото се нарича Миньон. — Ален се усмихна и с деликатен жест успя да измъкне китката си от ръката на буйната си сестра. — Затова ние всички с нетърпение очакваме да се завърнеш в нашия дом и да заживееш далеч от тези свирепи викинги и тяхната дива и ледена тундра.

При тази нескрита обида Виктор и Рейна отново си размениха тревожни погледи. Накрая Рейна се окопоти и реши, че е длъжна да изглади досадното недоразумение.

— Ален, не съм на себе си от радост, че отново те виждам. Трогната съм от това, че си пътувал с месеци само и само да ме прибереш в замъка на нашите родители. Но сега съм омъжена за Виктор Безстрашния. Виждаш, че чакаме първата си рожба. И което е най-важното, аз го обичам повече от всичко на света.

Ален стисна челюсти и хладно процеди:

— Нима се опитваш да ме убедиш, че си се влюбила в един от тези езичници, които причиниха смъртта на нашата майка? — Видя как лицето на сестра му помръкна, но продължи с гневен глас: — Рагар ми разказа за всички страдания, които е трябвало да изтърпиш, сестро, както и за мъките на майка ни тук, на този неприветлив северен остров, след като е била отвлечена от подлия Волфгард.

Рейна заговори разпалено, без да успее да прикрие сълзите си:

— Но не ти ли разказа Рагар още нещо? Не ти ли спомена поне, че не моят съпруг, а именно Волфгард беше този, който отрови последните дни на майка ни и я вкара в гроба? Моят съпруг няма капчица вина за престъпленията, извършени от викингските дружини по бреговете на Гаскон, Анжу, Нормандия или Шетан! Нито в Лоара! Не, ти явно нищо не разбираш! Разбери ме, заклевам те, братко мой: този мъж не е виновен за смъртта на мама. Дори напротив — именно той се съпротивлява на опитите на Волфгард да покори острова,

именно той, Виктор Безстрашния, ще отмъсти за всички злини, причинени на нашата нещастна фамилия! Той и никой друг! Разбра ли сега цялата истина?

Ален презрително се засмя.

— Нима твоят съпруг ще отмъсти за нашите страдания и унижения, щом се е обзаложил, че ще успее да те опитоми? Как можеш да вярваш на този безмилостен викинг, който е заложил на карта живота ти, съдбата ти? Нима си толкова глупава?

Рейна пребледня като платно.

— Рагар ли ти разказа това?

— Да.

Виктор скочи да каже нещо в защита на жена си, но тя го изпревари и го хвана за ръката, а после се обърна към брат си и изрече с леден тон:

— Моят съпруг е сключил онзи фатален облог с една едничка цел — за да сложи веднъж завинаги край на кръвопролитните войни на този нещастен остров.

Но брат ѝ явно не ѝ повярва, защото погледна надменно към Виктор.

— Ако вярваш на тази басня, то тогава нищо чудно да се окаже, че този лукав красавец вече е успял да те превърне в безмозъчна робиня.

При тази безсърдечна забележка младата жена ахна от изненада и обида, дори остана с отворена уста, невярваща на ушите си. Виктор скочи, изчерпал търпението си, и гръмовният му глас накара госта да потрепери:

— Чужденецо, макар и да си изстрадал много повече от всички нас, не мога да ти позволя да измъчваш жена ми. Няма значение, че се оказа твоя родна сестра. Като неин брат винаги ще бъдеш добре дошъл в този дом. Обаче няма да ти позволя да я обиждаш, подозираш или упрекваш. Разбра ли ме добре?

Ален злобно измери Виктор от главата до петите, но благоразумно си замълча.

Рейна опечалено изгледа брат си.

— Ален, ние сме твоето семейство и аз съм безкрайно радостна, че си при нас. Но моят съпруг каза истината. Няма да ти позволя да ми

говориш по този начин. Ако искаш да ни гостуваш, трябва първо да ми обещаеш, че и към него ще се отнасяш с нужното уважение.

Ален тръсна глава и кимна примирено, но в очите му просветна злобно пламъче.

След закуската братът и сестрата станаха на масата и продължиха да разговарят. Имаха толкова много да споделят! Неволно изключен от задушевния разговор, Виктор неусетно се беше отдалечил на другия край на дългата маса и сега търпеливо изчакваше да привършат със спомените и с взаимните разпитвания и оплаквания.

Освен че бе разтревожен за жена си поради неочакваната поява на Ален, Виктор не можеше да се успокои също и заради нескрито враждебното отношение на Ален. Наистина той не възрази, когато Рейна го помоли да им разреши да се поразходят само двамата, тя и Ален, понеже разбираше, че те имат още много теми за разговор. Но тревогата около внезапната поява на Ален не преставаше да го гложди...

Рейна и Ален излязоха пред къщата, хванати за ръце, увлечени в разговор, и поеха по пътеката към тундрата. Отначало говореха за изминалите години, за детството в далечната Лоара, за страданията на Рейна в царството на Волфгард на остров Ванахейм, за пребиваването ѝ заедно с майка ѝ в Исландия.

— Рагар ми каза, че майка ни е умряла скоро след като Волфгард се е преместил на остров Ванахейм.

— Да — Рейна кимна натъжено. — Искам да те заведа на гроба ѝ: Но за нещастие тя е погребана на другия бряг на фиорда, в земите, които все още владее проклетият Волфгард. От години мечтая само за едно — как ще забия кинжала си в гърлото му, за да му отмъстя за всичкото зло, което причини на нашата майка.

— Може би трябва аз да се опитам да убия този кучи син, щом съм стигнал чак до тук — разгорещено предложи Ален. — Пък той може би няма да ме познае.

Тя го погледна тревожно.

— Моля те, нито ти, нито който и да е от твоите придружители не трябва да се намесват в тази безкрайна поредица от битки, нападения и капани.

Брат ѝ се намръщи, но кимна примирено.

— Да, може би имаш право, защото не искам враждата между двете племена на острова да ме накара да забравя за основната си цел — да те върна в Лоара заедно с прислужницата ти, Сибеал, и другите ти слуги. Но ако ми се отдаде сгоден случай да убия този негодяй, ще го направя, без да ми трепне окото.

— Нима и твоето сърце е изпълнено с омраза към Волфгард, братко?

— Нима ти не изпитваш същото към този убиец? — недоверчиво се усмихна Ален.

— Да, така е, но не искам целият ми живот да бъде заслепен от омразата.

Той презрително махна с ръка.

— Но ти си жена, при това очакваш дете. Затова навярно не изпитваш чак толкова дълбока омраза към Волфгард, колкото аз. Жените винаги са били много по-милостиви от мъжете. Може би трябва още сега да те кача на моя кораб и да те отведе в нашата Лоара, далеч от тези свирепи викинги.

Рейна прехапа устни.

— Не мога да тръгна с теб, Ален, защото след няколко месеца ще родя детето си. Пък и не искам да напускам съпруга си.

— Но той е викинг!

— Нима мразиш всички викинги?

— Да.

Рейна въздъхна, а сърцето ѝ се сви от болка.

— И аз ги мразя — призна тя. — Но с Виктор всичко е съвсем различно. Той успя да превземе сърцето ми. Това, което е между нас, е нещо особено и различно. Той е най-странният мъж, който съм срещала.

— В какво отношение? — попита Ален и повдигна вежди.

Младата жена се усмихна и заговори с неочаквано ласкав тон за съпруга си.

— Моят съпруг е безкрайно смел воин, който е преминал под моста на дъгата във Валхала. Миналата пролет той загина в ожесточената битка срещу войската на Волфгард и се възнесе към Валхала. Там е живял втори живот и след това се е върнал тук, когато всички са го мислели за мъртъв.

— Ха! — Ален презрително махна с ръка. — Това са същите онези глупости, в които вярват всички езичници. Без съмнение Виктор използва митовете и легендите за задгробния живот, за да те омагьоса и използва за пъклените си цели.

— Не! Това не е вярно! — изкрещя Рейна. — Моят съпруг наистина загина в неравен двубой. А от Валхала той се е озовал в десетия свят, наричан със чудноватото име Футургард, и там е видял такива чудеса, каквито ти и аз не сме сънували. Трябва да чуеш разказите му... Освен това сега той е покръстен.

— А може ли един покръстен да склочи такава коварна сделка? Забрави ли облога между твоя съпруг и Волфгард?

— Ти нищо не разбираш...

Ален обаче не искаше да признае, че е сгрешил в преценката си.

— Какво има да се разбира тук, сестро? Нима Виктор Безстрашния не се е закълел, че ще те опитоми и ще те накара да му родиш син, а в замяна на това Волфгард ще прекрати нападенията си?

— Да, така е.

— И нали именно той те отвлече и ти живя като пленница в неговия дом?

— Да.

Ален гневно махна с ръка.

— Тогава как си се осмелила да се закълнеш във вярност пред мъжа, който оскърби твоята чест?

— Виктор никога не ме е оскърбявал — възрази му тя.

— Ха! Не виждам ли, че коремът ти е подут, защото е посял семето си в утробата ти. Бих казал, че е успял добре да се възползва от чувствата ти към него.

Рейна стисна зъби и сърдито процеди:

— Моят съпруг никога не ме е насилвал. Винаги се е отнасял с уважение към мен.

— Но те накара насила да се омъжиш за него, нали?

— Не. Аз сама предложих да стана негова жена, за да може Виктор да успокои своите воини, които искаха да убият Рагар и Харалд.

— Но не можеш да отречеш, че той все пак се е възползвал, при това доста ловко, от затрудненото положение, в което сте били изпаднали ти, Рагар и Харалд.

Рейна трябваше да събере всички сили, за да не избухне.

— Виктор ме обича и е убеден, че трябва да живеем заедно, че сме родени един за друг, че нашият съюз ще донесе мир за всички жители на остров Ванахейм...

— И твоето бъдещо дете ще се превърне в оръдие за спечелването на мира? А какво ще стане, ако този замисъл се осуети? Нима ще бъде отстранена заплахата, надвиснала на теб и над бъдещата ти рожба? От това, което ми разказа Рагар, разбрах, че Волфгард няма да ти прости.

— Да. Волфгард никога няма да ми прости, както и аз на него — гневно рече младата жена. — Той вече се опита на няколко пъти да ме убие.

— А ти все още копнееш да останеш тук, на този размирнен остров, до твоя обожаван съпруг! Нима не разбираш, Рейна, че те грози смъртна опасност? — възкликна Ален и отново я хвана за ръката. — Ако наистина си загрижена за бъдещето на детето си, трябва да заминеш с мен още утре за Лоара. Само там ще бъдеш в безопасност, Рейна.

— Не, сега ти не говориш справедливо, Ален — възрази му тя.

— Аз искам само едно — сестра ми да бъде щастлива. Искам и детето ти да живее в мир и щастие. Какво несправедливо има в това?

За миг младата жена се намръщи, защото мислите ѝ се объркаха. Какво би трябвало да направи, ако наистина иска да осигури добър живот за детето си? Нина има право да използва бъдещата си рожба като залог за мира на остров Ванахейм?

— Знаеш ли, май наистина си прав, когато твърдиш, че животът ми е постоянно изложен на опасност, защото никой не знае дали няма да ме настигне кинжала на някой от убийците на Волфгард... Но Виктор е убеден, че с раждането на нашето дете ще се прекрати войната във Ванахейм...

— Тогава твоят съпруг е истински глупак. Може би той си мечтае да постигне мир за целия остров, но на каква цена? За теб ще бъде ужасно изпитание, защото рискуваш своя живот и живота на детето си. А Волфгард... Нима не разбираш, че викингите и мирът са нещо несъвместимо като огън и лед. Нима не разбираш, че в Лоара ще бъдеш много по-щастлива, ще живееш в замъка на нашите родители и никой няма да застрашава живота на детето ти? Ще живееш в разкош,

ще се наслаждаваш на живота, ще забравиш за този мрачен и негостоприемен северен остров. Ще пием вино на голямата слънчева тераса пред замъка, ще се разхождаме сред лозята... И което е най-важното, Рейна, отново ще се съберат всички членове на нашия род.

Рейна усети как гърлото ѝ се стегна при тази съблазнителна мисъл. Брат ѝ я изкушаваше прекалено силно, за да може да остане спокойна. Коя жена не би предпочела спокойния и уреден живот в Лоара пред непресекващите вълнения и битки, с които суровите викинги запълваха дните си.

— А другият ми брат, Рагар, щастлив ли е сега там, в Лоара? — плахо попита тя.

Ален се усмихна, защото си помисли, че е успял да я спечели на своя страна.

— Щастлив е. Той и жена му очакват първото си дете през зимата.

— Много се радвам за него — въздъхна Рейна. — Но, не, Ален, не мога да напусна съпруга си.

— Тогава да вземем Виктор с нас — предложи Ален със зле прикрито раздражение.

Младата жена се замисли и закърши пръсти от вълнение. В следващия миг тя се обърна към брат си и го изгледа предизвикателно.

— Ако успея да го убедя да тръгне с нас, Ален, ще ми обещаеш ли, че ще го приемеш като един от нас, като член на нашия род? Защото Виктор наистина е прекрасен човек.

— Е, поне ще се опитам. Но само заради теб — колебливо отвърна Ален.

Братът и сестрата продължиха да се разхождат мълчаливо. Никой не наруши тишината. Рейна беше потънала в мисли за неясното си бъдеще. Искаше да се върне в родния си край, но много я безпокоеше неприкритата злоба, с която Ален се отнасяше към нейния обичан съпруг. Постепенно младата жена осъзна, че за нея брат ѝ олицетворява доскорошното ѝ поведение, когато тя самата реагираше по този начин. Нежеланието на Ален да прости на всички викинги заради миналите страдания разкри ваше пред собствените ѝ очи колко много се е променила тя, след като любовта към Виктор бе изпълнила сърцето ѝ с нежност и доброта, без да оставя място за омразата и мъстта.

Ала все пак Ален беше прав за много неща. Защо да стои с детето си тук, сред този суров и размирен остров, заобиколена от безброй опасности и свирепи викинги, когато може да живее мирно в родната Лоара, при това с всички нейни близки? А ако успее да вземе и Виктор със себе си?

Налагаше се да поговори сериозно с мъжа си.

Вечерта Виктор влезе в спалнята и видя жена си, седнала на леглото. С настъпването на по-топлите пролетни нощи на нея все по-често започна да ѝ прилошава и затова не позволяваха на вълците да остават през нощта при тях в спалнята, макар че Тор, Хати и Гери всяка сутрин се втурваха да приветстват любилата си господарка с радостно ръмжене.

Младата жена притисна корема си с ръка и загриженият съпруг веднага се обезпокои.

— Да не би бебето да е започнало да рита в корема ти?

— Откъде разбра? — усмихна му се тя.

— По израза на лицето ти. Отначало смръщи вежди, като че ли те прониза остра болка. А после погледна с изненада към корема си и го притисна с ръка.

— Май вече нищо не мога да скрия от теб.

— Струва ми се, че няма защо да криеш такава радостна новина.

Тя се облегна на възглавницата и се засмя.

— Ела да усетиш как рита нашият син. Вече се усеща много силно.

— О, така ли?

Виктор се приближи до леглото, легна до нея, постави ръка на корема ѝ и усети как вътре нещо мърдаше. На лицето му се появи горда усмивка.

— Обзалагам се, че ще бъде много буйно дете. Не ти ли пречи да спиш?

— Не. — Тя сбърчи нос. — Ала бих искала ти да ми пречиш да спя.

Той я целуна по нацупените устни.

— Рейна, вече ти обясних. Остава много малко до раждането. Не можем да рискуваме да нараним бебето или да се замърси с микроби

родилния канал.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво е това „микроби“?

— Просто ми повярвай, скъпа — усмихна се той. — Това са едни малки дяволчета, които трябва да избягваме. Разбра ли?

Младата жена въздъхна дълбоко и се сгуши до него. Виктор я погали по гърба.

— Днешният ден бе много вълнуващ за теб, нали? Срећна се с брат си Ален, след като толкова много години го мислеше за мъртъв.

— Да — развълнувано отвърна тя. — Това наистина е чудо. Появата му за мен беше истинска изненада и едно от най-приятните събития в моя живот.

— Успяхте ли да си поговорите за всичко? Дори и на вечерята продължихте да разговаряте.

— Имаме толкова много да си кажем.

Тя замълча и съпругът ѝ тревожно попита:

— Рейна, измъчва ли те нещо?

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, стига. Казах ти, че те познавам. Убеден съм, че нещо те безпокои.

Младата жена вдигна глава и кимна.

— Имаш право. Ален иска да се върна с него в Лоара.

— Рейна, нашият живот е тук, на този остров — въздъхна младият мъж.

— Защо си толкова сигурен? — измъчено го погледна тя.

— Спомни си нашата мечта, скъпа. Ти, аз, бебето... и мирът, който ще настане във Ванахейм.

— Да, но все още няма мир! — избухна Рейна. — Волфгард не е престанал да ни напада. И нашето дете ще бъде изложено на голяма опасност.

Виктор взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Ти забравяш, че когато нашият син се роди, Волфгард трябва да прекрати враждата. Той се закле пред свидетели.

Тя недоверчиво поклати глава.

— Мисля, че си голям глупак, съпруге мой, щом вярваш, че Волфгард има чест и държи на думата си.

— Рейна, аз знам какво е най-доброто за нас. Моето видение доказва, че съм прав. Ти трябва да ми вярваш. Мирът ще дойде.

— Но защо трябва да се измъчваме и да чакаме да дойде този мир? Защо просто не заминем за Лоара и да живеем там с Рагар и Ален?

Младият мъж я погали по бузата, но в очите му се четеше безпокойство.

— Рейна, нашият дом е тук. Тук е нашето бъдеще. Не мога да изоставя своето племе. А що се отнася до теб... знам, че обичаш брат си, но нима искаш да ме изоставиш и да заминеш за Лоара?

— Не, скъпи съпруге. — Тя се усмихна и се притисна до него. — Обичам те повече от всичко на света и моето място е до теб.

— О, Рейна!

Виктор я целуна, тя притвори очи и се отпусна на гърдите му, но сърцето ѝ бе изпълнено с тревожни предчувствия.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

В една ранна утрин, седмица след като бе пристигнал във Ванахейм, Ален от Лоара стоеше на палубата на своя кораб. Жил и Бард, неговите приближени насочваха умело кораба към пристана на Волфгард. Пролетното утро бе студено, а силният пронизващ вятър издуваше корабното платно.

Ален все още бе изпълнен с радост от успешния край на пътуването си — след седемнадесет години бе открил своята сестра. Ала мисията му тук, във Ванахейм, не бе приключила. През последните няколко дни той непрекъснато убеждаваше сестра си, че трябва да се завърне с него в Лоара, но не бе постигнал успех. Младият мъж бе заявил, че Виктор също е добре дошъл в Лоара, но бе разбрал, че именно той е причината за отказа на сестра му и се надяваше да я убеди да напусне омразния викинг и да отпътува за родината си. Макар че Ален се държеше любезно със зет си, за да не обиди Рейна, дълбоко в себе си той презираше викингския крал. За него Виктор бе един от онези варвари, които бяха убили баща му, ограбили замъка му, отвлекли съпругата и детето му, а самия него оставили на произвола на съдбата.

Сега Ален се страхуваше, че няма време за губене, тъй като бебето на сестра му щеше да се роди много скоро. А несъмнено младата жена много трудно ще се реши да напусне съпруга си, след като се роди детето им.

Поради това Ален реши да се срещне с Волфгард, вожда на вражеското племе, и да се опита да го убеди да му помогне. Това бе доста безразсъдна постъпка и той можеше да загуби живота си, но нямаше друг избор. Освен това носеше известие за Волфгард от Рагар и се надяваше, че по този начин ще може да проникне в селото и да разговаря с викингския вожд.

Корабът приближи до пристана, ала още преди хората му да успеят да го завържат за стълба, към тях се спуснаха трима стражи с извадени мечове.

— Кои сте вие? — извика един едър момък, който беше начело на групата.

— Аз съм Ален, принцът на Лоара — самоуверено отвърна младият мъж. — Дойдох тук с мир и искам да се срещна с вашия вожд Волфгард. Нося известие от сина му Рагар, който сега живее в Лоара.

Викингите се спогледаха и след като си казаха нещо, първият кимна и се приближи към кораба.

— Завържи кораба за стълба, Ален от Лоара, предай оръжието си и ела с нас. Ние ще те заведем до къщата на нашия вожд, а той ще реши как да постъпи с теб.

Ален и хората му изпълниха заповедта и групата пое към селото на Волфгард. Когато влязоха в малката задимена стая, Ален веднага позна Волфгард по описанието на Рагар. Викингът седеше до огъня и дъвчеше овнешко бутче. Брадата и дрехата му бяха изцапани с мазнина. Той вдигна глава и подозрително изгледа новодошлите.

— Кои са тези нахалници? — изръмжа той. — Да не би да са съгледвачи на Виктор?

— Не, вожде — отвърна едрият момък и кимна към Ален. — Той каза, че носи съобщение от сина ти.

Волфгард намръщено го изгледа.

— Кой си ти?

На устните на младия мъж се появи жестока усмивка.

— Не ме ли познаваш, старче?

Викингът захвърли бутчето и скочи на крака. Кой беше този мъж, който се осмеляваше да го обижда? Малките му очи гневно оглеждаха момъка. В лицето му имаше нещо странно познато, нещо което го дразнеше.

— Ако още веднъж се осмелиш да ме наречеш така, ще ти отрежа езика, момче!

Ален не трепна.

— Не можеш да ме уплашиш, старче. Ти вече един път се опита да ме убиеш, но не успя.

Що за глупости дрънкаш?

— Остави ме да си сваля ботуша и ще се увериш.

Волфгард се поколеба и го изгледа навъсено.

— Остави ни да го убием, вожде — обади се един от стражите. — Изглежда, че е някой луд.

Викингът вдигна ръка.

— Не, думите му събудиха любопитството ми. — Обърна се и кимна към Ален. — Събуй си ботуша, момче.

Младежът събу ботуша си и мъжете ахнаха, като видяха, че има шест пръста на десния си крак.

Ален погледна презрително към Волфгард, който пребледня и се отдръпна назад.

— Сега позна ли ме, старче?

— Ти си брата на Рейна?

— Да, аз съм Ален от Лоара — гордо отвърна младият мъж. — Аз бях безпомощно бебе, което ти остави да умре, когато нападна и опустоши замъка на родителите ми. Ала твоето позорно деяние не се увенча с успех, старче. Аз останах жив и сега съм тук, пред теб.

— Да, виждам това — рязко отвърна Волфгард. — Какво искаш от мен? Каза, че носиш известие от сина ми.

— Да. — Ален obu ботуша си, после свали от врата си кожена каишка, на която висеше дървен талисман. — Рагар ми каза да ти дам това, за да се убедиш, че говоря от негово име и като доказателство, че е жив.

Младежът пристъпи и му подаде талисмана.

— Да, това принадлежеше на сина ми — промърмори той. — Дадох му го преди две лета. — Извърна се и остро изгледа Ален. — Къде е синът ми? И какво известие ми носиш от него?

Ален се поколеба, а в очите му проблесна хитра искра.

— Ако ти предам известието, ти ще позволиш ли на мен и на хората ми да напуснем необезпокоявано селото ти?

— А защо трябва да го правя?

— Може би защото нося известие от сина ти.

Волфгард му подаде талисмана.

— Ти си една отровна змия, но съм съгласен с условието ти. А сега предай съобщението от сина ми.

Младият мъж се усмихна.

— Рагар ми каза да ти предам, че те обича. Той е щастлив в Лоара. Ожени се за млада жена и двамата очакват дете. Моли те да му простиш, загдето е напуснал Ванахейм. Искан да знаеш, че никога в сърцето си не се е чувствал истински воин и моли за прошката ти, защото те е разочаровал.

Викингът мълчаливо изслуша съобщението, но ръцете му се свиха в юмруци.

— Искаш ли да му предам някакъв отговор от теб?

Да — гласът на вожда трепереше от гняв. — Кажи на моя малодушен син да се завърне във Ванахейм преди да е настъпила зимата. Ако не го направи, повече няма да го смятам за мой син.

— Ще предам думите ти. — Ален се огледа и се наведе към Волфгард. — Мога ли да говоря насаме с теб, старче?

Мъжът се намръщи, но кимна.

— Да, но ако още веднъж ме наречеш „старче“, жалък кучи сине, ще напуснеш селото с отрязана глава.

— Разбрах — усмихна се Ален.

Викингът кимна към хората си.

— Заведете тези двамата в съседната стая. Искам да поговоря насаме с този. — Обърна се към Ален и грубо рече: — А сега казвай какво искаш.

— Първо бих искал да видя гроба на майка си — студено отвърна момъкът.

Волфгард сви рамене.

— Това не ме интересува. — Изглежда презрително младежа и добави: — Всъщност ти много приличаш на майка си, както и сестра ти Рейна. Разбира се има и някои различия. Виждал ли си Унищожителката?

— Унищожителката?

— Рейна.

— Да — кимна Ален. — Прекарах много време със сестра си. Може би знаеш, че тя очаква дете от твоя враг, Виктор Безстрашния.

Викингът го изглежда свирепо.

— Да, знам! Тя ме предаде и се подчини на желанията на Виктор!

— Рагар ми каза, че ако Рейна роди син от Виктор Безстрашния, ти си дал дума да сложиш край на враждата между вашите две племена, така ли е?

Волфгард размаха юмрук.

— Защо трябва да слагаш сол в раната ми? Да, предателството на неблагодарната ти сестра ще покрие името ми със срам.

Младият мъж се усмихна.

— По-спокойно, приятелю. Може би ще мога да ти помогна да излезеш с чест от това положение.

На лицето на Волфгард се изписа любопитство, примесено с подозрение.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Мисля, че съм намерил начин да осуемя плановете на Виктор. Може би ние двамата ще си помогнем един на друг.

Викингът презрително изсумтя.

— А защо ще ми помагаш и ще предаваш собствената си сестра?

— Реших да се съюзя с теб, защото мразя всички викинги — злобно се усмихна Ален. — А и освен това не предавам сестра си, а Виктор.

— Но тогава излиза, че влизаш в съюз с друг викинг.

— Само защото искам да помогна на сестра си да се махне от този забравен от бога остров и да ѝ попреча да погуби живота си с този варварин, когото е взела за съпруг. — Той надменно изглежда Волфгард. — Не ти дължа уважение, нещо повече, ти си отговорен за смъртта на моята майка.

— А, най-после издаде злобата си — промърмори викингът. — Обичам да знам какво мисли врагът. Ала все още не мога да те разбера. Ти ме мразиш. Защо искаш да се съюзиш с мен?

— Защото съм готов да се съюзя и с дявола, ако това ми помогне да отведа Рейна от Ванахейм! — извика Ален.

— И защо аз трябва да ти помагам, след като презирам сестра ти толкова, колкото ти мразиш мен?

— Защото, ако убедя сестра си да напусне съпруга си, преди да се е родило детето, няма да има причина да прекратяваш враждата и ще можеш да се биеш с Виктор и да го унищожиш.

Волфгард замислено се почеса по брадата.

— Така е. Какво искаш от мен?

— Искам да ми обещаеш, че няма да нападаш сестра ми или мен, докато сме тук. Искам честната ти дума, че няма да ни преследваш, когато се върнем в Лоара, нито нас, нито Рагар.

— Ба! Нима искаш да се откажа от сина си?

— Ако той пожелае, ще може да се върне при теб.

— А ти ще позволиш ли?

— Да. Когато се върнем в Лоара, ще предам думите ти на Рагар. Ако той реши да се върне във Ванахейм, аз няма да го спирам.

— Но ти искаш от мен да оставя онази предателка, заварената ми дъщеря, да се измъкне безнаказано, нали така? Защо да съм длъжен да го правя?

— Защото тогава ще можеш да се отървеш веднъж завинаги от нея. А тя е като трън в очите ти, нали? Детето на Рейна ще се роди далеч от Ванахейм и ти няма защо да се съобразяваш със сделката, която си сключил с Виктор. А и освен това — Ален замълча, сви рамене и продължи с жесток и студен тон, — ще можеш да убиеш този мръсник, който пося семето си в сестра ми.

Волфгард го погледна с любопитство.

— Струва ми се, че ще изпиташ истинска радост, ако Виктор Безстрашния умре.

— Да — дрезгаво отвърна Ален. — Ще изпитам велика радост.

— Тогава мисля, че можем да се разберем — ухили се викингът.

Ален вдигна ръка.

— Само ако ми обещаеш, че няма да преследваш сестра ми.

Вождът мрачно кимна.

— Добре. Махни тази жена, преди да се е родило зверчето на Виктор, и аз ти обещавам, че няма да я преследвам и няма да я накарам да плати за предателството си.

Двамата мъже продължиха да обсъждат условията на тази дяволска сделка. Волфгард реши, че Ален е твърдоглав като сестра си, но за разлика от нея е голям глупак. Нима този тъпанар наистина вярваше, че ще им позволи да се измъкнат безнаказано от Ванахейм? Не, щеше да изчака и да разбере плановете на момчето, а после а подходящия момент ще ги унищожи и двамата.

Викингът си каза, че още на времето е трябвало да убие и двете деца на Бланш. Веднъж беше пропуснал тази възможност, но сега можеше да поправи грешката си и този път Рейна и брат ѝ нямаше да му се изплъзнат.

Същия ден по-късно Ален се разхождаше из селото на Виктор, търсейки сестра си. Видя я в края на лагера, седнала на един голям камък. Тя галеше вълците на съпруга си, които се бяха излегнали в краката ѝ. Тундрата вече се пробуждаше от зимния си сън и тук-там се виждаха едва поникнали диви цветя. Рейна изглеждаше много хубава с

дългата синя рокля, но издаденият ѝ корем му напомни за коварството на Виктор и за решението му час по-скоро да отведе сестра си от този проклет остров.

Щеше да се опита да обикне детето на Рейна, както бе обикнал и природения си брат Рагар, ала не дължеше вярност на нейния съпруг. Въпреки уверенията на сестра си, за него съпругът ѝ бе жесток варварин и предател, който жестоко бе подчинил Рейна на волята си, бе я накарал да зачене дете от него, за да я използва за собствените си цели.

Рейна видя брат си, усмихна му се и му направи място да седне до нея.

— Ела и седни до мен, братко. Къде си бил? Търсих те преди малко и се разтревожих, като не те намерих.

Ален се настани до нея и се усмихна.

— Отидох да посетя гроба на нашата майка.

Младата жена ужасено извика.

— Ходил си в селото на Волфгард! Как си могъл да бъдеш толкова неразумен? Можело е да бъдеш убит...

Той докосна ръката ѝ, за да я успокои.

— Както виждаш, съм жив и здрав, сестро.

— Но защо си постъпил толкова глупаво?

— Наистина исках да видя гроба на майка ни. А освен това исках да се срещна с мъжа, който ме остави на произвола на съдбата преди толкова много години.

— Защо? — прошепна Рейна.

— За да му докажа, че съм жив и че пъкленото му дело не се е увенчало с успех — гордо отвърна момъкът.

— И успя ли да се срещнеш с Волфгард?

— Да. Той наистина не се различава от животните.

Младата жена стисна ръката му.

— Но как успя да се измъкнеш жив оттам?

— Предадох му съобщение от Рагар и той ме пусна да си тръгна от селото му.

Рейна кимна.

— Да, постъпил си разумно. — После го погледна с любопитство. — Беше ли изненадан Волфгард, когато разбра, че си останал жив?

— Да. — Брат ѝ стисна зъби. — Искаше ми се да го убия, но трябваше да се въздържа.

— Знам, братко — съчувствено прошепна тя. — Знам какво чувстваш и колко си наранен. Ала мисля, че е време да забравим миналото и да се опитаме да бъдем щастливи.

Ален я погледна умолително.

— Не разбираш ли, че няма да се успокоя, докато нашето семейство не се събере отново? Волфгард ме лиши не само от майка ми, но отвлече и теб. — Хвана ръката ѝ и се усмихна. — Искам да се върнеш с мен у дома.

Лицето на Рейна се помрачи.

— Знам. Аз също бих искала да дойда с теб в Лоара. Но сега нещата се усложниха. Аз имам съпруг и скоро ще родя нашето дете. Трябва да мисля и за двамата.

— Да. Най-голямата ми грижа сте ти и детето и именно заради това исках да разговарям днес с Волфгард.

— Какво искаш да кажеш?

— Волфгард и аз си поговорихме откровено. Не съм сигурен, че разбираш в каква опасност се намираш сега, след като си го предала и чакаш детето на неговия враг, Виктор Безстрашния.

— Продължавай — рече тя и се намръщи.

— Волфгард те смята за неблагодарница и предателка. Той те мрази, Рейна, и не мисли да спази честната си дума, която е дал на Виктор.

Рейна пребледня.

— Точно от това се страхувах.

— Сега, когато ще се роди детето на Виктор, той е решен повече от всякога да убие теб, детето и омразния си враг.

Младата жена скочи от камъка.

— О, очаквах това! Той няма намерение да спази споразумението, нали?

— Не. Никога не е мислил да го прави.

— Но моят съпруг е убеден, че Волфгард ще спази даденото обещание и когато нашето дете се роди, тук ще цари мир.

— Твоят съпруг е глупак, който не мисли за теб и детето.

Рейна закричи възбудено.

— Ще се опитам да убедя Виктор, че греши, като вярва на Волфгард. Ще се опитам да го накарам да се махнем от Ванахейм.

Брат ѝ въздъхна.

— Опитай се, ако искаш, ала побързай. Утре трябва да напуснем острова.

— Толкова скоро?

Ален се изправи и я хвана за раменете.

— Рейна, аз сключих споразумение с Волфгард...

— Какво? — Тя рязко се изскубна от ръцете му. — Ти си ни предал?

— Не. Просто исках да спася твоя живот и живота на детето ти.

— Какво е това споразумение?

— Волфгард ми обеща, че ако заминеш от Ванахейм, преди детето да се роди, той няма да ни преследва — младият мъж се извърна и се закашля — и ще живее в мир с твоя съпруг.

Думите му я изненадаха и тя недоверчиво се засмя.

— Ба! Този мъж излъга Виктор, защо трябва да му вярваме сега?

Брат ѝ се намръщи.

— Може би не знаеш, но предателството ти е унижило много Волфгард в очите на хората му.

Рейна замислено прехапа устни.

— Този мъж те презира и те мрази, Рейна. Както знаеш, някои от хората му го напуснаха и се присъединиха към Виктор. Затова той те ненавижда дори повече от Виктор и желае твоята и смъртта на детето ти. Ако напуснеш острова, ще може завинаги да се отърве от теб и да запази уважението на воините си, въпреки че ще трябва да живее в мир със съпруга ти.

— Ще трябва внимателно да помисля за това, което ми каза.

— Мисли бързо, сестро. — Той замълча за миг и после продължи: — Трябва да ти кажа, че Волфгард ми се закле, че ако останеш тук и родиш детето на Виктор, той няма да се успокои, докато не те види мъртва.

Младата жена уплашено сложи ръка на корема си.

— О, какво да правя? Какво да правя?

— Ако цениш живота на детето си, трябва още утре да заминеш заедно с мен за Лоара.

Ален се отдалечи, а младата жена остана сама. Душата ѝ бе изпълнена със смут и страх. През целия си живот бе мечтала да се върне в Лоара. Сега и Рагар беше там, а Ален бе тук и искаше да я отведе в родината.

Единственото препятствие бе Виктор. Ала той искаше да останат във Ванахейм и бе убеден, че тяхното място е тук, на този остров. Защо не можеше да разбере, че е в плен на една глупава мечта? И защо рискуваше живота на съпругата и детето си?

Рейна решително изправи глава. Трябваше да се опита да убеди Виктор да напуснат Ванахейм. Това беше единствения начин. Ала преди това трябваше да поговори с Волфгард и да разбере дали може да му вярва. Нима наистина целият му гняв сега е насочен към нея? И дали ще пощади Виктор, ако тя си замине? И наистина ли е решил да избие всички — нея, съпруга ѝ и дори малкото невинно дете, което носеше под сърцето си?

Дали наистина Ален ѝ каза цялата истина? Тя обичаше брат си, но понякога държанието му — особено враждебното му отношение към съпруга ѝ — я караше да се замисли и да не му вярва напълно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

По пътя към селото Рейна срещна кръвния брат на съпруга си, Свейн.

— Добър ден, господарке — поздрави я той. — Добре ли се разходи?

Младата жена му се усмихна. Тя харесваше и уважаваше Свейн и през последните месеци двамата се бяха сприятелили. През студените зимни следобеди, когато Виктор беше зает, те често играеха шах и разговаряха.

— Да, денят е чудесен.

Викингът тръгна с нея.

— А и срещата с брат ти, когото толкова години смяташе за мъртъв, е истинско чудо, нали, господарке? Макар че той, изглежда, презира нашия вожд.

Рейна се намръщи.

— Значи и ти си го забелязал?

— То се вижда съвсем ясно.

Тя замълча и внезапно го хвана за ръката.

— Свейн, искам да те помоля за една голяма услуга.

Младият мъж дълбоко се поклони.

— Винаги съм на твоите услуги, господарке.

Рейна пое дълбоко въздух и бързо заговори:

— Искам да ми помогнеш тази вечер да отидем до селото на Волфгард. Трябва да се срещна с него.

Свейн пребледня и отстъпи назад.

— Да не би да си полудяла, господарке? Ако отидеш там, ще означава, че обричаш на смърт себе си и детето.

Тя поклати глава.

— Не се страхувам и знам как да проникнем незабелязано в селото.

— Но защо искаш да го направиш?

— Защото искам да разбера какво е замислил вторият ми баща — решително отвърна тя и стисна устни.

— Моля те, обясни ми, защото нищо не разбирам.

— Моят брат Ален се е срещнал с Волфгард. Той ми каза, че вторият ми баща няма намерение да удържи на думата, която даде на съпруга ми, и ако родя детето си тук, във Ванахейм, той смята да ни избие.

Викингът я погледна. В очите му се четеше съмнение, примесено с ужас.

— Това е ужасно, господарке. Но нали Виктор вярва, че вашето дете ще донесе мира във Ванахейм?

— Да, ала аз имам чувството, че не трябва да се вярва на обещанието на Волфгард. Ето защо трябва да се срещна с него и да разбера каква е истината.

Свейн решително поклати глава.

— Господарке, не мога да дойда с теб. Това е твърде рисковано и за теб, и за детето. А ако нашият вожд разбере какво сме намислили... Не се съмнявам, че крал Виктор ще ми се разгневи жестоко, защото съм изложил живота ти на опасност.

Младата жена сграбчи ръката му и умолително го погледна.

— Свейн, мил ли ти е животът на твоя кръвен брат и твой крал?

— Разбира се, господарке.

— Тогавя трябва да ми помогнеш. И не трябва да казваме на Виктор. — Тя замълча за миг, после вдигна гордо глава. — Ако не искаш да дойдеш с мен, аз ще отида сама.

Свейн тихо изруга.

— Господарке, мога да кажа на нашия вожд какво си намислила — предупреди я той. — И той може да те затвори в къщата, за да е сигурен за твоята безопасност.

— Кажи му, щом като не те е грижа за живота му! — гневно извика Рейна.

Викингът се замисли и после примирено въздъхна.

— Нищо ли не може да те разубеди?

— Не. Става въпрос за живота на моя съпруг и на моето дете.

Свейн мрачно кимна.

— Ще направя каквото искаш, господарке. Ала не можем да отидем сами. Има неколцина от воините, например Отар и брат му

Тир, на които вярвам и които няма да ни издадат. Ще ги помолим да дойдат с нас.

— Много добре. Преди полунощ ще пресечем фиорда.

— Ето, че отново се срещаме, старче.

Волфгард се събуди и с ужас видя заварената си дъщеря, надвесена над него, с кинжал в ръка, който бе опрян до гърлото му.

— Ти! — извика той и понечи да се изправи, но кинжалът одраска леко шията му. Погледът му зашари из стаята. Видя зад Рейна трима воители, които се бяха изправили до вратата с извадени мечове. Разбра, че не може да избяга и грубо се обърна към Рейна: — Какво търсиш тук?

— Дойдох да разбера какво си замислил, старче.

— И ти разговаряш неуважително с мен, както и твоя брат с шестте пръста — озъби се Волфгард.

Тя се усмихна.

— Ален ми разказа за посещението си при теб и за споразумението, което сте сключили.

— Трябваше да го убия, както трябва да убия и теб, защото ме предаде — изсъска викингът.

Младата жена се ухили.

— Говориш доста дръзко за мъж, до чието гърло е опрян кинжал. Волфгард я изгледа с презрение.

— Ти не си толкова силна, откакто моят враг пося смето си в теб. И ако беше сама, щях да пробода предателското ти сърце.

Рейна бе шокирана от дълбочината на омразата му и злобния блясък в очите му.

— Значи Ален ми е казал истината. Ти смяташ, че аз съм виновна, защото мислиш, че Виктор те е унижил и си изгубил уважението на хората си, така ли?

— Да, ти се оказа една слаба жена, позволи му да сломи волята ти, накара те да се подчиниш на желанията му и разтвори краката си пред него, както би направила само една долна проститутка от Хедеби!

При тези обидни думи младата жена се задъха от гняв, а Свейн пристъпи напред и насочи меча си към Волфгард.

— Ако държиш на живота си, старче, внимавай как разговаряш с нашата господарка!

— Ба! — изсмя се презрително викингът и се обърна към Рейна.
— Хайде, убий ме, ако имаш смелостта за това!

— Имам смелост, старче, но първо ще ти дам възможност да спасиш живота си. Искам да разбера дали смяташ да удържиш обещанието, което си дал на брат ми. Ако аз напусна Ванахейм, преди да се роди детето, ти ще се съ согласиш ли да живееш с моя съпруг в мир?

Волфгард се поколеба.

— Отговаряй, старче, или ще умреш!

— Да — неохотно отвърна той. — Ако напуснеш Ванахейм, позорното петно, което ти ми лепна, ще се изчисти и аз ще спра войната с твоя съпруг. Но ако останеш и родиш зверчето на Виктор, няма да се успокоя, докато не избия всички ви!

Тя притисна по-силно кинжала до гърлото му.

— Истината ли казваш?

— Да.

— Закълни се в Один!

— Кълна се.

— Добре. Научих каквото исках. — Кинжалът блесна в ръката ѝ и на устните ѝ заигра зловеща усмивка. — А сега ще ти прережа гърлото, старче, за да не можеш да причиниш зло на семейството ми.

Рейна с удоволствие видя ужаса в сивите очи на викинга. Но преди да забие кинжала в гърлото му, Свейн я хвана за китката.

— Не прави това, господарке.

Рейна го изгледа свирепо.

— Ще убия този кучи син и той никога повече няма да ни заплашва!

— Не, няма да го направиш — повтори Свейн. — Ти каза, че ще му подариш живота, ако ти каже истината и не можеш да нарушиш думата си.

— Не ми говори за спазване на дадена дума, когато си имаме работа с този кучи син! Той няма никаква чест!

Това не е извинение за нас. Не трябва да се държим като зверове — упорито възрази Свейн. — Поне едно нещо научих от нашия вожд — не трябва да убиваме беззащитен човек.

— Волфгард не е беззащитен! Той е подъл като чакал!

— Все пак ще го пуснеш, господарке — настоя Свейн. Двамата се гледаха настръхнали един срещу друг, а Волфгард ги наблюдаваше с широко отворени очи. Накрая Свейн отдръпна ръката на Рейна от гърлото на Волфгард и издърпа кинжала от пръстите ѝ. Волфгард се отпусна с облекчение в леглото, но в следващия миг замръзна от ужас, защото видя как Свейн надвеси сабята си над главата му. Ала викингът само го удари с плоската страна на оръжието си, противникът му изохка и се отпусна в безсъзнание на леглото.

Рейна се обърна към кръвния брат на Виктор.

— Остави ме да го убия!

— Не!

Свейн я хвана здраво за ръката и я избута от стаята.

Когато се върнаха в селото на Виктор, Рейна и Свейн се разделиха с Отар и Тир, а Свейн тръгна с нея, за да я изпрати до къщата. Те яздеха по пътеката, когато внезапно пред тях се появи Виктор. Конете изцвилиха уплашено и зариха копита в земята. Рейна и Свейн побързаха да дръпнат юздите и да успокоят животните.

Виктор гледаше невярващо ту единия, ту другия.

— Рейна! Къде беше? Събудих се, видях, че те няма и тръгнах да те търся. Никъде не можах да те открия.

— Бях малко неспокойна и реших да отида да поаядя, съпруже. Тъй като ти спеше и не исках да те будя, отидох сама до конюшната. — Тя кимна към Свейн. — Там срещнах твоя кръвен брат и той ми предложи да ме придружи.

Виктор продължаваше да ги гледа озадачено.

— И вие двамата сте отишли да яздите посред нощ, когато Волфгард може да ни нападне всеки момент? Да не би да сте полудели?

— Нямаше никаква опасност — възрази Рейна.

— Нямало никаква опасност? — избухна Виктор. — Ти, милейди, нямаш никаква работа навън посред нощ, и то на кон! Нима не знаеш, че бебето може да се роди всеки момент?

— Ние яздихме бавно — опита се да го успокои Рейна.

— Това няма никакво значение. — Виктор гневно изгледа Свейн. — А колкото до теб, кръвни братко, ще поговорим утре защо не си проявил здрав разум и си позволил на жена ми да язди посред нощ.

— Да, вожде — покорно отвърна Свейн. — Съжалявам, че сме те уплашили. Но аз исках само да защитя господарката.

В отговор Виктор само изръмжа. Той се приближи, внимателно помогна на съпругата си да слезе от коня и я взе на ръце.

— Заведи коня на господарката в конюшната — заповяда той на Свейн. — Аз ще се погрижа за жена си.

— Да, вожде.

Виктор с Рейна на ръце се упъти към къщата. Младата жена се извъртя.

— Пусни ме на земята. Аз да не съм дете!

— Да, но се държиш като дете!

— Ако се спънеш в тъмното, ще ме изтървеш и може да нараним бебето.

Забележката ѝ го стресна. Младият мъж спря и внимателно пусна съпругата си на земята.

— А какво щеше да стане, ако конят ти се беше препънал в тъмното?

— Може би понякога конете са по-разумни, отколкото ти, съпруже мой.

Той размаха пръст пред лицето ѝ.

— Едва ли точно ти трябва да приказваш за разум, когато си излязла на лунна разходка, и то сега, когато всеки миг бебето може да се роди. Не искам да говоря за Свейн, който също се е съгласил на това безумие...

— Няма ли да престанеш? — Рейна бе започнала да се ядосва. — Мисля, че вече достатъчно ми се кара.

За нейна изненада съпругът ѝ се усмихна.

— О, Господи, ти наистина си много твърдоглава.

— Твърдоглава ли съм? — учудено попита Рейна.

— Една жена в твоето положение не може да постъпва така. Държиш се сякаш си полудяла. — Той се почеса по брадата. — Всъщност, сега си спомних, че когато бях във Футургард, моята майка ми е разказвала, че два дена преди да се родя, се чувствала толкова неспокойна, че излъскала всичкия мрамор във вилата. Когато я видял, баща ми едва не припаднал.

— Е, значи това обяснява и моята лудост. Виктор въздъхна и я прегърна през кръста.

— Скъпа, понякога наистина ме плашиш, а аз не знам какво ще правя, ако те изгубя.

Когато стигнаха до къщата, Рейна го хвана за ръката, за да спрат за малко.

— Ако това, което казваш, е истина и действително се безпокоиш за моята безопасност, по-добре ме отведи оттук.

Младият мъж въздъхна разочаровано.

— Рейна, трябва ли отново да говорим за това?

Тя кимна и разтревожено го погледна.

— Узнах, че твоите мечти за мир във Ванахейм са обречени на провал. Узнах още, че когато родя твоя син, Волфгард е решил да избие всички ни.

— Откъде знаеш всичко това? — Той я погледна подозрително и я хвана за ръката. — Да не искаш да кажеш, че си ходила да се срещнеш с него? Господи, ако си направила...

— Ален е ходил да се срещне с него — прекъсна го тя и си помисли, че няма да може да разкаже на съпруга си за безразсъдното си посещение при Волфгард. — Волфгард е казал на Ален, че ако ти спечелиш, той ще ни избие. — Младата жена го погледна. В очите ѝ се четеше отчаяна молба. — Моля те, нека се махнем от Ванахейм. Нека да отидем да живеем в Лоара, заедно с Ален и Рагар. Това е единственият начин да спасим детето си.

Виктор поклати глава.

— Рейна, ти си уплашена и затова говориш така. А и твоят брат ти е повлиял. Знам, че той мрази всички викинги, знам, че ме презира, но аз мислех, че повече няма да позволим на озлоблението и ненавистта да ръководят живота ни.

— Аз не съм озлобена! Просто искам детето ми да живее!

Той я погледна сериозно.

— Тогава любовта трябва да е на първо място в твоя живот и не трябва да се вслушваш във внушенията на брат ти. Ти трябва да вярваш в моето видение, че тук ще има мир за нас и за нашето дете. Рейна, аз наистина го видях — ти и аз заедно с нашия син, а всички хора от племето са коленичили и ни поздравяват, защото най-послед след неговото раждане във Ванахейм ще настъпи мир.

— Това са само глупави сънища! — извика тя. — Волфгард никога няма да удържи на думата си!

— Аз вярвам, че ще удържи. И не трябва да позволяваш на брат си да ни разделя...

— Ами ти? Ти мислиш само за желанието си за мир и изобщо не се грижиш за моя живот и за живота на нашето дете!

— Това не е вярно. Кълна ти се, че този сън скоро ще бъде реалност. Кълна ти се, видях го във Футургард.

В гърдите ѝ избухна ярост.

— Не ме интересуваш нито ти, нито твоите бръцолевения за Футургард. Теб не те е грижа за мен и за детето и аз повече не вярвам на тези приказки.

— Какво искаш да кажеш?

Рейна се обърна към него и решително заяви:

— Искам да кажа, че ще замина с Ален за Лоара, независимо дали ти ще дойдеш или не.

— Няма да заминеш.

— Ти ми забраняваш да замина?

— Да. Аз ти забранявам да заминеш.

Той я гледаше с непреклонно изражение на лицето. В този миг ѝ се стори като съвсем чужд човек и очите ѝ се напълниха със сълзи. След всичко, което бяха преживяли, Виктор все още искаше да я командва! Сърцето ѝ се сви от болка.

— Нали щяхме да бъдем равни? — извика тя. — Нали всичко щяхме да решаваме заедно? Ти ми обеща...

— Аз ти обещах, че ако станеш по-разумна, ние ще решаваме всичко заедно. Но, Рейна, ти все още си твърде упорита и непреклонна...

— Това са твои думи! Може би аз пък си мисля, че ти си упорит и непреклонен!

Младият мъж хвана ръката ѝ.

— Нека не се караме повече. Навън е много студено и ще замръзнеш. Нека те заведе в леглото.

Рейна потрепери от докосването му.

— Върви по дяволите!

Ала Виктор взе на ръце непокорната си съпруга и влезе в къщата.

Виктор бе заспал, прегърнал съпругата си, но младата жена стоеше будна. Откакто той ѝ забрани да напуска Ванахейм, в нея се пробуди дръзката жена воин. Сега разбираше, че не може да живее с

мъж, който бе решил да ръководи живота ѝ, без да се съобразява със собствените ѝ желания. Виктор бе различен от Волфгард, но въпреки това искаше да я подчини на волята си, така както Волфгард бе постъпил с майка ѝ.

Тази мисъл караше сърцето ѝ да се свива от болка и гняв. Той предпочиташе да вярва в измислени видения, отколкото да се погрижи за безопасността на съпругата си и нероденото им дете. Не можеше да остане с мъж, който оставяше на заден план семейството си. Ако заминеше за Лоара, детето ѝ щеше да бъде в безопасност, а също и Виктор. Може би той щеше да дойде при нея, след като се убеди, че тя е била права.

Нямаше друг избор и колкото и да бе мъчително, трябваше да напусне съпруга си. Налагаше се да съобщи решението си на Ален. Много внимателно се измъкна от прегръдката на Виктор, излезе от спалнята и отиде в стаята на брат си.

Внимателно го разтърси и когато той се събуди, тя прошепна:

— Ще отплавам с теб на зазоряване. Разбра ли?

— Да, сестро. — Ален сънено се усмихна. — Ти направи единствения верен избор.

Въпреки че разбираше, че брат ѝ е прав, когато на пръсти се промъкна в спалнята и легна до съпруга си, от гърлото ѝ се изтръгнаха мъчителни ридания. Накрая потъна в неспокоен сън.

Волфгард седеше в леглото и лицето му се изкриви от болка, докато една робиня мажеше с мехлем раната на главата му. Егил стоеше до вратата и намръщено ги наблюдаваше.

— Господарю, тази рана трябва да се превърже — уплашено прошепна жената. — Ала преди това трябва да се зашие, тъй като е много дълбока.

Тя без да иска натисна по-силно, Волфгард изруга гневно и силно я удари през лицето.

— Махай се оттук, жено. Ти само увеличаваш болките ми!

Робинята опипа с ръка удареното място на лицето си, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя побягна от стаята. Егил пристъпи напред.

— Да изпратя ли друга робиня да се погрижи за раната, вожде?

— Не. Проклети да са тези жени! — Викингът понечи да стане, но му се зави свят, изохка от болка и се отпусна в леглото. — Като си помисля, че моята проклета заварена дъщеря проникна в къщата ми...

— Ние ще си отмъстим веднага щом оздравееш...

— Ще си отмъстим сега! — извика Волфгард и посегна към панталоните си.

— Мислиш ли, че е разумно да се бием сега, когато си ранен толкова лошо?

— А ти да не мислиш, че ще позволя на заварената ми дъщеря да напусне безнаказано Ванахейм, след като ме унизи по този начин и застраши живота ми? Не, този път валкирията отиде твърде далеч. Ще убия нея, нероденото ѝ дете, съпруга ѝ и всичките им хора.

— А какво ще правиш с момчето Ален, с когото склучи споразумение? — намръщи се Егил.

Сивите очи на Волфгард блеснаха кръвожадно.

— Този глупак? Преди да изгрее слънцето, кучият син ще си получи заслуженото.

Егил се ухили.

— Както кажеш, вожде.

Събуди хората ми. Ще отплаваме незабавно. Егил бързо излезе от стаята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Преди зазоряване Рейна се събуди и тежко се измъкна от леглото. Протегна тромавото си тяло и се намръщи. Чувстваше отпадналост и лека болка в гърба.

Огледа спалнята и отново се замисли за решението си да напусне Виктор. Той беше неин съпруг и тя го обичаше с цялото си сърце, въпреки различията помежду им. Да предприеме пътуване по море и то когато бебето можеше да се роди всеки момент, бе рисковано и опасно.

Ала Рейна си припомни каква участ очаква детето ѝ, ако го роди тук, във Ванакхайм, и Волфгард загуби облога, който бе сключил с Виктор. Той нямаше да се примири с това унижение и нямаше да се успокои, докато не убие нея и детето ѝ. Тя беше готова да даде живота си за обичния си съпруг, но не можеше да рискува живота на едно невинно дете!

Като се движеше бавно и тромаво, Рейна облече една дълга вълнена рокля, наметка с качулка и си обу топли ботуши. Сложи някои по-необходимите неща в една торба от кожа на морж и накрая се осмели да погледна към съпруга си. Той приличаше на заспало момче, бе обърнат на една страна, а ръката му бе протегната към мястото, където доскоро лежеше и тя.

Любов, силна болка и съжаление се надигнаха в душата ѝ. Не искаше да го напуска! Сърцето ѝ се късаше от мъка, като си помисли, че пренебрегва неговите желания и нарушава брачната клетва! Ала не можеше да остане и да позволи неговата глупава мечта да ги погуби. Трябваше да мисли за детето си. За нея то бе най-важно, макар и съпругът ѝ да не можеше да я разбере.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, младата жена се наведе и нежно го целуна за последен път. Когато устните ѝ докоснаха неговите, той се размърда и се усмихна в съня си. Усмивката му я накара да спре в нерешителност. Но в този миг бебето помръдна в утробата ѝ, сякаш да ѝ напомни за дълга ѝ. Трябваше да тръгне, докато все още имаше сили

да го стори. Взе торбата и излезе от стаята. Ален вече се бе облякъл и прибираше нещата си.

— Добро утро, сестро — весело поздрави той. — Готова ли си да отплаваш за дома?

„Но моят дом е тук“ — помисли си Рейна и отново почувства вина.

— Не мога да бъда истински радостна днес — тъжно рече младата жена. — Разбира се, аз искам да живея с теб и Рагар в Лоара. Ала мисълта да напусна съпруга си ми причинява голямо страдание. Само страхът за живота на детето ми ме накара да предприема тази стъпка.

— Разбирам те — съгласи се Ален. — Но все пак ти знаеш, че е необходимо да напуснеш Ванахейм. Тук детето ти е застрашено от голяма опасност. — Брат ѝ докосна ръката ѝ и се усмихна. — А сега да побързаме. Моите хора ще ни чакат в конюшната.

Взеха една малка лампа и излязоха от къщата. Навън бе студено, но те се движеха бавно, тъй като наедрелият корем на Рейна ѝ пречеше да се движи бързо. В конюшната ги посрещна миризма на животни и оборска тор. Няколко от конете неспокойно изпръхтяха, когато Ален отвори вратата. Конят със светложълт косъм повдигна глава и изцвили.

Рейна видя, че Ален взе едно седло и се насочи към животното.

— Това е конят на съпруга ми — намръщено рече тя.

Брат ѝ не обърна внимание на думите ѝ и започна да нагласява седлото, но Слейпнир започна да удря с копито в земята.

— Няма никакво значение. Ще оставя коня на брега, преди да отплуваме от Ванахейм.

Младата жена пристъпи към него и хвана ръката му.

— Не. Взemi друг кон.

Ален се обърна и изненадано я погледна.

— Какво значение има, нали заминаваме?

— За мен има значение. Достатъчно лошо е, че напускам съпруга си. Не искам той да мисли, че сме откраднали и коня му.

Младият мъж мислено изруга.

— Аз казах на хората си да вземат храна от запасите на съпруга ти. И това ли не е трябвало да правим?

— Не. Храната е необходима. Но ти няма да вземеш коня на съпруга ми.

Ален погледна сърдито сестра си, но взе седлото от гърба на Слейпнир и оседла друг кон. Рейна се отправи към преградата, зад която беше нейното малко черно пони. Тя потупа животното и в този миг усети, че зад гърба ѝ има някой. Извърна се и видя един мъж, който бе насочил нож към нея.

— Какво си мислите, че правите, господарке? — подигравателно попита мъжът.

— Невин, какво правиш тук? — смутено запита тя. Ала когато видя жестоката му усмивка, изпищя: — Ален! — и посегна към кинжала си...

Ала робът хвана ръката ѝ, преди тя да успее да извади оръжието. Бързо я притисна към себе си и допря кинжала до гърлото ѝ. Рейна се изплаши за бебето и не смееше да помръдне.

— Рейна, какво става? — чу се тревожният глас на Ален.

Тя чу, че брат ѝ приближава и помръдна, но Невин изсъска:

— Не мърдай!

В този миг Ален приближи към тях и ужасено възкликна:

— Как се осмеляваш да заплашваш господарката си, жалък робе! Пусни сестра ми веднага!

— Значи ти ѝ помагаш да избяга от Ванахейм? — подигравателно запита мъжът.

— Да.

— Не, това няма да стане! — извика Невин и черните му очи злобно светнаха. — Твоята сестра унижи втория си баща.

— А теб какво те засяга това? — сопна се Ален. Робът презрително се засмя.

— Няма да я оставя да се измъкне и ще я убия заради Волфгард.

В този миг Рейна разбра и лицето ѝ се изкриви от ужас.

— Значи ти си предателят!

— Да.

— Но защо?

— А защо трябва да служа на тези, които ме поробиха? — рязко запита той. — Твоят баща ме уважава и заплаща със сребро моята вярогност. — Невин презрително изгледа Рейна. — Ще ми даде истинско съкровище, ако те убия. А освен това обеща, че ще ме освободи, след като победи Виктор.

— Да те освободи? — присмя се Рейна. — Голям глупак си, ако вярваш на тази лъжа.

Чертите на мъжа се изкривиха от гняв и той притисна по-силно ножа до гърлото на жертвата си.

— Ще накарам твоя дяволски език да замлъкне завинаги! Предателка!

Младата жена видя зловещия блясък в очите му и я обзе паника.

— Моля те, не наранявай детето ми...

— Да не би да говориш за зверчето, което, ако се роди, ще донесе само унижения на твоя втори баща?

— Пусни сестра ми, робе! — заповяда Ален.

— Не.

— Ако я нараниш, ще те убия. И, кълна се, ще умреш много бавно.

Невин се поколеба за миг и ръката му потрепера. Тогава внезапно вратата на конюшната се отвори, Рейна чу приближаващи стъпки и с благодарност си помисли, че това сигурно са хората на брат й. Шумът отвлече за миг вниманието на коняря и младата жена светкавично го сграбчи за китката и отблъсна ножа от гърлото си.

Невин извика, ала Ален бързо се хвърли към него и избви ножа от ръката му. Рейна се отдръпна и се опря на стената. Прилоша й и тъпа болка прободде гърба й. Тя се уплаши, че преживяното може да е наранило бебето й.

Жил и Бард захвърлиха торбите с храна и се спуснаха да помогнат на Ален.

— Хванете го! — извика Ален.

Мъжете сграбчиха Невин, а Ален пристъпи към него с вдигнат нож.

— Май вече не си толкова самоуверен, а, робе?

Очите на Невин се разшириха от ужас, но той не отговори.

Ален вдигна ножа. На устните му играеше жестока усмивка.

— Това е задето се осмели да заплашваш сестра ми!

Рейна разбра какво е намислил брат й и извика:

— Ален, недей!

Ала вече беше твърде късно — ножът се заби в корема на мъжа. Брат й бавно го извади и до слуха й достигна агонизиращия вик на

нещастника. Тя наблюдаваше с преbledняло лице как се сгърчи и се строполи на земята.

— Той ще умре бавно — рече Ален и устните му се изкривиха от садистична усмивка. — Така му се пада.

Младата жена се олюля, почувства, че ще повърне и се хвана за ръката на брат си.

— Защо го уби? Той вече не беше заплаха за нас. Можеше просто да го вържеш...

— Той е предател и искаше да те убие — гневно отвърна Ален. — Станала си прекалено мека, сестро. Не искам повече да говорим за това. Трябва да тръгваме.

Отново ѝ прилоша от болезнените стенания на мъжа и си помисли дали да не помоли брат си да сложи край на мъките му, но знаеше, че той няма да я послуша.

Когато малко по-късно вече яздеха към брега, Рейна се замисли за случилото се. Ален се държа като жесток варварин и тя се запита дали наистина познава брат си.

Беше шокирана и от собствените си чувства. Страданията на мъжа ѝ причиниха болка, а само преди година това нямаше да ѝ направи впечатление. Младата жена разбра, че се е променила. Любовта на Виктор бе смекчила сърцето и душата ѝ. Жестокостта и насилието я отвращаваха, така както винаги бяха отвращавали съпруга ѝ.

Осъзна, че техният живот, мисли и желания са станали едно цяло. И сега, когато го напускаше, сякаш част от сърцето и душата ѝ си отиваха завинаги.

Но нима можеше да остане тук и да живее в този жесток свят, сред хора, които не бяха като нея и съпруга ѝ?

Придвижваха се бавно към брега, а болката в гърба ѝ се усиливаше. Внезапно Рейна видя на юг, в небето, необикновено червено сияние и сърцето ѝ се сви от страх. Помисли си, че сънува. Слънцето още не бе изгряло и това не бе отблясък от неговите лъчи. Тя си помисли, че това е може би знак от небето, предупреждение, че не трябва да заминава, и отново се запита дали наистина постъпва разумно.

Когато пристигнаха на пристана и слязоха от конете, Рейна дръпна брат си настрана.

— Ален, вече не съм сигурна, че трябва да тръгна с теб...

— Да не би да искаш детето ти да умре? — прекъсна я гневно той, посочи към малкия кораб, привързан към пристана, и заповяда на хората си: — Качвайте веслата. Веднага ще отплуваме.

— Но погледни небето! — извика сестра му и посочи на юг. — Това червено сияние сигурно е предупреждение...

— Това е само отблясък от изгрева на слънцето — презрително отвърна младият мъж, хвана я за ръката и я поведе към кораба.

Нямаше друг избор, освен да се качи по мостчето. След като натовариха провизиите, хората на Ален прерязаха въжетата и корабът се насочи към фиорда. От рязкото разлюляване на кораба, причинено от движението на веслата, на Рейна отново ѝ прилоша и ѝ се зави свят. Изведнъж почувства желание да помоли брат си да я върне обратно на брега. Тогава погледна на север и съзря нова опасност — зловещите очертания на дълг кораб, осветени от тайнственото червено сияние. Корабът плуваше към брега, който те току-що бяха напуснали.

— Какво е това? — извика тя и сграбчи ръката на Ален.

Той презрително се усмихна.

— Навярно е Волфгард, който отива да убие проклетия ти съпруг.

— Какво? — ужасено прошепна тя. — Какво искаш да кажеш? Мислех, че си сключил споразумение с Волфгард и той няма да преследва съпруга ми...

— Наистина сключих споразумение с Волфгард, сестро, ала не ти казах за неговите условия.

Рейна се втренчи в брат си. Очите му излъчваха такава омраза, че тя потрепери. Испита чувството, че го вижда за пръв път.

— Защо? Защо ме излъга?

— За твое собствено добро. Волфгард ми обеща, че ако успея да те убедя да напуснеш Ванакхайм заедно с мен, той ще нападне съпруга ти, след като ние отплаваме. — В гласа му прозвучаха тържествуващи нотки. — И сега ние заминаваме, а Волфгард може да убие мръсника, който пося семето си в теб.

— Ти си ме предал! — яростта ѝ нямаше граници. — Искам веднага да ме върнеш обратно!

— Не, сестро. — Младият мъж хвърли презрителен поглед към наедрялата ѝ фигура. — Ако искаш да се отнасям добре със зверчето

на Виктор, трябва да бъдеш по-разумна и да ми се покоряваш.

Той се обърна и отиде да поговори с хората си. Рейна ужасено гледаше след него. Как може да бъде толкова глупава и да се остави брат ѝ да я измами! Сърцето на Ален бе отровено от омразата. И тази злоба бе насочена дори срещу нероденото ѝ бебе!

Младата жена разбра, че както Волфгард, така и Ален също искаше да управлява живота ѝ и да я подчини на волята си. А мъжът, когото наистина обичаше, мъжът, на когото дължеше вяност и уважение, този мъж щеше да умре от ръката на Волфгард! Виктор беше прав, когато настояваше тя да бъде с него и да не слуша уверенията на брат си. Най-после проумя истината, но вече бе твърде късно!

В съня си Виктор почувства странно безпокойство. Бавно отвори очи и потърси Рейна. Нямаше я!

Обзет от тревога, той скочи от леглото и сграбчи панталоните си. Може би не е могла да заспи или е огладняла, помисли си младият мъж. А може би е почувствала родилни болки и отишла да извика Сибеал.

Ала инстинктивно усещаше, че надеждите му са напразни и болезненото чувство, че тя го е напуснала, се усили. Страховете му се потвърдиха, когато влезе в стаята на Ален и видя, че момъка го нямаше. Липсваха и вещите му.

Господ да му е на помощ! Навярно Ален е успял да убеди сестра си за заминаване с него за Лоара. И самият той бе допринесъл за решението ѝ с упоритото си държание миналата нощ.

Спусна се към стаята на Сибеал и я разтърси.

— Виждала ли си господарката?

Робинята се изправи.

— Не, господарю.

— Страхувам се, че тя е заминала с брат си.

Очите на Сибеал се разшириха от страх.

— Това е много опасно! Господарката може да роди всеки миг, сигурна съм!

— Ще тръгна веднага след нея, но се моля да не е много късно.

Жената се вкопчи в ръката му.

— Позволи ми да дойда с теб, господарю. Имам усещането, че господарката се нуждае от мен. Предчувствам нещо лошо.

Той също имаше лошо предчувствие!

— Ще се срещнем в конюшната — заповяда Виктор и изхвърча от стаята.

Той се отправи към къщата на Свейн, събуди го и му нареди да вдигне и останалите бойци. Малко по-късно младият мъж нахълта в конюшната и до слуха му достигнаха мъчителни стенания. Той видя Невин зад една от преградите. Мъжът лежеше на земята с дълбока рана в корема. Чертите му бяха изкривени от болка.

Виктор остави лампата на земята и коленичи до него.

— Какво се е случило, човече?

— Братът на жена ти ме намушка с нож! — простена робът и от устата му потече кръв.

— Рейна и Ален са били тук?

— Да!

— Но защо Ален те е намушкал?

Устните на умирация се изкривиха в презрителна усмивка.

— Защото исках да убия жена ти!

— Какво? — Виктор ужасено го сграбчи за дрехата. — Да не би да си наранил съпругата ми? Господи, ако си го направил...

— Не! — мъжът потръпна от болка. — Не виждаш ли, че аз съм този, който умира?

След тези думи Невин отново се сгърчи. Зад тях се чу тих глас:

— Може би открийме предателя, вожде.

Младият мъж се обърна и видя Свейн, Сибеал и неколцина воители, които стояха зад него. Всички гледаха с намръщени лица към умирация.

Виктор се изправи и кимна.

— Да, открийме предателя. Нещо повече, той се е опитал да убие Рейна. Трябва да побързаме и да настигнем Ален и съпругата ми. Дано да не е много късно!

— Да, вожде. Останалите вече препуснаха към брега — отвърна Свейн.

Кнут кимна към Невин.

— Да му помогна ли да се отърве от мъките, вожде?

— Не. Трябва да бъдем човечни. Не можем да го оставим да страда. — Той кимна към Сибеал. — Виж дали можеш да му помогнеш.

Робинята бързо коленичи до нещастника, а Виктор се спусна да оседлае Слейпнир. Хвана поводите и се отправи към вратата, ала трябваше отново да мине покрай Невин. С ужас видя как Сибеал му подаде кинжал.

— Не! — извика Виктор.

Но беше твърде късно. Робът замахна, заби ножа в гърдите си и издъхна.

Виктор се спусна към Сибеал.

— По дяволите, жено, нали ти казах да се опиташ да му помогнеш!

Робинята се изправи и тъжно поклати глава.

— Вожде, нямаше никаква надежда. Невин страдаше ужасно и ме помоли да му дам кинжала, за да сложи край на мъките си.

Младият мъж въздъхна.

— Добре. А сега да потегляме.

Останалите го последваха и след малко групата начело с Виктор и Свейн препускаше към пристана. Викингският вожд погледна с безпокойство червеното сияние от юг, което озаряваше небето. Запита се какво ли може да е това. Същето му се сви от тревожно предчувствие за съпругата и нероденото му дете. Припомни си, че си Сибеал бе казала, че предчувства нещо лошо и тази мисъл го ужаси.

Когато приближиха брега, викингът видя, че кораба на Ален го няма. Още по-лошо, сега червеното тайнствено сияние се простираше и на север, и на юг. Небето над океана сякаш пламтеше в огън, а слънцето още не беше изгряло! В този миг видя, че откъм фиорда приближава нещо светещо, което се движеше към брега... Господи, това беше кораб, а на палубата му се виждаха мъже, които размахваха горящи факли! Всичко приличаше на нощен кошмар, като онази нощ, когато се бе появил във Ванахейм!

— Волфгард ни напада! — извика Отар.

— Той ще достигне пристана, преди да успеем да се качим на кораба! — добави Орм.

— Това ми е ясно, но какво е това сияние на юг от нас? — извика Виктор. — О, Господи! Моля те, не позволявай кораба на Ален да изгори, а заедно с него и моята съпруга!

— Светлината е прекалено голяма и не може да е от кораба! — извика Роло.

— Но тогава какво е това?

— Отмъщението на боговете! — извика Кнут.

Вече бяха на брега и Виктор даде знак на хората си да спрат. Точно пред него корабът на Волфгард се долепи до пристана. Виктор и хората му скочиха от конете. Вождът заповяда на Сибеал да се скрие зад скалите. След секунди от кораба наскачаха десетина воители, които размахваха мечове, и с бойни викове се спуснаха към тях.

Виктор даде знак и хората му се хвърлиха напред, за да посрещнат нападателя. Младият мъж бе полудял от тревога за Рейна, ала преди да тръгне след нея, трябваше да се бие с тези подивели мъже.

„Отмъщението на боговете“, бе казал Кнут. Докато мечът му се кръстоса с оръжието на един от нападателите, който свирепо се нахвърли върху него, викингът се запита дали неговият приближен не е прав. Ала сега нямаше време да мисли, трябваше да се бие. Той дори не забеляза, че земята под краката му започна да се люлее.

И тогава всичко наоколо започна да трепери...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Навътре в океана, там, където свършваше фиорда, Рейна съзерцаваше огромното червено сияние. Вълните шумяха и заливаха безлюдните скали около нея, много по-високи от вълните дори и при най-силните бури. В този миг младата жена усети как между бедрата ѝ потече топла вода и се скова от пронизваща болка в кръста. Тя едва успя да изохка и да притисне ръка към корема си. Почувства как коремът ѝ се втвърди и внезапно я прониза ужасяващата мисъл, че раждането започва.

Сърцето ѝ се сви от страх за бебето, за това, че трябваше да ражда в открито море, и за Виктор, който навярно в този миг се сражаваше с Волфгард, а още по-ужасяващо беше пурпурночервеното небе над нея, което приличаше на кърваво езеро. Помисли си, че плуват направо към ада!

Не искаше бебето ѝ да се роди точно сега! Отново я прониза силна болка и тя сграбчи ръката на брат си.

— Ален, моля те, чуй ме! Трябва да се върнем обратно! Усещам, че бебето ще се роди всеки миг!

— Много добре. Значи той или тя ще пораснат, докато пристигнем в Лоара.

— Но ние не можем да продължим! — тя потисна стенанието си и посочи към хоризонта. — Не виждаш ли това червено сияние, там в далечината? Това е знак, че ни грози опасност.

— Ха! Ти си една глупава жена — презрително се изсмя Ален. — Вече ти казах и по-рано — това е само отражение от изгряващото слънце.

Искаше ѝ се да извика от яд.

— Но слънцето не изгрява от юг!

От кърмата се обади един глас:

— Ален, ние също сме изплашени от това сияние. Може би това е знак, че ще има страшна буря.

— Ти си се уплашил като жена, Жил — изсмя се Ален.

В този миг една силна вълна се разби в малкия кораб.

Рейна, полудяла от страх, измъкна кинжала си, сграбчи ръката на брат си и насочи оръжието към гърдите му.

— Как се осмеляваш да ме заплашваш, сестро! — озъби се той.

Младата жена заговори с мрачна решителност.

— Ален, веднага ще обърнеш кораба и ще ме върнеш при съпруга ми или ще те убия.

Той се засмя, което я вбеси още повече.

— Не можеш да ме уплашиш, сестро. Та ти се разтрепери само като видя как намушках онзи нещастник, който се опита да те убие. А освен това не можеш да убиеш собствената си плът и кръв.

Рейна знаеше, че той говори истината и гласът ѝ затрепери от отчаяние.

— Ален, моля те, изслушай ме...

— Ален! Погледни! — извика Бард.

Корабът се разклати силно и братът и сестрата едва се удържаха да не паднат. Пред очите им се разкри гледка, която приличаше на нощен кошмар — морето пред тях кипеше! Докато хората гледаха, без да могат да повярват на очите си, се надигна огромна вълна, океанът сякаш се разтвори и пред тях изникна страхотна бездна... От зейналата пропаст изригнаха огромни потоци от гореща течност, пепел и камъни!

Ален се вкопчи в перилото на кораба и уплашено извика:

— Какво става?

Рейна се вцепени от ужас в първия миг когато чу рева на морето, който приличаше на вой от някакво страховито чудовище, и когато видя огромните облаци от пара, надигащи се от дъното на океана, въглени и големи отломъци от базалтови скали, излитащи високо в небето. След това разбра, че пред очите ѝ се ражда нов вулканичен остров, така както преди много години природните стихии са създали острови като Исландия и Ванахейм...

— Вулканът изригна! — възкликна тя. — Сега нямаме друг избор, освен да се върнем обратно, ако не искаме да загинем във врящото море пред нас.

Този път Ален дори не се опита да протестира. Над кораба се посипа гореща пепел и Ален и останалите обърнаха кораба и започнаха бясно да гребат, за да се отдалечат от чудовищните вълни, които щяха да ги погълнат...

Битката сякаш нямаше край. Виктор размахваше меча си, за да си проправи път сред сражаващите се воители към пристана. Трябваше да стигне до кораба, за да спаси съпругата си. Успя да разчисти пътя пред себе си, но в този миг видя как на хоризонта високо в небето се издигна огнен стълб и бе обзет от ужас и панически страх. Земята отново се разтърси под краката му...

Чу се страхотен трясък, той се извърна и видя как по стръмния склон, надолу към брега, се търкаляха каменни блокове. Няколко воители извикаха от болка, когато върху тях се посипаха каменни отломъци. Тътенът от земните недра се усили. Въздухът се изпълни с гъста пара и пепел.

Господи, сякаш бе настъпил краят на света! Какво, за бога, ставаше? Нима Рейна плуваше право към пламъците на ада?

— Вулканът изригна! — изкрещя Орм зад гърба му.

Мъжът беше прав. В далечината огненият стълб нарастваше все повече, въздухът се изпълни с миризма на сярa и пепел. Червеното сияние озари брега. И тогава се случи нещо неочаквано. Воините спряха да се бият, някои от тях паднаха на колене и започнаха да се молят с лица, обърнати на юг.

Виктор се огледа, озадачен от прекратяването на боя.

— Какво става? — обърна се той към Свейн.

— Това изригване е знак от боговете — обясни Свейн. — Воините вярват, че битката е предизвикала гнева на боговете.

Сърцето на Виктор се изпълни с възторг. В този миг видя как корабът на Ален се приближава към брега и съзря Рейна, изправена до перилото. Искаше му се да извика от радост. Благодаря ти, господи! Съпругата и детето му бяха спасени!

Той се спусна към пристана. Волфгард понечи да се хвърли към него с изваден меч, но двама от неговите воители го спряха.

Младият мъж се озова на палубата, без да дочака спускането на подвижния мост.

— Рейна! — извика той и застина на място, когато видя преbledнялото ѝ лице и мокрото петно върху роклята ѝ.

— Съпруге мой! — изохка тя. — Раждането започва. Струва ми се, че детето скоро ще се роди.

Виктор я вдигна на ръце и тръгна по моста към брега. Когато той се насочи към пътеката, воините от двете племена се отдръпнаха.

Хората му вървяха зад тях, за да ги предпазят от неприятелско нападение.

— Не, съпруге мой! — извика Рейна, преди да стигнат до средата на пътеката. — Бебето ще се роди сега!

Младият мъж тревожно се огледа, за да се увери, че няма опасност от падащи камъни, и внимателно я положи на земята. Към тях се спусна Сибеал. Воините на Виктор се подредиха в редица с лице към брега, за да не гледат към родилката.

Робинята коленичи до господарката си, повдигна роклята ѝ и извика:

— Господарю, раждането вече е започнало! Обърни се настрани.

Виктор искаше да протестира, но съпругата му го хвана за ръката, погледна го в очите и прошепна:

— Не, моят съпруг ще гледа как ще се роди синът му.

Очите на Виктор се изпълниха със сълзи от доказателството за нейното доверие и любов. Следващите мигове бяха много мъчителни за него, докато слушаше виковете на Рейна и гледаше как тялото ѝ се гърчи от болки, за да даде живот на тяхното дете. Най-после видя как една малка главичка се показва между бедрата ѝ. Чу животинския вик на Рейна в мига на раждането и сякаш усети болката ѝ, но едновременно с това сърцето му се изпълни с щастие.

След миг пищящото бебе се озова в ръцете на Сибеал.

С малките ножици, които висяха на кръста ѝ, тя отрязва пъпната връв и завърза края ѝ. Почисти новороденото с ръкава на роклята си и го подаде на Виктор.

— Господарю, приемаш ли сина си? — тихо попита тя.

— Господи, разбира се! — Младият баща свали туниката си, зави треперещото телце и го притисна към гърдите си. Когато чу силния вик на сина си, го заля вълна на неописуема радост. Момченцето беше наистина съвършено, с добре оформено телце, а главата му бе покрита с рус мъх. Виктор погледна към жена си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но лицето ѝ грееше от щастие.

— Благодаря ти, любов моя — прошепна той. Наведе се и я целена по устните.

След това се изправи, държейки сина си. Всичко наоколо се беше успокоило, земята бе престанала да трепери, червеното сияние бе изчезнало и Виктор разбра, че вулканът е затихнал и слънцето е

изгряло в същия миг, когато синът му се е родил, сякаш всички небесни и земни сили бяха постигнали равновесие. Воините от двете племена бяха свели глави в знак на уважение. Най-после се бе осъществила неговата съкровена мечта, целта на неговия живот. Виктор притисна момчето към гърдите си и сърцето му се изпълни с радост. Сега вече наистина се почувства у дома...

По страните му потекоха сълзи. Вдигна новородения си син, за да го видят всички.

— Приятели, позволете ми да ви представя Ерик Миротвореца, крал на всички викинги. Както ви бях обещал, той дойде, за да донесе мир и хармония за всички нас. Нека повече никога да няма война.

За миг воините от двете племена останаха мълчаливи, изпълнени със страхопочитание. След това бавно се раздвижиха, като тихо говореха как Виктор е победил през този ден и е сложил край на кървавата вражда.

Когато видя, че бойците му се отправиха към брега, Волфгард изскочи пред тях, размаха меча си и извика:

— Не го слушайте! Трябва да се бием с този кучи син! Не го оставяйте да ви оплете в лъжите си!

Ала мъжете не обърнаха внимание на виковете му и се насочиха към кораба. Лицето на Волфгард се изкриви от безсилна ярост. Не му оставаше нищо друго, освен да прибере меча си и да се присъедини към хората си.

Малкият Ерик започна да плаче. Виктор клекна до Рейна и ѝ подаде бебето. Докато той я гледаше с нежност, тя разкопча роклята си и приближи детето до гърдите си.

Ерик захапа гърдата, започна лакомо да суче и се укроти. Най-после той имаше семейството на своите мечти!

Младият мъж взе на ръце сина и съпругата си, а след това всички се отправиха към къщата. Слънцето се бе издигнало високо в небето и огряваше всичко наоколо. Това беше изгревът на техния нов и щастлив живот.

— Прости ми — прошепна Рейна след дълго мълчание.

— Никога повече не ме напускай! — промълви той.

— Никога! — пламенно отвърна младата жена.

ЕПИЛОГ

— Какво правиш, Виктор?

— Обмислям проекта за нашия бъдещ дом.

— Боже мой, ще ме накараш да умра от смях.

— Така се радвам, когато се смееш...

Изминаха шест седмици от последната битка. Рейна и Виктор се бяха излегнали върху кожата, постлани на поляната пред къщата и гледаха как Ерик се люлее в хамака, опънат от Виктор между два стълба, свалени от една от бойните машини. Младият мъж много обичаше да гледа как жена му поставя сина им в хамака и започва бавно да го люлее. Ерик вече бе доста наедрял, но понякога започваше да реве неудържимо и нищо не го успокояваше така добре, както полюшкването в хамака. Виктор често я заместваше, особено сега, когато най-после дойде дългоочаквания мир и младият вожд можеше да отделя повече време за семейството си.

Щастливото семейство представляваше възхитителна гледка — на преден план изпъкваше стройната фигура на Виктор, до него красивата му съпруга с детето на гърдите си. Докато малкият сучеше от гърдата на майка си, баща му донесе един пергаментов лист, опря го на скута ѝ и с въглен започна да нанася очертанията на техния бъдещ дом. Но движенията на ръката му неволно я гъделичкаха по бедрото.

Зад тях се простираше безкрайната тундра, осяяна с диви цветя. Високо над главите им се рееха жерави, поели посоката към морския бряг. Виктор се усмихна, като видя как Отар и Ива, хванати за ръце, поеха към брега. За да ознаменува края на войната и раждането на сина си, младият вожд беше освободил всички роби и на всички бяха раздадени парцели земя. Ива вече беше навършила седемнадесет години и Виктор най-после даде съгласието си да се омъжи за Отар. Денят на сватбата им беше определен да съвпадне с годишнината от сватбата на Рейна и Виктор.

Виктор си припомни тяхната сватба преди една година, усмихна се и нежно я целуна. Колко щастлив бе сега и то благодарение на нея,

неговата любима съпруга! Но най-щастлив бе сега, когато гледаше как Рейна е прегърнала сина им, със сини очи и златисторуси коси, весело усмихнат. Виктор обичаше сина си с цялото си сърце и често го взимаше в силните си ръце, за да го разходи из тундрата.

Сега не се замисляше въобще за странната си съдба и за предишния си живот в далечния двадесети век. С раждането на Ерик се бе осъществила и последната му мечта — да живеят той, Рейна и сина им, без да се страхуват от заплахите на Волфгард. Има ли нещо по-прекрасно от живота с любимата съпруга и красивия им син в атмосфера на хармония, любов и мир?

— Разкажи ми за бъдещата ни къща — обади се жена му. — На тази рисунка изглежда много особена и не мога да разбера какво искаш да построиш.

— Добре. Ето това тук ще бъде долният етаж — обясни ѝ Виктор. — Навсякъде ще поставим големи прозорци, а всички стени ще бъдат облицовани с дърво. — За миг се намръщи, но веднага добави: — Хм, май ще трябва да отплаваме до Европа, за да купим стъкла. Навярно вече са изобрели стъклото. Както и да е, освен самата къща, ще имаме и много други грижи. Трябва да се набавят семена, инструменти и фиданки за градината, защото на този северен остров плодовете и зеленчуците винаги не достигат.

Тя кимна и се загледа в скицата.

— А къде е това, което стърчи по покривите... как го наричаше? Ах, да, комина. Къде ще го построиш?

— Точно това е една от най-важните особености на замисъла ми — усмихна се младият мъж. — Ще построим нашата къща върху онова възвишение. Вече съм проучил мястото и знам със сигурност, че ще изригне горещ гейзер, ако се изкопае по-дълбок изкоп за основите. Ще отопляваме къщата с горещата вода, която ще пусна да тече по тръби из цялата къща. Вече съм говорил с нашия ковач Ойрих. Така че, скъпа моя, ще живееш в първата къща на остров Ванакхайм, която няма да има комин. И няма да опушваме цялата околност с черен дим.

— А как ще готвя без печка и комин? Той се намръщи.

— Хм, и за това съм помислил. Може би трябва да предвидя малка пристройка за кухнята.

— Нима ще трябва да мръзна през зимните нощи, докато ти нося подноса с вечерята?

— Не, мила, ще направим проход между двете сгради.

Тя го изгледа недоверчиво и Виктор се засмя.

— Е, може би трябва да построя една камина, може би в спалнята, но само за да се радваме на топлината на огъня. А защо да не се използва и за затопляне на храната през студените зимни вечери?

— Да... а пък ти ще затопляш мен през тези студени вечери — пошегува се Рейна.

Виктор се засмя, остави скицата настрана и леко потупа сина си по бузата, защото малкият отново се залепи за майчината гърда и лакомо засука.

— Рейна...

— Какво? — едва промълви младата жена, унесена в мечтите за новата къща.

Виктор се притисна към нея и прошепна:

— Толкова съм щастлив в мигове като този! А ти?

— Да — въздъхна младата жена. — Щастлива съм, защото вече не трябва да тръпна от страх при мисълта дали ще се завърнеш от следващата битка. Може да прозвучи прекалено жестоко, но никога не съм се радвала така, както в оная незабравима вечер, когато научих че коварният Волфгард е загинал по време на бягството си в нощта след последната битка.

Виктор кимна.

— Загина от натрупаната в гърдите му злоба, алчност и суета. Явно този жесток вожд не можеше да се примири с неуспехите си и не можеше да се възцари мир във Ванакхайм, докато той беше жив, заобиколен с войници, които сляпо му се подчиняваха. Дори понякога си мисля, че за всичко е виновна омразата, която хранеше към всички около себе си.

— Но нали се отървахме от него, при това без да пострада никой от нас — разгорещено добави Рейна. — Освен това съм много радостна, че Ален си замина за Лоара, без да е огорчен или разочарован от теб и се разделихме с него приятелски. Брат ми дори си призна, че е постъпил глупаво, като се е опитвал да ни раздели.

— Може би в бъдеще ще станем още по-близки.

— Надявам се и това да доживеем.

Виктор се усмихна нежно и побърза да добави:

— Убеден съм, че ние двамата никога няма да се разделим, скъпа. Дори и боговете не са съгласни да живеем един без друг. Не помниш ли, че загасналият вулкан се събуди точно когато ти бе решила да ме изоставиш?

— Да, а освен това нашият син си има своя малък остров.

Щастливият баща се засмя. Подобно на остров Ванахейм преди много векове, така и сега Ериххелм се появи сред кипящото море в утрото, когато се роди Ерик. Преди няколко дни Виктор с няколко мъже от свитата си доплува до малкия скалист остров, вече населен от десетки птици.

— Може би когато синът ни порасне достатъчно, за да се заеме с облагородяването на остров Ериххелм, там вече ще цъфтят диви цветя. — Виктор обичаше да мечтае на глас, когато бяха само двамата.

— Нима искаш да ме увериш, че този остров, макар и много малък, ще остане като паметник на нашата любов, на детето ни, плод на тази любов, и на прекратяването на войните, които опустошаваха Ванахейм? — развълнувано попита Рейна.

Но само ако вече нито веднъж не си помислиш да ме напускаш — отвърна той с напълно сериозен тон.

Тя му се усмихна виновно.

— Искях да те напусна само защото мислех как да спася живота на детето ни... и твоя живот.

— Знам, скъпа.

— А освен това не можех да се примиря да ми заповядваш като на малко дете!

— А-ха, в теб отново се събуди непокорната валкирия, така ли?

Рейна се намръщи.

— Е, може би тогава съм се проявил като прекалено твърдоглав — призна си Виктор. — Но не бях на себе си от тревога да не ти се случи нещо лошо.

— Не, сега вече разбирам, че и тогава си имал право да се държиш така сурово — смирено отговори Рейна. — Наистина думите ти се сбъднаха — войната приключи едновременно с раждането на нашия син.

— Винаги съм вярвал в нашите мечти и видения — въздъхна Виктор, — макар че тогава не разбирах добре от какво се страхуваше толкова силно.

Тя се надигна и целуна мъжествената му брада.

— Бъди спокоен, Виктор, това повече няма да се повтори.

Младият мъж въпросително повдигна вежди.

— А ще слушаш ли мъжа си, както всяка жена на този прекрасен свят?

— Никога! — сърдито извика тя. — Не, ако продължаваш да се отнасяш с мен като с някаква жалка робиня и да ме командваш на всяка крачка.

Виктор докосна с устни врата ѝ.

— Любов моя, повече никога няма да ти забранявам да правиш каквото си пожелаеш, но само ако ми обещаеш да престанеш да се съпротивляваш на общите ни решения още от следващия ден. И още нещо — най-важното за мен — само ако ми се закълнеш, че никога няма да ме напуснеш!

Рейна замислено сбърчи нос.

— Но ти искаш да се откажа от двете най-силни удоволствия в живота ми.

— Нима опитите да ме напуснеш ти доставят удоволствие? — престорено се намръщи той.

— Защото след това одобряването ми е безкрайно сладко — закиска се младата жена.

Виктор въздъхна, почувствал се на върха на щастието си, и я притегли към себе си.

— Наистина ли си готова да се закълнеш, че ще бъдеш завинаги с мен?

— Да. Завинаги.

— Знаеш ли, някой ден ние тримата — ти, аз и Ерик — трябва да посетим твоите братя в Лоара.

— Нима? — извика младата жена и лицето ѝ грейна от радостна изненада. — А ще посетим ли и Футургард?

— Хм, това, скъпа, не мога да ти го обещаю — тихо отвърна младият вожд и стисна зъби.

Настъпи неловка тишина, прекъсвана само от гукането на бебето.

— Май вече заспа — промърмори след малко Виктор и погледна сина си, но погледът му неволно се плъзна към оголената ѝ гърд.

— Да... — Рейна внимателно го отмести от гърдите си, загърна се, а после се наведе и целуна меката детска буза. — Ето че сега не

само ние с теб, но и той е щастлив.

— Напълно съм съгласен — обади се Виктор.

— Но все пак има нещо, което дори и сега не ми дава покой, мили.

— Сега пък какво има?

Тя сведе лицето си към неговото.

— Ако не трябва повече да ти се съпротивлявам, а ти нищо няма да ми забраняваш, как тогава ще уреждаме споровете помежду ни?

Той ѝ намигна дяволито.

— Винаги можеш да се биеш с мен, скъпа.

— Но това не е честно! Ти във всичко ме превъзхождаш!

— Тогава защо да не се борим на шега?

— Мъдро предложение — кимна тя.

Той погали бедрото ѝ.

— Но само ако вече си съвсем здрава и отпочинала, мила моя.

— Вече съм съвсем здрава.

Виктор се обърна към двамата влюбени младежи зад гърба му:

— Отар! Ива! Елате тук! — И когато те се завтекоха към своя вожд, той им заповяда: — Ива, вземи малкия. Ще ти бъде от полза да се научиш да се грижиш отсега за бебето. Отар, дръж тази скица. Моля те, разгледай я добре, защото по нея ще строим моята нова къща. Защото вашата господарка реши да ми даде още един шанс в честна борба.

След секунди, докато Ива и Отар гледаха в захлас бебето, Рейна и Виктор се изправиха лице в лице, двамата млади, красиви и волни, преливащи от щастие и любов.

— Започни ти, скъпа — рече той. — Дамите винаги имат предимство.

Рейна погледна своя любим, мъжа, който олицетворяваше всичко най-скъпо за нея. Видя красивото му лице, залято от лъчезарна усмивка, сините му очи, цялата му мъжествена красота, която започваше да открива и в Ерик.

Тя напрегна мускулите си, нададе боен вик и се нахвърли върху него. Но вместо да отстъпи, Виктор неочаквано я сграбчи с мускулестите си ръце и я понесе към къщата.

Издание:

Фабио Ланзони. Викинг

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995

Редактор: Полияна Атанасова

Коректор: Велина Парахулева

Технически редактор: Стефка Димитрова

Оформление на корицата: PolyPress, Габрово

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.